

Giới thiệu Danh Môn Độc Sủng

Danh môn độc sủng - Đang tiến hành - Hoa Đào Dẫn

Giới thiệu truyện ngôn tình thú vị này:

Khi nhắc tới Phùng Vân Hi, mọi người chỉ có thể cảm thán bằng một cụm từ – một bước lên trời.

Nguyên nhân ư? Bởi vì cô đã trở thành ngôi sao hạng A khi còn là tân binh. Vì vậy, chỉ cần là thứ cô muốn thì nhất định sẽ có được.

Tất cả là nhờ kim chủ sau lưng cô – Thẩm Từ Mặc.

Nếu như cô không yêu Tô Duệ thì tiền đồ của cô đã sáng lạn biết bao nhiêu. Quân lý của cô – Hứa Chu đã sắp xếp tất cả mọi thứ cho cô. Đầu tiên là giành được danh hiệu Thiên hậu. Sau đó thì mở một công ty riêng. Cuối cùng là tiến công ra nước ngoài.

Đây vốn là hướng đi của Phùng Vân Hi cô. Cho đến khi có gặp Tô Duệ trong một lần quay phim, cô liền bỏ rơi kim chủ nhà mình.

Lúc đó, cô đã ngây thơ nghĩ rằng, chỉ cần cô lui về phía sau trợ giúp cho Tô Duệ nổi tiếng trong giới nghệ sĩ là tốt rồi. Mặc kệ là đạt được vị trí gì thì chỉ cần hai người họ vẫn ở cùng nhau là tốt nhất rồi.

Chỉ là, hiện thực tàn khốc.

Không có Thẩm Từ Mặc chống lưng, địa vị của Phùng Vân Hi giảm xuống rất nhiều. Đồng thời, cô cũng không còn tiền tài để giúp đỡ Tô Duệ. Vì nằng đờ Tô Duệ, cô đành phải đóng những bộ phim thảm hại, nhường lại ánh hào quang cho người mình yêu.

Khi Tô Duệ trở thành siêu sao, cô lại trở thành diễn viên hạng ba.

Tuy Phùng Vân Hi cảm thấy rất buồn nhưng đồng thời cũng cảm thấy vui thay cho Tô Duệ. Ai mà ngờ được, Tô Duệ là một tên cặn bã. Khi anh ta thành danh thì trực tiếp bám lấy một cô tiểu thư nhà giàu. Đã vậy, anh ta còn đặt điều bịa đặt về cô trước mặt giới truyền thông. Cô tiểu thư nhà giàu kia đang đắm chìm trong tình yêu nên suốt ngày nhắm vào cô. Thậm chí, cô ta còn có ý định giết cô.

Vào thời điểm đó, Thẩm Từ Mặc là người đã chìa tay ra giúp đỡ cô. Không những vậy, anh còn giao cho cô vai nữ chính trong một bộ phim mà anh đầu tư.

Phùng Vân Hi rất biết ơn anh. Đáng tiếc là, không đợi cô nói lời cảm ơn anh thì cô đã ngã từ cáp treo xuống, thịt nát xương tan.

Cáp treo bị đứt – chắc chắn là Tô Duệ sai người làm.

Khoảnh khắc rơi khỏi cáp treo, Phùng Vân Hi chỉ thầm nghĩ, nếu như cô không cuồng dại theo đuổi tình yêu phù phiếm thì có lẽ bản thân đã không phải chết thê thảm như thế này. Nếu như cô chịu ở lại bên cạnh Thẩm Từ Mặc thì đâu có xảy ra nhiều chuyện như vậy. Nếu như...

Tất cả chỉ là “nếu như” mà thôi.

Đến lúc này, Phùng Vân Hi mới cảm thấy người mà cô có thể tin cậy được chỉ có Thẩm Từ Mặc.

Tuy rằng anh rất ít nói lại lạnh lùng nhưng anh đối xử với cô rất tốt. Chỉ cần là thứ cô muốn thì anh đều cho cô.

Nếu có kiếp sau, cô nhất định sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh Thẩm Từ Mặc, tuyệt đối sẽ không rời khỏi anh.

Đây là ý nghĩ cuối cùng khi Phùng Vân Hi chạm đất.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Trọng Sinh

Editor: Dao Dao

Khi nhắc tới Phùng Vân Hi, mọi người chỉ có thể cảm thán bằng một cụm từ – một bước lên trời.

Nguyên nhân ư? Bởi vì cô đã trở thành ngôi sao hạng A khi còn là tân binh. Vì vậy, chỉ cần là thứ cô muốn thì nhất định sẽ có được.

Tất cả là nhờ kim chủ sau lưng cô – Thẩm Từ Mặc.

Nếu như cô không yêu Tô Duệ thì tiền đồ của cô đã sáng lạn biết bao nhiêu. Quân lý của cô – Hứa Chu đã sắp xếp tất cả mọi thứ cho cô. Đầu tiên là giành được danh hiệu Thiên hậu. Sau đó thì mở một công ty riêng. Cuối cùng là tiến công ra nước ngoài.

Đây vốn là hướng đi của Phùng Vân Hi cô. Cho đến khi có gặp Tô Duệ trong một lần quay phim, cô liền bỏ rơi kim chủ nhà mình.

Lúc đó, cô đã ngây thơ nghĩ rằng, chỉ cần cô lui về phía sau trợ giúp cho Tô Duệ nổi tiếng trong giới nghệ sĩ là tốt rồi. Mặc kệ là đạt được vị trí gì thì chỉ cần hai người họ vẫn ở cùng nhau là tốt nhất rồi.

Chỉ là, hiện thực tàn khốc.

Không có Thẩm Từ Mặc chống lưng, địa vị của Phùng Vân Hi giảm xuống rất nhiều. Đồng thời, cô cũng không còn tiền tài để giúp đỡ Tô Duệ. Vì nằng đờ Tô Duệ, cô đành phải đóng những bộ phim thảm hại, nhường lại ánh hào quang cho người mình yêu.

Khi Tô Duệ trở thành siêu sao, cô lại trở thành diễn viên hạng ba.

Tuy Phùng Vân Hi cảm thấy rất buồn nhưng đồng thời cũng cảm thấy vui thay cho Tô Duệ. Ai mà ngờ được, Tô Duệ là một tên cặn bã. Khi anh ta thành danh thì trực tiếp bám lấy một cô tiểu thư nhà giàu. Đã vậy, anh ta còn đặt điều bịa đặt về cô trước mặt giới truyền thông. Cô tiểu thư nhà giàu kia đang đắm chìm trong tình yêu nên suốt ngày nhắm vào cô. Thậm chí, cô ta còn có ý định giết cô.

Vào thời điểm đó, Thẩm Từ Mặc là người đã chìa tay ra giúp đỡ cô. Không những vậy, anh còn giao cho cô vai nữ chính trong một bộ phim mà anh đầu tư.

Phùng Vân Hi rất biết ơn anh. Đáng tiếc là, không đợi cô nói lời cảm ơn anh thì cô đã ngã từ cáp treo xuống, thịt nát xương tan.

Cáp treo bị đứt – chắc chắn là Tô Duệ sai người làm.

Khoảnh khắc rơi khỏi cáp treo, Phùng Vân Hi chỉ thầm nghĩ, nếu như cô không cuồng dại theo đuổi tình yêu phù phiếm thì có lẽ bản thân đã không phải chết thê thảm như thế này. Nếu như cô chịu ở lại bên cạnh Thẩm Từ Mặc thì đâu có xảy ra nhiều chuyện như vậy. Nếu như...

Tất cả chỉ là “nếu như” mà thôi.

Đến lúc này, Phùng Vân Hi mới cảm thấy người mà cô có thể tin cậy được chỉ có Thẩm Từ Mặc.

Tuy rằng anh rất ít nói lại lạnh lùng nhưng anh đối xử với cô rất tốt. Chỉ cần là thứ cô muốn thì anh đều cho cô.

Nếu có kiếp sau, cô nhất định sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh Thẩm Từ Mặc, tuyệt đối sẽ không rời khỏi anh.

Đây là ý nghĩ cuối cùng khi Phùng Vân Hi chạm đất.

Khi Phùng Vân Hi mở mắt ra, cô đang ở trên một chiếc xe bảo mẫu.

Chuyện đầu tiên mà cô làm chính là kiểm tra xem thân thể của cô có bị tổn thương chút nào không.

Điều khiển có khiếp sợ chính là, trên người cô không có một vết thương nhỏ nhoi nào cả.

Trong lúc có khiếp sợ, cô cũng nhận ra bộ quần áo mình mặc trên người cũng không giống với bộ mà ban nãy cô mặc.

Quần áo cô đang mặc chính là trang phục dành cho bộ phim truyền hình mà cô đảm nhiệm vai nữ chính.

Bởi vì đây là lần đầu tiên cô đảm nhiệm vai nữ chính, với lại, bộ trang phục kia cũng rất đẹp nên cô mới nhớ kỹ đến thế.

“Vân Hi.” Cửa xe bị kéo ra.

“Hứa Chu...” Phùng Vân Hi khóc nức nở, nhào vào lòng anh ta.

Năm nay, Hứa Chu đã ngoài ba mươi tuổi, cao 1m8, là quản lý chủ chốt

của công ty giải trí Glory. Anh là quản lý của Phùng Vân Hi từ lúc cô mới bước chân vào giới giải trí.

Kiếp trước, khi cô rời khỏi Thẩm Từ Mặc, địa vị ở trong công ty cực kỳ thấp, Hứa Chu cũng không từ bỏ cô.

Lúc ấy, Hứa Chu đã nói với cô thế này, “Em là một tay do anh đào tạo mà ra. Chỉ cần còn có anh, anh nhất định sẽ không để em bị lãng quên trong giới giải trí. Không phải chỉ là không có Thẩm Từ Mặc chống lưng thôi hay sao? Chỉ cần hai người chúng ta cố gắng thì vẫn có thể thực hiện được mục tiêu của bản thân.”

Hứa Chu nhìn thấy Vân Hi ngờ ngẩn rồi lại xúc động, anh hạ thấp giọng hết mức có thể, vô cùng ôn hòa nói, “Hay là, em ngủ thêm một chút nữa đi...”

Giang hồ phong vân là bộ phim truyền hình đầu tiên mà Phùng Vân Hi đóng vai nữ chính. Chỉ là, bộ phim này chủ yếu xoay quanh nữ chính, hầu hết là một mình Phùng Vân Hi đóng.

Vì thế, áp lực đè nặng lên đôi vai của Phùng Vân Hi, đặc biệt là những ngày có nhiều cảnh của cô, mỗi ngày cô còn chưa ngủ đủ ba tiếng.

Bây giờ, Phùng Vân Hi vẫn cảm thấy bản thân đang nằm mơ.

“Hứa Chu...”

“Ừ?”

Phùng Vân Hi cẩn thận nhìn Hứa Chu đang ở trước mặt mình. Đây rõ ràng là Hứa Chu của sáu năm về trước.

Cô được đáp án, tay của cô không ngừng run rẩy. Sau đó, dùng sức nhéo cánh tay mình, uất ức nói, “Đau...”

Hứa Chu: “.....” Tự nhéo cánh tay mình có thể không đau sao? Đừng nói với anh là nghệ sĩ nhà anh vì quá mệt mỏi mà bị ngốc đi đó.

“Không được, anh phải nói chuyện với đạo diễn. Lịch làm việc của em quá dày đặc rồi.”

Phùng Vân Hi túm anh ta lại, “Không sao. Bây giờ em đi quay phim liền đây!”

Nói xong, cô nhảy xuống xe, thuận tay đóng cửa xe lại.

Cô cần phải chứng minh rằng tất cả mọi thứ là thật chứ không phải chỉ là một giấc mơ đẹp.

Mấy ngày nay, đoàn làm phim và diễn viên đều không được ngủ đủ. Nhưng người mệt nhất vẫn là nữ chính – Phùng Vân Hi. Chỉ trong vài ngày mà cô đã gây đi một vòng.

Bởi vì lịch quay phim quá dày đặc, cô rất mệt mỏi và không muốn ăn. Vì vậy, mỗi lần mọi người ăn cơm thì cô đều đi nghỉ.

Thật ra, lịch quay phim vốn không có dày đặc như vậy. Nguyên nhân khiến họ phải chạy đôn chạy đáo để hoàn thành bộ phim là vì nam chính đột nhiên có việc bận đột xuất, mọi người đều phải dời lịch quay phim lại cho đến khi nam chính đến phim trường để quay phim.

Diễn viên là những con người có vẻ ngoài hào nhoáng nhưng tất cả mọi thứ đều phải đánh đổi bằng mồ hôi và nước mắt. Vào mùa hè, họ phải mặc những bộ quần áo thật dày. Họ phải tuân thủ rất nhiều kỹ năng khi đóng phim nên lịch làm việc và thời gian nghỉ ngơi không hề cố định.

Hứa Chu đánh thức Phùng Vân Hi là vì cô phải đóng cảnh tiếp theo rồi.

Khi đạo diễn nhìn thấy Phùng Vân Hi thì nói chuyện với cô, “Hôm nay chỉ quay thêm một cảnh là có thể nghỉ ngơi rồi.”

Nghe vậy, Phùng Vân Hi nhìn xung quanh, mọi người trong đoàn làm phim đều rất kích động. Vẻ mặt của cô cũng tràn đầy vẻ hưng phấn.

Nhìn thấy biểu cảm của Phùng Vân Hi, đạo diễn liền cảm thấy bình thường mình đã quá ngược đãi con gái nhà người ta rồi. Nhìn xem kia, ông chỉ mới nói hôm nay được nghỉ sớm mà cô đã kích động gần chết.

Nghĩ vậy, thái độ của đạo diễn càng ôn hòa hơn, “Mấy ngày nay đã vất vả rồi.”

Phùng Vân Hi: “Không vất vả, người vất vả nhất vẫn là đạo diễn. Tôi cũng mang đến không ít phiền toái cho đạo diễn.”

“Không đâu, cô đã tốt hơn rất nhiều diễn viên đồng trang lứa rồi.”

“Cảm ơn đạo diễn đã khích lệ, tôi nhất định sẽ cố gắng đóng phim thật tốt.”

“Cô có lòng như vậy thì nhất định sẽ thành công thôi.”

Mọi người xung quanh: “.....”

Lúc này, Hứa Chu đã mơ màng rồi. Nghệ sĩ nhà anh chỉ mới đi nghỉ một chút thôi mà, vì sao lại thay đổi tính tình rồi?

Nghệ sĩ nhà anh trước kia không phải như thế. Có cô trước kia nhất định sẽ không thể nào nọt người khác trom tru như thế. Đã vậy, cô và đạo diễn còn tự khen ngợi lẫn nhau nữa chứ.

Hôm nay, Phùng Vân Hi chỉ phải bổ sung vài cảnh quay, quay thêm một cảnh từ sau lưng và mùa kiếm là xong.

Chỉ là, những cảnh quay cần bổ sung thì hơi mất thời gian một chút. Bởi vì, sau khi cô bổ sung xong một cảnh quay thì cô phải đợi cho những người quay xong phần của họ. Sau đó, mới đến lượt cô.

Có thể là vì miệng lưỡi của Phùng Vân Hi quá mức ngọt nên đạo diễn rất vui vẻ. Vì vậy, đạo diễn đặc cách cho cô quay xong rồi mới đến mọi người.

Hứa Chu: “Ban nãy là em cố ý à?”

Phùng Vân Hi không hiểu ý của Hứa Chu: “Cố ý cái gì cơ? Đúng rồi, anh Chu, hôm nay anh thật là đẹp trai, em nghĩ anh nên đổi tên thành Hứa Anh Tuấn đi.”

Hứa Chu: “.....” Anh vẫn là nên im lặng thì tốt hơn.

Thật ra, mọi người đều hiểu lầm Phùng Vân Hi rồi.

Kiếp này, cô chỉ muốn ngoan ngoãn ở bên cạnh kim chủ nhà cô mà thôi.

Còn về cái gọi là tình yêu, ai thích thì người đó cứ theo đuổi đi, cô nhất định sẽ không dấy vào nữa đâu.

Kiếp này, cô nhất định phải bảo vệ sự nghiệp sáng lạn của bản thân. Không những vậy, cô còn phải đạt được ước mơ của bản thân.

Lúc có mới gia nhập giới giải trí, cô rất giỏi nhưng lại quá ngông cuồng. Chỉ là, Phùng Vân Hi của hiện tại đã không còn là Phùng Vân Hi bông bột của năm xưa nữa rồi.

Kiếp trước, sau khi cô diễn những bộ phim thảm họa thì hình tượng đã bị tuột dốc không phanh. Có lẽ, đây cũng chính là nguyên nhân khiến cô luôn luôn chú trọng hình tượng, tìm cách để xoay chuyển tình thế.

Sao có của kiếp trước ngốc thế nhỉ? Bản thân có một sự nghiệp rực rỡ, đáng người hoàn mỹ, tiền nhiều xài không hết lại có thêm một kim chủ cực kỳ tốt với mình, vậy mà cô lại từ bỏ tất cả chỉ để đuổi theo tên cặn bã Tô Duệ kia.

Khi Hứa Chu nhắc nhở cô, Phùng Vân Hi liền gạt bỏ mọi cảm xúc sang một bên để chú tâm vào việc đóng phim.

Cảnh đầu tiên là quay bóng lưng của cô.

Phùng Vân Hi rất nhanh đã quay xong. Bóng lưng của cô cực kỳ hoàn mỹ, ngay cả khi khi không dùng đến bất kỳ kĩ xảo đặc biệt nào.

Trích lời của trợ lý của Phùng Vân Hi – Miêu Tiểu Trăn, chị Vân Hi nhà cô ấy hoàn toàn có thể đánh gục mọi người chỉ bằng một bóng lưng.

Khi quay bổ sung, Phùng Vân Hi diễn rất nhập tâm. Ánh mắt của cô tràn đầy sát khí, khiến cho Hứa Chu rung mình một chút.

Đạo diễn vỗ tay khen hay, có vẻ như tâm trạng của Phùng Vân Hi hôm nay rất tốt đẹp.

Đợi sau khi Phùng Vân Hi sắp quay xong tất cả các cảnh của ngày hôm nay, khi người chỉ đạo võ thuật đang chỉ dạy cô, đạo diễn thương lượng với cô, “Vân Hi à, nếu như trạng thái của cô không tồi thì chúng ta lại đóng thêm vài cảnh đi. Nếu như cô đóng thêm vài cảnh nữa thì ngày mai tôi sẽ cho cô nghỉ.”

Lúc trước, đạo diễn toàn gọi cả họ lẫn tên của Phùng Vân Hi. Bây giờ, ông lại đổi sang gọi cô là Vân Hi.

Nghe vậy, ánh mắt của Phùng Vân Hi lập tức sáng ngời – ngày mai được nghỉ...

Nếu ngày mai được nghỉ thì cô có thể đi tìm kim chủ của cô rồi.

May quá, cô còn đang buồn bực vì chưa tìm được cách để đi gặp Thẩm Tử Mặc đấy.

Nói thật, nếu ngày mai không được nghỉ thì cô còn phải ở lại trường quay thêm một tháng nữa rồi mới được trở về thành phố A.

Nghĩ vậy, Phùng Vân Hi lập tức gạt đầu.

Đạo diễn vui vẻ cười với phó đạo diễn: “Chút nữa khi Vân Hi múa kiếm thì chú nhớ quay phim lại rồi đăng lên blog chính thức của chúng ta xem như tuyên truyền cho phim của chúng ta đi.”

Ý tứ của đạo diễn chính là muốn Phùng Vân Hi nổi tiếng trên mạng.

Sau khi đạo diễn vừa dứt lời, anh ta lập tức xoay người, liền lạc thùy quân.*

**Thùy quân: những người được các công ty truyền thông, mạng thuê để đi bình luận, spam, tạo độ nổi tiếng ảo cho nghệ sĩ.*

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 2: Múa Kiếm

Editor: Y Phi

Vì biểu diễn màn múa kiếm này mà Phùng Vân Hi đặc biệt thay một bộ y phục cổ trang màu đỏ phiêu dật, đoàn phim cũng chuẩn bị thêm ba máy quạt gió để tăng thêm độ mỹ cảm.

Màn múa kiếm này Phùng Vân Hi có ấn tượng đặc biệt sâu sắc. Bởi vì, kiếp trước, lúc cô quay bộ phim này, NG* hơn mười lần. Nguyên nhân của việc này không phải vì cô không biết múa, mà là cô múa không đẹp, vì vậy cô khổ luyện suốt một tuần, cuối cùng lúc sắp đóng máy mới quay đạt yêu cầu.

*NG: No Good – cảnh quay hỏng

Động tác vốn có hơi mơ hồ, theo sự hướng dẫn của thầy chỉ đạo võ thuật, cô nhớ lại rất nhanh, sau đó lập tức múa, động tác liền mạch lưu loát.

Người chỉ đạo võ thuật: “.....” Tui còn chưa dạy xong cơ mà. Có điều múa đẹp ghê, khoan đã, động tác đằng sau là thế nào vậy? Sao lại giống ý nghĩ của tui như đúc thế, lẽ nào gặp được tri kỷ sao???

“Sao mấy người không mở máy đi, còn chờ cái gì hả!” Đạo diễn hét lên.

“Tổ đạo cụ, mấy cậu không mở máy quạt gió, bộ muốn để lại hỏng mất hay sao!”

Tổ đạo cụ: “.....”

Thanh kiếm lướt nhanh như điện xẹt, mái tóc đen dài bay lượn trong không trung, đối lập mãnh liệt với sắc đỏ của y phục, tay Phùng Vân Hi cầm trường kiếm, động tác tao nhã, trong cương có nhu*. Múa xong, nàng dừng lại, thu tay rút kiếm về, “Đệ nhất thiên hạ thì sao chứ? Ta chỉ muốn có một mình chàng mà thôi!”

*Trong cương có nhu: trong cứng có mềm, vừa mềm mại lại vừa mạnh mẽ.

“Cát!”

Đạo diễn vừa hô cát, người đầu tiên lao lên không phải là quân lĩ của Phùng Vân Hi, cũng không phải trợ lý của cô, mà là người chỉ đạo võ thuật ban này.

Khuôn mặt anh ta đỏ bừng, sắc mặt kích động: “Đoàn múa kiếm vừa rồi...”

Phùng Vân Hi nói: “Tôi làm sai chỗ nào sao?”

Cô cũng không nghĩ rằng đạo diễn sẽ trực tiếp quay, cho nên chỉ là luyện tập một chút mà thôi.

“Không phải, động tác lúc sau là cô tự mình nghĩ ra sao?” Chỉ đạo võ thuật hỏi.

Nhất thời Phùng Vân Hi có chút bối rối, động tác này là do vị chỉ đạo võ thuật trước mặt cô dạy nghĩ ra chứ đâu, nhưng lúc này anh ta không dạy cô, bảo cô phải trả lời ra sao đây.

“Động tác của tôi không phải do thầy dạy à?” Phùng Vân Hi giả ngu.

Miêu Tiểu Trăn đi tới, đưa cho Phùng Vân Hi một bình nước, lại cầm khăn giấy lau mồ hôi cho cô: “Chị Vân Hi, mình về xem lại kịch bản một chút đi, đạo diễn muốn cho quay thêm vài phân đoạn phía trước.”

Phùng Vân Hi uống hơn nửa bình nước, cười cười nhìn chỉ đạo võ thuật: “Tôi đi trước đây.”

Người chỉ đạo võ thuật trong lòng rối như tơ vò, cuối cùng anh ta vỗ tay một cái: “Lẽ nào chính là thiên tài như thầy mình nói, tốc độ phản ứng của cơ thể nhanh hơn suy nghĩ, động tác đều là có ý làm trong vô thức, quả thực là trên ca tuyệt vời!”

Phùng Vân Hi còn chưa đi xa, thiếu chút nữa phun ra một ngụm nước.

Miêu Tiểu Trăn vội hỏi: “Sao vậy chị?”

Phùng Vân Hi vuốt tóc cô bé: “Không có gì, chúng ta cố gắng quay cho tốt, rồi ngày mai chị cho em nghỉ, em thích nghỉ ngơi hay đi dạo phố đều được.”

Thời điểm khó khăn nhất, Miêu Tiểu Trăn vẫn luôn làm bạn với cô.

Giăng Hồ Phong Vân kể về tình yêu của nữ ma đầu trên giang hồ Lâm Thi Vũ với đệ tử danh môn chính phái Lâm Ý. Bởi vì Lâm Ý một lòng muốn diệt trừ nàng, nên Lâm Thi Vũ đã vứt bỏ thân phận thật của mình, nguy trang thành đại tiểu ty của Lam Sơn trang, sau đó cùng Lâm Ý tiêu diệt nữ ma đầu. Cuối cùng bọn họ cùng thành công giết chết nữ ma đầu giả mạo, nhưng đúng lúc hai người sắp thành thân, thân phận của Lâm Thi Vũ bị bại lộ, Lâm Ý đau khổ suốt nửa là chết đi, vô làm nhân sĩ cũng muốn lao vào tiêu diệt nàng. Nàng hận Lâm Ý ở nơi hai người lần đầu tiên gặp nhau. Đến lúc gặp, Lâm Thi Vũ bởi hiểu lầm mà tưởng rằng Lâm Ý muốn giết nàng không chút lưu tình, nhưng thật ra Lâm Ý chỉ muốn bảo vệ nàng, sau đó Lâm Ý dùng thanh kiếm đã đâm nàng mà tự vẫn.

Vai Lâm Ý do nam diễn viên đang nổi tiếng – Chu Hạo Hiên đảm nhận, mối quan hệ của Phùng Vân Hi với cậu ta cũng không tệ, hai người hợp tác rất ăn ý.

Chu Hạo Hiên buồn ngủ muốn chết, ngủ say ngay trên ghế salon của mình, người đại diện đi qua đẩy vào lần, cậu ta vội bật dậy theo phản xạ: “Quay xong rồi à? Vây em về ngủ trước đây.”

“Không phải, đạo diễn nói hôm nay Phùng Văn Hi biểu hiện tốt, cho nên sẽ quay thêm, ngày mai được nghỉ.”

Chu Hạo Hiền nghe nói phải quay thêm cánh cá người đều ỉu xù, nhưng nghe câu được nghỉ thì ỉnh thần lại vô cùng phấn chấn.

Đợi Chu Hạo Hiền chỉnh đốn lại cho tốt, người đại diện mới nói tiếp:“Phùng Văn Hi được nghỉ, còn cậu ngày mai tiếp tục quay, có điều cảnh diễn cũng không nhiều lắm.”

Chu Hạo Hiền “.....” Cái thế giới này thật bất công.

Phùng Văn Hi diễn thêm, cậu ta cũng diễn thêm, thế quái nào mà Phùng Văn Hi được nghỉ, cậu ta lại không được!!!

“Anh Chu, anh đặt giúp em một vé máy bay về thành phố A nhé. Đêm nay em đi, tối mai em sẽ quay lại.” Phùng Văn Hi nói xong rồi quay sang Miêu Tiểu Trăn, “Em cầm giúp chị quần áo về khách sạn, quay xong chị đi ra thẳng sân bay luôn.”

“Sao em lại muốn về thành phố A?” Hứa Chu hỏi.

“Em muốn gặp Thẩm Từ Mặc, hai người không cần đi theo em đâu. Chẳng mấy khi được nghỉ, hai người cứ đi dạo hoặc ngủ cả ngày ở đây cũng được.” Phùng Văn Hi nói.

Hứa Chu thốt lên theo phản xạ:“Cứu Thiên Kiếm?”

Cứu Thiên Kiếm là bộ phim mà đạo diễn nổi danh – Lâm Chính Hào mới đầu tư, ông vừa tung ra thông báo về buổi thử vai tìm nữ chính.

Nhất thời, Phùng Văn Hi cảm thấy khó hiểu: “Cứu Thiên Kiếm làm sao?”

Hứa Chu “.....” Lê nào Phùng Văn Hi tìm Thẩm Từ Mặc không phải vì muốn diễn vai nữ chính của Cứu Thiên Kiếm à? Lúc bộ phim này còn đang trong giai đoạn chuẩn bị, Phùng Văn Hi đã nói muốn diễn rồi.

“Anh mau giúp em đặt vé máy bay đi, em sắp phải quay phim.” Nói xong, cô bắt đầu nghiêm túc nghiêm cứu kịch bản.

Cánh quay Phùng Văn Hi sắp diễn là cảnh cuối – Lâm Thi Vũ và Lâm Ý hẹn nhau ở nơi lần đầu gặp gỡ, Lâm Ý giết Lâm Thi Vũ. Sau đó, chẳng tự vẫn.

Lúc chuẩn bị quay, Chu Hạo Hiền nhìn chằm chằm Phùng Văn Hi “Nghe nói ngày mai cô nghỉ, có dự định gì không?”

Phùng Văn Hi nhìn cậu ta cười cười “Ngủ, ăn cơm, sau đó xách ghế qua đây nhìn cậu diễn.”

Về mặt Chu Hạo Hiền đầy khiếp sợ lại xen lẫn đau đớn, cậu ta ôm ngực nhìn Phùng Văn Hi: “Cô muốn ngược đãi người không có ngày nghỉ là tôi đây sao?”

Phùng Văn Hi bước ra sau mấy bước, lại nhìn camera một chút mới nói “Tư thế này của cậu rất ổn, cứ giữ nguyên như thế này, lát nữa quay một lần là đạt đấy.”

Đứng lúc này đạo diễn hô, “Tốt lắm, Chu Hạo Hiền. Cậu cứ duy trì trạng thái như vậy!”

Chu Hạo Hiền “.....” Vì sao cậu ta mới ngủ một giấc mà đã ngủ ở đoàn phim đã tụt dốc rồi? Vì sao địa vị của Phùng Văn Hi lại tăng vùn vụt như vậy?

Dưới cơn mưa hoa, Lâm Thi Vũ đứng cầm kiếm, dường như hòa làm một với khung cảnh xung quanh, toàn thân nàng bao phủ sát khí và tuyệt vọng. Bởi vì, Lâm Ý muốn giết nàng.

Nghe vậy, nàng tự phủ nhận, “Không, không phải như thế, chẳng bị ép buộc, chẳng là vì Phiêu Miêu sơn trang. Nếu như chẳng không giết ta, Phiêu Miêu sơn trang sẽ trở thành mục tiêu công kích của nhân sĩ giang hồ!”

Nghe vậy, Lâm Thi Vũ nhắm mắt lại, hàng lông mi run rẩy, nàng nghĩ chỉ cần Lâm Ý không quan tâm đến ánh mắt của người đời, nàng hoàn toàn có thể bảo vệ Phiêu Miêu sơn trang. Nếu như toàn bộ vô lam đều muốn nhắm vào Phiêu Miêu sơn trang, nàng sẽ giết hết người trong vô lam!

Lâm Ý đáp gó mà đến, chìa kiếm vào Lâm Thi Vũ, “Động thủ đi!”

Hai mắt Lâm Thi Vũ khẽ mở, từ khóa mới rơi xuống một dòng lệ. Ngay sau đó, toàn thân tràn đầy sát khí, nàng quay người như cơn bão khiêu khích, “Chàng cho rằng chàng đánh thắng được ta sao?”

Lâm Ý không trả lời vấn đề này, chàng chỉ nói “Diệt trừ ma đầu là trách nhiệm của anh hùng trong vô lam!”

Lâm Thi Vũ cười lạnh, trong nụ cười của nàng vương chút khổ sở, “Diệt trừ ma đầu ư? Từ lúc ta và chàng quen biết tới bây giờ, ta chưa từng làm gì gây hại cho vô lam!”

“Động thủ đi!”

“Được, đã như vậy thì ta thành toàn cho chàng!”

Chỉ trong chớp lát, thân ảnh của hai người khẽ nhích, kiếm của Lâm Ý đã đâm trúng Lâm Thi Vũ. Một kiếm này, Lâm Ý dùng cả mười tầng công lực.

Lâm Thi Vũ khẽ duỗi ngón tay chỉ vào chàng “Thì ra, chàng chẳng có chút tình nghĩa nào với ta.” Nói xong, nàng cười như điên như dại.

Gương mặt Lâm Ý đầy vẻ hoảng loạn. KKhông, không phải như thế, chàng chỉ muốn chọc giận Lâm Thi Vũ, sau đó để Lâm Thi Vũ giết chàng, như thế Lâm Thi Vũ sẽ không cảm thấy khó xử nữa. Vì sao mọi chuyện lại thành ra thế này!

Lúc Lâm Thi Vũ ngã xuống đất, Lâm Ý lao tới, “Thì Vũ, không phải như thế, không phải như thế!”

Thực đáng tiếc, Lâm Thi Vũ không thể nghe được lời giải thích của chàng nữa!

Nhân sĩ vô lam đang ẩn nấp xung quanh lập tức lộ diện.

“Cuối cùng cũng diệt trừ được á ma nữ này!”

“Á ma nữ này gây hại giang hồ mấy năm, giờ bị trừng phạt cũng thích đáng.”

“Cái ác không thể thắng chính nghĩa, chỉ cần có các đại môn phái chúng ta ở đây, tuyệt đối không cho phép có kẻ nguy hại vô lam như thế!”

Lâm Ý ôm Lâm Thi Vũ, trên mặt lộ vẻ điên cuồng, chàng cười như điên dại “Các người tự xưng là nhân sĩ chính nghĩa, có thể đúng là các người từng làm việc chính nghĩa thật nhưng theo ta thấy, các người chẳng qua là mượn danh giang hồ chính phái, làm những việc chẳng khác nào bọn tà giáo, cái dạng danh môn chính phái này, cái dạng giang hồ này, ta không cần!” Nói xong, chàng rút thanh kiếm đang cầm trên người Lâm Thi Vũ ra.

“Nếu có kiếp sau, ta chỉ mong cùng nàng tiểu ngao giang hồ, không quản những chuyện giang hồ hỗn loạn này nữa – Mặc kệ là chuyện của danh môn chính phái hay là tà giáo.” Vừa dứt lời, chàng liền tự vẫn.

“Cát, ok.”

Phùng Văn Hi ngồi dậy, thấy Chu Hạo Hiền đác ý nhìn cô.

Chu Hạo Hiền nói: “Sao nào, diễn xuất của tôi không tệ, có phải đã bị tôi làm cảm động rồi không?”

Phùng Văn Hi đáp: “Thật vô dụng, cậu phải báo thù cho tôi chứ. Sao khi không cậu lại tự vẫn thế? Và lại, cậu chết đi thì Phiêu Miêu sơn trang sẽ như thế nào? Dù cậu không báo thù cho tôi thì cũng nên nghĩ đến Phiêu Miêu sơn trang chứ.”

Chu Hạo Hiền “.....” Cái này thì cô đi mà tìm biên kịch ấy, liên quan gì đến tôi, tôi chỉ phụ trách diễn thôi.

Lại quay thêm mấy cảnh nữa, bởi vì rất ít NG, cho nên công việc kết thúc sớm.

Xong việc, Phùng Văn Hi thay quần áo, rửa mặt, lấy vé máy bay đi tới sân bay.

Hứa Chu đưa cô đến sân bay, muốn cùng cô về thành phố A nhưng lại bị Phùng Văn Hi cự tuyệt: “Anh ở lại nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Hứa Chu “.....” Em không muốn anh là kỷ đã càn mũi thì cứ nói thẳng ra đi, anh đây cũng chỉ muốn chăm sóc cho em thôi, không có ý làm bóng đèn đâu!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chương 3: Thẩm Tử Mặc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Dao Dao

Khi Phùng Văn Hi xuống máy bay thì đã là sáng sớm ngày hôm sau rồi. Phùng Văn Hi mở nguồn điện thoại thì nhận được tin nhắn của Hứa Chu.

Hứa Chu: “Em cần thận một chút, đừng để đám chó săn đánh hơi được. Còn nữa, đây là biển số xe sẽ đến đón em và số điện thoại của tài xế.”

Tuy hiện giờ cô không phải là đề tài hot nhất nhưng người theo dõi trên blog cũng không dưới một triệu người.

Đến lúc này, Phùng Văn Hi mới để ý bản thân còn chưa kịp trang điểm. Cô như vậy thì làm sao đi gặp Thẩm Tử Mặc được chứ? Vì thế, Văn Hi liền đi thẳng đến phòng trang điểm mà cô thường tới.

Áo đầm trắng đơn giản kết hợp với đôi giày cao gót màu bạc, mái tóc xoắn dài ngang eo, khuôn mặt vẫn không chút son phấn.

Tiểu Ly đắc ý hỏi: “Có phải nhìn cậu rất giống như tiên nữ hạ phàm không?”

Nói xong, cô ấy cầm bánh rán bên cạnh lên, “Xong rồi. Cậu mau đi đi, mình phải ăn sáng đây.”

Phùng Văn Hi: “.....” Sao cậu không nói thẳng ra là cậu đang muốn ăn sáng đi? Nếu thế thì sao bạn nãy cậu không để cho người khác trang điểm giúp mình hả?

Phòng trang điểm này tên là Tiểu Ly, bà chủ cũng là Tiểu Ly.

Tiểu Ly và Phùng Văn Hi học chung ngành điện ảnh nhưng không biết cô ấy nghĩ gì mà sau khi tốt nghiệp lại mở phòng trang điểm.

“Tính thêm thời gian mình thay quần áo thì cậu chỉ dành chưa đến mười lăm phút cho mình.” Phùng Văn Hi giơ tay lên, nhìn đồng hồ đeo tay của mình.

Tiểu Ly vừa ăn bánh rán vừa lẩm bẩm, “Sao cậu lại phải trang điểm đậm chứ? Chẳng lẽ cậu không thích trang điểm đơn giản sao? Nếu cậu không thích thì đợi sau khi ăn xong, mình sẽ trang điểm kỹ càng cho cậu. Chỉ là, quần áo này của cậu không thích hợp với kiểu trang điểm đậm đâu.”

Phùng Văn Hi cầm túi xách của mình lên, vẫy vẫy tay với Tiểu Ly: “Tính bạn của chúng mình còn thua cả bánh rán.”

Hừ, tính bạn này không vững chắc chút nào cả!

Phùng Văn Hi đi thẳng ra cửa. Vì cô là khách hàng VIP nên không cần trả tiền.

Nghe vậy, Tiểu Ly vội vàng nhét bánh rán vào miệng: “Không phải, cậu mới là quan trọng nhất. Mình nói thật đó, cậu trang điểm một chút là đẹp rồi, không cần phải trang điểm đậm đâu.”

Khi Phùng Văn Hi rời khỏi, Tiểu Ly vẫn còn lẩm bẩm: “Thật sự là rất đẹp mà...”

Sau khi bước vào tập đoàn nhà họ Thẩm, Phùng Văn Hi đi thẳng lên văn phòng của Thẩm Tử Mặc ở tầng cao nhất.

Khi trợ lý của Thẩm Tử Mặc – Ôn Tuấn bung một tách trà vào cho Phùng Văn Hi, về mặt vô cảm nói: “Phùng tiểu thư, ông chủ đang họp.”

Phùng Văn Hi cười cười: “Tôi chờ anh ấy.”

Ôn Tuấn cũng không nói thêm gì nữa. Anh ta biết ngay là Phùng Văn Hi sẽ đến tìm ông chủ nhà anh ta mà. Có lẽ, trong mắt Phùng Văn Hi, ông chủ chính là một tên ngốc nhiều tiền.

Tuy anh ta không thích Phùng Văn Hi nhưng ông chủ lại say mê cô ta như điên đảo.

“Ôn trợ lý...” Khi Phùng Văn Hi nhìn thấy Ôn Tuấn ngập tràn vẻ chán ghét với cô thì cực kỳ khó hiểu.

“Phùng tiểu thư, tôi xin phép ra ngoài trước.” Nói xong, Ôn Tuấn liền xoay người lại, ra khỏi phòng.

“Người bạn này là Phùng Văn Hi ư?”

“Chắc chắn là cô ấy rồi. Nếu không phải là cô ấy thì còn có ai có thể ngênh ngang bước vào phòng làm việc của ông chủ chứ? Còn nữa, cô ấy còn được trợ lý Ôn tự mình dẫn vào nữa.”

“Trời ạ, hôm nay Phùng Văn Hi y hệt như thần tiên vậy. Bạn này nhìn thấy cô ấy, tôi còn tưởng là mình nhìn thấy tiên nữ giáng trần nữa cơ.”

Khi Ôn Tuấn ra khỏi văn phòng thì nghe được những lời bàn tán xôn xao của mọi người.

Nhan sắc của Phùng Văn Hi vốn thuộc hàng sắc nước hương trời. Dù cô có béo thêm một tý thì mọi người vẫn cảm thấy cô như tiểu tiên đồng mà thôi. Huống hồ, bây giờ cô còn gầy đi không ít, khí chất thần tiên kia không những không giảm mà còn tăng theo cấp số nhân nữa.

Ôn Tuấn chỉ cần nghĩ đến việc Phùng Văn Hi càng đẹp thì ông chủ nhà anh ta sẽ càng mê muội cô ta, trong lòng đã không thoải mái chút nào.

Nghe vậy, Ôn Tuấn liền gặn cá chém thớt lên những người này, “Bộ tất cả các người đều muốn bị sa thải hay sao mà không chịu đi làm việc hả? Nếu giới bạn chuyện bát quái như vậy thì đi làm paparazzi đi!”

Mặc dù ông chủ nhà anh ta rất thích Phùng Văn Hi nhưng anh ta thật sự không thể nào ưa được cô ta. Nguyên nhân ư? Bởi vì, mỗi lần Phùng Văn Hi tìm đến ông chủ của anh thì nhất định chỉ có thể là hai nguyên nhân mà thôi. Một là, cô ta vừa ý với một kịch bản nào đó. Hai là, cô ta bị ức hiếp. Thậm chí, có đôi khi cô ta còn không thèm đến tìm ông chủ mà chỉ gọi điện thoại. Sau đó, ông chủ nhà anh ta nhất định sẽ giải quyết hết mọi vấn đề cho Phùng Văn Hi.

Mối quan hệ giữa ông chủ và Phùng Văn Hi vẫn luôn lạnh lẽo như thế này. Nếu cô ta không có chuyện thì sẽ không tìm đến ông chủ của anh ta đâu.

Phòng làm việc của Thẩm Tử Mặc rất rộng và đầy đủ tiện nghi. Bên trong có một phòng ngủ nhỏ và một phòng tập thể hình. Phùng Văn Hi thích nhất là đứng ngắm cảnh từ cửa sổ sát đất. Bởi vì, cô có thể nhìn thấy phong cảnh của toàn bộ thành phố A từ chỗ này.

Đứng trong chốc lát, Phùng Văn Hi kéo một cái ghế lại gần cửa sổ, bình thần sưởi nắng.

Một người đàn ông tuổi mỹ khóa áo âu phục màu đen, áo sơ mi ở bên trong phẳng phiu không một nếp gấp. Đôi mắt của anh lạnh lùng như băng tuyết, khiến cho người ta không nhận được mà rung mình.

Khi nhìn thấy Thẩm Tử Mặc đi ra khỏi phòng họp, Ôn Tuấn sai bước đuổi kịp ông chủ nhà anh ta rồi nhỏ giọng báo cáo, “Thẩm tổng, Phùng tiểu thư đang đợi ngài ở trong phòng làm việc.”

“Không phải là nửa tháng sau cô ấy mới quay về sao?” Giọng nói trầm thấp của anh nhẹ nhàng vang lên.

“Đạo diễn cho cô ấy một ngày nghỉ.” Ôn Tuấn nhanh chóng trả lời ông chủ.

Nghe vậy, Thẩm Tử Mặc thản nhiên đáp lời, “Ừ. Cậu hãy liên lạc với đạo diễn của Cửu Thiên Kiếm.”

Ôn Tuấn: “.....” Anh ta biết ngay mà. Bây giờ, không cần Phùng Văn Hi mở miệng thì ông chủ nhà anh ta đã tự giác làm luôn rồi.

Anh ta cảm thấy cuộc sống này thật mệt mỏi...

Khi Thẩm Tử Mặc vào phòng làm việc của mình thì Phùng Văn Hi đã ngủ thiếp đi rồi. Anh cởi áo khoác của mình, đắp lên người của cô. Sau đó, vui đầu vào công việc.

Dù anh là chủ tịch của một tập đoàn lớn nhưng anh vẫn luôn giữ mình trong sạch, chưa từng gần gũi với bất kỳ người phụ nữ nào. Lần đầu tiên anh tham gia tiệc rượu cũng là lần đầu anh gặp Phùng Văn Hi, hai người không phải nhất kiến chung tình mà là say rượu rồi lên giường với nhau mà thôi. Từ đó về sau, cuộc sống của anh có thêm một Phùng Văn Hi.

Ban đầu, có lẽ là vì anh muốn chịu trách nhiệm với cô hoặc có lẽ là những thứ cô muốn không quá lớn nên anh mới dùng tình cho cô. Dần dần, đây đã trở thành một thói quen của anh. Chỉ cần là những thứ cô thích thì anh sẽ đưa đến tận tay cho cô.

Phùng Văn Hi đang ngủ ngon thì lông mày bỗng nhiên lại nhàu chịt lại. Bởi vì, cô đang mơ thấy hình ảnh của kiếp trước.

Trong mơ, cô đứng trước bàn làm việc của Thẩm Tử Mặc, ánh mắt kiên định, “Chúng ta chấm dứt hợp đồng đi!”

Nghe vậy, Thẩm Từ Mặc cũng không ngược mặt lên. Đợi sau khi ký xong văn kiện ở trên bàn thì anh mới mở đôi môi mòng, “Lý do là gì?”

Phùng Vân Hi vô cùng hồi hộp, vòng tay ôm chặt lấy mình. Cô rất sợ Thẩm Từ Mặc sẽ không để cho cô đi nên lớn tiếng như cô vũ bản thân, “Em yêu Tô Duệ.”

Kết quả, Thẩm Từ Mặc chỉ thản nhiên nói một câu, “Tôi đã biết.”

Mỗi lần cô nói bất kỳ yêu cầu gì với Thẩm Từ Mặc, anh đều nói ba chữ này. Sau đó, nguyện vọng của cô nhất định sẽ thành sự thật.

Gạt bỏ cảm xúc kì lạ ở trong lòng, Phùng Vân Hi cảm thấy vô cùng vui sướng vì cô sẽ có thể công khai ở bên cạnh Tô Duệ.

Khi cô đi đến cửa, Thẩm Từ Mặc đột nhiên hỏi: “Em đã nghĩ kỹ chưa?”

Lúc ấy, cô không đã không chút do dự mà trả lời anh, “Vâng, em đã nghĩ kỹ rồi.”

“Không, không phải như vậy.” Phùng Vân Hi liều mạng giãy dụa. Sau khi tỉnh giấc, toàn thân cô đã dính đầy mồ hôi.

Đôi mắt của Phùng Vân Hi tràn đầy vẻ kinh ngạc khi nhìn thấy chiếc áo khoác đang đắp trên người mình. Sau đó, cô lấy hết dũng khí để ngăn đầu lên thì nhìn thấy Thẩm Từ Mặc đang nghiêm túc làm việc.

Đến tận bây giờ, có mới tin rằng mình đã được sống lại lần nữa. Từ lúc phát hiện mình đã sống lại, cô không dám chớp mắt dù chỉ một giây. Bởi vì, cô rất sợ khi cô tỉnh giấc sẽ phát hiện đây chỉ là một giấc mộng đẹp của bản thân mà thôi.

Khi bước vào phòng làm việc của Thẩm Từ Mặc, cô cảm nhận được sự an toàn và ấm áp chưa từng có. Vì vậy, cô mới ngai thiếp đi.

Lúc này, Thẩm Từ Mặc cũng đã phát hiện Phùng Vân Hi đã tỉnh, giờ cô tay đeo đồng hồ lên, “Sắp xong rồi, đợi tôi một lát.”

Đối với Thẩm Từ Mặc, hai người họ chỉ mới không gặp nhau một tháng mà thôi. Còn đối với Phùng Vân Hi, đã rất nhiều năm họ không gặp nhau rồi.

Trong một khoảnh khắc, Phùng Vân Hi cảm thấy vô cùng bối rối. Sau khi bối rối qua đi, cô liền cảm thấy ảm ức.

Kiếp này, cô nhất định phải ngoan ngoãn ở bên cạnh ở Thẩm Từ Mặc đến suốt đời. Nghĩ như vậy, cô liền chạy tới gần Thẩm Từ Mặc.

Thẩm Từ Mặc ngừng đầu, khẽ nhủ mày, “Em ốm quá. Là do công việc quá vất vả sao?”

Phùng Vân Hi đã gầy đi không ít, cô khiến anh có cảm giác rằng cô sẽ bị gió thổi bay đi mất.

Chỉ một câu đơn giản của anh đã khiến nước mắt của cô lăn dài. Nước mắt chảy từ hốc mắt, rơi xuống cằm, thấm ướt ống tay áo của anh, đồng thời cũng làm lòng anh rối loạn.

Vì sao cô lại ngu ngốc đến như vậy chứ?

Kiếp trước, Phùng Vân Hi còn ôm hôn bảy giờ nhiều. Thậm chí, nói là da bọc xương cũng không sai chút nào. Lúc đó, vì giúp đỡ Tô Duệ, mỗi ngày cô đều làm việc không ngơi nghỉ. Cuối cùng thì sao? Khi Tô Duệ nhìn thấy cô thì gả lại nói cô gầy quá, chụp hình không đẹp chút nào. Gã ta còn bảo cô tăng thêm một vài cân nữa thì chụp hình mới ăn ảnh.

Phùng Vân Hi càng nghĩ càng ảm ức, nước mắt rơi như mưa.

Thẩm Từ Mặc vô cùng bối rối. Bởi vì, Phùng Vân Hi chưa bao giờ khóc trước mặt anh. Anh đứng lên, rút vại tờ khăn giấy để cô lau nước mắt. Nếu Phùng Vân Hi nhìn kỹ thì có lẽ cô đã nhận ra động tác của anh có vài phần cứng nhắc. Lúc đưa khăn giấy cho cô, ánh mắt của anh đầy vẻ lạnh lẽo, “Có người bắt nạt em?”

Phùng Vân Hi ôm chặt eo anh, giọng nói nức nở, “Thẩm Từ Mặc, em nhớ anh lắm...”

Vừa dứt lời, nước mắt của Phùng Vân Hi cũng ngừng rơi, cả người cứng nhắc. Nguyên nhân ư? Bởi vì, cô có thể cảm nhận được bà di của cô đã đến rồi. Nghĩ vậy, Phùng Vân Hi vô thức siết chặt vòng tay, đôi mắt hồng hồng ngập tràn vẻ hoảng hốt.

Phùng Vân Hi khóc không ra nước mắt, sao lại trùng hợp như thế chứ?

Cô hít hít mũi, vụng trộm nhìn xuống thì thấy quần của Thẩm Từ Mặc đã dính máu của cô.

Thẩm Từ Mặc nhẹ nhàng vỗ lưng của cô như trấn an. Sau đó, anh gọi điện thoại nội bộ cho Ôn Tuấn, “Lập tức đến phòng làm việc của tôi!”

Phùng Vân Hi: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chương 4: Quay Lại Đoàn Phim

Editor: Y Phi

Phùng Vân Hi hành động nhanh hơn suy nghĩ, cô hét lên: “Không được cho anh ta vào!”

Tình hình hiện tại đã rất đáng xấu hổ. Nếu Ôn Tuấn đi vào thấy hình ảnh quá mức đặc sắc này, cô không muốn sống nữa đâu.

Lúc này, Thẩm Từ Mặc cũng phát hiện không ổn, anh cúi đầu nhìn xuống.

Sau đó, nói với Ôn Tuấn ở đầu bên kia điện thoại bằng giọng nghiêm túc: “Không được phép vào!”

Ôn Tuấn ở đầu kia điện thoại: “.....” Trái tim một mối của anh ta đã hóa đá.

Không đợi Thẩm Từ Mặc có phản ứng gì thêm, Phùng Vân Hi liền đẩy anh ra: “Em vào toilet một chút.”

Nói xong, cô đến trước cửa sổ sát đất, cầm lấy túi xách rồi chạy thẳng vào phòng tắm ở trong phòng ngủ của anh.

Hàng tháng, lúc bà di cả đến thăm, Miêu Tiểu Trăn đều để sẵn đồ dùng cần thiết cho cô trong túi xách.

Lúc Phùng Vân Hi lo liệu cho bản thân xong xuôi, cô nghe thấy bên ngoài phòng ngủ có tiếng mở cửa và tiếng bước chân nên hé cửa nhìn ra thì thấy Thẩm Từ Mặc đang đi vào.

Thấy anh, cô lập tức chui vào phòng tắm, vịn vò nước để rửa mặt.

Bởi vì quần áo của Thẩm Từ Mặc bị bẩn nên anh phải vào thay một bộ quần áo mới. Đến lúc anh thay xong rồi vẫn chưa thấy Phùng Vân Hi đi ra, liền gõ cửa phòng tắm: “Em ổn không?”

“Không sao đâu ạ...” Phùng Vân Hi nói vọng ra ngoài xong thì bắt đầu đi đi lại lại trong phòng tắm.

Bây giờ, cô không thể ở lại với Thẩm Từ Mặc được và cũng không sợ anh chạy trốn. Qua mấy ngày nữa, khi hai người dần quên đi chuyện xấu hổ này, cô sẽ tới tìm anh. Vì vậy, Phùng Vân Hi nhờ Hứa Chu đổi vé máy bay cho cô rồi mở cửa ra ngoài.

Phùng Vân Hi cúi đầu, không dám nhìn Thẩm Từ Mặc: “Em muốn về đoàn phim.”

“Để tôi đưa em đi.” Thẩm Từ Mặc nói xong cũng chuẩn bị đi ra ngoài cùng cô.

“Không cần đâu, anh ra sân bay rồi lại mất công đi về, em tự đi được, không sao đâu mà.” Nói xong, Phùng Vân Hi chạy như bay ra ngoài.

Lúc ra khỏi phòng làm việc, Phùng Vân Hi dụng phải Ôn Tuấn, cô liền đi vòng qua anh ta.

Ôn Tuấn đang đứng tại chỗ: Sao Mặt Phùng Vân Hi lại đỏ như vậy...

Thẩm Từ Mặc đứng bên trong phòng ngủ một lúc lâu, cuối cùng hơi cong khóe miệng, sau đó, lại gọi cho Ôn Tuấn: “Đến phòng làm việc của tôi.”

Ôn Tuấn: “.....” Đứng tương rằng anh ta không biết Phùng Vân Hi vừa mới rời đi nhé.

Đến lúc tiến vào phòng làm việc, Ôn Tuấn mới biết thế nào là khiếp sợ. Bởi vì, ông chủ nhà anh ta lại thay quần áo, nghĩ tới Phùng Vân Hi vừa mới đỏ mặt lúc nãy, anh ta cảm thấy mình đã biết điều không nên biết thì phải?

“Cậu làm báo cáo về lịch trình của cô ấy đưa đến đây, kể cả mọi việc xảy ra gần đây cũng phải điều tra rõ ràng cho tôi.” Thẩm Tử Mặc cảm thấy hôm nay Phùng Vân Hi có gì đó không ổn, giống như bị người khác ức hiếp vậy.

“Đạo này lịch quay trong đoàn phim Giang Hồ Phong Vân tương đối dày đặc, nên một tháng này Phùng tiểu thư gần như đều ở trong thành phố quay phim, cũng không nhận được thông báo nào khác.” Ôn Tuấn trả lời.

Thẩm Tử Mặc nói: “Vậy thì điều tra từ đoàn làm phim!”

“Anh Chu, khi này em ở chỗ Thẩm Tử Mặc làm một chuyện ngu xuẩn.” Đến sân bay, Phùng Vân Hi tìm một nơi để gọi điện thoại cho Hứa Chu.

Giọng Hứa Chu vô thức trở nên căng thẳng: “Em đã làm cái gì?” Anh ta biết Phùng Vân Hi đột nhiên đổi về máy bay chắc chắn là vì Thẩm Tử Mặc.

Phùng Vân Hi: “.....” Bảo bối có nỗi khổ không thể nói.

Phùng Vân Hi: “Cũng không có gì, chỉ là hơi bối rối...”

Hứa Chu ở đầu dây bên kia lập tức ngộ ra trong một nốt nhạc: “Anh hiểu rồi...”

Phùng Vân Hi cảm thấy vô cùng khó hiểu. Quản lý nhà cô hiểu được cái gì chứ? Cô còn chưa nói gì hết mà.

“Đúng rồi, ngày hôm qua, sau khi blog của đoàn làm phim đăng đoạn múa kiếm của em thì đã trở thành hot topic, anh đã tìm thêm thủy quân làm tăng độ hot rồi, đêm nay là có thể lên top tìm kiếm. Nếu em chờ máy bay mà thấy buồn chán thì lên xem blog một chút đi.”

Nói xong, anh ta lại thêm một câu: “Chu Hạo Hiên có tag em trên blog đó.”

Chỉ đề nói chuyện của Hứa Chu quá rộng, chính là không muốn thảo luận tiếp vấn đề ban nãy với cô, Phùng Vân Hi vội vàng nói: “Anh Chu, không phải đâu, đừng suy diễn lung tung, anh nghe em giải thích đã.”

“Không cần không cần, anh hiểu mà, không nói chuyện với em nữa, lát anh đến sân bay đón em.” Hứa Chu nói xong liền cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, trong đầu Phùng Vân Hi hiện lên một bức tranh, là phiên bản chibi của cô và Hứa Chu.

Phùng Vân Hi chibi: “Anh Chu, anh nghe em giải thích, không phải như anh nghĩ đâu.”

Hứa Chu chibi: “Anh không nghe, anh không nghe, anh không nghe...”

Phùng Vân Hi chibi xoa tay: “Không, anh nhất định phải nghe em giải thích, anh đừng tự suy diễn nữa.”

Hứa Chu chibi lắc đầu: “Dù em có giải thích thì anh cũng không nghe đâu. Anh đã hiểu rồi, em không cần giải thích làm gì.”

Phùng Vân Hi hoàn hồn, rùng mình một cái, sau đó hai tay ôm lấy thân mình. Hình ảnh này quả thực quá đáng sợ rồi.

Sau khi chuẩn bị xong, Phùng Vân Hi liền tìm một quán ăn nhanh trong sân bay ăn điểm tâm, vừa ăn vừa lướt blog.

Tui là fan cuồng của Phùng Vân Hi: Không ngờ Vân Hi nhà chúng ta múa kiếm lại đẹp như vậy. Quả thực là đẹp mê hồn mà. Còn gương mặt tròn đầy sát khi kia nữa, đáng chết yêu nữ giang hồ luôn!

Mì ăn liền: Thím lâu trên, rốt cuộc thím là fan cuồng hay anti fan vậy? Yêu nữ giang hồ cái gì chứ! Khí chất của Vân Hi nhà chúng ta có thể nói là gần bìn mà chẳng hơi tanh mùi bìn, sao lại gọi là yêu nữ được? Phải là tiên nữ mới đúng!

Nồi đất mì ăn liền: Thím lâu trên lạc đề rồi, Giang Hồ Phong Vân là phim võ thuật chứ không phải huyền huyền nghen.

Gói gia vị: Tui không có gì để nói, chỉ là tui theo nồi đất mì ăn liền, không theo mì ăn liền. Bởi vì, nồi đất mì ăn liền nhiều hơn một cái nồi đất so với mì ăn liền á!

Anh đào bự: Thím lâu trên, mì ăn liền không tệ mà, đâu nhất thiết phải ăn mì trong nồi đất.

Đưa vàng: Dù rồi đó mấy ché, tiếp tục khen ngợi khí chất và nhan sắc của Vân Hi nhà mình đi chứ! Đừng có thảo luận về mì ăn liền được không!

Đĩa hoa quả: Vân Hi đẹp nhất, Vân Hi soái nhất, Vân Hi tuyệt vời ông mặt trời, mấy thím lâu dưới chớ spam nữa nha.

Salad hoa quả: Vân Hi đẹp nhất, Vân Hi soái nhất, Vân Hi tuyệt vời ông mặt trời, tui xì pam xì pam xì pam.

Già đồ xào khoai tây: Tui sẽ khen Vân Hi bằng một phong thái chuyên nghiệp chứ không nông cạn như mấy ché đầu nha. Đứng dưới góc nhìn của võ thuật, dù là tư thế hay kỹ năng cũng đều uyển chuyển mượt mà, vô cùng đẹp mắt! Vân Hi nhà ta chính là đệ nhất mỹ nhân!

Trắng rần cả chùa: Mấy ché không thấy à, Chu Hạo Hiên mới tag Vân Hi nhà chúng ta. Ảnh nói Vân Hi được nghỉ nhờ mang ghế tới đoàn phim nhìn ảnh quay kia!

Mì nhỏ chua cay: Đau lòng cho Hạo Hiên nhà tôi quá, ảnh không có ngày nghỉ vậy mà còn chờ người được nghỉ kia nhân nhả đến coi ảnh quay phim. Đây là chuyện gì vậy, ảnh muốn tự ngược sao trời?

Nồi com trộn: Đúng đúng đúng, Vân Hi nhà tui tui làm sao lại không đi xem ảnh quay phim cho được.

Tui là fan cuồng của Chu Hạo Hiên: Nữ thần Phùng Vân Hi ơi, mau thỏa mãn nguyện vọng của Hạo Hiên nhà chúng em, đi coi ảnh quay phim đi mà.

Tui là antifan Chu Hạo Hiên: Nữ thần Phùng Vân Hi ơi ời, chị mau đi xem Chu Hạo Hiên quay phim đi, chị đi ngược ảnh em liền làm fan chị luôn được hông.

Tui là antifan Phùng Vân Hi: Lầu trên, tui mới là anti chân chính của Vân Hi, đừng hòng cướp nick của tui.

Xem hết bình luận trên blog, Phùng Vân Hi lẳng lẳng đăng một bài mới.

Phùng Vân Hi: Đang trên đường về, sẽ nhờ quản lý của mình chuẩn bị ghế ngồi. @Chu Hạo Hiên @Hứa Chu.

Chu Hạo Hiên vất và quay xong một cảnh phim, không đợi cậu ta nghỉ ngơi, vị quản lý đã cầm đi động đến lắc lắc trước mặt cậu ta: “Tự xem đi.”

Đọc xong nội dung trên điện thoại, Chu Hạo Hiên giật mình một cái: “Không phải anh nói là cô ấy bay chuyển muộn, sáng mai mới đến sao?”

Quản lý của Chu Hạo Hiên nhún vai: “Chắc tôi nhầm, nhưng ai bảo cậu kích cô ấy, có khi vì nhìn thấy cậu đăng blog nên cô ấy mới quyết định về sớm cũng nên.”

Chu Hạo Hiên: “.....” Cậu ta muốn điên cuồng quay phim, quay xong hết các cảnh trước khi Phùng Vân Hi về đến nơi.

“Đạo diễn, chúng ta mau mau quay phim. Sau đó, kết thúc công việc được không?”

“Nếu trạng thái của cậu bằng được một nửa Phùng Vân Hi hôm qua, ngày mai tôi cũng sẽ cho cậu nghỉ.”

“Đạo diễn, ông không đùa đấy chứ?”

“À, tôi đùa đấy. Hôm, bây giờ trạng thái của cậu không tệ, chúng ta quay cảnh tiếp theo thôi.”

Chu Hạo Hiên: Tại sao cậu ta chỉ ngủ một giấc thôi mà toàn bộ đoàn làm phim đều khác trước rồi? Cậu ta chỉ yêu cầu được nghỉ thôi chứ đâu có yêu cầu quay xong sớm, cậu ta chỉ muốn được dài ngủ như Phùng Vân Hi thôi mà!

Cậu ta vẫn nhớ rõ sáng nay lúc thầy chỉ đạo võ thuật dạy cách sử dụng kiếm, mặt mũi anh ta ánh lên vẻ tự hào: “Vân Hi thật sự là thiên tài đấy! Cô ấy hợp nhất là đóng những phim võ thuật như thế này, bởi vì, động tác của cô ấy cực kỳ thuần thục. Cậu biết không, tôi cảm thấy cô ấy chính là thiên tài võ thuật trong truyền thuyết.”

Chu Hạo Hiên ngả xuống, sau đó chờ chỉ đạo võ thuật tiếp tục hướng dẫn động tác tiếp theo.

Mặt thầy chỉ đạo võ thuật lại đầy vẻ tự hào: “Nếu là Vân Hi, hẳn đã biết động tác tiếp theo nên làm như thế nào, thật sự là thiên tài trăm năm có một.”

Thật sự Chu Hạo Hiền chỉ muốn gào lên “Phùng Vân Hi là kỳ tài vô học cũng liên quan gì tới anh, anh tự hào cái nổi gì hả!”

Cậu ta còn nhớ rõ, có một lần, thang máy mất điện, cậu ta cùng Phùng Vân Hi đi cầu thang bộ. Kết quả, đến tầng ba thì Phùng Vân Hi không thể leo nổi nữa, cái dạng này thì thiên tài vô học ở đâu ra!

Làm một quản lý chuyên nghiệp, chi cần nghệ sĩ để nghĩ bất kỳ yêu cầu nào hợp lý trong khả năng của anh ta, Hứa Chu nhất định sẽ giải quyết mọi chuyện êm đẹp. Nếu như không hợp lý, vậy thì nghĩ biện pháp khiến nó hợp lý. Nếu như không làm được, vậy thì nghĩ biện pháp làm được.

Sau khi nhận tag của Phùng Vân Hi, Hứa Chu thật sự chuẩn bị một cái ghế salon thượng hạng ở đoàn làm phim, bên cạnh còn đặt một cái bàn nhỏ. Trên bàn bày đủ loại đồ ăn vặt và đồ uống.

Lúc sắp đi đón Phùng Vân Hi, Hứa Chu còn nói với Miêu Tiểu Trăn: “Em đi nói Chu Hạo Hiền là anh sắp đi đón Tiểu Hi đấy.”

Miêu Tiểu Trăn nghe xong vội vội vàng vàng chạy đến chỗ Chu Hạo Hiền: “Anh Chu, anh Chu nhà chúng em muốn đi đón chị Vân Hi.” Sau khi nói xong, cô bé lại cảm thấy có chỗ không ổn, nên lặp lại một lần nữa: “Anh Chu, anh Hứa nhà chúng em muốn đi đón chị Vân Hi.”

Chu Hạo Hiền: “.....” Hiếp người quá đáng! Nói một lần chưa đủ à! Sao cô lại nói thêm lần nữa vậy!!!

Bạn đang đọc truyện Danh Môn Độc Sủng được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 5: Đó Là Ai Vậy?

Editor: Dao Dao

Khi bước vào sân bay, Phùng Vân Hi có cảm giác như mình đang nằm mơ. Bởi vì, mọi người đều đang giơ cao băng rôn.

“Trương An Kinh, em yêu anh!”, “An Kinh là đệ nhất tiểu thịt tươi!”

Tuy fan đón thần tượng ở sân bay là việc rất thường thấy nhưng đây là lần đầu tiên Phùng Vân Hi nhìn thấy nhiều fan như vậy.

Hôm nay cô ra ngoài không xem lịch hay sao ấy!! Bây giờ, Phùng Vân Hi bị kẹt ở trong sân bay, không đi ra ngoài được!

Có rất nhiều hành khách cũng vừa mới xuống máy bay như Phùng Vân Hi, họ rất bình tĩnh mà gia nhập đội fan hùng hậu này.

Phùng Vân Hi: “.....” Trương An Kinh là ai vậy?

Dù Phùng Vân Hi không nổi tiếng cho lắm nhưng khuôn mặt của cô rất nổi bật. Đôi khi, cũng có người nhận ra Phùng Vân Hi nên cô phải cẩn thận trong từng cử chỉ và lời nói.

Chỉ là, so với tiểu thịt tươi gì đó thì cô đã trở thành người qua đường rồi.

Nghĩ vậy, Phùng Vân Hi có chút rối rắm. Hình như, tiểu thịt tươi gì gì đó là một đại minh tinh thì phải? Vội lại, nghe tên giống như là người Hàn Quốc.

“Anh Chu, em không ra khỏi sân bay được!” Phùng Vân Hi vội vàng gọi cho Hứa Chu.

Hứa Chu ở đầu dây bên kia cũng cười gượng hai tiếng, “Anh cũng không vào được!”

Phùng Vân Hi: “Anh Chu, anh đừng giỡn mà! Vậy em phải làm sao đây?”

Hứa Chu: “Em cứ ngồi chờ đi, sân bay sẽ không còn đông đúc sau khi Trương An Kinh rời khỏi đầu. À, nếu được thì em nhớ chụp khoảng vài chục tấm hình của Trương An Kinh rồi gửi cho anh.”

Phùng Vân Hi: “.....” Thật ra thì Trương An Kinh là ai thế? Vì sao khi anh ta vừa xuất hiện thì anh Chu nhà cô đã không còn là anh Chu của năm xưa nữa?

Trương An Kinh được xưng tụng là tiểu thịt tươi nhờ một bộ phim truyền hình đang hot gần đây. Anh ấy không những nổi tiếng ở Hàn mà còn ở Trung Quốc. Đây là lần đầu tiên anh ấy đến Trung Quốc, có tin via hè là anh sẽ đồng chung với nữ minh tinh Lục Dung Dung trong bộ phim mà Hàn – Trung sản xuất...

Xem hết thông tin về Trương An Kinh, Phùng Vân Hi mới có một chút ấn tượng về người này. Chỉ là, người này nổi tiếng đến vậy sao?

Phùng Vân Hi không hăm mộ bất kỳ diễn viên nào, cũng không thích xem phim truyền hình đang hot. Sự hiểu biết của cô về nghệ sĩ hoàn toàn là từ Hứa Chu. Mỗi lần cô hợp tác với bất cứ diễn viên nào thì Hứa Chu sẽ đưa tư liệu của người đó cho cô. Còn những nghệ sĩ chưa hợp tác với cô thì Phùng Vân Hi tuyệt đối không biết. Trừ phi, người đó rất nổi tiếng.

“Nhìn kia, An Kinh oppa ra rồi kia!”

“A a a a a, An Kinh oppa, chúng em yêu anh!”

“An Kinh oppa, An Kinh oppa, An Kinh oppa!”

Phùng Vân Hi đang quay đầu lại: “.....”

Trương An Kinh đeo kính mát, che hết cả khuôn mặt nhưng Phùng Vân Hi vẫn vô cùng có đạo đức mà giơ điện thoại lên, chụp vài tấm hình.

Cảm giác khi có một quản lý là starchaser thật là mệt mỏi.

*Starchaser: Là những người theo đuôi mọi diễn viên

Khi Trương An Kinh đến gần chỗ Phùng Vân Hi thì bảo vệ bị fan đẩy ra.

Bởi vì Phùng Vân Hi đứng ở hàng đầu tiên nên cô cũng bị đẩy ra theo. Sau đó, ngã vào lòng của Trương An Kinh, điện thoại thì rơi xuống đất.

Tuy tất cả fan đều đến đón Trương An Kinh nhưng không phải ai cũng là fan của anh ấy. Ví dụ như fan của Phùng Vân Hi.

Khi fan của Phùng Vân Hi nhìn thấy một người con gái ngã vào trong lòng của Trương An Kinh, chuẩn bị mắng người thì chợt nhận ra nữ thần nhà bọn họ.

“Phùng Vân Hi! Là Phùng Vân Hi kia!!!”

“A a a a a, nữ thần, nữ thần, nữ thần...”

“Vân Hi, chúng em yêu chị.”

Phùng Vân Hi: “.....” Sao cô lại có cảm giác là ngày mai cô sẽ lên trang nhất của mọi tờ báo nhỉ?

Thông dịch viên nói vài câu với Trương An Kinh. Sau đó, tiểu thịt tươi cúi xuống, nhặt điện thoại cho Phùng Vân Hi, lông nga lông ngỗng nói bằng tiếng Trung, “Đi chung đi.”

Phùng Vân Hi: Ai muốn đi chung với cậu chứ? Nếu bây giờ chúng ta đi chung thì ngày mai, trên các tờ báo sẽ viết chị đây là fan cuồng của cậu đấy!

Chỉ cần nghĩ đến việc này là Phùng Vân Hi đã cảm thấy rùng cả mình.

Phùng Vân Hi cầm lại điện thoại của mình, “Không cần. Tự cậu đi ra ngoài đi.”

Những gì Trương An Kinh nghe được: “%#%/%/%%####”

Vì thế, Trương An Kinh tự mình suy bụng ta ra bụng người, “Không sao, chúng ta cùng nhau đi. Dù sao thì chúng ta cũng phải ra ngoài.”

Những gì Phùng Văn Hi nghe được: “#####”

Ngôn ngữ bất đồng thì làm sao giao tiếp được chứ!

Sau đó, Trương An Kinh nằm cổ tay của Phùng Văn Hi, che chở cho cô ra khỏi sân bay.

Tuy Phùng Văn Hi rất muốn từ chối nhưng khi cô nói chuyện với Trương An Kinh thì lại nghe được, “%#%#%#%#%#%”

Ngày mai, cô chắc chắn sẽ có mặt trên trang nhất rồi Q-Q

Khi Hứa Chu nhìn thấy nghệ sĩ nhà mình đi ra cùng với Trương An Kinh, thế giới gần như là sụp đổ.

Trương An Kinh: “%#%#%#%#%#%#%#%#%”

Hứa Chu: “Cái gì cơ?”

Trương An Kinh: “%#%#%#%#%#%#%#%#%”

Đúng lúc này, thông dịch viên chạy tới, “Anh ấy nói anh ấy rất vui khi có thể gặp Phùng Văn Hi ở sân bay. Hy vọng sẽ còn gặp lại nhau.”

Phùng Văn Hi cười lạnh: Ha ha, sao bạn này anh không phiên dịch cho tôi!

Thông dịch viên: Oan cho tôi quá! Tôi bị chen ép đến suýt nữa là mất mạng nhỏ này rồi!

Sau khi lên xe, Hứa Chu lập tức hỏi: “Có chuyện gì vậy? Sao em lại đi ra cùng với Trương An Kinh?”

“Không phải anh bảo em chụp vài tấm của Trương An Kinh sao?”

“Đúng vậy. Nhưng anh chỉ bảo em chụp hình thôi mà.”

Phùng Văn Hi hít sâu một hơi, sau đó ho khan vài tiếng, “Anh Chu, sau khi nghe em nói thì anh nhớ phải bình tĩnh gọi cho thủy quân nha. Chi cần đừng để họ viết em thành fan cuồng của tiểu thị tươì là được. Lần này, em bị oan! Em còn không biết người này là ai nữa.”

Hứa Chu uống một chai nước để giữ bình tĩnh, “Em nói đi!”

“Khi em đang chụp hình anh ta thì fan của anh ta đẩy bảo vệ ra. Sau đó, em bị fan của tiểu thị tươì đẩy vào trong lòng của anh ta. Mặc dù em bị đẩy nhưng mọi người lại nghĩ là em cố tình nhào vào lòng của anh ta. Tiểu thị tươì để nghị em đi ra ngoài chung với anh ta nhưng em từ chối. Đáng tiếc là bất đồng ngôn ngữ nên anh ta cứ nghĩ là em đồng ý. Tuy em rất muốn từ chối thêm một lần nữa nhưng vì bất đồng ngôn ngữ nên em đành bỏ cuộc.”

Hứa Chu cười khan hai tiếng. Sau đó, anh nói ngôn ngữ mà chỉ anh hiểu, “Bíp bíp bíp bíp bíp,”

Phùng Văn Hi: “.....”

“Có biết vì sao anh lại nói chuyện như vậy với em không?”

“Em không biết.”

“Bởi vì, bây giờ anh không muốn để ý đến em nhưng lí trí không cho phép anh làm vậy.”

Sau khi về đoàn làm phim, Phùng Văn Hi cực kỳ nhàn hạ. Có vừa ăn đồ ăn vặt vừa nghịch điện thoại. Nếu có nhàm chán thì sẽ trêu chọc Chu Hạo Hiên đang đóng phim vài câu.

Người khổ nhất vẫn là Hứa Chu. Anh vừa phải gọi cho thủy quân vừa phải gọi cho phóng viên. Sau đó, anh còn phải gọi cho những biên tập viên mảng giải trí nữa.

Sau khi sắp xếp mọi việc đầu vào đấy, Hứa Chu mới thở phào nhẹ nhõm: “Tin tức ngày mai chắc chắn sẽ không viết là fan cuồng của tiểu thị tươì. Chút nữa em nhớ post lên Weibo báo là rất vui khi vô tình được gặp Trương An Kinh ở sân bay.”

Phùng Văn Hi chậm rãi ăn một miếng táo: “Nhưng em đâu có vui.”

“Vậy thì, để anh post bài giúp em.” Nói xong, Hứa Chu xoay người lại.

Phùng Văn Hi kéo tay Hứa Chu lại: “Anh Chu, sao anh lại không gọi điện cho công ty để công ty giải quyết mọi việc?”

Hứa Chu cười lạnh hai tiếng: “Bị em dọa nên đã quên.”

Phùng Văn Hi lấy điện thoại của mình từ tay của Hứa Chu: “Thôi, để em tự mình post bài trên Weibo thì tốt hơn. Em cảm thấy cực kỳ không an tâm khi để cho quản lý là starchaser post bài giúp em.”

“Ai nói với em anh là starchaser?”

“Nếu anh không phải là starchaser thì sao anh lại muốn em chụp vài tấm của Trương An Kinh cho anh chứ?”

“Anh chỉ muốn giúp em tìm việc để làm trong lúc nhàn rỗi mà thôi.”

“.....”

Vì không để cho Phùng Văn Hi quá đắc ý, Chu Hạo Hiên liền bày ra trạng thái tốt nhất để đóng phim. Câu quay xong cảnh của ngày hôm nay rất nhanh, liền vênh vào đi tìm Phùng Văn Hi, “Có rất vất vả mới được nghỉ phép, không nên ngồi ở đoàn phim thôi chứ. Vừa đúng lúc tôi cũng đã quay xong, hay là, để tôi mời cô ăn cơm nhé?”

Ngón tay của Phùng Văn Hi trượt trên màn hình, đánh đánh vài chữ rồi mới nói với Chu Hạo Hiên: “Câu lui về sau vài bước đi. Tôi giúp cậu chụp vài tấm hình.”

Chu Hạo Hiên ngoan ngoãn lùi về sau vài bước, miệng còn không ngừng lái nhái: “Gần đây có một quán ăn mới mở. Đồ ăn của quán đó không tồi nhưng hơi đông đúc.”

Phùng Văn Hi: Vì muốn xem Chu Hạo Hiên quay phim nên mới về đoàn phim, tình cờ gặp Trương An Kinh ở sân bay. Chu Hạo Hiên, không cần quá cảm động nha!

Hình minh họa: Chu Hạo Hiên đang chống nạnh khi nói chuyện.jpg

Phùng Văn Hi vô cùng hài lòng với bài post này của mình. Bởi vì, sau khi xem xong bài post này, mọi người sẽ không thể nói có đến sân bay vì Trương An Kinh nữa.

“Tôi tạo dáng như thế này được không?” Chu Hạo Hiên vừa nói chuyện với Phùng Văn Hi vừa tạo dáng.

Chu Hạo Hiên: “Nhớ phải chụp tới đẹp trai một chút nha! Có post lên Weibo rồi tôi còn share về Weibo của tôi nữa.”

Phùng Văn Hi gật đầu: “Được thôi. Cậu nhớ phải share về Weibo của cậu đó.”

Chu Hạo Hiên vỗ vỗ ngực đảm bảo: “Yên tâm đi. Tôi chắc chắn sẽ share về Weibo của tôi.”

Sau khi thảo luận xong với Chu Hạo Hiên, Phùng Văn Hi đi đến chỗ của đạo diễn: “Mặc dù đạo diễn đã cho tôi nghỉ ngày hôm nay nhưng toàn bộ đoàn phim mà chỉ có một mình tôi được nghỉ khiến tôi cảm thấy rất bối rối. Hay là thế này đi, tôi đã làm xong việc của tôi, chúng ta tiếp tục quay phim đi?”

Đạo diễn: “Chỉ có Văn Hi hiểu chuyện nhất. Nếu tình thần của cô hôm nay không tồi thì chúng ta quay thêm vài cảnh nữa đi.”

Nói xong, đạo diễn hét lên với Chu Hạo Hiên: “Hạo Hiên, cậu quay thêm vài cảnh nữa đi. Dù sao, Văn Hi cũng đã cắt công trở về vì cậu.”

Nghe vậy, cả người Chu Hạo Hiên cứng ngắc. Sau đó, về mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc nhìn Phùng Văn Hi: “Không phải cô bảo chụp hình sao?”

Phùng Vân Hi: “Tôi post bài rồi, cậu mau share đi. Cậu share xong thì chúng ta quay thêm vài cảnh.”

Đạo diễn: “Vậy cũng được. Hạo Hiên mau share đi, đợi cậu share xong thì chúng ta quay tiếp.”

Chu Hạo Hiên: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 6: Vợ Chồng Thần Tiên

Editor: Y Phi

Hơn mười giờ đêm, đoàn phim mới kết thúc công việc, đạo diễn vốn muốn mời mọi người ăn một bữa com nhưng mọi người đều quá mệt mỏi, ai cũng không có tâm trạng đi ăn, nên ai tự về nhà vậy.

Chu Hạo Hiên cùng Phùng Vân Hi về khách sạn. Khuôn mặt của cậu có chút mệt mỏi, chẳng còn vẻ vênh vào thường ngày.

Tay nhìn Chu Hạo Hiên có hơi ngốc nghếch nhưng nếu cậu ta không lên tiếng thì đúng là soái ca thâm trầm, toàn thân còn toát ra sự trí thức. Fan đều gọi cậu là diễn viên xuất chúng của làng giải trí.

Không sai, chính là thần kỳ như thế đó.

Cũng không phải là do Chu Hạo Hiên cố ý giả vờ, mà theo như lời cậu ta nói thì: “Không có cách nào, khí chất của tôi là vậy mà!”

Phùng Vân Hi cũng không kém cạnh, khi mới vào nghề còn được mọi người ca tụng là thần tiên tỷ tỷ. Khi đoàn làm phim xác nhận hai người sẽ hợp tác trong bộ phim này, fan hâm mộ đều gọi hai người họ là đôi vợ chồng thần tiên.

Bởi vì, khi hai người đứng cạnh nhau rất xứng đôi, đều có khuôn mặt đẹp tựa thần tiên.

Đổi với cách gọi này, quản lý của Chu Hạo Hiên cười nhạo không biết bao nhiêu lần: “Đúng là những người phàm ngu ngốc, chỉ có tôi mới là người hiểu Hạo Hiên nhất thôi. Soái ca thâm trầm cái gì, cậu ta là đồ ngốc thì có! Bình thường, cậu ta không cười đùa là vì chưa gặp được người cùng ngốc với cậu ta thôi.”

Mọi người đi vào thang máy, có lẽ vì sắp đến phòng nghỉ, tinh thần của Chu Hạo Hiên đột nhiên phấn chấn hẳn lên. Sau đó, cậu ta lại vênh mặt với Phùng Vân Hi, dùng chất giọng rất âm trầm nói: “Cô biết không?”

Phùng Vân Hi cũng sờ mấy giấy mới trả lời: “Biết cái gì?”

Về mặt Chu Hạo Hiên đột nhiên trở nên thần bí khó lường: “Tôi vốn là một gói mì ăn liền tu luyện ngàn năm trên núi.....”

Hứa Chu: Mau đem tên ngốc này về phòng mình đi, đừng để cậu ta lấy bệnh cho nghệ sĩ nhà anh ta. Gà nhà anh ta mấy ngày nay tâm tính đã không bình thường, nếu mà chơi với cậu ta nữa, sẽ trở thành con người như thế nào đây?

Phùng Vân Hi lại đột nhiên động kinh hỏi một câu: “Vậy cậu thành tinh rồi à?”

Mặt Chu Hạo Hiên dần ra: “Cái gì?”

Phùng Vân Hi nhấn mạnh từng chữ: “Không phải cậu ở trên núi tu luyện ngàn năm à? Cậu thành tinh chưa?”

“Không có, không có đâu.” Chu Hạo Hiên lấp bắp.

Vừa đúng lúc đến tầng trệt, Phùng Vân Hi đi ra khỏi thang máy, xọc người lại: “Thì ra là cậu đã quá hạn sử dụng.”

Chu Hạo Hiên: “.....”

Quản lý của Chu Hạo Hiên: Xong rồi, nghệ sĩ nhà anh ta gặp được người nhoi nhoi y chang cậu ta, lại cùng một đoàn làm phim, nói không chừng bệnh lây của nghệ sĩ nhà anh ta đã trở thành con ngựa hoang mất cương rồi.

Hứa Chu ra khỏi thang máy, không nói câu nào, xách Phùng Vân Hi đi theo. Vân Hi nhà anh ta đã không còn là Vân Hi thanh cao lãnh đạm trước đây nữa rồi. Thần tiên tỷ tỷ của ngày xưa đâu rồi? Sao bây giờ lại biến thành con người lấy lợi như thế này?

Chu Hạo Hiên ở bên trong thang máy gào lên với quản lý của mình: “Cô ấy nói em là mì ăn liền hết hạn, cô ấy dám nói em hết hạn sử dụng đó!”

Quản lý của Chu Hạo Hiên: “Hết hạn sử dụng mà vẫn còn mạnh mẽ gớm nhỉ.”

Chu Hạo Hiên: “.....”

Về phòng tắm rửa sạch sẽ xong, Phùng Vân Hi bắt đầu ngồi xem bình luận bài viết hôm nay của cô trên Weibo. Biết làm sao được, cô đang muốn đánh lạc hướng chú ý của dư luận. Nếu chẳng may có người cho là cô có ý đồ gì đó với tiểu thư thật tươi An Kinh kia thì làm sao bây giờ?

Cây vãi: Quả nhiên là nữ thần của chúng ta, tùy tùy tiện tiện đi sân bay cũng có thể gặp được oppa An Kinh.

Cây long nhãn: Gặp thì đã sao? Oppa An Kinh đẹp trai quá, tui cũng thích nữ thần. Chỉ có điều, tấm hình kia của Chu Hạo Hiên tui không có bình luận thêm.

Fan cuồng Chu Hạo Hiên: Nữ thần ơi nữ thần, người có thể chụp Hạo Hiên của chúng em đẹp hơn chút không? Tuy mặt ảnh ba trăm sáu mươi độ không góc chết nhưng góc chụp hình cũng rất quan trọng đó~

Antifan Chu Hạo Hiên fan cuồng Phùng Vân Hi: Nữ thần xinh đẹp, từ giờ em chính thức làm fan cuồng của chị. Mong chị sau này chụp nhiều nhiều hình Chu Hạo Hiên chút nhé!!!

Nước chuối tiêu: Chà hiểu sao tui có cảm giác ID của mấy thím lâu trên thật hài hòa á

Sữa tắm: Oppa An Kinh của chúng ta còn nói hy vọng sau này có cơ hội gặp lại Phùng Vân Hi. Lẽ nào, hôm nay là họ tuyên truyền để làm bước đệm cho việc hợp tác sau này sao?

Lướt Weibo xong, Phùng Vân Hi chuẩn bị đi ngủ. Đột nhiên, điện thoại di động hiện lên tin tức mới, trong đó có nhắc đến Thẩm Từ Mặc, vậy nên cô liền nhấn vào.

Biên tập Quả cam giải trí: Tôi có thể hỏi một chút về vấn đề riêng tư không?

Thẩm Từ Mặc: Được.

Biên tập Quả cam giải trí: Anh thích kiểu con gái như thế nào?

Thẩm Từ Mặc: Không có yêu cầu nhất định nào, chủ yếu là xem cảm giác của bản thân thôi.

Biên tập Quả cam giải trí: Vậy mẫu người lý tưởng của anh thì sao?

Thẩm Từ Mặc: Theo cách nói bây giờ thì chính là người có khí chất như thần tiên ấy.

Biên tập Quả cam giải trí: Anh có thể nói rõ hơn được không?

Thẩm Từ Mặc: Đáng người có chút mong manh, khiến tôi muốn bảo vệ cô ấy.

Phùng Vân Hi nhảy tung tung như một chú sóc ở trên giường, gào một tiếng: “Người mà có khí chất thần tiên là đang nói mình sao?”

Thật ra, Phùng Vân Hi biết Thẩm Từ Mặc thích mình. Nếu không, vì sao sau này anh lại chia tay ra giúp đỡ cô chứ? Chắc chắn là vì anh thích cô. Dung mạo tựa thiên tiên, đáng người mỏng manh khiến anh muốn bảo vệ, đây không phải là đang nói về cô hay sao~

Hôm sau, Phùng Vân Hi đột nhiên trở nên cao lãnh* khiến nhiều người bối rối, ví dụ như Chu Hạo Hiên. Cậu vừa mới có cảm giác tìm được tri kỷ có thể cùng nhau ngắm trăng thưởng sao, đàm đạo lý tưởng nhân sinh thôi mà!!!

*Cao lãnh: cao ngạo và lạnh lùng

“Vân Hi, chúng ta cùng chơi game trên di động đi, để tôi dạy cô nha.”

“Không muốn chơi.”

“Vân Hi, cô muốn ăn gì, tôi bảo trợ lý mua cho cô được không?”

“Cảm ơn, tôi không đói.”

“Oa oa oa, Vân Hi cô thật xuất, chúng ta chụp ảnh chung được không?”

“Được.”

Nói xong, Phùng Vân Hi lấy di động ra tùy ý chụp một tấm: “Lát nữa tôi gửi cho cậu.”

Trong ảnh, Chu Hạo Hiên làm một động tác rất ngớ ngẩn, còn Phùng Vân Hi lại xinh đẹp từ đầu tới chân.

Chu Hạo Hiên: “Tôi có thể up lên Weibo được không? Cô có muốn up luôn không? Tôi tag cô vào nhé?”

Phùng Vân Hi mỉm cười: “Cũng được.”

Chu Hạo Hiên: Tại sao cô ấy lại có bộ dạng này? Rõ ràng ngày hôm qua hai người họ đùa giỡn rất vui vẻ mà, vì sao hôm nay cô không để ý để cậu ta? Vì cái gì, là vì cái gì kyaaaaaa.

Hứa Chu âm thầm đứng bên cạnh quan sát: Ha ha, nghệ sĩ nhà anh ta cuối cùng cũng trở về với hình tượng bình thường rồi.

Thật ra, trước khi trọng sinh, Phùng Vân Hi không chỉ có dáng người như tiên nữ mà còn không thích nói chuyện. Phùng Vân Hi của hiện tại đã trải qua một quãng thời gian tôi luyện rồi. Khi xưa, địa vị của cô trong giới giải trí rất lừng lẫy, nếu thái độ đối xử với người khác cũng không ra gì thì làm sao tồn tại trong giới showbiz hỗn tạp này được.

Lúc này, đạo diễn lằng lằng đi đến bên cạnh Chu Hạo Hiên: “Nếu chọc giận con gái thì phải dỗ ngọt người ta đi. Cậu đừng là vô dụng, ngay cả dỗ ngọt con gái cũng không làm được. Nói cho tôi nghe, cậu có thể làm được gì?”

Chu Hạo Hiên: Liên quan gì tới tôi, tâm hồn thiếu nam của tôi còn bị tổn thương đây nè.

Đạo diễn: “Còn đứng đó làm gì? Chút nữa quay phim mà hai người còn như vậy thì làm sao đây hả?”

Chu Hạo Hiên: “.....” Vì sao mọi người đều nghĩ cậu làm sai chứ? Rõ ràng cậu đâu có làm gì đâu!!!

Cuối cùng, Chu Hạo Hiên đành phải tung ra tuyệt chiêu, cầm một bộ bài tú-lô-khờ tới: “Vân Hi, muốn chơi vua rùa không?”

Phùng Vân Hi: “..... Cậu tự chơi đi.”

“Một người không chơi được, đến đây đến đây, chúng ta cùng nhau chơi.”

Chu Hạo Hiên đem ghế của mình dời sang chỗ đối diện với Phùng Vân Hi: “Cùng nhau chơi nào.”

Phùng Vân Hi nhìn quanh bốn phía, sau đó hỏi một câu “Vua rùa đâu?”

Chu Hạo Hiên: “.....”

Vua rùa thường dùng bộ bài tú lơ khơ, bỏ một lá Joker ra ngoài. Sau đó, xem con Joker còn lại như vua rùa, chia đều số bài còn lại cho tất cả người chơi (bao gồm lá Joker). Sau khi cầm bài lên, nếu bạn có đôi thì hãy ra bài. Bạn bắt buộc phải bốc bài từ người bên cạnh cho đến khi bạn đã hết bài ở trên tay. Đến cuối cùng, ai giữ lá Joker ở trong tay thì người đó chính là vua rùa – điều này đồng nghĩa với việc bạn sẽ là người thua.

Sau khi đã giải thích rõ luật chơi, Chu Hạo Hiên lại nói: “Thế nào, có có dám chơi không? Ai thua sẽ bị dán giấy lên trán.”

Phùng Vân Hi nhìn qua: o(n_*)o~~

“Chơi đi maaaaa”

Kể tiếp là một hồi chém giết vừa kịch liệt vừa tàn khốc.

Hứa Chu: Vì sao nam chính phim này lại là Chu Hạo Hiên chứ??? Phùng Vân Hi vừa mới bình thường trở lại đã bị cậu ta lấy hóa rồi QAQ

“Xin chào, xin hỏi anh có phải là quản lý của Phùng Vân Hi – Hứa Chu không?”

“Là tôi.”

“Tôi là phó đạo diễn của Cửu Thiên Kiếm. Tôi muốn mời cô Phùng tới tham gia buổi thử vai nữ chính. Thời gian là nửa tháng sau, anh thấy có được không?”

Hứa Chu nghe xong, vô thức quay lại nhìn Phùng Vân Hi một cái, sau đó mới trả lời: “Chúng tôi sẽ đến đúng giờ. Rất vinh hạnh được thử vai nữ chính cho Cửu Thiên Kiếm.”

“Được, hẹn gặp lại vào ngày thử vai.” Hẹn xong, người tự xưng là phó đạo diễn của Cửu Thiên Kiếm liền cúp điện thoại.

Hứa Chu đi đến sau lưng Phùng Vân Hi, giết giết khoe miệng. Nếu không phải vì nhận ra bộ trang phục trên người Phùng Vân Hi, anh ta tuyệt đối sẽ không thừa nhận cái người đang xấn tay áo, trên trán dính đủ loại giấy màu sắc sặc sỡ này là nghệ sĩ nhà anh ta đâu.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.....”

Phùng Vân Hi cười một tiếng điên dại, suýt nữa làm Hứa Chu ngã nhào.

“Cuối cùng tôi cũng đợi được giây phút này. Chu Hạo Hiên, cậu hãy chuẩn bị đón nhận kiếp nạn bị dán giấy đi.”

Chu Hạo Hiên cũng đang mặc đồ hóa trang trên người. Cậu ta đứng dậy, hất tung áo choàng, chân giẫm lên trên ghế: “Mau phi ngựa tới đây nào...”

Hứa Chu đỡ trán, tiến lên kéo tay áo Phùng Vân Hi: “Cửu Thiên Kiếm mời em đi thử vai.”

Phùng Vân Hi hơi kinh ngạc quay đầu lại “Cửu Thiên Kiếm?”

Đoàn phim Cửu Thiên Kiếm sao lại tìm có thử vai nhỉ? Chẳng lẽ là vì Thẩm Tứ Mặc ư? Nhưng cô không nói gì với Thẩm Tứ Mặc mà?

Lúc này, Phùng Vân Hi cẩn thận suy nghĩ xem mình có từng nhắc đến việc muốn thử vai cho Cửu Thiên Kiếm không...

Qua một lúc lâu, cô mới nhớ ra, trước kia cô đã từng nói muốn diễn trong Cửu Thiên Kiếm với Thẩm Tứ Mặc. Khi đó, Cửu Thiên Kiếm còn chưa bước vào giai đoạn chuẩn bị.

Không đợi Phùng Vân Hi có biểu hiện gì thêm, Chu Hạo Hiên đã vui sướng nói: “Tốt quá rồi, tôi còn đang buồn vì đồng máy xong chúng ta không thể chơi cùng nhau nữa. Vừa hay tôi cũng muốn đi thử vai cho Cửu Thiên Kiếm, hy vọng chúng ta đều thành công mỹ mãn.”

Hứa Chu: “.....”

Bản đang đọc truyện Danh Môn Độc Sủng được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 7: Đóng Máy

Editor: Dao Dao

Nửa tháng sau là Giang Hồ Phong Vân đã đóng máy rồi. Vì vậy, hai tuần này là hai tuần vui sướng nhất của đoàn làm phim. Mỗi ngày, Phùng Văn Hi vào Chu Hạo Hiên đều bày trò để mọi người trong đoàn cùng chơi. Có đôi lúc đạo diễn cũng tham gia.

Tuy mọi người rất vui khi sắp đóng máy nhưng trong lòng lại không nở rời xa người trong đoàn làm phim.

Hôm đóng máy, đạo diễn mời mọi người ăn một bữa thịnh soạn.

“Vân Hi à, đến khi nào tôi quay thêm một bộ phim nữa thì tôi nhất định sẽ gọi cho cô. Cô không cần phải thử vai, chỉ cần đến đoàn làm phim là được rồi. Tôi nhất định sẽ cho cô vai nữ chính.” Đạo diễn cảm thấy Phùng Văn Hi chính là một người thích ứng với hoàn cảnh khá chậm. Lúc đầu, cô khá trầm lặng là vì cô chưa quen với hoàn cảnh. Sau khi Phùng Văn Hi quen với hoàn cảnh chung quanh rồi thì cả người đều hoạt bát hơn hẳn, đóng phim cũng tốt hơn rất nhiều.

Đạo diễn của Giang Hồ Phong Vân chính là Lâm Viễn Phong. Tuy bây giờ ông còn chưa nổi tiếng nhưng về sau sẽ trở thành một đạo diễn nổi tiếng. Bộ phim giúp ông thành danh chính là bộ phim truyền hình tiếp theo.

Vì vậy, khi Phùng Văn Hi nghe xong lời của ông thì nhanh chóng đồng ý: “Chỉ cần Lâm đạo diễn tìm tôi, tôi nhất định sẽ tới!”

Nghe Phùng Văn Hi nói như vậy, Lâm Viễn Phong rất vui vẻ, cảm thấy cô vừa khéo léo vừa hoạt bát. Vì thế, ông không ngừng khen ngợi Phùng Văn Hi.

Đến lúc tiệc tàn, Phùng Văn Hi không uống nhiều rượu nhưng cũng có chút say. Khi Hứa Chu điu cô về phòng thì cô lại bắt đầu náo loạn.

“Em muốn ăn vải.”

“Em ngủ trước đi rồi ngày mai đi mua vải.”

“Không chịu đâu. Em muốn ăn vải.”

“Để anh báo tiểu Trần đi mua cho em.”

“Em say rồi, giờ em muốn ăn vải. Hừ! Anh không cho thì em tự mình đi mua vậy.” Nói xong, Phùng Văn Hi lấy ví tiền, bước nhanh ra khỏi phòng.

Hứa Chu đang hoá đá: “...” Em chi hỏi say rượu thôi mà. Vì sao em lại giả vờ như mình uống rất nhiều, muốn cùng anh náo loạn vậy?

Tất nhiên là Phùng Văn Hi không say. Kiếp trước, lúc nào cô cũng phải là Phùng Văn Hi hiểu chuyện, không được đùa giỡn với người khác. Kiếp này, cô muốn sống theo ý của mình.

Sao Hứa Chu dám để Phùng Văn Hi ra ngoài một mình chứ? Vì vậy, anh lập tức đuổi theo, “Để anh đi mua vải cho em. Bây giờ, em về phòng đợi anh được không?”

Phùng Văn Hi gật đầu: “Được, em đi mua vải cho anh, anh về phòng chờ em đi.”

Hứa Chu: “... Anh biết là em không say.”

“Không. Em say rồi. Say rượu từ A đến Z luôn. Ngay cả trái tim của em cũng say. Vì vậy, anh hãy cho em đi mua vải đi.”

Tuy Phùng Văn Hi không say nhưng Chu Hạo Hiên lại say bết nhè. Cậu đã bị quản lý của mình kéo về phòng cũng chạy ra đây, đòi dẫn Phùng Văn Hi mua vải.

Ban nãy, trong bữa tiệc, hai người trò chuyện vài câu, Phùng Văn Hi vô ý nhắc đến việc mình rất muốn ăn vải. Sau khi Chu Hạo Hiên trở về phòng, cậu mới nhớ ra việc này, vội vàng đi tìm Phùng Văn Hi.

Cứ như vậy, một tiểu quý say rượu và một cô nàng giả vờ say để đùa giỡn đang dăng dăng đi mua vải.

Hứa Chu cảm lạnh nhìn trời. Vì sao Phùng Văn Hi lại muốn đùa giỡn anh chứ?

Chu Hạo Hiên bước đi loạng choạng, hai má hồng hồng, vẻ cũng nghiêm túc nói: “Đi thôi, bọn họ không mua vải cho cô thì tôi mua. Tôi mua toàn bộ cửa hàng hoa quả cho cô.”

Phùng Văn Hi: “...” Bây giờ, tôi không muốn ăn vải nữa đâu. Tôi muốn về phòng ngủ một giấc thật ngon thôi Q-Q

Phùng Văn Hi nhìn Chu Hạo Hiên từ trên xuống dưới rồi hỏi: “Cậu không mang tiền theo thì làm sao có thể mua vải được? Chẳng lẽ chúng ta tới đó mua rồi mai mới trả tiền sao? Cậu mau về phòng lấy tiền đi rồi chúng ta đi mua vải.”

Cô vừa dứt lời thì cậu đã kéo cô chạy xuống cầu thang bộ, vừa chạy vừa nói: “Tôi biết là cô giả vờ say để quản lý không đi theo.”

Hứa Chu thấy hai người bỏ chạy, đuổi theo bằng tốc độ mà bản thân đã từng tham gia đại hội thể thao từ hồi tiểu học. Nếu để phóng viên chụp hình được hai người này ra khỏi khách sạn với bộ dạng như vậy thì ngày mai trên báo chắc chắn sẽ có tin tức như sau:

“Khi Giang Hồ Phong Vân đóng máy, hai diễn viên chính tình giả thành thật, uống rượu say mềm nhưng vẫn quần quít không rời.”

Chỉ cần nghĩ đến ngày mai sẽ xuất hiện tiêu đề này thôi cũng đã khiến anh ta đau đầu.

Hứa Chu rất nhanh đã đuổi kịp hai người, vác Phùng Văn Hi lên vai như vác một bao gạo...

Sau khi trở về khách sạn, Phùng Văn Hi ngoan ngoãn hơn rất nhiều. Cô nhanh nhẹn đi tắm, thay đồ ngủ rồi leo lên giường, chuẩn bị đi ngủ.

Phùng Văn Hi: “Anh Chu, Tiểu Trần, hai người mau về phòng đi.”

Miêu Tiểu Trần vẫn chưa an tâm lắm: “Chị Vân Hi, chị có cần em đi nấu canh giải rượu cho chị không? Chị có đang cảm thấy nhức đầu hay là khó chịu không?”

Hứa Chu: Ha ha, đúng là đùa bé thật thà. Chẳng lẽ em ấy thật sự tin Phùng Văn Hi say rượu thật sao? Thật ra, anh ta cảm thấy nghệ sĩ nhà mình đạo này phải kiểm nén bản thân nên bản thân nên bây giờ muốn buông thả một lần.

Phùng Văn Hi cuộn tròn ở trong chăn, chỉ lộ ra cái đầu nho nhỏ, vô cùng ngoan ngoãn: “Tôi ổn mà. Hai người mau về phòng nghỉ đi.”

Hứa Chu: “...” Vậy, biểu cảm trên mặt của em là có ý gì? Rõ ràng là em rất không thoải mái nhưng vì không muốn gây phiền phức cho mọi người, em đành phải chịu đựng.

“Nếu vậy, chị Vân Hi mau đi ngủ thôi. Nếu chị cảm thấy trong người khó chịu thì gọi điện cho em, em nhất định sẽ qua liền.”

“Ừ ừ...”

“...”

Hôm sau, khi trời còn tờ mờ sáng, Phùng Văn Hi đột nhiên tỉnh giấc. Sau khi cô rửa mặt xong thì nhận tin cho Thẩm Từ Mặc.

Phùng Văn Hi: {Hôm nay, em sẽ về thành phố A o(n)_o~~~}

Nửa tiếng sau, Thẩm Từ Mặc trả lời tin nhắn của cô: {Tôi sẽ báo Ôn Tuấn đi đón em.}

Phùng Văn Hi: {Anh đi đón em đi, được không~}

Sau khi nhận xong tin ở trên, Phùng Văn Hi đợi mãi mà vẫn không thấy anh trả lời, cả người ỉu xiu như bong bóng bị xì hơi, nằm lì trên giường.

Khi Hứa Chu đến phòng của Phùng Văn Hi thì thấy cô đang lén qua lộn lại ở trên giường, vẻ mặt không vui.

“Ăn sáng xong là chúng ta phải lên máy bay rồi. Em mau rời giường đi.”

Phùng Văn Hi giả vờ như không nghe thấy, vẫn lén qua lộn lại trên giường.

“Mau rời giường...”

Phùng Văn Hi điếc không sợ súng, lại tiếp tục lộn lộn trên giường.

“Phùng Văn Hi, nếu em vẫn tiếp tục lén qua lộn lại trên giường thì anh sẽ quay một video rồi đặt tên là Bé tằm hoá bướm!”

Phùng Văn Hi trực tiếp xem Hứa Chu là người vô hình, nhằm chán lẩn qua lẩn lại.

Lúc Thẩm Từ Mặc trả lời tin nhắn của cô, cô chỉ cảm thấy bản thân phải chủ động một chút. Nếu không, dựa theo tính cách của Thẩm Từ Mặc, chỉ sợ quan hệ giữa họ sẽ không tiến triển được thêm bước nào nữa. Chỉ là, khi cô chủ động thì Thẩm Từ Mặc lại không để ý đến cô.

Quả thực là quá xấu hổ rồi...

Sau sự kiện mất mặt lần trước, cô vẫn không liên lạc với Thẩm Từ Mặc. Bây giờ, khó khăn lắm Phùng Văn Hi mới hết xấu hổ khi nhìn thấy Thẩm Từ Mặc. Ai mà ngờ được, cô lại tự đào hố chôn mình...

Hứa Chu không hề nương tay khi “thăm hỏi” nghệ sĩ nhà mình. Sau khi quay một đoạn Phùng Văn Hi lẩn lộn trên giường thì post lên Weibo của Phùng Văn Hi.

Phùng Văn Hi: Lẩn qua lẩn lại, video Tôi là bé tằm sắp hoá bướm đây~

Sau khi post lên Weibo, Hứa Chu ném điện thoại lên giường: “Anh giúp em post lên Weibo rồi.”

Nghe vậy, Phùng Văn Hi cũng không lẩn qua lẩn lại nữa, ngồi bật dậy, mở Weibo ra xem, miệng còn không ngừng lải nhải: “Anh Chu, anh không thể phá hỏng hình tượng tiên nữ của em được! Em muốn theo đuổi hình tượng lạnh lùng chứ không phải ngốc mạnh đâu.”

Hứa Chu: Ha ha, rốt cuộc thì ai mới là người ngu ngốc vậy?

Phùng Văn Hi sau khi xem hết tất cả bình luận: QAQ

Đậu Đậu Đậu Wow wow, em cam đoan đây là sự nóng nảy khi rời giường vào buổi sáng của nữ thần. Nữ thần không hổ là nữ thần mà, dù đang nóng nảy cũng rất đáng yêu~

Mम्मम्मम्म Em xem lịch trình của nữ thần, hôm nay là hôm đóng máy, nữ thần sẽ về thành phố A. Vì vậy, em vừa mới đi mua sắm đồ đi đến sân bay đón nữ thần, hy vọng nữ thần sẽ chú ý đến em. Nữ thần, em mặc áo đầm màu vàng~

Đồ ăn đồ ăn: Ủa, bộ phim Giang Hồ Phong Vân đóng máy rồi ư? Bây giờ, nữ thần đang tuyên truyền cho phim ư? Nữ thần không cần phải làm gì đâu, chỉ cần post video đáng yêu này cũng đã khiến con dân điên đảo rồi. Tôi nhất định sẽ xem bộ phim này!

Móng móng móng Nữ thần thật sự muốn đóng vai bé tằm hoá bướm ư? Chỉ cần là nữ thần đóng thì dù là một cái cây em cũng thích!!!

Hà hà hà: Lời thoại của thím lâu trên xưa rồi Diễm ơi!!! Dù nữ thần của chúng ta có đóng thì cũng phải là một đám mây thôi~ Vì tên của nữ thần là Văn Hi mà.

Cay cay cay: Em chuẩn bị xong rồi, em chuẩn bị xong rồi, em chuẩn bị xong rồi.

Tieu tiuu tiuu: Thím lâu trên cũng muốn đi đón nữ thần sao? Tôi cũng đến đón nữ thần nhà tôi. Tôi sẽ mặc váy màu lam, nếu thím thấy tôi thì cứ gọi Tieu Tieu Tieu. Nhưng mà, thím hỏi xong thì tôi cũng sẽ không trả lời đâu.

Vừa nghe mọi người nhắc đến sẽ tới sân bay đón mình là Phùng Văn Hi đã thấy đau lòng. Tại sao ban nãy cô lại nhắn tin cho Thẩm Từ Mặc đến đón mình cơ chứ? Từ trước đến giờ, anh chưa bao giờ đến sân bay đón cô cả.

Bây giờ, cô cần phải làm việc để quên đi sự việc đau lòng này.

“Anh Chu, tìm một vài hộp đồng quảng cáo cho em đi!”

“Không phải em muốn nghỉ ngơi vài ngày sao?”

“Chẳng lẽ anh không biết phụ nữ sáng nắng chiều mưa sao?”

“...”

Dù Thẩm Từ Mặc không đến đón cô, cô cũng phải đẹp đến chói mắt luôn...

Hứa Chu vừa mới thấy Phùng Văn Hi đang ịu xù đột nhiên tràn đầy sức sống, hăng hái chọn quần áo đẹp. Cô lấy ba bộ quần áo từ trong hành lý ra, ném lên giường: “Anh Chu, anh chọn giúp em.”

Mắt nhắm nhắm của Hứa Chu rất tốt, ngón tay chỉ vào áo đầm màu lam. Sau đó, do dự chỉ vào quần yếm màu cà phê phối với áo sơ mi trắng: “Mặc bộ này đi.”

Phùng Văn Hi: “... Em tưởng anh sẽ chọn áo đầm màu lam chứ.”

“Nếu em đã biết anh sẽ chọn bộ nào thì sao còn bắt anh chọn nữa chứ?”

“Em sợ anh quá rảnh rồi nên mới tìm việc cho anh làm.”

Nghe vậy, Hứa Chu liền lẳng lặng ra khỏi phòng, vô cùng tri kỷ mà đóng cửa lại cho Phùng Văn Hi.

Sau khi ra khỏi phòng, anh ta mới cảm thấy những lời Phùng Văn Hi nói rất ư là quen. Hình như là...

Tôi sợ anh sẽ trở nên vô dụng nên mới tìm việc cho anh làm.

Em sợ anh quá rảnh rồi nên mới tìm việc cho anh làm.

Hứa Chu: Tất cả đều là do Chu Hạo Hiến. Lúc trước, nghệ sĩ nhà anh ta không phải là như thế này. Không được rồi, anh ta phải nhanh tay lẹ chân nhét Phùng Văn Hi vào xe trước khi Chu Hạo Hiến tới tìm cô.

“Văn Hi à, em thay quần áo xong chưa?” Hứa Chu đứng ở ngoài, lịch sự gõ cửa.

Phùng Văn Hi đi tới mở cửa: “Em thay xong rồi, có chuyện gì vậy?”

“Bây giờ, chúng ta ra sân bay thôi, sẵn tiện giải quyết bữa sáng ở trên đường luôn. Chúng ta còn có thể đi dạo một vòng rồi mua một ít đặc sản về.” Hứa Chu vừa nói vừa thu xếp hành lý cho Phùng Văn Hi.

“Cũng được. Bây giờ chúng ta xuất phát thôi, em muốn mua một ít đặc sản ở đây.” Nói xong, Phùng Văn Hi cũng không trang điểm mà đi luôn.

Dù sao thì cô cũng đeo kính râm, không trang điểm cũng không sao cả. Chút nữa, cô đánh một chút phấn nền là ổn thôi~

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 8: Gấu Mèo Nhỏ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Y Phi

*Gấu mèo:

Đến sân bay thành phố A, Phùng Văn Hi lập tức đem lát điều trong tay mình nhét vào tay Hứa Chu, lau miệng. Sau đó, đeo kính đen lên, đi ra ngoài.

*Lát điều thường làm từ bột mì hoặc đậu phụ, có vị cay, là món ăn vặt bình dân rất được ưa thích.

Hứa Chu cầm lát điều trong tay, trong lòng nhất thời có chút phức tạp, vừa nghĩ bụng sẽ xử sạch chỗ lát điều này thì Phùng Văn Hi liền quay đầu lại nói “Anh Chu, đừng lãng phí đồ ăn, lát nữa lên xe em ăn tiếp.”

Hứa Chu: Thôi, vì hình tượng của nghệ sĩ nhà anh ta, lát điều này vẫn nên để anh ta ăn đi, anh ta ăn cũng không tính là lãng phí đồ ăn mà.

Miêu Tiểu Trăn theo sát ở phía sau liếc Hứa Chu một cái: “Ồ, anh Chu, anh cũng thích ăn lát điều à? Lần sau em mua nhiều một chút, anh em mình cùng ăn với nhau nhé. Anh đừng ăn chỗ này, nếu không lát nữa chị Văn Hi đòi anh đưa lát điều thì

lâm sao bây giờ.”

Hứa Chu: “.....” Anh ta luôn là người ủng hộ Phùng Văn Hi trên con đường sự nghiệp của cô, là người quản lý mà cô không thể thiếu, mỗi ngày đều vì cô mà hao tâm tổn trí. Bây giờ, chẳng qua anh ta chỉ ăn nửa túi lát điều cô ăn còn dư lại mà thôi. Nếu cô muốn anh ta đến, haha, anh ta ăn rồi mới không đến cho cô đâu.

Kỳ thật, Hứa Chu cũng là một boy tuý hừng. (Nguyên văn tác giả viết tiếng Anh đó)

Áo sơ mi trắng, quần yếm màu cà phê, cộng thêm cái kính râm che kín nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, Phùng Văn Hi không thấy fan nào nhận ra cô liền nghiêng ngang đi qua một đám bảng hiệu viết tên mình.

Khoan đã, Phùng Văn Hi dừng lại, nhìn thoáng qua phía sau.

Không sai, những bảng hiệu mà fan đang giờ lên kia đều viết tên cô.

“A a a a a a a, mau nhìn quản lý của nữ thần kìa.”

Phùng Văn Hi: “.....”

“Nữ thần đang ở đâu? Phía sau sao? Mặc kệ, bây giờ chúng ta cùng gọi tên chị ấy đi, nữ thần nhất định có thể nghe thấy.”

“Văn Hi, Văn Hi, chúng em yêu chị!”

Hứa Chu bị fan vây quanh đến luống cuống, không phải Phùng Văn Hi đang ở phía trước à, sao fan lại tiến đến chỗ anh ta vậy!

“Anh quản lý, nữ thần đang ở đâu vậy?”

“A a a a a, anh quản lý, không phải là anh bỏ rơi nữ thần của chúng em ở trên máy bay rồi đó chứ! Anh mau đi đón nữ thần đi.”

“Trời ạ, anh thật sự bỏ rơi chị Văn Hi ở trên máy bay rồi.”

Hứa Chu ôm ngực, chỉ chỉ người ở phía trước: “Không phải cô ấy ở đó sao.”

“Chúng em không tin, cứ coi như anh muốn tìm người đóng thế chị Văn Hi thì cũng không thể tìm một con gấu mèo như vậy. Anh phải tìm người giống một chút, nếu không cũng phải có phong cách tương tự chứ.”

Phùng Văn Hi bị gọi là con gấu mèo im lặng vậy vậy tay với Hứa Chu.

Hứa Chu: “.....” Đứng Văn Hi em ngân vạ lần không được vút bỏ anh, em đi như vậy anh biết đối phó với fan của em thế nào đây, người ta sẽ bắt anh lên máy bay tìm em đó.

Phùng Văn Hi tháo kính râm xuống, sau đó hướng về phía fan mà nói một câu: “Tiểu Tiểu Tiểu mặc váy màu lam, chị biết dù có gọi em thì cũng không đáp lại, nhưng chị vẫn muốn gọi em.”

Chúng fan kinh ngạc quay đầu, bọn họ lại nghe được giọng nói của thần tượng nhà họ.

Cô gấu trúc nhỏ kia thật sự là thần tượng nhà bọn họ *giáo thết điên cuồng*, sao nữ thần có thể trở nên đáng yêu như vậy chứ!!!

“Em là Tiểu Tiểu mặc váy màu lam, người khác gọi em, em không để ý tới, nhưng Văn Hi gọi em, em nhất định phải đáp lại.”

“Wow wow wow, nữ thần sao lại đáng yêu thế chứ, thật muốn bùng cháy.”

“Nữ thần, chị dễ mặt mộc cũng thật đẹp, bộ quần áo này quá hợp luôn đó.

Lúc này, nụ cười trên mặt Phùng Văn Hi có chút cứng ngắc. Cô quên mất hôm nay mình không có trang điểm, chỉ tô chút son thôi.

Phóng viên cầm chốt tại sân bay lúc này đều điên cuồng lao tới, tin tức a tin tức a~, Phùng Văn Hi muốn thay đổi phong cách.

Phùng Văn Hi thà rằng bán thân đeo kính để bị gọi là gấu mèo cũng không muốn bị phóng viên chụp ảnh mặt mộc của mình. Không phải là cô không tự tin, mà là cô cảm thấy có một vài phóng viên chụp hình không quan tâm đến góc chụp.

Đeo kính râm lên, Phùng Văn Hi gửi một nụ hôn giòn đến mọi người, lại vậy vậy tay: “Mọi người còn nhớ trên Weibo tôi có nói, tôi sẽ tặng một vài vé vào buổi fan meeting cho các vị, chỉ tiết xin liên hệ quản lý của tôi.” Nói xong, liền chạy ra phía ngoài sân bay.

Hứa Chu mỉm cười: Đúng là bỏ của chạy lấy người. Có điều fan meeting sẽ như thế nào đây, anh ta còn không biết là gà nhà mình muốn tổ chức fan meeting đấy.

“Anh Chu, em không yên tâm về chị Văn Hi, em cũng qua xem một chút.” Miêu Tiểu Trăn nói xong cũng chạy.

Phùng Văn Hi ra sân bay đã thấy Ôn Tuấn chờ ở bên ngoài. Mặc dù anh ta không nhận ra cô, nhưng cô vẫn tháo kính râm ra, cất tiếng chào.

Nhìn thấy Phùng Văn Hi, Ôn Tuấn trong khoảng thời gian ngắn có chút lời khó nói hết: “Cô Phùng...”

Phùng Văn Hi: Thật không muốn quan tâm anh ta, cũng không muốn cùng anh ta đi gặp Thẩm Từ Mặc, thật muốn ném cho anh ta một túi to đặc sản cô mua về mà.

“Trợ lý Ôn, tôi có mang chút đặc sản về cho anh đó, để ở chỗ quản lý của tôi. Tội nhờ anh ấy mang tới rồi, lúc nào rảnh tôi đưa cho anh hoặc gửi chuyển phát nhanh nhé.”

Ôn Tuấn dần mặt ra, Phùng Văn Hi cho anh ta đặc sản sao, không phải là cô đã hạ độc đấy chứ.

“Trợ lý Ôn?” Phùng Văn Hi lại gọi một tiếng.

Ôn Tuấn hoàn hồn: “A, ông chủ đang chờ cô trên xe, cô lên trước đi, quản lý của cô chờ ở chỗ này là được.” Nói xong, anh ta chỉ chỉ sau chiếc xe sau lưng.

Hiện tại Ôn Tuấn nhìn như đang lạnh nhạt, kỳ thật nội tâm đã sụp đổ. Anh ta thà rằng Phùng Văn Hi chán ghét mình, cũng không muốn cô đưa cho anh ta đặc sản gì đó, bởi vì lúc này anh ta đã hoàn toàn không hiểu được cô.

Giờ đến lượt Phùng Văn Hi dẫn ra. Thẩm Từ Mặc vậy mà lại tới đón cô.

Phùng Văn Hi đắm ngực đậm chân, chẳng hiểu hôm nay có uống nhầm thuốc gì mà lại bắt Hứa Chu để cho cô tự chọn quần áo, ngoan ngoãn mặc bộ váy liền màu xanh kia có phải hơn không, giờ đã mặc quần yếm còn không trang điểm nữa.

Ôn Tuấn: Anh ta biết mà, Phùng Văn Hi nhất định sẽ hưng phấn.

Cuối cùng, Phùng Văn Hi lại đeo kính râm vào, sau đó chậm rì rì lên xe.

Lên xe rồi Phùng Văn Hi cũng không liếc Thẩm Từ Mặc một cái, liên tục cúi đầu, chờ xe chạy được một lúc lâu cô mới nói: “Em cứ nghĩ là anh sẽ không tới đón em.”

Thẩm Từ Mặc cười nhẹ vài tiếng, bàn tay với những khớp xương rõ ràng xoa xoa cái đầu nhỏ của cô: “Rất đẹp.”

Phùng Văn Hi ngẩng đầu trừng mắt liếc anh một cái, đáng tiếc cô mang kính râm nên anh không nhìn thấy: “Anh thấy đẹp mà còn cười em.”

Thẩm Từ Mặc không trả lời mà hỏi lại: “Có đói bụng không, buổi trưa em muốn ăn gì?”

Mặc quần yếm ăn cơm với Thẩm Từ Mặc, người không biết còn tưởng cô là thú cưng của anh đấy: “Hiện giờ, em vẫn chưa đói, muốn đến phòng tạo hình trước đã, sau đó em mới có thể đói được.”

Nói xong, cô mới phát hiện lúc này Thẩm Từ Mặc vừa cười với cô, lại còn xoa đầu cô nữa. Vì vậy cô tháo kính râm xuống, nhìn chằm chằm Thẩm Từ Mặc: “Sao anh lại tới đón em?”

Ha ha, anh giải à, anh thích em thì nói thẳng ra đi, nếu không sao anh lại phải đến đây chứ.

“Không phải là em muốn tôi tới đón em sao?”

“.....”

Thính thom như vậy mà còn không biết dốp.

Vì sao Thẩm Từ Mặc lại tới đón Phùng Văn Hi, đại khái là bởi đây là lần đầu tiên cô yêu cầu anh làm như vậy.

Lúc nhận được tin nhắn của Phùng Văn Hi, anh vừa mới tỉnh dậy. Trước kia, khi cô về thành phố A cũng không nhất thiết sẽ đi tìm anh, chỉ có những lúc muốn xin xỏ mới chủ động đến, cho nên anh cảm thấy cô tìm anh ắt hẳn là vì có chuyện, nên

mới báo Ôn Tuấn đi đón, sau đó trực tiếp đưa cô tới công ty anh.

Không ngờ cô lại muốn anh trực tiếp tới đón.

Sau đó anh liền rời giường, chuẩn bị rồi ăn xong bữa sáng cũng đã mất hơn 1 tiếng đồng hồ, lúc xem tin nhắn trên điện thoại nhất thời không biết nên trả lời thế nào, bèn dứt khoát trực tiếp đến sân bay.

Trên đường đến sân bay, anh đột nhiên nghĩ tới một chuyện, chính là ngày đó, nếu người anh gặp được không phải là Phùng Văn Hi thì anh có đối xử với người đó như anh đối với Văn Hi bây giờ không.

Đáp án dĩ nhiên là: anh cũng không biết.

Phùng Văn Hi ở bên cạnh đã bắt đầu yên tĩnh nghe điện thoại, hay nói đúng hơn là cô đang trung cầu dân ý.

#Kìa, mình chủ động thả thính cho kim chú, anh ấy lại nghiêm túc không hề chớp, người nông dân phải làm sao?# Đại mỹ nhân nũng nịu đã đăng bài viết.

Sữa nóng: Lâu chủ người có thể nói cho ta biết là dạng kim chú thể nào được không?

Đại mỹ nhân nũng nịu đã trả lời Sữa nóng: Đặc biệt có tiền, ta muốn cái gì kim chú đều đồng ý cả.

Sữa hoa quả: Cho nên lâu chủ à, người ta làm sao phải dốt, anh có tiền, người nói cái gì anh cũng đều đồng ý còn chưa đủ sao, lâu chủ rốt cục là muốn làm cái gì chứ?

Sữa đu đủ: Mọi người mau đến đây coi, lâu chủ tới khoe khoang kim chú (bạn trai) của cô ấy kìa.

Mấy người là sữa tôi là sữa chua: Lâu chủ, nghe ta, kim chú nhà người nhất định là dạng lạnh lùng, không thể tán tỉnh người được đâu, người phải chủ động tấn công cơ.

Đại mỹ nhân nũng nịu đã trả lời Mấy người là sữa tôi là sữa chua: Không không không, mới rồi anh còn khen ta đẹp, lại còn xoa tóc nữa mà.

Một cốc sữa chua lớn: Lâu chủ, người thích thì ních thôi. Giữa hai người có chuyện không giải quyết được thì trực tiếp dè, nếu vẫn chưa giải quyết được thì dè tiếp thêm mấy lần.

Phùng Văn Hi: “.....”

Sau khi cô lặng lẽ cắt điện thoại đi, xe qua một khúc cua, Phùng Văn Hi ngồi không vững nên ngã thẳng vào lòng Thẩm Từ Mặc.

Phùng Văn Hi: Thế này coi như là cô dè anh đi, không biết anh sẽ nghĩ gì nữa.....

Thẩm Từ Mặc rất nghiêm túc đỡ cô dậy: “Sau này em đừng chăm chăm nhìn đi động như vậy, phải chú ý đến xung quanh nữa.”

Đối với việc Phùng Văn Hi muốn thay quần áo, Thẩm Từ Mặc cũng không có ý kiến gì, anh trực tiếp đưa cô đến chỗ cô nàng stylist Tiểu Ly.

Lúc Tiểu Ly trông thấy Thẩm Từ Mặc thì rất kinh ngạc, Phùng Văn Hi vậy mà lại đem anh chàng cuồng công việc Thẩm Từ Mặc này đưa cô tới tạo hình ư.

Lúc này trong đầu Tiểu Ly nhớ tới một câu hát: “Nếu như đây không tính là yêu, vậy còn gì bi ai hơn thế.”

Tiểu Ly kéo ra một đồng quần áo: “Những thứ này đều là mình đặc biệt chuẩn bị, hợp với cậu lắm đó.”

Phùng Văn Hi yên lặng nhìn cô ấy một cái: “Lần trước cậu tạo hình cho mình cộng thêm thay quần áo mất có mười lăm phút thôi đấy.”

Tiểu Ly ha ha cười một tiếng: “Đó là vì cậu đến lúc mình ăn cơm. Mình có thể lấy thời giờ ăn cơm để làm stylist cho cậu, còn chưa thể hiện rõ tính đồng chí của chúng mình sao? Cậu nhanh chọn đi, đồ ăn mình gọi sắp đến rồi.”

Phùng Văn Hi: “.....”





Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 9: Trailer

Editor: Dao Dao

Nếu Tiểu Ly nghiêm túc làm việc thì mỗi giây mỗi phút hoàn toàn có thể nâng sắc đẹp của Phùng Vân Hi lên một tầm cao mới. Hơn nữa, phong cách trang điểm còn trùng với quần áo Phùng Vân Hi đang mặc.

Nhìn phong cách ăn mặc của Phùng Vân Hi, Tiểu Ly còn nghĩ rằng bạn tốt của mình muốn thay đổi hình tượng, theo đuổi phong cách đáng yêu. Vì vậy, cô cực kỳ hiểu chuyện mà trang điểm cho Phùng Vân Hi trùng với phong cách ăn mặc của bạn tốt.

Sau khi trang điểm xong, Phùng Vân Hi nhìn vào gương thì thấy mình đã hoá thành nàng công chúa nhỏ.

Phùng Vân Hi: o ((o__o))o

Bây giờ, cô chỉ cần một chiếc vương miện là không khác gì công chúa rồi.

“Tiểu Ly, mình cảm thấy rất...”

“Với tình bạn lâu năm của chúng ta, mình đã tận hết sức lực để nâng cấp nhan sắc của cậu. Ba mươi phút trước cậu đến phòng trang điểm của mình, mình còn tận tâm tận lực bên cạnh cậu, bao hết từ trang điểm đến quần áo. Nhưng mà, điều này không có nghĩa là mình cho phép cậu đi tới phòng trang điểm của mình vào lúc mình đang ăn cơm.” Tiểu Ly nghiêm túc nhìn đồng hồ đeo tay.

Những người quý rầy thời gian ăn cơm của Tiểu Ly chỉ được từ mười lăm đến ba mươi phút mà thôi, chưa từng có bất kỳ ngoại lệ nào! Mà nay, cô lại dành thời tận ba mươi phút để chăm sóc chăm sóc cho bạn thân của mình.

“Không phải đâu, Tiểu Ly, mình cảm thấy...”

“Mình cảm thấy chỉ cần cậu không đến đây vào lúc mình chuẩn bị ăn cơm, lúc mình đang ăn cơm và lúc mình đang ăn trái cây thì chúng ta vẫn sẽ là bạn thân.”

Rất cực, Phùng Vân Hi không thể nhịn được nữa, đứng bật dậy: “Ngoại trừ thời gian ngủ mười ba tiếng một ngày, thời gian còn lại của cậu đều dành cho việc suy nghĩ nên ăn gì, chuẩn bị ăn gì hoặc là ăn hết rồi.”

Tiểu Ly: “.....” Cô không thể phản bác được QAQ

Nhìn Tiểu Ly đang im lặng, Phùng Vân Hi mỉm cười đúng chuẩn mực: “Mình tin rằng, nếu phải lựa chọn giữa tình bạn của chúng ta và thời gian ăn cơm của cậu, cậu sẽ chọn mình. Vì vậy, mời cậu không được hạn chế thời gian mình đến tìm cậu để hâm nóng tình bạn của chúng mình.”

Tiểu Ly: “.....”

Sau khi ra khỏi phòng trang điểm, Phùng Vân Hi nhận được một cuộc gọi từ Hứa Chu.

“Vân Hi, Ôn Tuấn gì đấy có phải bị chúng rối loạn hoang tưởng không?

“...”

Sau một hồi khổ cực, Hứa Chu cũng đã trấn an được fan của Phùng Vân Hi. Hứa Chu bước nhanh ra khỏi sân bay thì nhìn thấy Miêu Tiểu Trân đứng bơ vơ sau lưng của Ôn Tuấn.

Hai mắt của Miêu Tiểu Trân sáng rực khi nhìn thấy Hứa Chu: “Anh Chu, chị Vân Hi và Thẩm tổng đi mất tiêu rồi. Đứng rồi, chị Vân Hi còn bảo anh nhớ đưa một ít đặc sản của nơi đó cho Ôn trợ lý nữa.”

Nghe vậy, Hứa Chu cũng không cảm thấy có gì không đúng. Bởi vì, lúc Phùng Vân Hi mua đặc sản cũng đã nói rõ là muốn cho ai. Hứa Chu nhanh tay đưa đặc sản cho Ôn Tuấn.

Đấy vốn là một chuyện rất đơn giản – Sau khi Ôn Tuấn cầm đặc sản thì đường ai người nấy đi. Chỉ là, Ôn Tuấn đi chung với Thẩm Từ Mặc đến sân bay. Bây giờ, Thẩm Từ Mặc lái xe đi mất tiêu rồi, anh ta chỉ có thể đứng đây đợi ông chủ nhà mình quay trở lại đón mình mà thôi. Thấy vậy, Hứa Chu thiện tâm cho Ôn Tuấn quàng giang một đoạn.

Ôn Tuấn: Anh ta chỉ sơ sẩy một chút là Phùng Vân Hi đã cao chạy xa bay với ông chủ nhà anh ta rồi. Như vậy cũng thôi đi, sau khi cô ta rời đi lại cầm một đồng đặc sản để xua đuổi anh ta. Chẳng lẽ, trong mắt Phùng Vân Hi, anh ta dễ bị mua chuộc như vậy sao? Ha ha.

Lên xe, Ôn Tuấn xuất ra công phu tra hỏi một ngàn lẻ một vấn đề. Anh ta hỏi từ tình hình gần đây của Phùng Vân Hi cho đến đặc sản, chỉ thiếu nước hỏi là nhà ai bán đặc sản thôi.

Hứa Chu: Ha ha, cậu càng muốn biết thì tôi càng không nói cho cậu. Chẳng phải cậu muốn biết vì sao nghệ sĩ nhà tôi tặng quà cho cậu hay sao? Tôi cũng không biết nguyên nhân. Mà dù tôi có biết nguyên nhân đi chăng nữa thì tôi cũng sẽ không nói cho cậu đâu.

Nghe Hứa Chu trần thuật lại đầu đuôi câu chuyện, Phùng Vân Hi từ tốn trả lời: “Chủ yếu là cậu ấy có chút thành kiến với em thôi.”

Đúng lúc này, Thẩm Từ Mặc đã đến gần Phùng Vân Hi, đôi mắt thâm trầm nhìn cô: “Ai có thành kiến với em?”

Phùng Vân Hi: Trong lòng bảo bối rất ảm ức nhưng bảo bối không thể nói. Nếu cô nói ra thì cô sẽ trở thành yêu cơ gây hại cho quốc gia mất.

“Không có gì, em có thể tự giải quyết.” Phùng Vân Hi vừa trả lời Thẩm Từ Mặc vừa cúp điện thoại.

Sau đó, cô hỏi: “Cửu Thiên Kiểm mời em đi phỏng vấn cho vai nữ chính là vì anh à?”

Thẩm Từ Mặc không lên tiếng, đợi cô nói hết.

“Thật ra, em cảm thấy em cũng có thể tự mình cố gắng để giành lấy vai diễn này. Em đâu thể suốt ngày dựa dẫm vào anh mà được. Anh phải tin tưởng năng lực của em, đạo này, em tiến bộ rất nhiều đó~”

Thẩm Từ Mặc gật gù đầu. Ngay tại thời điểm Phùng Vân Hi cho rằng anh sẽ khen mình vài câu thì anh lại nói một câu: “Có tôi ở đây, sao em phải cố gắng chứ?”

Thình thịch thình thịch~

Tim của Phùng Vân Hi bắt đầu đập nhanh, khuôn mặt cũng đỏ bừng.

Thì ra, anh không cần cơ hội mà mình tạo ra. Bởi vì, anh hoàn toàn có thể trừu chọc mình, chặn hết đường lui của mình.

Tuy trong lòng đã sớm bị một cơn bão phủ nhưng Phùng Vân Hi vẫn lạnh nhạt đáp lời: “Chẳng lẽ, anh có thể bên cạnh em suốt hai mươi bốn tiếng sao? Hướng hồ, dù anh luôn bên cạnh em thì em vẫn phải cố gắng.”

Thẩm Từ Mặc vốn không nắm bắt được trọng điểm trong lời nói của Phùng Vân Hi.

Bởi vì, anh nói: “Vì sao em lại nghĩ như vậy? Chẳng lẽ, có chuyện gì xảy ra khiến tôi phải rời xa em sao?”

Phùng Vân Hi: Em có chút không chống đỡ được...

“Em cảm thấy hơi đói bụng, chúng ta đi ăn cơm đi.” Vừa dứt lời, Phùng Vân Hi chủ động khoác tay của Thẩm Từ Mặc.

Phùng Vân Hi cảm thấy ngày hôm nay quả thật là một ngày tốt lành. Bởi vì, mọi thứ đều cực kỳ thuận lợi. Sau khi anh đợi có trang điểm xong thì hai người đi ăn tối. Đúng vậy, chính là buổi tối lãng mạn dưới ánh nến đỏ~ Anh còn đưa cô về nhà nữa.

Nhưng mà, cuộc hẹn ly tưởng của Phùng Vân Hi không phải là như vậy. Thật ra, chỉ thiếu một việc nữa là hoàn mỹ luôn – đây ngà Thẩm Từ Mặc. Nhưng mà, cô không biết phải làm như thế nào thì mới có thể đẩy ngã được anh...

Ngày hôm nay, Phùng Vân Hi đột nhiên cảm giác được thái độ của Thẩm Từ Mặc đối với cô có thay đổi.

Hôm sau, Weibo của Giang Hồ Phong Vân tung lên trailer vậy quanh nhân vật mà Phùng Vân Hi thủ vai. Trailer chỉ dài ba mươi giây nhưng đã nhanh chóng trở thành một trong những chủ đề hot nhất của Weibo.

Hồng y nữ từ lẳng lặng ngồi bên dòng suối, hắc y nam nhân đằng sau nàng nghiêm túc ôm quyền, bẩm báo: “Giáo chủ, các đại môn phái đã âm thầm liên lạc với nhau, chuẩn bị liên thủ diệt trừ ma giáo của chúng ta.”

Hồng y nữ từ híp mắt, sự khắt mầu qua nơi đáy mắt, nờ một nụ cười khinh thường: “Chỉ là một đám vô danh tiểu tốt mà cũng khiến cho người phải thận trọng như thế. Để ta tự mình xuống núi, xem thử bọn chúng có bản lĩnh gì mà dám ngang cuồng như thế!”

Phong cảnh xung quanh lập tức thay đổi, hồng y nữ từ đang đánh nhau với rất nhiều người. Nàng mặc nam trang, cong cong khoẻ mỗi khi nhìn hơn trăm người ở trước mặt của mình, trường kiếm trong tay khẽ lay động, chia về phía đám người kia. Thân ảnh hồng y ở giữa đám người kia linh hoạt múa kiếm, nhân nhả hết như nàng đang luyện kiếm chứ không phải đang đánh nhau. Cuối cùng, nàng tra kiếm vào vỏ, thanh kiếm xoay một vòng ở trên không rồi mới đập xuống ngay bên cạnh nàng: “Xem ra, ta đã đánh giá quá cao các người rồi. Các người không xứng đáng để ta phải rút kiếm!”

Phong cảnh lại thay đổi. Lần này, biến thành hồng y nữ từ múa kiếm dưới tàng cây. Múa xong, nàng dừng lại, thu tay rút kiếm về, cay đắng nói một câu: “Ta chỉ muốn có một mình chàng mà thôi!”

Fan cuồng của Phùng Vân Hi: Nữ thần, mau tới đây để em an ủi *hụn hụn*

Nước chanh nước dưa hấu sinh tố có rồi: Nữ thần nhà em không có khả năng đẹp trai như vậy đâu! Em mới không tin bé gấu ở sân bay chính là giáo chủ của ma giáo đâu!!! Mời thân ái nói với em rằng bé gấu mà em thấy ở sân bay chính là cùng một người với giáo chủ của ma giáo!

Thích uống các loại nước trái cây: Tui chỉ muốn ngồi lẳng lặng ở một góc thôi... Thì ra, nữ thần nhà tui không chỉ có nhan sắc mà còn có tài nữa. Ánh mắt sắc bén ban nãy đúng là...

Lát chanh: Nhất định phải xem phim này, nhất định phải xem! Nữ thần diễn giáo chủ của ma giáo đúng là quá đạt!

Buổi trưa, Hứa Chu đến tìm Phùng Vân Hi: “Ba ngày sau sẽ là buổi thử vai cho Cửu Thiên Kiếm. Chúng ta cần phải tổ chức fan meeting trước hôm thử vai là sẽ ổn thôi. Sau khi thử vai thì chúng ta sẽ đi chụp hình cho một tạp chí. Sau đó, đi tuyên truyền cho Giang Hồ Phong Vân. Cuối cùng, đến đoàn phim.”

Nghe vậy, Phùng Vân Hi lập tức ngẩng đầu lên: “Đến đoàn làm phim gì cơ? Em còn bộ phim truyền hình nào nữa ư?”

Hứa Chu nói như thể đương nhiên: “Cửu Thiên Kiếm đó.”

Phùng Vân Hi: “.....” Cô còn chưa thử vai đâu, vậy mà quản lí nhà cô đã nghĩ đến việc đến đoàn phim rồi. Quản lí nhà cô thực sự xem đoàn phim là do anh ấy mở sao?

“Việc tuyên truyền cho Giang Hồ Phong Vân có phải là hơi sớm không?”

“Không sớm đâu. Tổ chức tác hậu kỳ vừa quay phim vừa chỉnh sửa đấy. Mọi người đang cố gắng đẩy nhanh tiến độ quay phim để chuẩn bị công chiếu. Em cũng biết mà, hè năm nay có rất nhiều phim công chiếu, sức cạnh tranh cũng cao hơn, đoàn làm phim của chúng ta cũng quảng bá sớm hơn.”

Nghe xong, Phùng Vân Hi thờ dãi: “Anh Chu, sao anh có thể đối xử với em như vậy?”

Hứa Chu: “.....” Anh ta đã làm gì sai sao? Anh dám cam đoan rằng, nếu như có giải thưởng dành cho quản lí tận tâm nhất, anh ta nhất định sẽ được giải nhất.

Phùng Vân Hi cần nhân: “Anh không cho em một ngày nghỉ sao?”

Hứa Chu sâu kín đáp lời: “Đúng rồi, là lỗi của anh. Ai bảo anh không nói cho biết ngày nghỉ của em chính là ngày mà em nói muốn tổ chức fan meeting ở sân bay ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 10: Sức Quyền Rũ

Editor: Y Phi

Bởi vì đến tòa soạn chụp hình nên Phùng Vân Hi phải xuất phát sớm. Lần này là một tạp chí hạng hai trong nước muốn có làm ảnh bìa cho số tiếp theo. Chủ đề là sương mù ngày hạ, nhất thiết phải có cảm giác không nhiễm bụi trần, cái khác thì tự do sáng tạo.

Cũng vì chủ đề này nên Hứa Chu mới đồng ý cho Phùng Vân Hi chụp, chính là muốn tạo ra lợi thế cho cô trong Cửu Thiên Kiếm.

Trên đường đến tòa soạn, Phùng Vân Hi nói: “Anh Chu, chưa chắc em sẽ được nhận vai trong Cửu Thiên Kiếm đâu.”

Kiếp trước, Cửu Thiên Kiếm rất hot, nhưng cô lại không tham gia diễn xuất. Khi đó, Thẩm Từ Mặc đã dùng quan hệ lót đường sẵn cho cô nhưng hai người họ lại nảy sinh mâu thuẫn. Sau đó, cô không tham dự nữa.

Xe dừng trước cửa tòa soạn, Hứa Chu sửa lại cổ áo, sau đó mới nghiêm túc nói: “Diễn xuất tất nhiên là quan trọng nhưng dung mạo cũng quan trọng không kém. Ngoại hình của em quyết định sự nghiệp diễn xuất đấy. Nếu để cho một người có ngoại hình quyền rũ vào vai băng thanh ngọc khiết, em có thấy hợp không? Đôi khi diễn xuất cũng không cần được nhân vật đâu. Anh cảm thấy vai nữ chính Cửu Thiên Kiếm là dành cho em. Em chỉ cần đứng đó, không nói gì cũng đã giống như nhân vật từ trong truyện bước ra rồi. Đường nhiên cũng có những người thực lực diễn xuất rất mạnh, cho dù ngoại hình không phù hợp với nhân vật vẫn có thể dùng diễn xuất chinh phục khán giả.”

Phim Cửu Thiên Kiếm vốn cải biên từ tiểu thuyết kiếm hiệp Cửu Thiên Kiếm nổi tiếng, nữ chính được miêu tả trong truyện đúng là rất hợp với Phùng Vân Hi. Cô còn chưa tiết lộ thông tin muốn đi thử vai mà cô không ít cư dân mạng hy vọng cô sẽ diễn vai nữ chính rồi.

Phùng Vân Hi cười cười, sau đó cời dây an toàn trên người ra: “Anh Chu à, có ai nói với anh chưa?”

Hứa Chu: “Nói cái gì cơ?”

Phùng Vân Hi nhìn anh ta, khẽ mỉm môi cười: “Bộ dạng nghiêm túc của anh giống như miếng dán điện thoại vậy.” Nói xong cô bắt chước điệu bộ ban nãy của Hứa Chu mà nói: “Mỗi người hợp với một kiểu miếng dán khác nhau. Bởi vì sở thích mỗi người khác nhau nên không thể để người quen dùng miếng dán loại nào, càng không thể để người đã quen dùng loại mờ dùng miếng dán kim cương được.”

*Miếng dán trong suốt: mang lại vẻ bóng bẩy đẹp mắt. Sử dụng tấm dán trong suốt làm người dùng phần nào quên rằng màn hình đang được bảo vệ, bù lại tấm dán này có khả năng chống dấu tay, dấu mồ hôi và chống chói rất tốt. Dưới ánh sáng, tấm dán trong suốt sau khi sử dụng nhiều sẽ trở nên rất bẩn với dấu tay trên khắp bề mặt, ngoài ra tính phản chiếu cũng làm cho khó sử dụng hơn ở môi trường sáng mạnh.

*Miếng dán mờ: mang lại nét sang trọng và cứng cáp. Sử dụng miếng dán mờ làm người dùng phần nào nhắc nhớ người dùng rằng màn hình đang được bảo vệ. Bù lại, miếng dán này có khả năng chống dấu tay, dấu mồ hôi và chống chói rất tốt. Miếng dán mờ không bị bẩn khi dùng và không bị phản chiếu khi dùng ở môi trường có ánh sáng quá chói nhưng không bóng bẩy bằng miếng dán trong suốt.

*Miếng dán kim cương: 3 lớp từ tính chất lượng cao, độ nhạy cảm ứng đến 90%. Tạo một lớp nhũ, kim cương giúp điện thoại sang trọng hơn. Miếng dán có độ dày 0.15mm. Dàn bằng phương pháp từ tính nên sẽ không để lại keo dính. Hạn chế chói và tia UV.

Hứa Chu: “.....”

Phùng Vân Hi còn nói: “Đúng rồi, còn có miếng dán hoạt hình, nếu có gì không hiểu em có thể giúp anh phổ cập giáo dục một chút. Em thường DIY miếng dán với ốp điện thoại đấy.”

*DIY: Do It Yourself – Tự mình làm.

“Anh lấy hàng từ em thì có được giảm giá không vậy?”

“Đồ em DIY đều là phiên bản giới hạn, không thích hợp mang đến cửa hàng bán miến dán đầu. Bởi vì, chỗ đó toàn hàng đại trà thôi à.”

Hứa Chu: “.....” Sao nghệ sĩ như anh ta lại biết rõ về ngành sản xuất miến dán đến thế, lại còn hàng đại trà nữa chứ.

Đến toà soạn, tổng biên tập đích thân đón Phùng Văn Hi và Hứa Chu. Chẳng qua là, cô ta nói chưa đến hai câu đã lộ ra ý đồ: “Chúng tôi đặt kỳ vọng rất cao vào kỳ tạp chí tiếp theo. Cho nên, chúng tôi hy vọng có hai người chụp cho ảnh bìa, chắc chắn sẽ được yêu thích hơn là một người chụp.”

Phùng Văn Hi không quan tâm lắm tới chuyện chụp nhiều người hay chụp ít nhưng sắc mặt Hứa Chu có chút khó coi: “Các vị muốn ai hợp tác cùng Văn Hi vậy?”

Tổng biên tập cười cười: “Là Hoàng Diệu Diệu. Cô ấy cũng rất nổi tiếng đấy, chụp chung thì đôi bên đều có lợi mà. Hơn nữa, dù là chụp đôi nhưng thù lao của chúng tôi dành cho cô Phùng cũng không ít đâu.”

Hứa Chu cười lạnh một cái, sau đó trực tiếp xách Phùng Văn Hi đi: “Cô muốn phi thẳng đấy à?”

Phùng Văn Hi: “.....”

Tổng biên tập: “... Anh có ý gì hả?”

“Ý gì ấy hả, có nghĩ xem vì sao chúng tôi lại đến đây chụp cho tạp chí của mấy người? Còn không phải là vì chủ đề của kỳ này sao. Bằng không, nhắm mắt gọi bừa cả ấy cũng có thể lên tạp chí hạng nhất nhè, chẳng có thời gian ở đây chơi đùa với cô đâu.” Tính bạo lực của Hứa Chu bất ngờ bùng phát.

Phùng Văn Hi cũng không ngạc nhiên, tính cách Hứa Chu vốn là vậy. Bình thường, anh ta nói cười phở lớ nhưng nếu ai chạm tới giới hạn của anh ta thì không đùa được đâu.

Phùng Văn Hi suy nghĩ một lúc lâu cũng không nghĩ ra vì sao Hứa Chu lại tức giận, dù sao cô cứ theo phe Hứa Chu là được.

Phùng Văn Hi kéo tay áo Hứa Chu: “Anh Chu, sao cô ta lại muốn phi thẳng vậy, là muốn kể vai sát cánh với ông mặt trời ư?”

Hứa Chu cười khẩy: “Càng mặt trời vai kẻ vai, sau đó mặt trời tung hỏa cầu hất cô ta trở về.”

Phùng Văn Hi: “.....” Anh Chu đột nhiên độc miệng như vậy, nhìn là biết anh đang tức giận, cô tốt nhất nên làm một bình hoa cảnh thôi.

Tổng biên tập dứt một ra, cái này không đúng theo kế hoạch gì cả. Vốn là để bọn họ đồng ý chụp hình, sau đó lúc chụp sẽ chen ép Hoàng Diệu Diệu, thế nào lại thành trực tiếp từ chối thế này: “Chúng tôi chỉ đang thảo luận thôi, cũng chưa xác định sẽ chụp chung mà. Anh để tôi phi thẳng, để tôi bị hòa cầu hất về, rồi chúng ta thương lượng một chút được không?”

“Thương lượng à, còn lâu nhè! Ai cho phép cô mang Hoàng Diệu Diệu lên bìa tạp chí thì cô mà tìm người đó thương lượng ấy, không được thì cả hai cùng phi thẳng đi.” Nói xong, Hứa Chu kéo Phùng Văn Hi ra khỏi toà soạn.

Hứa Chu hỏi: “Em biết Hoàng Diệu Diệu là ai không?”

Phùng Văn Hi lắc đầu: “Em không rõ.”

Hứa Chu nói: “Không rõ thì nghe đây, cái cô Hoàng Diệu Diệu kia cũng cùng hướng phát triển với em, cô ta cũng là nghệ sĩ của công ty Glory. Bây giờ, cô ta muốn cùng em chụp chung ảnh bìa tạp chí, chẳng lẽ em còn chưa rõ là có ý gì hả?”

Phùng Văn Hi: “.....” Cô thật sự không rõ mà.

“Cô ta muốn dựa hơi em mà nhắm vào Cửu Thiên Kiếm đấy. Một diễn viên nhỏ nhoi hạng ba mà lá gan cũng lớn ghê nhì.”

Phùng Văn Hi vẫn không rõ lắm, cô vốn không phải người am hiểu nhân tình thế thái: “Nhưng dù có chụp chung với em cô ấy cũng không thể đi thủ vai nữ chính mà?”

“Không thủ vai được nhưng đến lúc em được chọn làm nữ chính Cửu Thiên Kiếm lại phát hành tạp chí, hai người đều cùng một kiểu tạo hình, cô ta nếu có chút quan hệ cộng thêm dư luận thì diễn vai nữ phụ sẽ rất dễ dàng, thậm chí còn có thể nổi lên nữa. Tiềm lực của nhà sản xuất Cửu Thiên Kiếm có ảnh hưởng quá lớn mà.”

Phùng Văn Hi khẽ gật đầu: “Vậy chúng ta không chụp bìa tạp chí thì giờ làm gì đây?”

Hứa Chu: “Đi học tập người ta dân mạng điện thoại.”

Phùng Văn Hi: “....”

Chuyện chụp trang bìa tạp chí nhanh chóng được Phùng Văn Hi xóa khỏi bộ nhớ. Không phải là cô rộng lượng, mà là những chuyện này đều để Hứa Chu giải quyết, cô còn phải chuẩn bị cho buổi fan meeting ngày mai kia.

Bởi vì thời gian gấp gáp, buổi fan meeting lần này sẽ không làm quá cầu kỳ. Chỉ đơn giản là cô hát một bài, sau đó cùng fan trò chuyện, cuối cùng cắt bánh kem chụp ảnh. Một phần ba vé vào cửa đem tặng bên ngoài, còn hai phần còn lại bán giá đặc biệt.

Trừ đi chi phí thuê nhân viên và địa điểm, lợi nhuận Phùng Văn Hi thu được cũng không đáng là bao, nhưng việc này lại có thể đem đến cho cô tiếng thơm.

Hứa Chu giải thích ở trên mạng thế này: Thật ra buổi fan meeting này vốn không nằm trong kế hoạch của họ, vậy nên Phùng Văn Hi phải dùng tới một ngày nghỉ quý báu của cô. Thời điểm gấp gáp ở sân bay cô vô cùng cảm động, muốn cùng những fan đó tâm sự nhưng lại không muốn gây phiền toái cho nhân viên sân bay, nên đành lấy ngày nghỉ duy nhất của mình để tổ chức fan meeting.

Đọc xong lời giải thích, Phùng Văn Hi nói với Hứa Chu: “Anh thật tâm cơ nha.”

Rõ ràng là vì fan không có nhận ra cô, chứ nếu nhận ra cô cũng sẽ không nói tới chuyện fan meeting đâu.

“Có phải em lấy ngày nghỉ hiếm hoi gần đây để làm fan meeting không?”

“Đúng vậy...”

“Lúc nhìn thấy fan đón ở sân bay em không cảm động sao?”

“Em rất cảm động.”

“Lẽ nào em không muốn nói chuyện tâm tình với fan, xem họ ủng hộ em ra sao ư?”

Phùng Văn Hi: “.....” Cô không phản bác được.

Phùng Văn Hi vốn chuyên về diễn xuất, tạm thời chưa phát hành single CD, cho nên cũng chỉ có thể hát bài của ca sĩ khác. Nhưng cô chọn rất lâu mà vẫn chưa biết nên hát bài nào.

Miêu Tiểu Trăn đề nghị: “Hay là, mình để cho fan chọn cho chị nhè?”

Phùng Văn Hi gật đầu đồng ý: “Vậy cứ để fan chọn đi.”

Bởi vì ngày mai phải hát nên Phùng Văn Hi dùng buổi tối thanh đạm hơn. Ngay cả món lạt điều khoai khẩu cũng không thể động tới. Không những vậy, cô còn phải xem Hứa Chu ăn lạt điều trước mặt cô.

Anh ta còn ăn liên tục cả ba túi.

Miêu Tiểu Trăn coi như còn có chút nhân tính, cô nằng không ăn lạt điều mà là khoai tây chiên.

Phùng Văn Hi yên lặng cảm lấy ly nước trên bàn.

Hứa Chu: “Buổi tối uống ít nước thôi. Nếu không, ngày mai mặt sẽ sưng lên đấy.”

“.....”

Cuối cùng Phùng Văn Hi chỉ có thể ôm đi động cùng với trái tim bị đồ ăn ngon làm cho vỡ nát trở về phòng. Sau đó, bắt đầu gửi tin nhắn cho Thẩm Tử Mặc.

Phùng Văn Hi: {Em đói nhưng họ không cho em ăn gì hết.}

Thẩm Tử Mặc: {Không cần giám càn,}

Phùng Vân Hi: {Không phải là giám cân. Ngày mai em sẽ hát trong buổi fan meeting, vì bảo vệ giọng nên buổi tối em ăn rất thanh đạm. Nhưng mà, em muốn ăn nhiều thứ lắm.}

Thẩm Từ Mặc: {Em muốn ăn gì?}

Phùng Vân Hi: {Lạt điều.}

Thẩm Từ Mặc: {Em đang ở nhà sao?}

Phùng Vân Hi: {Vâng, em đang ở nhà nè o(n_n)o~~}

Khoảng một tiếng sau, Phùng Vân Hi nghe thấy tiếng chuông cửa, cô liền lấy tốc độ ánh sáng lao từ phòng ra ngoài.

“Cô Phùng, là Tổng giám đốc Thẩm dặn chúng tôi mang qua đây. Ngài ấy nói những thứ này đều là đặc phẩm bếp làm, đảm bảo vệ sinh sạch sẽ, cũng đặc biệt chú ý tới hương vị, cô có thể ăn một chút. Bên trong còn có chút đồ ăn nhẹ và trái cây đây.” Người mang đồ ăn tới vừa nói vừa đưa bình giữ nhiệt cỡ lớn trong tay cho Phùng Vân Hi.

Lạt điều homemade, nghe thật sang chảnh nha.

Hứa Chu ở trong phòng: Quan hệ của Phùng Vân Hi và Thẩm Từ Mặc từ khi nào lại tốt như vậy? Còn đưa đồ ăn cơ đấy.

Lúc này, người đưa đồ nói tiếp: “Bên trong có một ít lạt điều đã hút chân không, cô có thể mang theo dùng. Cái này là Tổng giám đốc Thẩm cố ý dặn dò.”

Phùng Vân Hi nhận lấy cái bình giữ nhiệt “khùng long” rồi nói lời cảm ơn, sau đó quay vào nhà.

Hứa Chu nhìn chằm chằm Phùng Vân Hi.

Phùng Vân Hi khẽ hít thở: “Anh ấy bị sức hút của em quyến rũ.”

Hứa Chu: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 11: Fan Meeting

Editor: Dao Dao

Beta-er: Y Phi

Sáng sớm hôm sau, Hứa Chu nhận được một cuộc điện thoại từ quản lý của Hoàng Diệu Diệu gửi. Người kia nói rất nhiều nhưng tóm gọn lại là Hứa Chu đăng ký nhiều rồi, nghệ sĩ hành ta chim muốn chụp hình cho bia tập chim thôi, không có ý gì khác.

Hứa Chu nghĩ thầm: Người kia ngành ta bị thiếu năng hay là chổ thông minh của người kia có vấn đề vậy? Những lời nói như vậy thì cái tin được cochứ. Huống hồ, dù cho người kia muốn chụp cho bia tập chim tại sao lại không chọn tập chim khác mà lại chọn tập chim?

Lúc Hứa Chu đang gọi điện thoại, Phùng Vân Hi cũng đang ở bên cạnh. Hứa Chu bình tĩnh hỏi Phùng Vân Hi: “Em tin anh ta không?”

Phùng Vân Hi lắc đầu: “Em không tin.”

Anh Chu không tin thì có cũng không được tin. Có phải tin tưởng anh Chu.

Sau đó, Hứa Chu chinói một câu với người bên kia rồi cúp điện thoại: “Vân Hi nhá chúng tôi còn không tin anh thành đứng hồng lửa được ai! Gặp mặt nhau tại công ty đi!”

Phùng Vân Hi: “...”Visao có cảm thấy những lời này có cảm giác không đúng lắm...

“Anh Chu, anh đừng quên buổi chiều chúng ta còn một hoạt động là fan meeting nhé.” Phùng Vân Hi nhắc nhở.

“Em cứ yên tâm, anh chinói chuyện một lúc là xong thôi, không mất nhiều thời gian đâu.” Hứa Chu vừa nói vừa xắn tay áo của mình.

Từ thếnày, nhìn sao cũng giống như người đã từng luyện võ.

Hứa Chu hùng hổ dẫn Phùng Vân Hi đến công ty. Sau đó, hai người đi đến phòng quan hệ công chúng.

Hứa Chu vốn muốn tìm quản lý của Hoàng Diệu Diệu trước nhưng em gái quá tiếp tân cực kỳ điệu dáng mặt báo: “Anh Chu, ban này, quản lý của Hoàng Diệu Diệu gọi điện đến, bảo lầnóu có ai tìm anh ta thì cứ bảo anh ta không ở trong công ty.”

Phùng Vân Hi: “...”Em gái quây tiếp tân, rốt cuộc em có thúoán sâu đậm gì với Hoàng Diệu Diệu vậy?

Hứa Chu chỉ bình tĩnh mỉm cười, sau đó, dẫn Phùng Vân Hi đến phòng quan hệ xã hội.

Lúc đó, nội tâm của Hứa Chu lảnh thếnày: Dám trốn lẻo từa. Một chút nữa, lão tử sẽ cho các người đếm phải mùi vị cầu mà không được gặp! Hừ!

Bước vào phòng quan hệ công chúng, Hứa Chu không nói một lời, trực tiếp đập bàn.

Mọi người của phòng quan hệ công chúng sọa đến ngây người.

Phùng Vân Hi: Σ(°Δ°||) . Chẳng lẽ, anh Chu đã từng luyện võ sao?

“Mấy người có ý gì đây. Chúng ta cạnh tranh trong nội bộ cũng không sao nhưng nếu như mất mặt ở bên ngoài thì chuyện này không dễ giải quyết đâu. Hai nữ diễn viên có tiếng giành nhau một bia tập chim. Kết quả, toà soạn của người ta để cho cả hai chụp chung trên bia tập chim của họ. Chuyện này mà truyền ra ngoài thì các công ty giải trí khác sẽ cười nhạo công ty của chúng ta đấy!”

Mọi người trong phòng quan hệ công chúng vẫn còn ngơ ngác. Thậm chí, linh mới còn run rẩy visợ.

Phùng Vân Hi cảm thấy tội nghiệp anh chàng kia, cười cười với anh ta.

Phùng Vân Hi không cười còn đỡ, có vẻ cười là đã khiến cho linh mới mềm nhũn cả người.

Đúng vậy, linh mới lần cuối của Phùng Vân Hi. Anh chàng này vì Phùng Vân Hi mà không ngại khó khăn, quyết tâm vào được phòng quan hệ công chúng của công ty giải trí Glory.

Visao quản lý của nữ thần lại hung dữ như vậy? QAAQ

Nụ cười của nữ thần đúng là thần kỳ, hoàn toàn xua đuổi sự sợ hãi rồi. Aaaa, nữ thần cười với mình rồi!!!

Không biết mình có thể xin chút gì của nữ thần không nhỉ?

Hứa Chu cắt đứt dòng suy nghĩ lẩn man của linh mới: “Thái độ của cậu là sao đấy? Chẳng lẽ cậu cho rằng những giới nữ mới nói rất nhầm chán sao? Cho nên, cậu mới không muốn nghe?”

“...”

“Anh Chu, thật ngại quá, cậu ta là người mới.” Hứa Chu vừa dứt lời liền có người giải thích.

Danh hiệu người quản xuất sắc nhất của Hứa Chu cũng không phải là trung cho đẹp đâu nhé! Ở công ty, địa vị của anh ta cũng không hề thấp đâu.

“Mấy người định giải quyết như thế nào đây?”

Toàn bộ phòng quan hệ công chúng nhìn nhau, không ai lên tiếng. Bởi vì, bọn họ còn chưa biết tình huống thực tế là như thế nào. Chết, theo những gì Hứa Chu vừa mới nói thì hình như đây là sai lầm của phòng quan hệ xã hội.

“Trong vòng ba ngày phải cho tôi một câu trả lời thích đáng. Nếu không, chúng ta cứ lên tầng cao nhất nói chuyện.”

Nói xong, Hứa Chu dẫn Phùng Văn Hi đi.

Phùng Văn Hi: “...”Thật ra, cô vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Khi vào thang máy, vẻ mặt bình tĩnh của Hứa Chu liền trở nên vận vẹo. Sau đó, anh ta vừa thối lõng bàn tay của mình vừa cần nhẩm: “Phòng quan hệ công chúng đối bản từ khi nào thế? Đau chết liao tử rồi!”

“...”

Phùng Văn Hi: “Anh Chu, cái giành cũng chưa nói thâm sao phòng quan hệ công chúng giải quyết được?”

Hứa Chu mỉm cười: “Nếu anh nói thì bọn họ sẽ xử lý chuyện này còn chậm hơn rùa bò. Muốn đầu với bọn họ thì em phải trâu bò. Nếu em không cứng rắn thì bọn họ sẽ cứng rắn với em.”

Hứa Chu nói không sai chút nào. Anh ta vừa mới đi thì toàn bộ phòng quan hệ công chúng đã bắt đầu tìm hiểu sự việc.

Khi xuống lầu, Phùng Văn Hi vô tình nhìn thấy một tấm áp phích. Sau đó, cô kéo Hứa Chu lại. Phùng Văn Hi nhìn chăm chú tấm poster trước mặt đúng ba phút mới nói một câu: “Ừa, đây là Hoàng Nhị Nha mà?”

Hứa Chu: “...”Anh ta còn tưởng rằng Phùng Văn Hi dừng lại là vì muốn nhìn nhan sắc của Hoàng Diệu Diệu chứ. Khoan đã, Văn Hi vừa mới nói cái gì? Hoàng Nhị Nha? Đó là ai vậy?

“Ai là Hoàng Nhị Nha?”

“Là người trong hình nè. Em đã nói với anh là cô ấy từng học chung đại học đó. Lúc ấy, có một vụ sự kiện theo đuổi em. Trùng hợp là, Hoàng Nhị Nha thích vụ sự kiện này. Vì thế, cô ấy bắt đầu gây phiền toái cho em. Bây giờ, cô ấy đã đổi tên thành Hoàng Diệu Diệu rồi ư? Không phải, hình như, trước kia, tên của cô ấy là Hoàng Diệu Diệu. Chết, sau khi họ hàng của cô ấy gặp cô ấy cứ liên tục gọi Hoàng Nhị Nha nên mọi người mới bắt đầu gọi cô ấy là Hoàng Nhị Nha.”

Hứa Chu: “...”Anh ta đã không còn sức lực để nói chuyện với nghệ sĩ mà mình vừa rồi.

Sau khi rời khỏi công ty, Phùng Văn Hi mới ngó: “Hoàng Diệu Diệu không phải là người muốn chụp hình trên bìa tạp chí chung với em hay sao?”

Hứa Chu: Cung phản xạ của em có thể quán quanh Trái Đất luôn rồi đó.

Không phải Phùng Văn Hi phản xạ chậm mà là vì cô không đặt Hoàng Diệu Diệu ở trong lòng.

Trước khi bắt đầu buổi fan meeting, Phùng Văn Hi gọi điện thoại cho Tiểu Ly. Khi điện thoại được kết nối, Phùng Văn Hi nghe thấy âm thanh vẫn còn mơ màng của Tiểu Ly, lập tức nói: “Hôm nay, mình gặp phải Hoàng Nhị Nha đó.”

Tiểu Ly nghe gác vài giây thì lập tức tỉnh lại: “Có phải cô ta lại gây phiền toái gì cho cậu nữa không? Cô ta đang ở đâu? Mình báo thù cho cậu?”

Phùng Văn Hi nhanh chóng giải thích cho Tiểu Ly: “Mình thấy cô ấy ở trong tấm poster, ngay trước công ty của mình.”

Tiểu Ly: “Cậu tốt nhất nên nói chuyện quan trọng với mình. Nếu không, tình bạn giữa chúng ta sẽ chấm dứt ngay tại đây.”

Nghe vậy, Phùng Văn Hi liền kể lại mọi chuyện cho Tiểu Ly. Tiểu Ly cũng cực kỳ ngạc nhiên về việc Hoàng Diệu Diệu là Hoàng Nhị Nha. Tuy rằng, cô ấy cũng không biết Hoàng Diệu Diệu là ai...

“À, hôm qua anh Chu nói với mình, Hoàng Nhị Nha bắt chước phong cách mình đó.”

“...”

Cuối cùng, Tiểu Ly suy nghĩ một chút rồi nói: “Có lẽ cô ta bắt chước cậu là vì học trường đã theo đuổi cậu năm xưa. Dù sao, học trường kia cũng từng thích cậu. Không sao, trong lòng mình, cậu chính là độc nhất vô nhị.”

“Cậu đang xác nhận lại tình bạn của chúng ta sao?”

“Cậu nghĩ nhiều rồi, mình chỉ thuận miệng nói mà thôi. Mình nghĩ trưa tiếp đây.” Nói xong, Tiểu Ly liền cúp điện thoại.

Sau khi buổi fan meeting bắt đầu, Phùng Văn Hi và 300 fan hâm mộ mở mắt nhìn nhau, quả thật là một buổi fan meeting vô cùng thần kỳ.

Phùng Văn Hi: “Mọi người muốn nghe bài hát nào?”

Các fan: “Chắc hẳn hẳn hát thì chúng em đều thích nghe.”

Phùng Văn Hi: “Mọi người có muốn hỏi tôi cái gì không? Có muốn tán gẫu với tôi không?”

Các fan: “Nữ thần nói cái gì thì chúng em sẽ nghe cái đó.”

Hứa Chu ở phía sau sân khấu: “...”Fan hâm mộ của cô cuồng nhiệt như vậy không! Nhưng mà, visao fan hâm mộ đó đây có vẻ không giống với fan hâm mộ trước kia vậy?

Miêu Tiểu Trân nói: “Anh Chu, về của buổi fan meeting lần này được fan cuồng của chị Văn Hi bao thầu đấy.”

Hứa Chu: “Cái gì?”

“Làm một đội fan cuồng thần bí”

“...Bình thường một chút.”

“Họ đều là fan cuồng của chị Văn Hi, gọi là fan Văn Hi. Nếu muốn gia nhập thì bắt đầu định chế độ hâm mộ chị Văn Hi. Nếu có ai hâm mộ người khác thì phải tự giác rời khỏi. Em nghe nói là xét duyệt rất nghiêm khắc đó.”

“...”

Only Văn Hi là cái quý giá, visao về của fan meeting còn có thể bình thản như vậy.

“Không phải cũng có bản vè trên Weibo chính thức sao? Những fan hâm mộ còn lại không nói gì hết ư?”

“Họ nói không lại đội only Văn Hi, nhất là đội trưởng của đội đó. Quả thực là một lời khờ mà nói hết.”

Lúc này, Phùng Văn đang đứng trên sân khấu cũng có chút mơ hồ. Tuy fan hâm mộ mỗi tuần đều có quy tắc là: Chắc hẳn hẳn vui là tốt rồi. Nhưng mà, Phùng Văn Hi vẫn cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Phùng Văn Hi: “Vậy chúng ta tán gẫu đi. Visao mọi người lại thích tôi?”

Với tình huống này, bình thường các fan hâm mộ nhất định sẽ tranh nhau đáp lời mới đúng. Đội sau khi cô vừa dứt lời thì các fan trải theo thứ tự ghế ngồi, người này trải xong thì đến người kế tiếp.

Phùng Văn Hi: “...”Visao buổi fan meeting này kỳ quái như vậy...

“Nụ cười của chị Văn Hi có khả năng chữa lành.”

“Chị Văn Hi xinh xắn, mang đến cảm giác thoải mái cho người nhìn.”

“Chị Văn Hi cực soái, không uồn ọ.”

Kết quả là, các fan hâm mộ khen Phùng Văn Hi hết lời, khiến cho cô cũng ngại ngùng.

Phùng Văn Hi: “Mọi người đứng căng thẳng, cứ xem như chúng ta đang ở trong lớp đi. Chúng ta có thể cùng nhau chơi đùa nữa.”

Đúng lúc này, có một fan đứng lên, cô ấy nói: “Chúng em không căng thẳng, chúng em chỉ muốn làm fan có phẩm chất. Chúng em không muốn vì vinh quang hành vi của chúng em mà mang đến bất kỳ rắc rối gì cho chị Văn Hi. Chúng em chỉ lặng lẽ nhìn chị đi thôi.”

Đứng trên sân khấu, Phùng Văn Hi cảm thấy vô cùng đau xót. Kể từ trước, cô có lỗi với những fan hâm mộ lặng lẽ ủng hộ cô. Cô cho rằng, cô chỉ là một người nổi tiếng của bản thân mà lại không nghĩ rằng, cô đang giết chết chân thành và nhiệt tình của các

fan dành cho mình.

Đời này, cónhất định phải tiến xa hơn, nhất định không phụkývọng của các fan dành cho cô.

Phùng Văn Hi yên lặng một chút mới lên tiếng: “Mọi người rất tốt. Mọi người làmniềm kiêu hãnh của tôi. Nhưng mà, tôi cảm thấy fan meeting làđểchúng ta cùng nhau hoạt động. Cho nên, chúng ta không cần lãng phíchohội này.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chương 12: Thú Cưng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Y Phi

Beta-er: Nhạc Dao

Sau khi fan meeting kết thúc, người phụ trách tòa nhà đi kiểm tra sân bãi, sau đó anh ta không tin vào mắt mình được. Lâm trong ngành này đã hơn mười năm, chưa bao giờ anh ta gặp phải tình huống như vậy.

Đám người mới rời thật sự là đi fan meeting chứ không phải tổng vệ sinh tập thể đấy chứ? Tại sao sân bãi còn sạch hơn lúc ban đầu thế này?

Nhìn một vòng, người phụ trách cuối cùng thấy một túi rác chưa được dọn đi, thế này mới là bình thường chứ. Nhưng anh ta còn chưa có phản ứng gì, một em gái mềm mại đáng yêu đã chạy vào.

Em gái mềm mại đáng yêu nhanh chóng nhặt túi rác, sau đó nói: “Ngại quá, lúc ra ngoài, tôi quên mang túi rác này đi.”

Người phụ trách: “...”

Em gái mềm mại đáng yêu này chính là Tiêu Tiêu Tiêu mặc váy màu lam, hiện tại đã gia nhập đội ngũ Only Văn Hi.

Quy tắc số một của Only Văn Hi: Chúng tôi muốn hành diện vĩ idol, cũng muốn idol nữ này nữ một vì chúng tôi, cho nên chúng tôi muốn làm fan có tổ chức.

Tuy người phụ trách là một ông chủ to lớn mập mạp, hơn nữa còn có chút “hai lúa” nhưng ông chủ này có tài khoản weibo hơn 100,000 người theo dõi, hơn nữa ông dám đảm bảo không phải là bỏ tiền ra mua, bọn họ theo dõi ông là vì nhan sắc đấy.

Dù ông ta có hơi xí trai nhưng là loại xí trai đáng yêu đó.

Đại thúc mập v: Hiện trường sau khi kết thúc fan meeting của Phùng Văn Hi, tôi còn tưởng mình đi sai chỗ đấy. Hình minh hoạ sân bãi sạch sẽ đến không nhiễm một hạt bụi. jpg

* Giải thích về chữ v cạnh nick weibo của đại thúc: Những tài khoản weibo được xác minh của chính chủ sẽ có một dấu v màu xanh ở bên cạnh (tại nick giả lập nhiều quá fan không biết đâu mới là nick thật của idol mình). Hình dưới minh lấy từ twitter, đại khái thì weibo với twitter cũng na ná nhau, sẵn tiện quảng cáo giả nhà3 Cái chỗ màu xanh khoanh đỏ chính là chữ v đó.

Fan của đại thúc mập xí xí đáng yêu: Oa oa oa, đại thúc mập, chủ có tìm Phùng Văn Hi ký tên không vậy.

Sửa đầu: Lâu trên thật không có kiến thức, đại thúc mập của chúng ta là thủ hảo trong truyền thuyết, thường xuyên cho mình tình thuê sân bãi tòa nhà của mình đó.

Ủng hộ sửa đầu nảnh: Đại thúc mập của chúng ta có tiền như thế, tuyệt đối không bị mua chuộc đâu. Nhưng tôi thật không dám tin, Phùng Văn Hi tổ chức fan meeting cho fan đi tổng vệ sinh đấy à?

Sửa đầu nảnh kèm bánh quẩy: Đầu nói cái gì mà fan với mình tình, tôi thật lòng khen ngợi Phùng Văn Hi đấy, có điều tôi vẫn sẽ làm fan của đại thúc, không vì Phùng Văn Hi mà rời bỏ đại thúc đâu.

Ta là anti-fan Phùng Văn Hi: Nếu như không phải vì đại thúc thủ hảo này bị mua chuộc, vậy chỉ có thể nói là Phùng Văn Hi thuê một nhóm người tham gia fan meeting thôi.

Không lâu sau, đoạn video fan meeting của Phùng Văn Hi cũng được lan truyền trên mạng, vì vậy một lượng lớn người xem càng tin chắc rằng Phùng Văn Hi thuê người tham gia fan meeting.

Bình luận dưới Weibo của Phùng Văn Hi cũng nổ tung.

Bánh rán trái cây: Cách thức truyền thông như vậy, cho có max điểm cũng không sợ có kiểu ngao. Rõ ràng là tuyên truyền mà vẫn có thể ra về tôi không có làm tôi vô tội, leo lên hot search, tôi bài phục.

Bánh rán trái cây ít nước sốt: Nói tới cách tuyên truyền của ngôi sao, tôi chỉ phục Phùng Văn Hi thôi.

Bánh rán trái cây nhiều nước sốt: Thì ra là tuyên truyền ư, tôi đã cảm thấy không thể nào mà, có điều làm fan meeting mà lại đi thuê người, tôi không còn gì để nói.

Tôi là fan cuồng của Phùng Văn Hi: Thế giới của đám thủy quân mấy người chúng tôi không hiểu lắm, nhưng kính xin mấy người dừng có hiện ID ở khu bình luận. Mấy người chỉ xứng gọi là thủy quân thôi, một đám rác rưởi.

Giả đồ: Kỳ thật bánh rán trái cây ăn rất ngon, mấy thím sao lại làm tổn thương bánh rán trái cây như thế, mấy thím dùng tên bánh rán trái cây bôi đen nữ thần nhà chúng tôi, chúng nó phải làm sao đây hả!!!

Hội viên Only Phùng Văn Hi: Thứ nhất, về vấn đề của fan meeting lần này có một phần ba là chọn ngẫu nhiên trên Weibo, cái này không làm giả được. Thứ hai, chỗ vé còn lại đều là fan cả nước mua để tới gặp Văn Hi, chúng tôi bây giờ đang liên lạc với họ để họ gửi cho chúng tôi xem vé đi tới thành phố A. Thứ ba, chúng tôi là nhóm fan có tổ chức, không thể vì một đám thủy quân không có tổ chức bôi đen nữ thần mà cũng thành không có tổ chức như bọn họ.

Hội viên Fan Phùng Văn Hi: Thím Hội viên Only Phùng Văn Hi lâu trên, thím ăn gì tôi cúng.

Đối với sự việc này Hứa Chu có chút bối rối, mới nghĩ một giấc tỉnh dậy anh ta đã thấy Phùng Văn Hi bị bôi đen. Sau đó, anh ta còn chưa kịp làm gì thì mọi chuyện đã được giải quyết êm thấm rồi. Nhờ có Hội viên Only Phùng Văn Hi mà anh không cần thuê thủy quân, đến bộ phận PR cũng không buồn tìm đến nữa.

#Không ở bên cạnh kim chủ, phải làm sao mới có thể khiến anh ấy nhớ đến mình thường xuyên đây# Đại mỹ nhân nũng nịu đã đăng bài viết.

Đại mỹ nhân nũng nịu: Vì mình muốn đi công tác ở tỉnh trong một khoảng thời gian dài. Hơn nữa, mình không có nhiều thời gian gặp kim chủ. Vì vậy, mình muốn hỏi làm sao để anh ấy thường xuyên nhớ tới mình, không thể quên mình được?

Tui là Bảo đại: Thì ra là bạn à, thiếu nữ cứu vớt hệ ngân hà lại tới rồi.

Tui sẽ không nói với mấy người tui là ai: Bạn có thể gọi điện thoại, nhắn tin hoặc chat video với anh hàng ngày ấy.

Tui là Bảo tam: Mình nghĩ bạn nên nuôi một em thú cưng, rồi đến lúc đi công tác thì đưa em ấy cho kim chủ nuôi. Như thế mỗi khi nhìn thấy bé cưng anh ấy sẽ lại nghĩ tới bạn, cho nên bé thú cưng này phải xinh xắn đáng yêu một chút.

Tui không thêm xếp hàng với mấy người: Vì sao lâu chủ lại là thiếu nữ cứu vớt hệ ngân hà chứ?

Tui cũng không thêm xếp hàng với mấy người: Bởi vì lâu chủ có một kim chủ hiếm có cực kỳ.

Phùng Văn Hi nằm trên ghế sa lon đọc bình luận, sau khi xem xong cô nói: “Anh Chu, mình đi mua thú cưng đi.”

Hứa Chu liếc có một cái, ý tứ rất rõ ràng, đến bản thân em còn không tự chăm sóc được, nói gì đến chăm thú cưng hả?

“Đội một thời gian nữa rồi nói.”

“Không thể đợi được đâu, em muốn thú cưng phải hữu dụng, bồi dưỡng tình cảm với em ấy vài ngày, sau đó lại dùng em ấy để bồi dưỡng tình cảm với người ta.” Phùng Văn Hi chặn lời anh ta.

Hứa Chu lặng lẽ cầm một túi lạt điều đưa cho cô: “Ăn lạt điều đi.”

Phùng Văn Hi: “...”

Nhưng mà, Hứa Chu phản đối cũng không có tác dụng gì, Phùng Văn Hi nhận lúc anh ta đang gọi điện thoại đã nhanh chóng cầm ví tiền chạy ra khỏi nhà.

Miêu Tiểu Trần vừa định nói chuyện, liền bị Phùng Văn Hi xách ra ngoài.

Miêu Tiểu Trần: Chị Văn Hi nhà cô khỏe như vậy từ khi nào thế, không phải đến cái nắp chai nước khoáng cũng không vận được sao.

Lựa chọn thú cưng cũng cần đến kỹ thuật, cho nên Phùng Văn Hi dạo một vòng quanh cửa hàng cũng chưa quyết định xong.

Nhân viên cửa hàng hỏi: “Xin hỏi quý khách muốn mua thú cưng như thế nào?”

Phùng Văn Hi suy nghĩ một chút: “Hơi ngốc nghếch đáng yêu, phải biết nghe lời, có thể tự mình giải quyết mọi chuyện.”

Nhân viên cửa hàng: “...” Cô đùa tôi đấy à.

Người bán cây bên cạnh lập tức nói vọng vào: “Cô gái, có muốn xem qua cây xương rồng của chúng tôi không, đảm bảo phù hợp yêu cầu của cô đấy.”

Phùng Văn Hi ngẫm nghĩ một lát, phòng làm việc của Thẩm Từ Mặc hình như cũng không có cây cối gì, cho nên cô nói: “Tôi chọn thú cưng xong rồi sẽ đi xem cây xương rồng.”

Thẩm Từ Mặc lúc làm việc trông thấy cây xương rồng có thể nghĩ tới cô, về nhà trông thấy thú cưng cũng sẽ nghĩ tới cô.

Bên này Phùng Văn Hi còn đang mơ mộng, bên kia nhân viên đã hơi sốt ruột, vội vàng đem bảo bối của cửa hàng ra: một bé mèo con còn chưa cai sữa.

Phùng Văn Hi nhìn vào cục bông trong lồng tre, cục bông hơi mở mắt ra rồi lại khép lại, sau đó còn vận vẹo uốn éo cái mõng.

Phùng Văn Hi: “...”

“Bé cưng này hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của quý khách, chăm sóc cũng không quá phiền phức đâu, chỉ cần cho em ấy một cái ổ để ngủ thôi.”

Phùng Văn Hi hơi lưỡng lự: “Hình như em ấy hơi yên lặng quá.”

Bé mèo trầm tính như vậy làm sao giúp cô bồi đắp tình cảm được? Thử nghĩ mà xem, lúc Thẩm Từ Mặc về nhà, bé mèo đang ngủ. Thẩm Từ Mặc đi làm, bé mèo cũng đang ngủ. Sau đó, Thẩm Từ Mặc cho bé mèo ăn, bé liền hơi hí mắt rồi ngừng nguây cái mõng, hình ảnh này.....

Nhân viên cửa hàng vội vàng giải thích: “Không đâu, khi tỉnh ngủ rồi bé mèo này không im ắng như vậy đâu, nhất là lúc ăn com.”

“Thật không?”

“Thật.”

Vậy là, Phùng Văn Hi quyết định mua bé mèo này. Miêu Tiểu Trần mang ánh mắt hoài nghi nhìn bé mèo không thêm liếc chị Văn Hi lấy một cái kia. Cuối cùng, cô nàng kết luận, đây là một bé mèo cao lãnh đấy.

Rất tốt, rất phù hợp với khẩu vị của chị Văn Hi nhà mình.

Ra khỏi cửa hàng thú cưng, Phùng Văn Hi chọn lấy một chậu xương rồng nhỏ nhắn tí tẹo.

“Ông chủ, cây xương rồng này có thể nở hoa không?”

“Dĩ nhiên.”

Nghe ông chủ khẳng định như vậy, Phùng Văn Hi liền mua một chậu xương rồng.

Phùng Văn Hi một tay xách lồng nốt bé mèo, một tay cầm chậu xương rồng về nhà. Miêu Tiểu Trần muốn cầm giúp cô, nhưng cô rất nghiêm túc nói: “Chị muốn cùng bé cưng vun đắp tình cảm, thời gian có hạn mà nhiệm vụ lại trọng yếu, chị sắp phải đi quay phim rồi.”

Bởi vì Hứa Chu mỗi ngày đều nói Phùng Văn Hi sẽ thủ vai nữ chính Cửu Thiên Kiếm, cho nên bây giờ Phùng Văn Hi cũng nghĩ như vậy.

Hiện tại ý tứ của Hứa Chu chính là đoàn phim đều do công ty quản lý, như vậy là tốt nhất cho nghệ sĩ của anh ta.

Sau khi trở về nhà, Hứa Chu nhìn chăm chăm bé mèo kia hơn mười phút, bé cũng chẳng buồn quan tâm đến anh ta, cuối cùng anh ta nói một câu: “Mèo này do em chọn hả?”

Hứa Chu: Trái tim thật mệt mỏi quá, anh ta tự biết bản thân không cần được nghệ sĩ nhà mình, nhưng dù gì cũng phải chọn một bé cưng xinh xắn đáng yêu chứ, sao lại chọn đứa chỉ biết ngủ thế này.

Miêu Tiểu Trần tưởng là Hứa Chu cảm thấy bé mèo này quá trầm tính nên nói: “Anh Chu, bé này rất tốt mà, hơn nữa cũng đã được tiêm vắc xin phòng bệnh rồi.”

Đúng lúc này bé mèo mở mắt, sau đó lười biếng đuổi cái lưng, liếm liếm móng vuốt: Điều dân to gan muốn hại trăm sao, đã đến giờ ăn com, sao chưa có người nào cho trăm ăn há.

Hứa Chu tuy là người đàn ông nhìn qua có chút thô lỗ nhưng vẫn bị một loạt hành động đáng yêu của bé mèo đốn tim, nhất là lúc bé mèo đưa mắt nhìn anh ta.

Hứa Chu: Nuôi bé cưng ngoan ngoãn nghe lời như vậy cũng được đấy.



Bé mèo: Con người ngu xuẩn, nhìn trăm làm gì, còn không mau cho trăm ăn

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 13: Chương 13: Cây Xương Rồng Cảnh

Editor: Dao Dao

Beta-er: Y Phi

Bởi vì buổi chiều Phùng Văn Hi phải đi thư giãn nên có cả chuẩn bị hành lý xong từ sáng sớm. Sau đó, cô mang theo cây xương rồng cảnh và khung ảnh có hình của cổ điển công ty của Thẩm Từ Mặc.

“Cô Phùng, ông chủ đang họp.” Ôn Tuấn nói xong lại nói thêm một câu: “Tâm một tiếng nữa thì sẽ kết thúc.”

Ôn Tuấn: Tuy anh ta không muốn nhận đũa của Phùng Văn Hi nhưng anh ta lờnghai rồi QAQ. Đànhhỏi lậthíphải giúp đũacôta thôi. Nhưng mà, đặc sản kia ăn đúng làrất ngon.

Phùng Văn Hi nhìn bàn làm việc trống trơn của Thẩm TừMặc, sau đónói với Ôn Tuấn: “Tôi ồnmà, anh đi làm việc của anh đi.”

Bây giờ, côchỉmuốn đặt những thúmá lên bàn làm việc của Thẩm TừMặc rồi vềnhà. Côkhông tin làkhi Thẩm TừMặc nhìn thấy những vật thishếvút chúng đi.

Côđang thực hiện bước đầu tiên trong công cuộc chinh phục Thẩm TừMặc rồi~

Đợi Ôn Tuấn đi ra khỏi phòng, Phùng Văn Hi liền lấy mọi thứtrong tủ ra. Sau đó, côđặt mọi thứlên bàn của Thẩm TừMặc. Cây xương rồng cánh dật bên cạnh máy tính, khung hình dật chéo với máy tính. Nhưvậy, mỗi lần Thẩm TừMặc ngắđầu làcóthểnhìn thấy hình của côrồi.

Đúng lúc này, Ôn Tuấn đi vào: “CôPhùng, tôi quên hỏi côcómuốn uống gìkhông...”

Phùng Văn Hi: “...”Visao hôm nay Ôn Tuấn lại nói nhiều nhưvậy? Không thểcómột mình sắp xếp mọi thứđược sao? Chẳng lẽ, côkhông thểthực hiện bước đầu tiên được ư?

“Trong khoảng thời gian tới, tôi bận rộn nên không chăm sóc tiểu Tiên được. Vivậy, tôi muốn gửi nuôi nóđấy.”Nói xong, Phùng Văn Hi vớccung bình tinh thêm một câu: “Cho tôi một ly càphêlàđược rồi.”

Cây xương rồng đáng thương tạm thời được Phùng Văn Hi gọi làtiểu Tiên: Ngày hôm qua vừa mới được chủnhân mua về, hôm nay đãbịgửi nuôi. Hu hu, mình còn không bằng con mèo ngu xuẩn ồnhà.

Ôn Tuấn: Đây làđầu đầu tiên anh ta nghe đến việc gửi nuôi cây xương rồng cánh đỏ. Còn nữa, tiểu Tiên làcái gìvậy? Anh ta không nghĩlàPhùng Văn Hi đặt tên cho thực vật nửa đấy. Đũacôta muốn đến tìm ông chủthìcũng không nên dùng một cái cọtếđến vậy chứ!

“Được.”Tuy trong lòng nghĩnhưvậy nhưng Ôn Tuấn cũng không hỏi gì. Sau đó, anh ta đi ra ngoài đểphá càphêcho Phùng Văn Hi.

Ớtrong phòng, Phùng Văn Hi hít sâu một cái rồi mới thòphào nhẹnhõm. Sau khi còidiều chỉnh xong góc độđặt khung ảnh thimới thìthăm với cây xương rồng: “Tiểu Tiên, chípхай nhòcung giúp chạto hao cảm rồi. Em nhớphải sinh trưởng thật tốt, rồi nỏhoa thật rực rỡnhé!”

Cửa phòng làm việc lại mởra, lông mày của Phùng Văn Hi sắp nhàu lại thành hình chữxuên luôn rồi. Khi nào thìÔn Tuấn mới xong đấy?

Phùng Văn Hi: “Thật ra, tôi còn cóviệc, anh...”

Lời nói còn chưa dứt thìPhùng Văn Hi đãđứng lại, cúi đầu xuống.

Không phải Ôn Tuấn nói làmột tiếng nữa Thẩm TừMặc mới hơp xong sao? Visao bảy giờanh đãtrởvềphòng làm việc rồi?

“Tạm thời cóviệc khẩn cấp nên chút nữa tôi phải đi thành phốC. Vithế, cuộc họp ôđây tạm dừng.”Thần hình rần ròi của Thẩm TừMặc đi vềphía Phùng Văn Hi.

Phùng Văn Hi giật giật thân thể, muốn dùng thần thênhòbécủa mình che khuất cây xương rồng vàkhung hình ởtrên bàn: “Vây, bảy giờanh phải ra sân bay sao?”

“Một tiếng nữa sẽxuất phát ra sân bay.”

“Nếu đầnhưvậy, tại sao anh lại tạm dừng cuộc họp vậy?”

“Qua đây gặp em. Cuộc họp lúc nào cũng cóthêmònhưng không phải lúc nào cũng được gặp em.”

Phùng Văn Hi dường nhưghe được tiếng tim của mình đập thình thịch thịch~

Phùng Văn Hi: “Nếu nói nhưvậy thìanh cảm thấy em quan trọng hơn hay cuộc họp quan trọng hơn?”

Thẩm TừMặc hơi nghiêng người, nhìn phía sau lưng của Phùng Văn Hi: “Nếu em cảm thấy em quan trọng hơn cuộc họp thìem quan trọng hơn.”

Phùng Văn Hi: QAQ. Thật đáng ghét, tại sao anh lại thấthình lung tung thế? Cái giọng kiêu kiêu em cảm thấy em quan trọng hơn cuộc họp thìem quan trọng hơn chứ? Sao anh lại không chịu kiên định nói với em là, ừ, em quan trọng hơn cuộc họp.

“Vật gìvậy?”Thẩm TừMặc đãthấy được cây xương rồng cánh màPhùng Văn Hi giấu ởphía sau rồi.

Nghe anh hỏi, Phùng Văn Hi vẫn còn đang chìm đắm trong một ngọt lịp tức cừng người lại. Côkhông ngừng nhắcnhớminh, mày lảidiễn viên, mày lảidiễn viên, mày cứdựa theo bản năng mànói.

Phùng Văn Hi nhìn Thẩm TừMặc nhưng côkhông diễn được...

Thẩm TừMặc duỗi tay ra, cầm chậu xương rồng cánh ởtrên bàn, đánh giátrong giây lát rồi hỏi: “Của em à?”

Phùng Văn Hi gật đầu: “Vâng, em ấy gọi làtiểu Tiên, làcây xương rồng cánh em nuôi. Gần đây, em bận rộn nên không thểchăm sóc em ấy nên muốn gửi nuôi ởtại chỗcủa anh.”

Thẩm TừMặc không lên tiếng, đặt chậu xương rồng cánh xuống mặt bàn. Khi anh đang chuẩn bịcầm khung hình lên thìPhùng Văn Hi dẫnhành tay cầm lên trước: “Đây làhình của em. Em sẽgiữ Tiểu Tiên được gửi nuôi ôđây lâu quáthìsẽquên mất hình dáng của em nên em mới mang hình của mình đến.”

Lýdo sứt sẹo nhưvậy, ngay cảPhùng Văn Hi cũng không tin. Nếu cômang bémèo ngu ngốc kia thimới cóthểnói bémèo sẽquên mất mình. Nhưng mà, đây lại làmột cây xương rồng cánh.

Cây xương rồng cánh: Đúng vậy, xương rồng cánh chúng em sẽkhông quên hình dáng của chủnhân. Em mới không phải con mèo ngu ngốc suốt ngày chibiết ăn vãnglúcia.

Không đợi Thẩm TừMặc đáp lời, Phùng Văn Hi nhanh chóng PR: “Em ấy rất dễnuôi, anh không cần tưới nước mỗi ngày đâu. Anh muốn tới lúc nào cũng được.”

Thẩm TừMặc nhẹnhàng gật đầu: “Vây, bình thường bao lâu em tưới nước cho nómột lần?”

“Anh đồng ýcho em gửi nuôi em ấy rồi ư?”Ánh mắt của Phùng Văn Hi lập tức sáng lên, chắcn Thẩm TừMặc đồng ýrất tốt rồi. Nếu anh không đồng ýthìkhông thểđưa bémèo ồnhàđến đây được.

Ánh mắt của Thẩm TừMặc rơi vào quần áo của cô, sau đó, anh vươn tay, cài lại nút trên cùng của áo sơmi cômang mặc xong thimới trắilời: “Em đặt nóđấy đi.”

Phùng Văn Hi đưa tay lên, sờócổáo của mình. Ban này, côđãcài đến nút gần sát nút trên cùng rồi, anh còn cài lại nút trên cùng luôn. Chẳng lẽanh bệnh OCD sao?

*OCD: Obsessive Compulsive Disorder. Tên tiếng Việt làrối loạn ám ảnh cưỡng chế. Bạn nào không biết bệnh này thìlên Google đọc thimế.

Chắcn làngườicóhiểu biết thìsẽbiết cây xương rồng cánh này vừa mới được mua. Nếu cây xương rồng đầnuôi lâu thỉlắm sao cóthểhònưvậy. Đấvậy, chậu của cây xương rồng cũng rất nhỏ.

Lúc nhìn thấy cây xương rồng cánh thìThẩm TừMặc đãbiết còvừa mới mua cây này rồi. Nhưng mà, anh cũng không vạch trần cô.

Còn vềtấm hình kia, khung hình cũng vừa mới mua luôn. Giáóphía sau còn chưa được gỡra nữa.

“Vây, em không quấy rầy anh nữa. Em đi trước đây.”Đãgiải quyết xong mọi việc, Phùng Văn Hi xoay người, định bỏchạy.

Thẩm TừMặc nắm lấy tay của cô, thanh âm trầm thấp: “Em còn chưa nói cho tôi biết, bao lâu thaitưới nước cho cây xương rồng cánh một lần?”

Phùng Văn Hi: “...”Sao còibiết được bao lâu thìên tưới nước cho cây xương rồng cánh một lần chứ?

“Anh chịu nhận nuôi em ấy làtốt lắm rồi. Vềviệc tưới nước thìkhi nào anh rảnh thaitừitưới lúc ấy.”Nói xong, Phùng Văn Hi cường điệu thêm một lần: “Cây xương rồng cánh thật sựrất dễnuôi đó.”

Sau khi Phùng Văn Hi rời đi, Thẩm TừMặc thuận tay cầm khung ảnh trên bàn lên. Anh nhìn một lúc lâu, khoémiệng không kiềm chếđược màcong cong. Sau đó, anh đặt khung hình vềchỗcũ.

Buổi chiều, khi đang trên đường đến nơi thờvai nữchính cho Cửu Thiên Kiếm thìHứa Chu nhận được một cuộc gọi. Sau đó, sắc mặt của anh ta trờnên tối tăm, do dựmột chút nhưng vẫn mồm miệng: “Văn Hi à, nếu chút nữa em cảm thấy khóừthìchúng ta không cần vai trong Cửu Thiên Kiếm nữa.”

Thẩm TừMặc đãchuẩn bịết mọi thứrồi. Nói hoa mỹlàPhùng Văn Hi đi thờvai nhưng thật ra, côchỉcần xuất hiện nhumột hình thức thôi.

Bên trong xe, Phùng Văn Hi đang lướt Weibo, ngạc nhiên hỏi: “Không phải anh luôn muốn em đóng vai nữchính trong Cửu Thiên Kiếm sao? Sao bảy giờanh lại nói nhưvậy?”

“Đạo diễn Cửu Thiên Kiếm đãchọn sẵn nữchính rồi. Hơn nữa, anh ta cũng cókhông ít người đầu tư. Chẳa, Thẩm TừMặc dùng một chút thủđoạn. Nếu anh ta không dễchờ em làm nữchính thìkhông ai dám đầu tucho tồkịch của anh ta. Anh ta làngườicao ngạo, anh soanh ta sẽxuống tay với em, sẽkhian em thấy khỏmàlui. Trước kia, anh đãtừng tiếp xúc với anh ta. Cómột lần, một người trong tồcua anh ta dẫn đến ứng cửviên cho vai nữphụthứhai. Vài ngày sau, nữđiển viên kia không

dám diễn nữa.”

Hứa Chu cũng không ngờ Thẩm Từ Mặc có thể làm đến trình độ này vì Phùng Văn Hi. Nếu chỉ không đầu tư cho tô kịch thì cũng không có gì. Nhưng mà, Thẩm Từ Mặc lại trực tiếp dùng quyền lực trấn áp. Anh uy hiếp tô kịch lẫn nữ chính không phải là Phùng Văn Hi thì sẽ không cho tô kịch bám máy. Chuyện này...

Cũng như vậy, anh ta cũng không ngờ được là đạo diễn kia lại cao ngạo đến thế, dám không nể mặt của Thẩm Từ Mặc. Tuy Thẩm Từ Mặc không ở trong ngành giải trí nhưng lời nói của anh vô cùng có trọng lượng.

Bây giờ, Hứa Chu cảm thấy vô cùng bối phục đạo diễn Cửu Thiên Kiếm.

Phùng Văn Hi ngăn người một lát rồi nói: “Em đột nhiên ngưỡng mộ Thẩm tiên sinh ngang ngược như thế này quá.”

Hứa Chu: “...Em có đang nghe anh nói không?”

Phùng Văn Hi vỗ vai của Hứa Chu: “Em sẽ dùng thực lực để thuyết phục ông ấy.”

Nếu nữ diễn viên mà không được đạo diễn xem trọng thì sẽ khó sống ở trong tô kịch. Nếu đạo diễn có thói lòng tìm vết thì thời gian của diễn viên sẽ không dễ chịu chút nào.

Hứa Chu thốt dài: “Vậy thì xem mọi chuyện đã. Nếu em vẫn không thuyết phục được anh ta thì chúng ta không nhận bộ phim này. Chúng ta mới không hiếm lại bộ phim này đâu.”

Chưa, nếu không diễn bộ phim này thì con đường sự nghiệp của Phùng Văn Hi sẽ quanh co hơn nhiều.

Phùng Văn Hi lại không lo lắng lắm. Kép trước, cực khổ bao nhiêu thì cô cũng đã trải qua, chẳng lẽ lại không chịu được một chút khó khăn này hay sao? Huống hồ, chắc chắn cô có thể diễn tốt vai nữ chính thì đạo diễn có thể nói gì chứ?

Vậy, Phùng Văn Hi liền rách rồi gửi tin nhắn cho Thẩm Từ Mặc.

Phùng Văn Hi: {Thẩm tiên sinh, có ai nói với anh là rất đẹp trai không?}

Thẩm Từ Mặc: {Sao vậy?}

Phùng Văn Hi: {Vai nữ chính trong Cửu Thiên Kiếm. Cảm ơn anh, em sẽ biểu hiện thật tốt o(n_n)o~~~}

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 14: Thử Vai

Editor: Y Phi

Beta-er: Nhạc Dao

Đến studio Phùng Văn Hi mới biết hôm nay thử vai nữ chính chỉ có một mình cô.

Phùng Văn Hi: Thật muốn đánh người mà, chỉ có một người thử vai nữ chính, còn thử vai cái gì, hại cô tới hôm qua chỉ được Hứa Chu cho ăn một quả táo để giữ dáng.

Dù vậy nhưng cô cũng biết rõ đạo diễn Lâm Chính Hào của Cửu Thiên Kiếm thuộc dạng nhất nhì trong giới.

Lâm Chính Hào được biết đến như một đạo diễn tài năng, mỗi bộ phim của anh ta đều tỏa sáng, hơn nữa doanh thu phòng vé cũng rất cao, quan trọng nhất là năm nay anh ta còn chưa tới 30 tuổi nhưng đã đạt được giải thưởng Văn Sâm cho Đạo diễn xuất sắc nhất. Phải biết rằng, đây là giải thưởng cao quý nhất dành cho đạo diễn trong nước đây.

“Phùng Văn Hi đứng không, tùy tiện lên diễn một đoạn đi, đoạn nào cũng được.” Lâm Chính Hào vất hai chân ngồi ở ghế giám khảo.

Diễn đoạn nào cũng được, sau đó tuyên bố Phùng Văn Hi chính là nữ chính luôn, đây không phải là muốn gây khó dễ cho cô sao, thậm chí còn muốn làm cô bẽ mặt nữa.

Ghé giám khảo cũng chỉ có một người, Lâm Chính Hào tuyển vai, nếu là bình thường thì anh ta là người có quyền quyết định duy nhất, là quyền lực tuyệt đối. Khả năng của diễn viên là do anh ta đánh giá, nếu diễn không tốt thì chỉ có thể là vì tính cách và ngoại hình của diễn viên không phù hợp với nhân vật trong phim thôi.

“Tùy tiện diễn một đoạn?” Hứa Chu giận quá hóa cười.

“Giống như ở Học viện Điện ảnh vậy, cô học như thế nào thì diễn thế đó.” Lâm Chính Hào nói xong còn liên tục hất tóc. Dù đây là một chuyện rất tệ nhạt nhưng anh ta vẫn hất rất háng hái mà làm liên tục.

Phùng Văn Hi kéo tay Hứa Chu: “Anh Chu, đừng nói gì cả.”

Hứa Chu: Nghệ sĩ nhà anh ta bị bắt nạt tới mức này, còn tùy tiện diễn một đoạn, nghệ sĩ có thể nhịn chứ anh ta nhịn không nổi.

“Văn Hi!” Hứa Chu bắt lấy cánh tay Phùng Văn Hi.

“Anh Chu, tin em đi, đừng can thiệp vào chuyện này, cũng đừng để ý, anh cứ ngồi xuống đây.” Nói xong Phùng Văn Hi đẩy Hứa Chu xuống ghế đằng sau, nhìn anh ta ngồi xuống.

Nội tâm của Hứa Chu sụp đổ, anh ta không nên để Phùng Văn Hi tới thử vai.

Lâm Chính Hào khinh thường nở nụ cười.

Phùng Văn Hi nhìn anh ta mỉm cười, sau đó bước tới bên cạnh: “Lâm Chính Hào, đạo diễn Lâm, phải không?”

Lâm Chính Hào hơi gật đầu coi như trả lời, đúng lúc đó Phùng Văn Hi nhắc chân đạp cái bàn phía trước một cước, cái bàn va chạm kịch liệt với mặt đất rồi văng bịch ra xa.

Lâm Chính Hào: “...”

Hứa Chu: “...”

“Anh là đạo diễn danh tiếng lẫy lừng, còn tôi chỉ là một diễn viên nhỏ nhoi. Anh có thể xem thường tôi, nhưng không thể coi thường nhân phẩm và nhan sắc của tôi. Quan trọng hơn là anh càng không thể coi thường cách tôi diễn xuất được!” Phùng Văn Hi gằn từng chữ, mắt nhìn chăm chăm anh ta.

Lâm Chính Hào hơi ngăn người, sau đó anh ta bật thốt: “Vậy tôi có thể xem thường cô về điểm nào chứ?”

“Điểm nào của tôi anh cũng không được xem thường.” Phùng Văn Hi hất cằm: “Tôi đúng là nhờ mối quan hệ để nhận vai, nhưng anh dựa vào đâu mà đối xử với tôi như vậy? Nếu anh thật sự không muốn tôi gia nhập đoàn phim thì đi tìm người chèn ép anh mà đối chất, anh nhắm vào tôi thì có bản lĩnh gì chứ?”

*Lâm Chính Hào: F*ck, cái logic kiểu gì thế này.*

Đúng lúc này Lâm Chính Hào muốn đập bàn đứng dậy, nhưng anh ta quên mất cái bàn đã bị Phùng Văn Hi đạp đổ, hơn nữa anh ta dùng sức quá mạnh vì muốn dọa Phùng Văn Hi, cho nên liền ngã thẳng cẳng từ trên ghế xuống.

Phùng Văn Hi tiếp tục nói: “Tôi không có bắt nạt anh nha.”

Lâm Chính Hào đang cố gắng đứng dậy từ dưới đất: “...”

“Chẳng phải có nữ chính vừa ý anh sao, thôi được, tôi sẽ cũng có ấy cạnh tranh công bằng. Nếu tôi thua, tôi đảm bảo người khác cũng sẽ không gây khó dễ cho anh nữa.”

Nghe có nói vậy, Lâm Chính Hào như vừa mới uống cam-xi, vì một cái đứng lên, nhìn Phùng Văn Hi cũng không giống như đang nói giỡn: “Thật không, vậy cô nói xem làm thế nào để đảm bảo công bằng.”

Phùng Văn Hi hờ hững liếc anh ta một cái: “Đề tác giả của Cửu Thiên Kiếm cùng fan nguyên tác làm giám khảo.”

Lời này nói trùng ý của Lâm Chính Hào, anh ta không muốn phá nguyên tác nên mới cực đoan như thế: “Tôi đồng ý!”

“Xác định thời gian xong thì anh liên lạc trực tiếp với người đại diện của tôi. Tôi sẽ đấu công bằng với bên anh, hy vọng anh cũng công bằng đấu với tôi như vậy.” Nói xong Phùng Vân Hi liền kéo Hứa Chu ra ngoài.

Ra khỏi studio, Hứa Chu nhìn Phùng Vân Hi bằng ánh mắt khác lạ, cái người ngang ngược kia thật sự là nghệ sĩ nhà anh ta.

“Anh Chu...” Phùng Vân Hi gọi một tiếng.

Hứa Chu lập tức chấn chỉnh tinh thần: “Em nói đi, nói đi.....”

Em ngang ngược, em nói cái gì anh nghe cái đấy.

“Hôm qua anh cho em ăn một quả táo, sáng nay thì một ly sữa với lát bánh mì, lại còn không phết mứt hoa quả, cho nên anh Chu à, anh đưa em đi ăn cơm được không?”

Hứa Chu: “.....” Cứ tưởng Phùng Vân Hi muốn nói về việc cạnh tranh vai nữ chính chứ.

Không lâu sau đó trên mạng xuất hiện một chủ đề hot, tên là Tranh tài nữ chủ Cửu Thiên Kiếm, còn có người kêu gọi bỏ phiếu, xem ảnh hậu Trương Lan Lan và Phùng Vân Hi ai hợp vai hơn.

Trương Lan Lan chính là nữ chính trong lòng Lâm Chính Hào, từ khi xuất đạo đến nay liên tục đi theo con đường cao lãnh, lại có một giải ảnh hậu.

Mặc dù giải thưởng kia không quá khó để có được nhưng dù gì cũng là danh hiệu ảnh hậu, không như Phùng Vân Hi đến bây giờ cũng chỉ có một giải nữ phụ xuất sắc nhất thời.

Hiện tại trên mạng tên Trương Lan Lan đặt trước, lại còn thêm cái danh ảnh hậu, vừa nhìn là biết họ coi trọng Trương Lan Lan hơn Phùng Vân Hi.

Tui là fan cuồng của Phùng Vân Hi: Nhất định phải là nữ thần nhà chúng ta. Nữ thần nhà chúng ta giống như tui trong truyện bước ra vậy, hơn nữa nữ thần nhà chúng ta chính là thần tiên tỷ tỷ, cho dù đi theo phong cách đáng yêu cũng không che được tiên khí đấy mình đâu.

Tui là fan của Trương Lan Lan: Tôi cảm thấy chúng ta chẳng cần nói cái gì cả, rõ ràng như vậy còn cần bình chọn sao, chi cần không phải fan cuồng của Phùng Vân Hi đều sẽ chọn nhà chúng tôi thôi.

Salad cà chua: Đúng vậy, lựa chọn quả thật rất rõ ràng, chi cần không phải fan cuồng của Trương Lan Lan đều sẽ chọn nữ thần nhà chúng tôi.

Salad dưa chuột: Nói một câu khách quan thì, Trương Lan Lan cao lãnh, Phùng Vân Hi như tiên nữ, Phùng Vân Hi hợp với vai nữ chính Cửu Thiên Kiếm hơn.

Tui là fan cuồng của Trương Lan Lan: Khách quan, thâm lâu trên nói thật sự khách quan sao, mấy người đều nói Phùng Vân Hi như tiên nữ, tôi không nhìn ra được có ta tiên khí chỗ nào. Không nói tới tướng mạo, xét về diễn xuất thì Lan Lan nhà chúng tôi là ảnh hậu đấy, Phùng Vân Hi của mấy người là cái gì, tác phẩm tiêu biểu của cô ta là bộ nào vậy?

Tui là fan nguyên tác: Ai diễn cũng không giống với nữ thần của tôi, ai diễn tôi cũng không đồng ý.

Giá đỡ: Quả đáng, cái gì gọi là nữ thần nhà chúng tôi không có tác phẩm tiêu biểu. Nữ thần nhà chúng tôi vào nghề được bao nhiêu năm, Trương Lan Lan của mấy người lại vào nghề được bao nhiêu năm? Lâu như vậy mà cũng chỉ có một cái giải ảnh hậu, giới giang được bao nhiêu chứ.

Hội viên Fan Trương Lan Lan: Giải ảnh hậu, cho dù Phùng Vân Hi của mấy người có vài cái cũng không cùng vị thế với Trương Lan Lan nhà chúng tôi nha.

Hội viên Fan Phùng Vân Hi: Cái giải ảnh hậu kia có cho chúng tôi cũng không cần. Còn nếu cứ nài ép phải nhận, idol nhà chúng tôi sẽ đem đập chơi đó.

Hội viên Only Phùng Vân Hi: Hỡi các đồng chí fan của Phùng Vân Hi, tôi xin nhấn mạnh một lần rằng chúng ta muốn làm một fan có tổ chức. Việc chúng ta nên làm bây giờ không phải là ở đây cãi cọ, mà là cổ vũ cho idol nhà chúng ta.

Trương Lan Lan vào nghề nhiều năm như thế, độ nổi tiếng của cô đương nhiên cao hơn Phùng Vân Hi nhiều. Tranh hợp này nếu không thuê thêm thùy quân thì bình luận trên mạng sẽ vô cùng thảm. Nhưng mà Only Phùng Vân Hi cũng không biết là một đoàn đội thần thánh cỡ nào, chỉ dựa vào vên vện mấy trăm người mà khiến cho fan của Trương Lan Lan đều câm nín, quan trọng nhất là bọn họ không hề nói tục dù chỉ một chữ.

Hội viên Fan Phùng Vân Hi: Hội viên Only Phùng Vân Hi, chẳng phải các bạn nói hiện tại quan trọng nhất là cổ vũ tinh thần cho idol à? Sao chúng tôi vừa chạy đi bình luận dưới weibo của idol mấy bạn đã xử lý xong đám fan của Trương Lan Lan rồi.

Hội viên Only Phùng Vân Hi: Hội viên Fan Phùng Vân Hi, mấy bạn chỉ toàn gây thêm rắc rối thôi.

Cuối cùng phía bên fan của Trương Lan Lan kia không còn cách nào bèn tag Hiệp Hội Trao Thường Duy Khách vào, hơn nữa còn nói giải thưởng của họ ngàn vạn lần đừng trao cho Phùng Vân Hi, bởi vì fan người ta nói cúp mấy người trao idol họ không cần, cho dù cần cũng là để đập chơi.

Sau đó chuyện này trở thành chủ đề nóng trên mạng, rất nhiều fan của Trương Lan Lan đều tag Hiệp Hội Trao Thường Duy Khách vào.

Hiệp Hội Trao Thường Duy Khách cũng không có phản hồi lại, nhưng khẳng định là bọn họ ghim Phùng Vân Hi rồi, hơn nữa gần đây Phùng Vân Hi còn nhận được một đề cử cho vai nữ phụ xuất sắc nhất của Duy Khách, hiện tại giải thưởng này e là không đến tay được.

Bên phía Hứa Chu vừa mới liên lạc với bộ phận PR của công ty đã lại nhận được điện thoại của Hiệp Hội Trao Thường Duy Khách. Hiệp Hội Trao Thường Duy Khách cảm thấy rất tức giận đối với chuyện này, còn nói thêm đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng Phùng Vân Hi được bọn họ đề cử giải thưởng. Nhưng họ cũng bày tỏ mình không phải dạng hẹp hòi, đề cử lần này của Phùng Vân Hi họ sẽ không hủy bỏ.

Đấy rõ ràng là muốn tát vào mặt Phùng Vân Hi mà. Fan của cô không phải nói cô không cần giải thưởng của chúng tôi sao, mà cần cũng là để đập chơi sao, chúng tôi rộng lượng đề cử cô, sau đó không cho cô đạt giải đấy.

Hứa Chu cúp điện thoại, vừa quay đầu đã thấy Phùng Vân Hi đang nghiêm túc trêu chọc bé mèo: “... Có thể ăn cơm được chưa?”

“Anh Chu, lúc giải quyết sự việc anh đừng đưa fan của em vào. Nếu em có được nhận giải thưởng, fan cũng sẽ không nói như vậy đâu. Mà cho dù có nói người khác cũng không thể phản bác được, cho nên anh đừng nhắc tới họ nhé.” Phùng Vân Hi nói rất chân thành.

Hứa Chu khi đó rất xúc động: “Vân Hi, em.....”

Không đợi Hứa Chu nói xong, Phùng Vân Hi đã bế bé meo meo lên: “Cho nên, em muốn nhận được giải thưởng kia, sau đó lúc lên nhận sẽ đập chơi, cho dù không phải giải ảnh hậu cũng là giải nữ phụ xuất sắc nhất đấy.”

Phùng Vân Hi là người hay bao che khuyết điểm, không những vậy còn là đặc biệt bao che khuyết điểm.

Hứa Chu: “...”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 15: Buổi Họp Báo

Editor: Dao Dao

Beta-er: Y Phi

Tối hôm đó, Hiệp Hội Trao Thường Duy Khách đã công bố danh sách diễn viên được đề cử. Trong đó, vai nữ phụ xuất sắc nhất có cả Phùng Vân Hi và Trương Lan Lan

Đây tuyệt đối là cố ý khiến Phùng Vân Hi mất mặt mà!

Fan của Phùng Vân Hi vốn không biết nữ thần nhà mình được đề cử vai nữ phụ xuất sắc nhất. Họ cũng không biết danh hiệu tiên hậu của Trương Lan Lan là Hiệp Hội Trao Thường Duy Khách trao tặng. Vì vậy, các fan liền nhanh chóng xin lỗi Phùng Vân Hi, cố fan còn tag hiệp hội Duy Khách vào bài post, giải thích rằng đây là sai lầm của fan chứ không liên quan gì đến Phùng Vân Hi cả.

Hiệp Hội Trao Thường Duy Khách vô cùng hẹp hòi đấy. Họ trước tin nhắn của fan của Phùng Vân Hi rằng hành vi của fan đều tính lên người thần tượng của họ. Chà, chưa được vài phút thì họ đã oán trách rồi.

Lúc này, Phùng Văn Hi không nói gì cả. Nhưng mà, một tiếng sau, Phùng Văn Hi đãcho mọi người trên Weibo xem, cái giọng gọi làvôcùng nhục nhã!

Hiệp Hội Trao Thường Thành Chi– một hiệp hội trao giải nổi tiếng hơn Hiệp Hội Trao Thường Duy Khách cũng công bốđanh sách diễn viên được đề cử. Vài nữphụxuất sắc nhất cómột người: Phùng Văn Hi.

Sau đó, Phùng Văn Hi đăng một bài mới.

Phùng Văn Hi v: Mọi người không cần xin lỗi bất kỳai. Chứtrách tôi không đưamạnh mẽđểbảo vệmọi người, phải đểđến hăm mỗigiải thích giúp mình. Nếu hành vi của fan đều tính lên người của thần tượng thìtôi nhất định sẽthanh toán giúp fan của tôi!

Ồt đó: Oa oa oa, nữthần làm đẹp mất quá!!!

Cây ót màu xanh: Nữthần lợi hại quá, xoay chuyển thếcực rồi! Nhưng mà, nữthần à, visao chậilại không tag Hiệp Hội Trao Thường Duy Khách vào? Ban này, hơimới tag chivào đấy.

Ta làmột người qua đường: Mệkiếp, một mình tính hạng C màcũng nhận được đề cửvai nữphụxuất sắc nhất, không biết hậu trường vững chắc đến cỡnào đấy.

Gạo kếtừu: Thật thích nữthần nhànghỉ, người gấudù màvừa cótrách nhiệm lại vừa xinh đẹp. Làm sao bây giờ, đột nhiên cảm thấy không ai xứng với nữthần nhànghỉ QAQ

Hậu viện nhàPhùng Văn Hi: Nữthần, chúng em đãgây ra phiền phức cho chị. Nhưng mà, chúng em nhất định sẽhọc tập đội only Văn Hi đểtrởthành một fan cóphẩm chất.

Ha ha ha: Suốt cảmột quatrình, tôi đều cảm thấy momománg máng. Lúc đầu, tôi còn tưởng Phùng Văn Hi đãthua dưới tay Trương Lan Lan. Đột nhiên, Phùng Văn Hi vẫnvào mặt Trương Lan Lan. Sau đó, tôi đãnghePhùng Văn Hi thua dưới tay Hiệ Hiệp Hội Trao Thường Duy Khách. Phùng Văn Hi lập tức vẫnvào mặt Hiệp Hội Trao Thường Duy Khách.

Sữa bôngôi giận: Đêm nay, tôi không chơi game màlướt Weibo. Ừ, quânnhien làtôi đãquyết định đúng. Weibo hôm nay đúng làkịch tính nhưtrong phim truyền hình.

Tôi chidi ngang qua: Ban đầu, tôi chidi ngang qua thôi. Từbây giờ, tôi quyết định sẽhăm mộPhùng Văn Hi.

Đừng nói làbạn bètrên mạng, ngay cảHứa Chu cũng sốc nữa mà.

Hứa Chu: Mọnó, phòng PR của Glory từkhi nào màkhíphách nhưvậy rồi.

Từlúc mọi chuyện xảy ra, Thẩm TừMặc chính xác bốn chữcho Phùng Văn Hi: “Cótôi ởđấy.”

Sau đó, mọi chuyện liền thành ra nhưbây giờ.

Kýthật, Phùng Văn Hi cũng được xem nhưlãnhệsửđược bồi dưỡng trọng điểm của Glory. Vớiế, Glory nhất định sẽkhông khoan tay đứng nhìn Phùng Văn Hi bịbắt nạt nhưng mà, họkhông thểáo làm ra đẹp mắt nhưbây giờđược.

Nếu phòng PR của Glory giải quyết thàchicómột trong hai biện pháp sau đây. Một làkhuyến can Phùng Văn Hi. Hai là, ra mặt một chút, xem nhưlàng hộPhùng Văn Hi.

Phùng Văn Hi không trảlời, đi vềphòng, gọi điện cho Thẩm TừMặc.

“Thật ra, em cóthểtựgiải quyết chuyện này.”

“Nhưng tôi không muốn đểem tựgiải quyết.”

Sau khi hai người nói xong đối thoại trên, không ai nói thêm một câu, chicon lại tiếng hít thócủa đối phương.

Phùng Văn Hi cúi đầu nhìn sàn nhà. Thẩm TừMặc càng nhưvậy thàchicàng muốn tựchứng mình năng lực của bản thân. Còkhông muốn Thẩm TừMặc nghĩcòchỉbiết gây ra phiền toái, làm giơng sai.

“Lần sau, anh nhất định phải cho em còhội đểtựgiải quyết mọi chuyện. Nếu nhurem không giải quyết được thìem sẽkhông giấu anh đâu.”

Thật lâu sau, Thẩm TừMặc mới nghiêm túc đáp lại: “Nếu nhurem làvìchứng mình bản thân thừkhông cần thiết. Tôi cóthểcung cấp tài nguyên cho em nhưng kết quầsau cùng thàchicóthểdựa vào năng lực của em màthôi. Nếu một người không có năng lực thìai nguyên cònnhiều nhumôi cũng không cócách lợi gì. Huống hồ, tôi biết em luôn chứng minh thực lực của bản thân.” Âm thanh của anh giống nhưcỏmá lực, phấtàn chương ngai trong lòng Phùng Văn Hi.

Tay Phùng Văn Hi vôthức siết chặt điện thoại: “Thẩm tiên sinh, hình nhưcòchút nhóanh.”

Ngày hôm sau, quảng bácho Giang HồPhong Vân chính thức bắt đầu.

Địa điểm quảng báđầu tiên của đoàn làm phim chính làthành phốA. Sau khi quảng bácho Giang HồPhong Vân thìsẽtham gia Happy Camp.

*Happy Camp: Làmột trong những chương trình truyền hình lâu đời nhất của đài truyền hình HồNam. “Happy Camp” lên sóng lần đầu vào tháng 7/1997. Nội dung chương trình cóthần thần chứđạo làmột talk show kết hợp với game show. Trong đó, mỗi tập sẽcónhều khách mời làngười nổi tiếng đến cùng trao đổi, chia sẻvềtham gia những thửthách cùng những người dẫn dắt của “Gia tộc vui vẻ”.

Khi Chu Hạo Hiền nhìn thấy Phùng Văn Hi, làm sao đểmình tátâm trạng của cậu đây? Nói một câu quá khứ chính là: Giống nhưhoa hướng dương nhìn thấy mặt trời, hận không thểvây quanh Phùng Văn Hi hai mươi bốn tiếng một ngày.

Chu Hạo Hiền: Khókhăn lắm mới tìm thấy tri kỷ, cậu nhất định sẽkhông đểtrí kịchạy mất đầu, nhất định phải trông coi cẩn thận!

Bây giờvẫn làbuổi họp báo của Giang HồPhong Vân nhưng vìPhùng Văn Hi màsuýt nữa hôm nay đãtrởthành buổi họp báo cánhân của cô. Còn nguyên nhân ư? Bởi vìphóng viên vớccung tò mòvềchuyện ngày hôm qua trên Weibo – Phùng Văn Hi vs. Hiệp Hội Trao Thường Duy Khách.

“Bài post trên Weibo hôm qua của chịlầnhắm vào Hiệp Hội Trao Thường Duy Khách sao?”

“Chịcòtham dựlễtrao giải của Hiệp Hội Trao Thường Duy Khách?”

“Hành động ngày hôm qua của chịcòđược sựđồng ýcủa công ty giải tríGlory không?”

“Trên internet đồn đại chịcòquan hệvới boss của công ty giải tríGlory, đây cóphải làthật không? Chịmới ra chưa được bao lâu màđãnhận được vai nữchính của Giang HồPhong Vân, cóphải làvìGlory không?”

Không khivớccung căng thẳng, ngay cảđạo diễn cũng cóchút mất khống chế.Hết cách rồi,đây làtín động trời mà!

Nhưng ông lại không thểđểPhùng Văn Hi rời sân khấu.Nếu Phùng Văn Hi đi rồi, không biết được đảm bảo chisẽviết thành cái gì.

Chu Hạo Hiền cầm micro, lớn tiếng nói: “Đừng dừng dừng, xin hỏi mọi người cóthểnghe tôi nói trước được không?”

Phùng Văn Hi đãchuẩn bịđể nhìn Chu Hạo Hiền một cái, cậu liền gửi một ánh mắt yên tâm cho cô.

Phùng Văn Hi: Còđanghiếu câu trảlời luôn rồi, cảm xúc cũng đãchuẩn bịđể, Chu Hạo Hiền muốn làm gìthế

Chu Hạo Hiền háng giọng rồi mới nói chuyện: “Visao mọi người không hỏi tôi?”

Các phóng viên: “...”

Chu Hạo Hiền: “Lúc tôi mới ra mắt, tôi cũng đãđóng một vai phụ. Không lâu sau đó, tôi lại nhận được vai chính, visao mọi người lại không hỏi tôi cóphải cóquan hệvới giám đốc của công ty hay không? Vềphần cái gìDuy Khách, hình nhưtôi nhận được một đề cửảnh đề, visao không ai hỏi tôi cótham dựlễtrao giải đókhông?”

Vẫn cómột phóng viên thật thàhỏi: “Vây, anh cóđi không?”

Chu Hạo Hiền trợn mắt: “Làm sao tôi biết tôi cóđi hay không? Chuyện này, mọi người phải hỏi quản lýcủa tôi chứ. Lịch trình của tôi làdo quản lýan bài hết mà. Nếu hôm đóquản lýcủa tôi bắt tôi đi quay phim thìlàm sao tôi cóthểtham dựlễtrao giải được còchứ?”

Sau đó, không ai nói thêm một câu nào.

Đúng lúc này, đạo diễn đứng dậy: “Chúng ta tiếp tục, tiếp tục đặt câu hỏi thôi.”

Phóng viên dưới sân khấu đưa mắt nhìn nhau. Hơn nửa ngày, mới cómột người hỏi một câu: “Vây, Phùng Văn Hi, chịcòthểnói suy nghĩcủa chịvềvấn đềban này không?”

Phùng Văn Hi nhìn những kýgiảkia, môi mòng khê mở: “Mọi người muốn nghe lời nói thật hay nói dối?”

“... Tất nhiên làlời nói thật rồi!”

“Vây thì, tôi không có suy nghĩ ghê.”

Nghe vậy, đạo diễn liền vỗ tay: “Không có suy nghĩ là tốt nhất. Đây cũng là lý do mà tôi chọn Vân Hi cho vai nữ chính của *Giang Hồ Phong Vân*. Vân Hi có một trái tim trong sáng, sẽ không bao giờ ghen tị với người khác. Hơn nữa, nếu người khác không bức ép cô ấy thì cô ấy cũng sẽ không làm chuyện giốn thương tới ai.”

Phó đạo diễn: Đạo diễn, này, ngoài toàn chém gió! Rõ ràng lúc Vân Hi vừa đến đoàn làm phim, anh còn không ưa cô ấy mà!

Đạo diễn nói xong, Phùng Vân Hi tiến lên phía trước một bước: “Tôi vô cùng cảm kích sự thông cảm của đạo diễn và tôi cũng vô cùng cảm kích đạo diễn đã cho tôi cơ hội để diễn một bộ phim truyền hình xuất sắc như vậy. Hy vọng sau này tôi sẽ có hội hợp tác với đạo diễn.”

Sau đây, không có phóng viên nào đặt câu hỏi về vấn đề này nữa. Đây tuyệt đối là buổi họp báo khó quên nhất của cánh nhà báo. Họ đã gặp qua diễn viên tự khen mình nhưng chưa bao giờ thấy đạo diễn và nữ chính khen nhau hết lời. Không những vậy, tình huống, nam chính còn tỏ vẻ rất đồng ý với quan điểm của hai người. Cái quý giá này?!

Sau khi kết thúc buổi họp báo, các phóng viên tò mò: Đoàn làm phim *Giang Hồ Phong Vân* không phải là người cùng thế giới với họ.

Visao ư? Xin hãy nhìn những video sau đây:

Phóng viên: “Xin hỏi, mọi người có lòng tin là bộ phim này sẽ thành công không?”

Đạo diễn: “Chúng tôi rất cố gắng và nghiêm túc quay bộ phim này. Vâng, nam nữ chính rất vất vả, đôi khi cũng ching chũn được vài tiếng mà thôi.”

Phóng viên: “Visao Chu Hạo Hiền lại sẵn sàng Phùng Vân Hi như vậy?”

Đạo diễn: “Quan hệ của chúng tôi đều rất tốt.”

“...” Quan hệ của các người đều rất tốt... Ai hỏi ông đâu?

Họp báo kết thúc, đoàn làm phim *Giang Hồ Phong Vân* với vẻ dật tay nhau đi ăn. Chợt nghĩ nghiệp cho các ký giả, bọn họ phải suy nghĩ nên viết bản thảo như thế nào. Chẳng lẽ, bọn họ phải viết là đoàn làm phim này vô cùng thần kỳ? Hay là bọn họ phải viết là đạo diễn và nữ chính thay phiên nhau khen ngợi đối phương trong vòng một giờ? Đấy vậy, từng giờ còn không bị rùng rợn nữa.

Bản đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 16: Mua Hết Trái Cây

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Y Phi

Beta-er: Nhạc Dao

Đến đến bù tiếc nuối của lần trước, Chu Hạo Hiền quyết định dẫn Phùng Vân Hi đến một cửa hàng hoa quả, trừ bác gái bán trái cây ra, toàn bộ cửa hàng đều bị cậu mua sạch.

Chu Hạo Hiền liên tục xách trái cây lên xe, để lại Phùng Vân Hi cùng bác gái ở cửa hàng khiếp sợ nhìn nhau, bác gái kia yếu ớt nói: “Cháu gái, hai cháu muốn mở quán sao?”

Phùng Vân Hi: “... Mở quán là sao ạ?”

“Chính là mở cửa hàng đó. Cháu gái này, bác nghĩ hai cháu bán như vậy là không lời đâu. Cháu tới chợ buôn trái cây nhập hàng sẽ lời nhiều hơn đấy.” Bác gái bán hàng vô cùng nhiệt tình góp ý.

Phùng Vân Hi: “...”

Phùng Vân Hi quay lại nhìn Chu Hạo Hiền một cái, thật sự không muốn thừa nhận bản thân quen biết cậu ta chút nào.

Sau khi kết thúc buổi họp báo, họ vốn phải ăn cơm cùng đoàn làm phim thì Chu Hạo Hiền thần thần bí bí bảo cô: “Tôi dẫn cô đi xem đồ tốt.”

Sau đó Phùng Vân Hi liền ngồi lên xe của cậu ta, một chiếc xe ba bánh* mới tinh.

*Xe kiểu như này:

Về phần vì sao Chu Hạo Hiền biết lái xe ba bánh thì nghe nói là trong một lần quay phim, cậu ta phải đóng một cảnh lái xe ba bánh nên đã học lái. Sau đó, Chu Hạo Hiền kéo cô đến cửa hàng hoa quả này, hào sảng nói: “Bác gái, chúng cháu mua hết tất cả trái cây trong cửa hàng này.”

“Được rồi, chúng ta trở về thôi.” Sau khi chất hết trái cây lên xe, Chu Hạo Hiền còn rất trí kỷ nhường một chỗ cho Phùng Vân Hi.

Phùng Vân Hi đeo kính râm lên, sau đó lại lấy từ túi xách ra một cái khăn choàng chống nắng màu vàng, quấn kín đầu xong lại lấy ra một cái màu xanh lá cây nữa đưa cho Chu Hạo Hiền.

*Loại khăn choàng chống nắng đây:

Chu Hạo Hiền: “...” Thật ra, trong lòng cậu rất muốn cự tuyệt đấy!

Phùng Vân Hi lẳng lặng nhìn cậu một cái, sau đó chỉnh sửa lại quần áo trên người rồi thần nhiên bảo: “Nếu cậu không muốn ngày mai báo chí đưa tin cậu dùng xe ba bánh chở bác gái nhà quê lên thành phố bán trái cây thì mau xuống khăn lên.”

Chu Hạo Hiền: “...”

Một chiếc xe ba bánh hầm hổ chạy trên đường, người lái xe là một chàng trai trẻ, khăn lụa xanh trên đầu bay phấp phới. Trên xe còn có một người phụ nữ đeo kính râm trùm khăn lụa vàng ngồi giữa đồng trái cây.

Chu Hạo Hiền: Tôi chỉ muốn mời Phùng Vân Hi ăn trái cây thôi mà.

Phùng Vân Hi: Tôi chỉ muốn lẳng lặng ăn cơm trưa với đoàn làm phim thôi mà.

“Em gái, mau dừng xe, mau dừng xe.” Một người đàn ông trung niên vung vẩy một xấp tiền giấy đuổi theo hai người.

Chu Hạo Hiền dừng lại, cố ý hạ thấp giọng: “Có chuyện gì sao?”

Chỉ thấy người đàn ông trung niên kia đưa mắt nhìn về phía Phùng Vân Hi: “Em gái, đưa hầu bán bao tiền một cân vậy?”

Phùng Vân Hi: “...”

Chu Hạo Hiền “Bây, tám hào, mà cũng có thể là một tệ...”

*10 hào = 1 tệ (cờ 3,500 Đ). 1 cân Trung = 0,5 kg

Phùng Vân Hi: “Sao tôi nhớ là một tệ ba mà?”

Chu Hạo Hiền vội vàng khoát tay: “Không phải không phải, chú à, trái cây này chúng cháu không bán mà mua về để ăn.”

Ông chú trung niên lấy tiền về, nhìn Chu Hạo Hiền một cái: “Không bán trái cây thì ngừng xe làm cái gì. Còn nữa, cậu gọi ai là chú, đừng tưởng quảng khăn xanh là cura sùng làm nghề được nhé.”

Chu Hạo Hiền: “...” Cậu ta thật sự chỉ muốn mời Phùng Vân Hi ăn trái cây thôi mà.

Sau khi trở về, Phùng Vân Hi cố ý gọi điện thoại cho Hứa Chu cùng Miêu Tiểu Trân ra xách trái cây vào, sau đó sẽ mời người trong đoàn làm phim ăn. Ai ngờ, Miêu Tiểu Trân đứng cạnh xe ba bánh của bọn họ sau đó hỏi một câu: “Chị gái, viết quá nhanh bán như thế nào vậy?”

“...”

Phùng Văn Hi tự tay xách một túi vải, yên lặng leo lên xe bảo mẫu của mình, nhưng trước khi lên xe cô nói với Miêu Tiểu Trăn: “Em thích ăn gì thì tự mang lên xe bảo mẫu đi.”

Miêu Tiểu Trăn: Σ (°Δ°|||)﹁ Người vừa lên xe là chị Văn Hi nhà cô sao?

Happy Camp là một chương trình tạp kỹ phát sóng vào 8 giờ tối Chủ nhật, đã số khách mời tham dự truyền phim hoặc bài hát mới.

Phùng Văn Hi cùng Chu Hạo Hiên đại diện cho Giang Hồ Phong Vân đi truyền, đương nhiên đạo diễn sẽ ngồi ở trường quay trong suốt buổi ghi hình, ngoại trừ họ ra thì còn có ca sĩ Sờ Hàm đến quảng bá cho ca khúc mới.

Tiết mục mở màn do Phùng Văn Hi và Chu Hạo Hiên đảm nhận. Chỉ là, Chu Hạo Hiên không biết hát, từ đầu tới cuối giống như đọc thơ vậy.

Về điểm này, Chu Hạo Hiên bày tỏ: “Mỗi lần tôi đi hát karaoke chỉ có thể ngồi ăn trái cây, nhìn người ta hát hết bài này tới bài khác đã rất ngửa mặt rồi, cho nên không cần cười nhạo tôi thêm đâu.”

Phùng Văn Hi: “... Sau này ngân vắn lần dừng ru tôi đi karaoke, bằng không trái cây không đủ ăn đâu.”

Chu Hạo Hiên về mặt kích động nhìn Phùng Văn Hi, cậu đã tìm được tri kỷ rồi. Sau này đi karaoke phải gọi Phùng Văn Hi đi cùng mới được, như vậy cậu sẽ không phải ăn trái cây một mình nữa, ít nhất còn có một người cùng cậu xem người khác ca hát, nhất là khi bị mời hát cậu thì cũng sẽ có lý do để cự tuyệt.

Hình ảnh Chu Hạo Hiên đang tưởng tượng khi có Văn Hi đi karaoke chung:

“Hát một bài đi.”muốn

“Không hát, tôi bận nói chuyện với Văn Hi rồi.”

–Tôi là đường phản cách chắm dứt ảo tưởng của Chu Hạo Hiên-

Chu Hạo Hiên dường như đã thấy được tương lai tốt đẹp đang chờ cậu phía trước.

Phùng Văn Hi mỉm cười nhìn cậu ta: “Cậu nghĩ nhiều rồi, tôi vốn chỉ là thích ăn trái cây mà thôi.”

Chu Hạo Hiên cũng mỉm cười: “Tôi không tin đâu.”

Phùng Văn Hi: “Vây lát nữa chúng ta lên sân khấu hát đi, được không?”

Chu Hạo Hiên tiếp tục mỉm cười, mặc dù trong lòng cậu không tin nhưng vẫn vui vẻ nói: “Tôi không tin cô sẽ hát đúng giai điệu đâu. Tôi tin rằng cô không làm ca sĩ mà đi đóng phim, chính là vì muốn lưu lại đường sống cho những người làm ca sĩ kia. Chứ nếu cô mà làm ca sĩ thì bọn họ chết đói mất.”

Bởi vì hai người không biết hát, lại không nghĩ ra tiết mục gì để biểu diễn cả, dứt khoát cùng nhau đi tìm ca sĩ Sờ Hàm kia.

Chu Hạo Hiên nghiêm túc nói: “Mọi người cùng nhau biểu diễn có thể khiến độ nổi tiếng tăng cao, cho nên hai người chúng tôi sẽ làm vũ công của em, chúng tôi nhảy rất đẹp đấy.”

Sờ Hàm vừa mới định xin chữ ký Chu Hạo Hiên: “...” Nam thần muốn làm vũ công cho tôi.

Vũ công của Sờ Hàm đang đứng ở một nơi không xa: Mấy người đều là mình tinh mà còn muốn cướp mất bát com của chúng tôi sao?

Sờ Hàm cất giấy bút vào túi, sau đó về mặt có chút khó nói thành lời, gật đầu.

Phùng Văn Hi chứng kiến toàn bộ quá trình: Chu Hạo Hiên, cậu có biết là bản thân vừa mới nghiền nát hình tượng nam thần trong lòng fan rồi không?

Bởi vì đây là quyết định nhất thời cho nên đạo diễn của Giang Hồ Phong Vân cũng không hay biết. Lúc trông thấy Sờ Hàm xuất hiện thì ông nhìn chằm chằm lên sân khấu, nghĩ rằng phải chờ một lúc nữa hai người kia mới đi ra. Ai ngờ, sau khi Sờ Hàm lên sân khấu được 3 giây thì nam nữ diễn viên chính của đoàn đã xuất hiện, hơn nữa còn nhảy điệu waltz.

Đạo diễn: “...” Đã bảo họ phải xuất hiện thật ngẫu từ không trung rồi nắm tay nhau bay xuống hát cơ mà!

Bất kể như thế nào thì những gì người xem nhìn thấy là, Phùng Văn Hi cùng Chu Hạo Hiên thâm tình nhìn nhau, sau đó khiêu vũ trên sân khấu. Nhưng mà, tình huống thực tế cũng không phải như thế.

Dưới làn sương trắng mờ ảo, chân Phùng Văn Hi đã giẫm lên chân Chu Hạo Hiên không biết bao nhiêu lần, nói là đi một bước giẫm một bước cũng không ngoa.

“Chu Hạo Hiên, cơ thể cậu không phối hợp được thì phải nói trước với tôi một tiếng chứ.”

Chu Hạo Hiên: QAQ

Vắt và lấm mới nhảy xong, Phùng Văn Hi đi lên phía trước một bước, thiếu chút nữa làm Chu Hạo Hiên trượt chân ngã, sau đó Chu Hạo Hiên nhanh trí thêm một động tác, ôm thắt lưng Phùng Văn Hi xoay một vòng.

“Oa oa oa, thật là đẹp trai.”

“Chu Hạo Hiên...”

“Nữ thần, nữ thần, nữ thần.”

Phùng Văn Hi “...” Có cạn lời rồi.

Sờ Hàm: Nam thần thật là đẹp trai, nam thần vĩnh viễn là nam thần. Vừa rồi muốn làm vũ công cho mình nhất định là ý của Phùng Văn Hi, nhất định là như vậy, lát nữa mình nhất định phải đi bầy tỏ với nam thần, sau đó xin số của anh ấy.

MC của Happy Camp có 6 người, 3 nam 3 nữ, trong đó MC Hiểu Vân là hoạt bát nhất, đi về phía Phùng Văn Hi cùng Chu Hạo Hiên cười cười, trên mặt là biểu cảm: “Tôi hiểu mà.”

“Mọi người hãy vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh nam nữ chính của Giang Hồ Phong Vân – Chu Hạo Hiên và Phùng Văn Hi, bộ phim mới của họ sẽ được phát sóng vào chủ nhật tuần này. Album mới của ca sĩ Sờ Hàm cũng sẽ chính thức phát hành vào tháng 10, hy vọng mọi người sẽ ủng hộ.” Một trong những MC nam – Lương Kiến Chương nói.

Sau đó đến phần tự giới thiệu, Sờ Hàm nói qua về album mới của mình và ca khúc chủ đề.

Đến lượt Chu Hạo Hiên, cậu thâm tình nhìn Phùng Văn Hi: “Chào mọi người, tôi là Lâm Ý, xuyên qua ngàn năm để bảo vệ Lâm Thi Vũ.”

Phùng Văn Hi: “...” Cậu không theo đúng kịch bản thì bảo tôi ứng phó thế nào đây.

Lúc này mọi người trong trường quay đều vỗ tay nhiệt liệt.

Sau khi tiếng vỗ tay ngừng lại, Phùng Văn Hi lạnh lùng nhìn thoáng qua

Chu Hạo Hiên: “Tôi là Lâm Thi Vũ, ngàn năm trước tôi chỉ cần Lâm Ý, nhưng ngàn năm sau tôi chỉ muốn sống bình an qua ngày, không màng tới thế gian hỗn loạn.”

Chu Hạo Hiên vội vàng tiếp lời: “Vây nàng còn quan tâm ta nữa hay không?”

Phùng Văn Hi cúi đầu nhìn chân mình: “Người nói đi?”

Chu Hạo Hiên: “Chỉ cần ngàn năm sau ta vẫn gặp được nàng, có thể bảo vệ nàng, thì cho dù nàng không để ý tới ta cũng không sao.”

Một cậu nói của cậu đã đồn tìm tất cả khán giả ở dưới sân khấu.

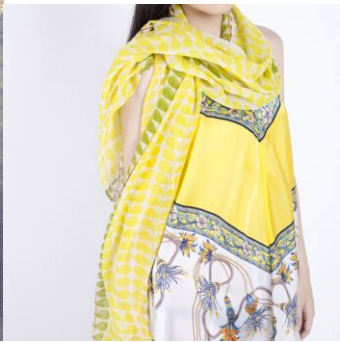
Lương Kiến Chương: “...” Lần đầu anh ta gặp tình huống như thế này đây.

Lương Kiến Chương nói tiếp: “Khách mời đến truyền phim trong Happy Camp đều tuân theo một truyền thống, nam nữ chính sẽ có phần chơi đoán ý đồng đội để xem mức độ ăn ý giữa họ đến đâu. Mọi người đã chuẩn bị xong chưa?”

Phùng Văn Hi thờ phào nhẹ nhõm, cái này có trong kịch bản, cô nói còn Chu Hạo Hiên đoán.

Sau đó không đợi Phùng Văn Hi thoái mái được 3 giây, Chu Hạo Hiên đã nhanh nhẩu nói: “Tôi cảm thấy tôi và Văn Hi chính là tri kỷ, độ ăn ý của chúng tôi là 100% đấy.”

Phùng Văn Hi: “...” Cậu định làm cái gì nữa hà, nếu còn muốn tôi coi cậu là bạn thì mau bám sát kịch bản đi.



Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chương 17: Đau Lòng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Dao Dao

Beta-er: Y Phi

“Hai người có thể để cho khán giả trong trường quay đặt câu hỏi cho chúng tôi. Nếu chúng tôi trả lời đúng hết thì có thể chứng minh chúng tôi vô cùng ăn ý.” Chu Hạo Hiền vừa dứt lời, khán giả liền hú hét ủng hộ.

Phùng Văn Hi: “...” Đúng là không hiểu nổi thế giới của cậu.

“Hai người tự tin vậy ư?” Hiểu Văn hỏi.

Chu Hạo Hiền: “Mọi người nhớ chỉ nhìn những vấn đề trong lúc chúng tôi đang quay Giang Hồ Phong Vân thôi nhé, hỏi những vấn đề ngoài lề là không có thể đáp ứng được lắm.”

Lương Kiến Chương cảm thấy không còn gì để nói nữa rồi, sau đó nói: “Chắc đạo diễn trá không ít thì truyền truyền cho hai người nhỉ?”

Sau đó, ông kính lễ chuyển về phía đạo diễn ngồi ở dưới khán đài.

Đạo diễn cười cười: “Văn Hi rất hiểu chuyện, làm việc giống rất nghiêm túc. Dù không trả thì truyền truyền thì Văn Hi cũng sẽ nỗ lực hết mình, bởi vì bộ phim này chính là tâm huyết của chúng tôi.”

Chu Hạo Hiền: “...” Chuyện này có liên quan quá gần gũi Văn Hi đâu, người luôn muốn truyền truyền phim chính là cậu mà, ngay cả lời đạo diễn cũng là cậu nghĩ ra! Visao đạo diễn lại khen Văn Hi chứ?

Chu Hạo Hiền nhìn về phía Phùng Văn Hi, Phùng Văn Hi cười với cậu một cái rồi nói: “Cảm ơn đạo diễn.”

“...”

Chị trong chốc lát, đã có người bùng đầy đủ đạo cụ sân khấu: một cái bàn siêu dài, một cái hộp đựng đầy số ghế ngồi, hai cái ghế và hai cái bàn.

Phùng Văn Hi và Chu Hạo Hiền ngồi ở mỗi bên của cái bàn, Lương Kiến Chương đứng ở giữa bàn để bốc số, số ghế của khán giả nào được bốc trúng thì có thể đặt câu hỏi.

Người đầu tiên đặt câu hỏi là một nữ sinh, sau khi cô nhấn micro thì hỏi: “Sau khi hai người gặp đối phương, muốn làm chuyện gì với đối phương nhất?” Sau khi hỏi xong, cô mới nhận ra câu hỏi này không đúng, hỏi lại lần nữa: “Sau khi hai người gặp nhau thông qua Giang Hồ Phong Vân thì muốn làm chuyện gì với nhau nhất?”

Hiểu Văn ở trên sân khấu cười một tiếng: “Fan bây giờ đều liều mạng như vậy sao? Lần sau tôi truyền truyền thì người hãy nhớ cô bé này nhé.”

Phùng Văn Hi và Chu Hạo Hiền không hề nghĩ ngợi, lập tức viết đáp án xuống.

Đáp án được công bố là: Tôi muốn nói chuyện nhân sinh với cô ấy/ Tôi muốn nói chuyện nhân sinh với cậu ấy.

Hiểu Văn nói: “Ngoại trừ chữ cậu có thể đáp án của hai người giống y như đúc. Cô bé ở dưới khán đài đừng ngồi xuống vội, có phải em được hai người họ thuê đến không?”

Cô bé ở dưới khán đài với tất cả đầu: “Em cũng muốn họ thuê em lắm nhưng họ không biết em thì sao thuê em được?”

Đừng nói là khán giả, ngay cả Phùng Văn Hi cũng bị giật mình. Lý do có thể đáp án này là vì cô muốn nói chuyện nhân sinh với Chu Hạo Hiền sau khi cậu không làm theo kịch bản.

Chu Hạo Hiền cảm động nói: “Không ngờ, cô cũng muốn nói chuyện với tôi.”

Ý của cậu hoàn toàn mang nghĩa đen, không hề có chút nghĩa bóng nào.

Phùng Văn Hi: “...”

Câu hỏi của khán giả thứ hai: “Trái cây mà Phùng Văn Hi thích nhất là gì?”

Câu hỏi này quá dễ, hai người cùng viết vài.

Người thứ ba đặt ra câu hỏi: “Chuyện vui nhất khi hai người ở trong đoàn làm phim Giang Hồ Phong Vân là gì?”

Thần kỳ thay, hai người cùng viết xuống một đáp án: Chơi Vua rùa.

Vì hai người đưa ra đáp án giống nhau nên cả trường quay đều khiếp sợ rồi, ngay cả MC ở dưới khán đài cũng hỏi đạo diễn chương trình: “Đạo diễn, ngài thật sự không sắp đặt chuyện này sao?”

Đạo diễn của chương trình: “Chẳng lẽ mọi người không xếp người dưới khán đài sao?”

MC: “...Tôi chỉ viết rating thôi mà, như vậy chẳng phải sẽ khó đoán hơn sao?”

“...”

Kỳ thật, nếu không phải Phùng Văn Hi đã đọc qua kịch bản thì có lẽ chuyện này đã được sắp đặt rồi. Những câu hỏi phía sau đều là để đoán làm phim, mặc dù không hoàn toàn giống như trong kịch bản nhưng cũng không khác mấy.

Câu hỏi cuối cùng là của một nữ sinh: “Hai người có khả năng phát triển đến thực tế không?”

SốHàm bằng quần, chen chúc đứng đétim lại cảm giác tồn tại: Dựa theo kịch bản, bây giờcôta đãbắt đầu hát album mới. Nếu không hát được thìcũng cóthểlên sóng làđược.

Phùng Văn Hi bóbáng xuống, nghiêm túc hỏi: “Em gái, em cóxem trailer không?”

Côbêkia gật đầu: “Cóà, trailer rất đẹp.”

Phùng Văn Hi: “Nếu em làLâm Thi Vũ, xuyên qua thời không lại được gặp Lâm Ýthiem sẽtiếp tục óchúng với hân sao?”

MC ởbên cạnh: Các người diễn sâu quárồi.

Côbêkia hỏi của Phùng Văn Hi làm cho ngongán: “Sẽ, sẽ...”

Phùng Văn Hi mỉm cười: “Chịchỉmuốn quên đi chuyện trong giang hồ. Sau đó, làm bạn bèvới đối phương, biết đối phương sống tốt làđược.”

Vừa dứt lời, Phùng Văn Hi bước đến gần khán đài: “Xin chào mọi người, tôi làPhùng Văn Hi đóng vai Lâm Thi Vũ, hy vọng mọi người sẽưng hộGiang HồPhong Vân, cùng nhau theo dõi chuyện tình ngàn năm của chúng tôi.”

Nghe vậy, Lâm Kiến Chương liền nói: “Trong lúc giải lao thìmọi người hãy cùng lắng nghe album mới của SốHàm nhé.”

Sau khi hết giờgiải lao thìhai người sẽphải tiếp tục tuyên truyền, côlêchút nữa còn phải diễn một đoạn nữa.

Lúc SốHàm đang hát thìPhùng Văn Hi vàChu Hạo Hiền đi vào hậu trường.

Chu Hạo Hiền: “Thấy hồi nãy tôi thông minh không? Nếu không, chúng ta phải chơi tròcôhỏi tôi đáp thìchẳng phải làchúng ta sẽthua rồi sao? Vảitôi không biết đọc khẩu âm.”

Phùng Văn Hi nhìn cậu: “Nhìn xem tôi cókhác không?”

“Không có, vẫn xinh đẹp nhưvậy mà?”

“Lẽnào cậu không cảm thấy trên người tôi cóoán khísao?”

Chu Hạo Hiền: Σ(°Δ°|||)

Phùng Văn Hi cười rúc rỏ: “Nếu oán khithrong cộthìtôi bùng nổthìtôi sẽkhông cần được bán thân đâu. Vậyy, chúng ta hãy lắng lắng làm theo kịch bản đi.”

Sau khi Phùng Văn Hi lên sân khấu thìphát hiện Thẩm TừMặc đang ngồi ởchỗkhách VIP.

Khuôn mặt của Thẩm TừMặc tràn đầy vẻmệt mỏi nhưng vẫn ngồi thẳng tắp. Khi nhìn thấy Phùng Văn Hi lên sân khấu, đôi mắt của anh đơng đầy vui vẻ.

Phùng Văn Hi ngongán, sau đóhướng vềphía Thẩm TừMặc cười thật tươi. Chẳng qua, nưcười này cóchút ngốc nghếch.

“Trònày được gọi làWoodman, tất cảmọi người sẽphải làm người gõ, khi nào trọng tài báo dừng thìmọi người sẽphải giữnguyên turtừhệđơng làm. Người nào đi đến cuối cùng thìsẽtham gia thửthách độcao.”MC vừa giải thích xong thìđãcóngàorì ra sắp xếp sân khấu.

Ánh mắt của Phùng Văn Hi chưa tìm rời khỏi Thẩm TừMặc, hai người vẫn luôn nhìn nhau từlúc Phùng Văn Hi xuất hiện.

Chịcần nghĩtới Thẩm TừMặc đang ởđây làPhùng Văn Hi liền cảm thấy áp lực. Bởi vì, đây làlần đầu tiên anh đến xem côtrong trường quay. Nếu biết anh sẽtới đây thìcôđãchọn tiết mục hỏi đáp, yên lặng ngồi một chỗrồi trảlời câu hỏi của MC.

Phùng Văn Hi chỉbỏ rồi trong một khoảnh khắc, liền điều chỉnh tốt tâm trạng của bản thân. Sau đó, còliên bày ra thái độđánh cho tham gia tiết mục giải trí sẽkhông vìThẩm TừMặc ởđây màsẽbối rối.

Lương Kiến Chương làtrọng tài nên anh ta sẽlàngười báo dừng.

Đọc theo đường đi lán can, tiếp đólàthảm yoga bám huyết rồi đến cầu độc mộc. Cuối cùng còn phải chọc thủng một cái bong bóng bằng tay thìmới được tính làqua cửa. (Nhạc Dao: Đoạn này ta không chắc lắm, ai biết thìsửa cho ta với).

*Thảm yoga bám huyết:

Lần đầu tiên Lương Kiến Chương báo ngừng, một chân của Phùng Văn Hi còn đang ởtrên không nên còibám chặt thẳng bằng. Chu Hạo Hiền bên cạnh còimuốn giúp còithìbằngvềphía sau. Sau đó, cậu còn nhân tiện kéo tay cô. Kết quảlà, lan can bịsập.

Lương Kiến Chương đi qua: “Hai người lànhững người đầu tiên làm sập lan can chित्रong ngày đầu tiên đó.”

Chu Hạo Hiền: “...”

Phùng Văn Hi nhìn Thẩm TừMặc ởdưới khán đài, khuôn mặt của anh không hềcóchút cảm xúc nào.

Thấy vậy, Phùng Văn Hi liền tập trung chơi tròchơi, cho đến khi còxuống cầu độc mộc mới nhận ra làThẩm TừMặc đãrời khỏi.

Những tiết mục phía sau, Phùng Văn Hi không phải làtiêu điểm nữa nhưng mọi chuyện vẫn rất thuận lợi.

Người thắng làSốHàm – thật ra, đây đều làchức vụ của tổtiết mục. Hôm nay, đa phần chương trình làtuyên truyền Giang HồPhong Vân nên album mới của SốHàm chưa được tuyên truyền nên mới dành đoạn cuối cho côta.

Chu Hạo Hiền nhògiọng nói: “Chẳng lẽ, oán khithrong lòng côđãlâm tinh thần của còxuống dốc hay sao màtứlúc ra sân khấu, còcòvềuồoải thế?”

Phùng Văn Hi ù xù nhìn cậu một cái: “Cậu không hiểu đâu.”

Chu Hạo Hiền: “...”

Tiết mục kéo dài thêm nữa tiếng lắktức. CóMC dềnghịchưng nhau đi ăn khuya, Phùng Văn Hi lấy lý do làcòn cóviệc nên phải đi trước.

Đi xuống hậu trường, Phùng Văn Hi đang định gọi điện thoại cho Thẩm TừMặc thìđãthấy anh nhắn tin cho còrằng anh đang ởbên ngoài đợi cò.

Ra khỏi đài truyền hình, Phùng Văn Hi liền nhìn thấy xe của Thẩm TừMặc.

“Không phải ba ngày sau anh mới vềsao? Khi nãy nhìn thấy anh, em còn giặt mình vàkính ngac nữa. Nhưng mà, anh chớđây cómột chút lười mắt tiêu rồi.”Vừa lên xe thìPhùng Văn Hi đãbắt đầu nói chuyện.

Đúng lúc này, bàn tay ấm áp của Thẩm TừMặc nắm lấy cánh tay của Phùng Văn Hi rồi nói: “Đừng động đây.”Nói xong, anh lấy thuốc mỡtrơn máu bầm ra, nghiêm túc xức thuốc cho cô.

定制版
绿色



Lúc này, Phùng Văn Hi mới chúythểcánh tay mình bịbầm, chắc làvìban nãy bịếtrong lúc chơi tròchơi, lắp bắp nói: “Ban nãy, anh anh ra ngoài làvìmuà thuốc mỡcho em?”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 18: Xem Phim Điện Ảnh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Y Phi

Beta-er: Nhạc Dao

Thẩm TừMặc không trảlời, cẩn thận xúc thuốc cho cô.

“Thật ra cũng không cógì, mỗi lần bịva đập nhẹ, trên người em cũng thường cóvết bầm nhưvậy, đôi khi cũng không đau nhưng trên người vẫn sẽcóvết bầm nhưvậy.”Phùng Vân Hi nói xong lại giải thích: “Tứhôm vẫn hay chơi tròđó, chẳng qua lần này vấđúng không vũng nên mới ngãthối.”

“Tôi ngồi ởhàng thứnhất.”Thẩm TừMặc thu tay về, lại tiện tay đưa thuốc mỡcho Phùng Vân Hi: “Em cầm theo dùng đi.”

Phùng Vân Hi đem thuốc mỡcắt vào trong túi xách rồi mới nói: “Em biết anh ngồi hàng thứnhất, lúc ra sân khấu liếc mắt một cái làthấy anh mà.”

Thẩm TừMặc nhàu mày, không nói thêm gìnữa.

Anh ngồi ởhàng thứnhất, biết rõPhùng Vân Hi ngănừthứáo. Một nam diễn viên cùng đoàn phim muốn giúp cô, sau đóhai người cùng nhau ngã.

Thẩm TừMặc mới vừa chuẩn bịkhởi động xe, Phùng Vân Hi liền kéo ống tay áo của anh: “Thẩm tiên sinh...”

“Em nói đi.”Chắc hẳn Phùng Vân Hi gọi anh làThẩm tiên sinh thíchái chần chờcóviệc muốn nhờanh.

“Bây giờanh cũng không cóviệc gấp cả, cũng không bận rộn, em mời anh đi xem phim nhé, coi nhưlúcâm ơn anh mua thuốc mỡcho em.”Phùng Vân Hi nghĩlâu mới nói ra câu này.

CôchịợThẩm TừMặc từchối thìsẽlàm cảhai lúng túng.

Thẩm TừMặc không trảlời, trực tiếp khởi động xe.

Phùng Vân Hi: QAA

Không đợi Phùng Vân Hi tìm được lýdo đến ừi chính mình, Thẩm TừMặc đãhỏi: “Em muốn xem ởđâu?”

Hạnh phúc tới quánhạnh, tựa nhưmột cơn gió.

Phùng Vân Hi thật trọng nói: “Tìm một chỗgần đây làđược ạ.”Mặc dùcókhông rõvisao mình lại đềnghịnhưvậy nhưng côvẫn muốn giữr mà.

Nhưng vừa nghĩlời việc đi xem phim với anh làcôlại cóchút kích động, cho dùcóchủđộng rủngười ta thìvẫn rất kích động đó.

Hẹn hòvới Thẩm TừMặc – đây làbước thứhai đếecôchính phục anh.

Kêu, lần đầu tiên đi xem phim với kim chủ, muốn xem bộphim nào khákhảm một chút # Đại mặnhân nững nịu đãđăng bài viết.

Khoai tây khoai lang: Lâu chủ, người với kim chủđặttrình độhẹn hòrồi sao.

Đại mặnhân nững nịu đãtrảlời Khoai tây khoai lang: Ừm, ảnh chủđộng tới tìm mình, sau đómình đềnghịcùng nhau đi xem phim.

Tôi làbách khoa toàn thưtrình yêu: Lâu chủ, lâu chủ, lâu chủ, người nghe tôi, đi xem phim nhất định phải chọn ghếtình nhân*, nhất định phải coi phim tình cảm, tôi đềcửbộThịnh Yển, tuyệt đối thích hợp đếhai người cùng nhau xem đó.

*Ghếtình nhân:

Đồng ývới thẩm lâu trên: Lâu chủ, người đi xem Thịnh Yển đi, xem xong nhớvềbáo cáo tình hình nha.

“Thịnh Yển.....”Phùng Vân Hi rất tín tưởng vào những người bạn hay giúp côbày mưu tính kếtrên diễn đàn này, sau đócócắt điện thoại đi rồi nói: “Em vừa tham khảo ýkiến, thấy mọi người nói bộThịnh Yển rất hay, hay là, chúng ta xem bộnày đi?”

Thẩm TừMặc đối với việc này không cóýkiến gì, gật đầu.

Thật ra, Phùng Vân Hi hy vọng Thẩm TừMặc sẽxem phim còđiển, nhưng gần đây không cóbộnào của côsắp chiếu cả.

Đến rạp chiếu phim, Thẩm TừMặc xếp hàng mua véxong đãthấy Phùng Vân Hi nhìn chăm chăm vào quầy bán bắp rang cách đókhông xa.

Phùng Vân Hi: Muốn ăn bắp rang quá, nhưng màkhông cótiền, chẳng lẽbáo Thẩm TừMặc đi mua cho mình sao QAA.

Rõràng làcômời Thẩm TừMặc đi xem phim, nhưng côkhông mang theo vítiền. Huống hồ, cho dùcócômang theo thìThẩm TừMặc cũng sẽkhông đểcho cômua véđầu.

“Sao vậy?”

“Không cógì, mình vào thôi anh.”

Thẩm TừMặc kéo côlại: “Phùng Vân Hi, em làm loạn cái gì?”

Chính Phùng Vân Hi cũng không nhận ra, kếtừkhi cósống lại liền tránh dùng những thứmàThẩm TừMặc đưa cho. Trước kia, côluôn dùng thềcủa Thẩm TừMặc, nhưng bây giờđá phần đều tụtquét thềcủa chính mình, hơn nữa, cónhững vấn đềchắc hẳn Thẩm TừMặc ra mặt làsẽgiải quyết nhanh chóng nhưng còhết lần này tới lần khác muốn tựmình xửlýchứkhông đến tìm anh.

Phùng Vân Hi tránh tay anh, khêlui vềsau một bước: “Em không cólâm loạn, anh mua véxong rồi thìmình vào trong đi anh.”Giọng điệu vôcùng ngay thẳng.

“Em không làm loạn, vậy bây giờem đang làm cái gì?”

“Cần đây, em cần giám cân nên muốn rèn luyện ýchícủa bản thân thôi.”

Sau khi hai người đi vào rạp chiếu phim thìbầu không khíkhông được hoàhợp nhưtrước, hai người ngồi hai bên. Lúc phim bắt đầu chiếu, Thẩm TừMặc đứng dậy đi ra ngoài, Phùng Vân Hi hámiệng không nói gì, sau đóđùng sức đập vào ghếphía trước.

Lúc Thẩm TừMặc quay lại, trên tay cầm một hộp bắp rang cực lớn, còn cómột ly Coca, anh đưa hết những thứđócho Phùng Vân Hi: “Ăn đi.”

Phùng Vân Hi đặt đũa sang một bên, sau đónhích dần vềphía Thẩm TừMặc, cuối cùng gần nhưdán vào người anh, giọng còmềm mại mang theo chút ỷlâm nững: “Anh giận sao?”

Côđúng làkhông muốn dùng đũacủa Thẩm TừMặc, chính côcũng không hiểu visao lại nhưvậy.

Bơi vhai người dựa vào nhau quágần, lúc Phùng Vân Hi nói chuyện, Thẩm TừMặc cũng cóthểcảm nhận được hơi thònhóng bóng của cô, sắc mặt anh lập tức cóchút mất tựnhiên, cũng may trong rạp tối nên Phùng Vân Hi không nhìn rõ.

“Không có.”

“Đừng giận rồi.”

“Em đáng hoảng một chút, đừng động đây nữa.”

Phùng Vân Hi cảm thấy chán nản, kếhoạch làhai người cùng nhau xem phim bồi dưỡng tình cảm, kết quảcôlại chọc giận người ta. Ban nãy, làcôphản ứng một cách vôthức chứkhông phải cốý: “Anh đừng giận, khi nãy, em chưa kịp quyết định xem còliên ăn bắp rang không thôi chứkhông phải muốn làm loạn. Bây giờanh quyết định giúp em rồi, không phải chờlắm một hộp bắp rang sao, em ăn làđược rồi.”

Rõ ràng chính mình muốn ăn bắp rang, người khác mua cho, cuối cùng lại miễn cưỡng ăn, e lảng tránh ánh nhìn của Phùng Văn Hi thôi.

Thẩm Từ Mặc không để ý tới cô, cô vừa ăn bắp rang vừa xem phim.

Một đầu phim có chút nhàm chán, có điều người việc mọi người đều đểu phim này nên Phùng Văn Hi đặc biệt chăm chú xem, nhưng đến giữa phim thì Phùng Văn Hi liền dần ra.

Sao phim lại có cảnh nóng vậy hả???

Phùng Văn Hi đột nhiên cảm thấy lưng từng, miệng đắng lưỡi khô, có cảm giác môi dưới tay lấy ly Coca. Nhưng cô vừa quay đầu đã thấy Thẩm Từ Mặc đang chăm chú nhìn mình.

Phùng Văn Hi nuốt nước miếng, giọng nói có chút yếu ớt: “Trên diễn đàn đề cử, nói lanhội dung của phim này rất đặc sắc.” Nói xong cô liền cầm ly Coca lên, nhưng tay còn chưa chạm vào ly đã bị Thẩm Từ Mặc nắm lấy.

Phùng Văn Hi cảm thấy từ đầu ngón tay tới vành tai đều nóng bỏng. Lúc cô cho rằng Thẩm Từ Mặc đang định làm gì thì anh kéo cô đứng dậy: “Đi thôi, chẳng có gì đặc sắc cả.”

Sau khi ra khỏi rạp chiếu phim, không ai nói gì cả, cuối cùng Thẩm Từ Mặc trực tiếp đưa Phùng Văn Hi về nhà.

Phùng Văn Hi đã xuống xe nhưng Thẩm Từ Mặc không lập tức rời đi, mà hạ cửa xe xuống, sau đó cầm một điều thuốc.

Thẩm Từ Mặc có chút không hiểu được Phùng Văn Hi, trước kia, cô thích cô sẽ nói thẳng ra, không hề giấu giếm, đối với anh cũng không để tâm gì. Nhưng bây giờ thái độ của cô lại đột nhiên thay đổi, giống như đang cẩn thận lấy lòng anh, không những thế còn từ chối việc anh giúp cô, anh điều tra rất lâu cũng không biết được Phùng Văn Hi đã gặp phải chuyện gì.

Nghĩ tới nghĩ lui, Thẩm Từ Mặc cũng đành để một lý do – Phùng Văn Hi muốn rời khỏi anh. Cô lấy lòng anh là vì không muốn làm anh nổi giận, từ chối sự giúp đỡ của anh là vì không muốn có quan hệ với anh nữa.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Thẩm Từ Mặc trầm xuống, anh hít mạnh vài hơi rồi đập tắt điều thuốc.

Phùng Văn Hi về nhà liền ngã vào giường của mình, còn dùng chân mền phủ kín người, sau đó gọi điện cho Hứa Chu: “Anh Chu, em vừa cùng Thẩm Từ Mặc đi xem phim.”

Hứa Chu: “...” Đã khuya mà em còn nói điều này với anh làm gì.

“Không đúng, em vừa mới rời khỏi đài truyền hình, bây giờ đã gọi cho anh thì sao có đủ thời gian xem một bộ phim được chứ?”

“Chị xem được một nửa.” Văn Hi đau khổ: “Em đang bài trên diễn đàn, cần giúp đỡ là bộ phim nào thích hợp nhất để xem với kim chủ, công người đề cử Thịnh Yên cho em.”

Không đợi Phùng Văn Hi nói xong, bên phía Hứa Chu liền ảm một tiếng giống như vút giữa trời, anh ta hỏi: “Em cùng Thẩm Từ Mặc đi xem Thịnh Yên?”

“Xem được nửa chừng thì bọn em bỏ về, anh ấy nói không có gì đặc sắc cả, sau đó đưa em về nhà.” Phùng Văn Hi nói xong lại hỏi: “Anh Chu, anh nói xem anh ấy có ý gì?”

“Vậy em có ý gì?”

“Em không có ý gì cả.”

“Em không có ý gì vậy mà em lại cùng anh ta đi xem Thịnh Yên, có ai nói cho em biết là không muốn chịu trách nhiệm thì đừng đi rồi thì anh không há.”



Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chương 19: Giới Thời Trang

Editor: Dao Dao

Beta-er: Hikari2088

Vẫn là toà soạn lần trước và vì lòng bi quan kia nhưng thái độ của họ đã không như lúc trước: “Chúng tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, chị có Phùng Văn Hi thích hợp với chủ đề chụp ảnh và có thể truyền đạt ý tưởng của tạp chí của chúng tôi kỳ này thôi. Tôi hy vọng hai người cho toà soạn chúng tôi một cơ hội nữa mà đồng ý chụp ảnh bia kỳ này của chúng tôi.”

Thật ra, vì lòng bi quan này cũng khó lắm chứ. Toà soạn nghĩ Hoàng Diệu Diệu có một số mối quan hệ thì chuyện này sẽ không sao. Disao, cũng chỉ chụp chung một bia tạp chí thôi mà. Ai dè, họ lại chọc nhảm ô kien lửa rồi. Sau khi “núi dựa” của Hoàng Diệu Diệu nghe nói cô ta đặc tội Phùng Văn Hi thì liền cho cô ta vào danh sách đen luôn rồi.

Hứa Chu ngồi trên sofa, chậm rãi uống trà: “Mọi người đối ý quán quân, tôi không theo kịp.”

Phùng Văn Hi đẩy nhẹ Hứa Chu một cái, cô rất muốn nói sao anh ta chém gió kinh thế.

Sáng sớm nay Hứa Chu gọi cô dậy, nói là hôm nay anh ta sẽ dẫn cô đi lại công bằng cho cô.

Đừng nói là lòng bi quan, ngay cả Hoàng Diệu Diệu cũng thêm không kém. Sau khi phòng tài nguyên điều tra xong, họ sẽ đưa Hứa Chu lên tầng cao nhất của công ty và nói đây là làm của họ. Vivay, Hoàng Diệu Diệu đang đặc thù là không nhận được tài nguyên của mình.

Tổng biên tập nói: “Chúng tôi nghĩ rằng chụp ảnh bia thời trang là chưa đủ, chúng tôi còn cần Phùng Văn Hi chụp giúp vài trang nữa.”

Hứa Chu cười cười: “Thế, vài trang làm mấy trang vậy?”

Tổng biên tập thấy cô hy vọng, nhanh chóng đáp lời: “Ba trang.”

“Được rồi, chúng tôi về công ty đây.” Nói xong, Hứa Chu liền đứng lên: “Hôm nay tôi đến làm việc thì toà soạn của cô có thành kiến gì với Văn Hi không. Nhưng thấy mọi người không có thành kiến gì với Văn Hi, tôi rất yên tâm.”

Tuyệt đối không thể chụp cho toà soạn này. Nếu Phùng Văn Hi đồng ý chụp cho họ thì sao này các tòa soạn khác cũng sẽ học theo, không thể vừa đâm vừa xoa như vậy được.

Về mặt của tổng biên tập như thế muốn nói: “Hai người đang giỡn mặt với tôi tới đó hả? Nếu đã không muốn chụp thì sao không nói sớm. Rốt cuộc, hai người tới đây để làm gì vậy?”

Tổng biên tập: “Có phải có điều kiện nào của chúng tôi không thích hợp không?”

Hứa Chu lắc đầu: “Không, điều kiện của các người rất thích hợp.”

Tổng biên tập: “Vậy hai người cảm thấy không hài lòng với điều kiện nào? Chúng ta có thể thương lượng mà.”

Hứa Chu mỉm cười: “Lần trước, khi tôi dẫn Phùng Văn Hi rời khỏi toà soạn của các người thì còn biết là chúng ta đã không còn khả năng hợp tác với nhau nữa. Hôm nay chúng tôi chỉ tới xem thôi chứ.”

Tới đây thì xem thế nào? Tổng biên tập cảm thấy mình sắp đến rồi!

Sau khi rời khỏi toà soạn, Hứa Chu liền dẫn Phùng Văn Hi đi toà soạn khác. Tuy toà soạn này không có chủ đề mà Hứa Chu muốn, nhưng học một đấm dạy một tên là Văn.

Lần thoả thuận này với toà soạn rất thành công. Hơn nữa, thái độ của họ với Phùng Văn Hi tốt hơn toà soạn lần trước rất nhiều. Hứa Chu nói đây chính là hiệu quả do anh ta từ chối toà soạn kia.

Mặc dù khiêm tốn nhưng phải cho người khác thấy rằng mình không dễ bắt nạt.

Chiều hôm ấy, Phùng Văn Hi chụp hình ngay tại toà soạn đó luôn. Có không cần làm tóc, chỉ cần gội đầu rồi sấy khô là được. Về phần hoá trang cũng rất đơn giản, đầu tiên là trang điểm tự nhiên rồi mặc một cái váy ngủ màu trắng, bên ngoài trùm lên một cái váy dài vừa mềm mại vừa trong suốt.

Thơ trang điểm nói, gian dị mới phò bày được tiên khí.

Phùng Văn Hi: “...”

Hứa Chu: “Đây là thơ trang điểm mà toà soạn này bóc công sức và tiền bạc mời về từ nước ngoài. Người này còn đạt được nhiều giải thưởng lớn ở nước ngoài nữa đấy.”

Phùng Văn Hi: “Em biết nhưng em rất muốn hỏi là có phải em đã đắc tội anh ta không?”

Đúng lúc này, thơ trang điểm đi tới: “Có nói gì thế? Có mệt như vậy, đợi chút nữa mọi người thay đổi bối cảnh và màu máy tạo gió rồi ném lông vũ xuống. Chỉ cần nghĩ thôi là đã thấy được khung cảnh thần tiên rồi.”

Phùng Văn Hi đỡ trán: “Anh hai à, nếu anh có kiến thi pháp nói trước chứ.”

Thơ trang điểm tò mò nhìn anh ta và Phùng Văn Hi rất thân nhau, vội vai của cô rồi nhỏ giọng nói: “Tôi là sư huynh của Tiểu Ly, có dự định tâm đi, chụp ảnh không giống với đi catwalk đâu. Bất kể có mặc quần áo gì, chỉ cần ảnh chụp đẹp là được rồi.”

Chỉ chụp ảnh đặt rất nhiều máy giả được làm từ bóng, Phùng Văn Hi giẫm mạnh một cái lên bả bả chân đều lún vào luôn.

Phùng Văn Hi: “...” “Mấy người này muốn làm gì đây?”

Thợ chụp ảnh làm tới ông chuột tính, ông chân thành nói: “Có phải tưởng tượng làm hình đang bước trên mây, trên đầu có là bầu trời xanh thẳm, chỉ cần vươn tay là có thể chạm vào. Sau đó, có thể nhìn lên bầu trời, lúc này phải khiến cho mọi người cảm thấy rằng tuy bầu trời gần trong gang tấc nhưng lại xa ngàn dặm.”

Phùng Văn Hi gật nhẹ đầu: “Tôi sẽ cố gắng.”

Sau đó, thợ chụp ảnh để Phùng Văn Hi tập luyện, đi vài vòng ở tại chỗ này.

“Được rồi, cắt mấy thứ này đi, đổi thành mấy miếng mỏng hơn đi.”

Thế là, mấy miếng bông dày dưới chân của Phùng Văn Hi biến đi, thợ chụp ảnh nói: “Có phải nhớ cảm giác đi trên bông ban nãy đó.” Nói xong, ông còn nói với nhân viên: “Khoan đã, mọi người để lại một miếng bông, để chút nữa có ai còn tìm lại cảm giác.”

Phùng Văn Hi: Có cảm giác bản thân đã tiến vào một thế giới khác rồi.

Trước khi chụp ảnh, Phùng Văn Hi gọi điện cho Tiểu Ly: “Tiểu Ly, có cảm giác tốt đang ở một hành tinh khác. Ở đây còn có một thơ trang điểm tự nhiên là sư huynh của cậu.”

Tiểu Ly: “... Sư huynh? Tôi làm gì có sư huynh. Khoan đã, sư huynh của tôi?”

Đúng là Tiểu Ly có một vị sư huynh, và anh ta cũng là thơ trang điểm...

“Văn Hi, cậu mau chạy đi.”

“...”

Sư huynh của Tiểu Ly là một thiên tài, độ nhạy cảm với thời trang cực kỳ cao. Anh ấy có thể tiên đoán một thời trang sẽ lưu hành trong tương lai. Hơn nữa, lời tiên đoán của anh ấy rất chuẩn nên làm cho mọi người cảm thấy kỳ quặc, tính tình cũng không hợp với mọi người. Vì vậy, ngoại trừ sự muối mè có vài thích có một người bạn mà thôi. Người bạn kia của anh ấy là một thợ chụp ảnh, hai người làm một đội rất nổi tiếng ở Mỹ. Lý do hai người hợp nhau là vì? Một là vì tác phẩm của họ, hai là vì phương pháp chụp ảnh.

Nói sao nhỉ, sau khi những nghệ sĩ hợp tác lần đầu với họ chụp xong, nhân sinh quan đều bị đảo lộn. Đảo lộn đến mức nào ư? Đến mức ngay cả môi ăn thịt nướng cũng không thể giải quyết vấn đề được*.

(Món khoái khẩu của Phùng Văn Hi và Tiểu Ly là thịt nướng, câu này nguyên văn đến đây rất nghiêm trọng)

Sau khi nghe lời giải thích của Tiểu Ly, Phùng Văn Hi cảm thấy rợn người: “Họ đưa cho tôi một cái váy ngủ màu trắng và một cái váy dài trong suốt mềm mại, sấy tóc cho tóc rối bèo la giãn dợn rồi cách tốt nhất để phò bày tiên khí đó.”

Tiểu Ly: “...” “Có ý không muốn phát biểu gì về chuyện này đâu.

Cuối cùng, Tiểu Ly quyết định an ủi Phùng Văn Hi: “Tuy phương pháp chụp ảnh của học có chút kỳ quái, tất nhiên là đầu óc của họ cũng kỳ quái nhưng ảnh chụp của họ luôn nổi tiếng. Cậu ráng chịu đựng, bảy giờ tối sẽ qua chỗ cậu.”

Nói xong, Tiểu Ly mỉm cười cảm động luôn. Tiểu Ly có đồng bạn tốt mà, ví bạn thân mãi đối mặt với vị sư huynh có chút không được bình thường kia.

Tuy rằng Hứa Chu không phải là chuyên gia thời trang nhưng gu thẩm mỹ của anh ta vẫn bình thường: “Mọi người chụp như vậy thật sao?”

Sư huynh của Tiểu Ly vội gục đầu bảo: “Anh biết Tiểu Ly phải không? Tôi là sư huynh của Tiểu Ly đó.”

Nếu không phải anh ta nói những lời này với Phùng Văn Hi thì Hứa Chu sẽ không cho cô ấy chụp ảnh đâu.

Thật ra, đây là một hiểu lầm tốt đẹp, sư huynh của Tiểu Ly nghĩ rằng cô ấy rất nổi tiếng ở trong nước nên muốn dựa vào danh tiếng của Tiểu Ly để đi lên. Ai dè, anh ta lại gặp ngay bạn thân của Tiểu Ly – Phùng Văn Hi và quân lực của cô.

Phùng Văn Hi quay trở lại chỗ chụp ảnh, thợ chụp ảnh liền chụp vài tấm.

Phùng Văn Hi ngạc nhiên đứng tại chỗ: “...” “Còn chưa tạo dáng mà, hơn nữa, không phải thợ chụp ảnh muốn cô khiến cho mọi người có cảm giác là có đang đi trên mây hay sao?”

“Tôi đang tìm cảm giác thôi. Được rồi, bây giờ có thể bắt đầu tưởng tượng là có đang đi trên mây, trên đầu có là bầu trời nhìn rất gần nhưng thật ra rất xa.” Thợ chụp ảnh nói xong liền mỉm cười trên đầu thoại lên.

Phùng Văn Hi nghĩ, sau khi có chụp ảnh xong cho mấy người này thì từng nói là một bữa đồ nướng, dù có ăn một bữa đồ nướng và một bữa lẩu thì bóng ma trong lòng có vẫn còn đấy.

Lúc bắt đầu, giai điệu vui tươi và chậm rãi rồi sau đó liền thay đổi thành tiếng sóng vỗ. Sau đó, lại biến thành gió thổi qua đồng ruộng. Nói tóm lại, cảm giác rất kỳ diệu.

Phùng Văn Hi tĩnh tâm, đột nhiên cảm nhận được.

Thơ trang điểm và thợ chụp ảnh nhìn nhau, nhận thấy sự khiếp sợ và mừng rỡ trong mắt của đối phương.

Lúc Tiểu Ly đến, lập tức phát hiện ra khách của Phùng Văn Hi khác hẳn trước đó. Khi có ý chuẩn bị mình ra thì sư huynh liền ngăn lại: “Bây giờ có ý đang giác ngộ, đừng quấy nhiễu cô ấy.”

Tiểu Ly: “...” “Còn công rồi có thể giác ngộ được ý tưởng của sư huynh luôn ư? Nhưng mà, visao chụp ảnh mà còn phải giác ngộ có chứ!”

Lúc này, Phùng Văn Hi đang cảm giác, khi có một cái chạm nhẹ vào thì cảm nhận được một thứ xung quang đó không giống với ban đầu. Dưới chân của cô là những đám mây mềm mại, có thể nhấc bước trên mây, sau đó muốn dùng tay chạm vào bầu trời xanh thẳm trên đầu thì không với tới được. Cảm giác hụt hẫng nơi bàn tay nói cho biết đây chính là cảm giác của cảm nhận, có thể không thể nào chạm tới bầu trời được.

Đồng thời, thợ chụp ảnh cũng bắt đầu điều chỉnh góc độ để chụp Phùng Văn Hi. Ông không dám gọi Phùng Văn Hi vì sợ cô ấy sẽ không tập trung được nữa.

Sau khi chụp ảnh xong, Phùng Văn Hi vẫn còn ngạc nhiên.

Tiểu Ly lắc vai của Phùng Văn Hi: “Sư huynh của tôi là một người điên, cậu làm ơn đừng nghe anh ấy nhè.”

Phùng Văn Hi vội vàng gật nhẹ đầu: “Tôi cảm thấy hai người học như mọi người hiểu được, ở trước mặt thiên nhiên, con người vô cùng nhỏ bé và thôi. Tôi không có cảm giác đặc biệt gì với chuyện này, chỉ là cảm thấy rất kỳ diệu.”

Tiểu Ly: Cậu chỉ chụp có một vài tấm ảnh thôi mà cũng cảm thấy kỳ diệu, vậy mà cậu còn dám nói không phải cảm giác đặc biệt sao?

“Đi thôi, tôi dẫn cậu đi ăn đồ nướng.” Tiểu Ly lôi kéo Phùng Văn Hi đi ra ngoài.

Sưhuynh của Tiểu Lybước nhanh tới, kéo cánh tay của Phùng Văn Hi: “Côgái, còcómuốn cùng tôi đứng đầu giới thời trang không?”

Phùng Văn Hi: “...”

Tiểu Ly: “Sưhuynh, anh bócuộc đi. Chúng em không muốn óchung đội với anh.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chương 20: Thịt Nướng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Y Phi

Beta-er: Nhạc Dao

Đàn anh của Tiểu Ly giữ chặt Phùng Văn Hi: "Có phải tin tôi, tôi là ngon đến soi lỗi cuộc đời cô đó, tôi sẽ đưa cô đến đỉnh cao danh vọng của giới thời trang."

Phùng Văn Hi: "... " Cô chỉ muốn chinh phục giới giải trí thôi.

Lúc Tiểu Ly chuẩn bị kéo Phùng Văn Hi đi, cô ngang thấy Phùng Văn Hi đưa tay về phía đàn anh, sau đó hai người vô cùng nghiêm túc bắt tay nhau.

Phùng Văn Hi: "Tôi không nghĩ sẽ tiến vào giới thời trang, nhưng nếu anh có ý định hợp tác với tôi thì chúng ta có thể cùng nhau chinh phục giới giải trí. Đừng sợ chỗ cao buổi lạnh, tôi sẽ ở bên cạnh anh. Trước mắt anh không cần trả lời tôi vội, cứ từ từ suy nghĩ, khi nào nghĩ xong rồi thì trực tiếp liên hệ với quản lý của tôi, rất mong được hợp tác cùng anh."

Hứa Chư: Chẳng qua là chụp vài tấm hình thôi mà, tại sao anh ta lại cảm thấy thế giới này thật khó hiểu vậy.

Tiểu Ly nghĩ mình sẽ phát điên mất, một người muốn chinh phục giới thời trang, một người muốn chinh phục giới giải trí, sao hai người không cùng nhau nắm tay thăng thiên luôn đi.

Vì không muốn hai người nói nhảm thêm nữa nên Tiểu Ly cầm tay Phùng Văn Hi chạy ra ngoài, người không biết còn tưởng họ đang muốn bỏ trốn đấy chứ.

Phùng Văn Hi hét lên: "Anh rất hợp với giới giải trí đấy, có gì không hiểu thì nói chuyện với quản lý của tôi nhé."

Hứa Chư: Tôi cần đi cảm nhận sự ảm áp của thế giới bình thường một chút, tôi không muốn ở lại chỗ này nữa đâu.

Sau khi Tiểu Ly kéo Phùng Văn Hi ra ngoài, cô ngang ngồi xuống ở một quán vỉa hè gần đó. Bởi vì vừa rồi quá kinh hãi nên cô ấy quên mất Phùng Văn Hi là người của công chúng.

Về mặt Phùng Văn Hi như được khai sáng: "Vừa rồi cậu kéo tôi đi là vì muốn bỏ anh Chu ở lại, sau đó cùng tôi đi ăn quán vỉa hè phải không?" Nói xong cô định lấy kính râm ra, đáng tiếc cô không mang theo túi xách. Không những vậy, cô còn đang mặc đồ để chụp hình nữa.

"Ăn mấy món siêu cấp cay cho tỉnh táo trước đi." Tiểu Ly ngắt lời Phùng Văn Hi.

"Không ai nói với cậu là dù không ăn cay tôi cũng rất tỉnh táo sao?"

"..."

Tiểu Ly: Đàn anh của cô rốt cuộc đã làm cái gì vậy, vì sao Văn Hi lại không giống như trước.

Phùng Văn Hi cười một tiếng: "Vừa rồi tôi chỉ đùa đàn anh của cậu thôi, nếu không nói như vậy thì anh ấy nhất định còn muốn cùng tôi hoạch định kế hoạch cho tương lai nữa."

Mùi thơm của thịt nướng từ quán vỉa hè bay đến, hai người liền vứt hết mọi chuyện ra sau đầu, liếc mắt nhìn nhau.

Tiểu Ly đưa cho Phùng Văn Hi một cái kính râm màu nâu: "Chuẩn bị xong chưa?"

Phùng Văn Hi đeo kính lên, búi tóc rồi mới nói: "Tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng, có thể bắt đầu rồi."

Ông chủ quán thịt nướng đứng ở bên cạnh khẽ run rẩy, hai người này muốn làm cái gì đấy, vì sao có cảm giác họ sắp đi đánh nhau vậy.

"Ông chủ, cho chúng tôi mười xiên cánh gà nướng siêu cấp cay trước nhé." Hai người đồng thanh nói xong, mỗi người lại lấy thêm một chai soda chuối lớn*.

*Soda chuối:

Ông chủ: Gọi xiên nướng thôi, có cần nghiêm túc vậy không?

Hai người gọi rất nhiều xiên nướng, trong lúc ăn hai người không nói một câu nào bởi vì sẽ làm trễ nải việc ăn uống.

Những người ngồi bàn bên cạnh họ đều choáng váng đến ngất người, bởi vì bọn họ thấy một cô gái mặc quần áo như thần tiên, búi tóc, đeo kính râm, tay trái cầm một xiên cánh gà, tay phải cầm một miếng sườn, ăn mấy miếng lại uống một ngụm soda chuối. Chỉ trong chốc lát, trên bàn đã chất đầy đĩa nhỏ.

Thần kỳ ở chỗ, nhìn hai người ăn, họ lại cảm thấy vô cùng đói.

Hôm nay, quán ăn yên tĩnh một cách kỳ lạ, mọi người đều cầm mặt ăn ăn ăn.

Sau khi Phùng Văn Hi ăn no thì sờ sờ cái bụng nhỏ của mình, sau đó lại cầm một que xiên nướng lên.

Tiểu Ly: "Bộ anh Chu cắt xén khẩu phần ăn của cậu sao?"

Phùng Văn Hi mỉm cười: "Đâu chỉ là cắt xén khẩu phần ăn, anh ấy chỉ cho tôi ăn một quả táo mà còn sợ lượng calo quá nhiều, hận không thể để tôi ăn lá rau mà sống ấy."

Tiểu Ly: "... Vậy tại sao cậu không gầy đi?"

Lúc Phùng Văn Hi trở lại từ đoàn phim, chủ cô mặc cái gì cũng có bộ dáng phiêu dật nhưng lại khiến người ta kinh điển. Hiện tại, thể trọng của cô hình như quay về lúc trước rồi.

"Bởi vì từ ngày hôm qua anh ấy mới bắt tôi ăn ít."

"..."

Chẳng qua là cậu muốn ăn ngon thôi, đừng kiểm soát, cái này là đảm sau lưng anh Chu đấy.

Hai người đứng lên chuẩn bị tính tiền, đương nhiên là Tiểu Ly trả. Bởi vì Phùng Văn Hi không mang theo cái gì, cả điện thoại cũng không có.

"Là Phùng Văn Hi!" Đúng lúc này một cô bé ngồi trong quán kêu lên.

"Ồ đâu, ở đâu, ở đâu?" Cô bé bên cạnh hỏi.

Phùng Văn Hi cúi đầu nhìn chính mình, thế này mà cũng có thể nhận ra cô sao.

Một cô bé nhanh chóng lao tới chỗ Phùng Văn Hi, sau đó giữ lấy cánh tay của cô: "Nữ thần, chị có thể ký tên cho em không, lần trước em cũng tham gia fan meeting ở thành phố A đó."

Cô bé còn lại khiếp sợ nhìn Phùng Văn Hi, lại nhìn bạn của mình một chút: "Cậu xác định đây là nữ thần nhà cậu sao?"

"Minh nhận ra giọng của chị ấy, đúng là giọng nữ thần nhà mình mà."

Sau đó mọi người xung quanh lập tức cầm điện thoại lên, đèn flash nhấp liên tục trong quán thịt nướng.

May là chỗ này không có quá nhiều người, Phùng Văn Hi rất dễ dàng thoát ra ngoài, sau đó Tiểu Ly lái xe chở cô về nhà.

Phùng Văn Hi ăn quán via hè

Đồng một xu đặc biệt: Phùng Văn Hi là người đẹp như bước ra từ trong tranh, các người dùng đùa. Dù đáng đáp của người này có giống Phùng Văn Hi nhưng đeo kính râm nên tôi không chắc chắn đây là Phùng Văn Hi đâu, sao tin tức này lên hot search hay vậy?

Gái đố: Đừng có lấy hình ảnh của nữ thần nhà chúng tôi ra tuyên truyền để nổi tiếng trên mạng nữa, chúng tôi không đồng ý đâu.

Kem ly: Idol nhà chúng tôi hôm nay chụp hình cho tạp chí, làm sao có thời giờ ăn xiên nướng chứ.

Kem ly chocolate: Sao tôi lại có cảm giác khí chất của người kia hao hao như nữ thần nhà mình vậy nhỉ.

Kem ly vani: Mau xem ảnh của hôm nay mà nữ thần nhà chúng ta chụp cho điển đàn Văn đi, quần áo trong hai bức ảnh giống hệt nhau luôn. Đừng nói với tôi là đồ này mua trên Taobao đấy nhé, tôi không tin thần tượng nhà chúng ta lại mặc đồ của Taobao đâu.

Sữa đậu nành chocolate: Ưm đúng là chị đại nhà chúng ta đó, ăn thịt nướng cũng có cá tính như vậy, thật là đẹp trai.

Tôi là người qua đường...Mới thăm lâu dưới.

Canh trứng cá chua: Làm sao hả, thần tượng nhà chúng tôi ăn quán via hè thì đã sao, chẳng lẽ không cho phép chị ấy ăn đồ nướng sao? Thôi, tôi đi xem hình tạp chí đây.

Kẹo que: Nhưng không phải mới này mấy người không chịu thừa nhận đây là nữ thần nhà mấy người sao.

Kẹo que siêu cấp lớn: Chúng tôi không muốn quá khoe khoang chị yêu nhà mình thôi.

Poster của diễn đàn Văn chính là mấy tấm ảnh hôm nay Phùng Văn Hi chụp. Việc này khiến cho một lượng lớn dân mạng sôi sục, họ không thể ngờ rằng trên đời lại có người có được khí chất kỳ ảo như thần tiên như vậy.

Đạo diễn Cửu Thiên Kiếm - Lâm Chính Hào cũng nhìn thấy những tấm hình này, đây không phải là nữ chính trong lòng anh ta sao, nhưng chưa kịp kích động thì anh ta đã ịu xù như cọng bún bị thiêu.

Lâm Chính Hào: Vì sao Phùng Văn Hi không chụp mấy tấm này sớm hơn chứ, nếu như thế thì bây giờ anh ta đã khai máy luôn rồi.

Hiện tại, anh ta vô cùng hối hận.

Thật ra cũng chỉ là lên hot search mà thôi, không có gì đáng ngại, nhưng vấn đề chính là hôm nay có một phim truyền hình của Trương Lan Lan phát sóng. Trước khi phát sóng, bộ phim này đã rất được quan tâm rồi, cho nên vừa phát sóng tập đầu là lên hot search ngay, nhưng lại bị tin Phùng Văn Hi ăn quán via hè đẩy xuống.

Quan hệ bây giờ của hai người có chút tế nhị, cho nên rất nhanh đã có fan của Trương Lan Lan an ủi thần tượng của mình, bảo là Trương Lan Lan cực khổ quay phim mà chẳng nói bằng Phùng Văn Hi ăn quán via hè, chẳng lẽ Phùng Văn Hi nổi tiếng hơn Trương Lan Lan sao?

Rất nhanh liền có fan của Phùng Văn Hi đáp trả, thần tượng nhà chúng tôi ăn quán via hè lên hot search thì làm sao, nếu chị ấy thích, đừng nói là quán via hè, cho dù là ra đường đi dạo chúng tôi cũng có thể cho chị ấy lên hot search. Sau đó, kêu gọi các fan ngừng tất cả việc đang làm rồi lên Weibo tìm kiếm Phùng Văn Hi đi dạo phố, sử dụng kỹ năng đánh máy thần kỳ, một phút tìm kiếm một trăm lần.

Sau khi đăng bình luận này lên, thật sự có người đi gõ tìm kiếm, rất nhanh Phùng Văn Hi đi dạo phố đã chiếm hạng của Phùng Văn Hi ăn quán via hè trên hot search.

Hội viên fan Phùng Văn Hi: Chúng tôi tùy hứng như thế đó.

Phùng Văn Hi xem đi động sau khi tắm xong: Σ(°△°|||)⋊

Phùng Văn Hi đi dạo phố là cái gì vậy, cô đi tắm thôi mà cũng xuyên không sao?

Không đợi Phùng Văn Hi đọc hết bình luận trên Weibo, Hứa Chu đã gọi đến.

"Anh Chu, em không làm cái gì hết, em chỉ ăn đồ nướng rồi về nhà tắm rửa thôi, bây giờ em cũng dơ luôn rồi, cho nên anh đừng hỏi em gì cả, không có việc gì thì em đi ngủ trước đây."

Hứa Chu: "...

"Quản lý của Trương Lan Lan vừa gọi cho anh, nói là muốn cùng em tuyên truyền, em thấy sao?"

"Cùng tuyên truyền sao, chị ta tự đi mà làm, em không muốn dính dáng tới chị ta."

"Chuyện đó anh hiểu, nhưng anh lo cô ta cứ bám lấy em để tuyên truyền, để tránh việc này phát sinh thì em nên cùng người khác tuyên truyền đi, tránh cho người khác vừa nhắc tới em là nghĩ đến Trương Lan Lan, hoặc là nhắc tới cô ta thì nghĩ ngay tới em."

"Vậy chọn Chu Hạo Hiền đi, em cũng không muốn ràng buộc với người khác."

Hứa Chu: "... Đi ngủ đi, để anh nghĩ cách khác."

"Đừng mà anh Chu, nếu không thì để em tung scandal đi, có scandal là có thể ép chuyện này xuống được." Phùng Văn Hi nói xong liền tự thưởng cho mình 32 phiếu bé ngoan.

Hứa Chu cũng không có ý kiến, nhưng anh ta nhắc nhở cô một chút: "Em quên Thẩm Từ Mặc nói gì ư? Không phải lúc trước anh ta nói em không thể có scandal với người khác sao?"

Phùng Văn Hi mỉm cười: "Là không thể có scandal cùng người khác thôi, chứ đâu phải là không thể có scandal với anh ấy."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Chương 21: Ao Em Lại Đỏ Mặt?

Editor: Dao Dao

Beta-er: Hikari2088

Hứa Chu rất sợ Phùng Văn Hi sẽ làm ra chuyện điên khùng vì tình. Cho nên sáng hôm sau, anh ta cầm theo một kịch bản đến chỗ của cô: "Tuy diễn viên chính của bộ phim "Tâm sự của thiếu nữ" đều là người mới nhưng biên kịch rất nổi tiếng, còn có rất nhiều minh tinh đang nổi làm cameo đó. Hướng hồ công ty chúng ta cũng đầu tư vào phim này, mấy ngày nay em đang rèn rũa rồi thì tham gia cho vui đi."

*(*Cameo: Khách mời.)*

Phùng Văn Hi ngáp một cái rồi nói: "Vai cameo của em là thiếu nữ à?"

"Không phải, vai cameo của em là một phụ nữ xinh đẹp."

"..."

Phùng Văn Hi cầm kịch bản lên, nhìn lướt qua: "Phim này không phải thuộc thể loại thanh xuân vườn trường ư, sao lại có phụ nữ xinh đẹp?"

Hiện giờ Hứa Chu hận không thể đóng gói Phùng Văn Hi đưa đi đoàn làm phim nên liền hết lời khen ngợi nhân vật này: "Thật ra, đây là magical alien girl. Tuy đây chỉ là một nhân vật khách mời nhưng cô ấy xuất hiện xuyên suốt bộ phim luôn. Cô ấy lớn lên cùng nữ chính, tất nhiên là sẽ đi học chung trường với nữ chính. Điểm quan trọng nhất là tạo hình của nhân vật này vô cùng quyền rũ đó."*

*(*Magical alien girl: cô gái phép thuật đến từ hành tinh khác. Đoạn này y báo là nhân vật này là người ngoài hành tinh nên có lớn lên cũng khá khác biệt đấy, nên Phùng Văn Hi đã là phụ nữ thì vẫn có thể đóng vai này.)*

Phùng Vân Hi: Σ (°Δ°)|||/

Đã là phim thanh xuân vườn trường mà còn có magical alien girl là cái quỷ gì? Vì sao công ty của cô lại đầu tư vào loại phim này vậy?

Phùng Vân Hi nhẹ nhàng ho một tiếng: "Anh Chu, tuy rằng giữ vững phong độ rất quan trọng ở trong giới này nhưng chỉ cần anh cảm thấy vui vẻ thì em sẽ nhận vai này."

Cô đúng là không thể ngờ, một người nam tính như anh Chu lại có một tâm hồn mỏng manh như công túa.

Hứa Chu suy nghĩ suốt đêm mới quyết định nhận vai này. Dù sao, vai của Cửu Thiên Kiếm còn chưa chắc chắn, lại không thể nhận kịch bản của phim truyền hình. Nếu không, hai phim bị trùng lịch quay thì phải làm sao đây? Anh ta tìm được không ít vai cameo nhưng kịch bản của bộ "Tâm sự của thiếu nữ" là tốt nhất. Và lại, nếu diễn vai magical alien girl tốt thì sẽ rất hút fan.

"Vậy bây giờ chúng ta chuẩn bị hành lý rồi đến đoàn làm phim đi." Nói xong, Hứa Chu muốn kéo Phùng Vân Hi đi thu dọn đồ đạc.

"Anh Chu, ngày mai hãy tỉnh. Bây giờ em muốn đi tìm Thẩm tiên sinh."

"..."

Hứa Chu: Anh ta càng ngày càng không thể hiểu nổi gà nhà mình.

"Em thật sự muốn tạo scandal với Thẩm tiên sinh?" Hứa Chu khiếp sợ nhìn Phùng Vân Hi. Đáng lẽ đêm hôm qua anh ta nên đóng gói Phùng Vân Hi đến đoàn phim mới đúng.

Phùng Vân Hi chân thành gật đầu, sau đó lại lắc đầu: "Em chỉ để cho mọi người biết núm dưa của em là một người đàn ông thần bí nhưng em sẽ không để Thẩm tiên sinh lộ mặt đâu."

Đây là quyết định của cô sau khi suy nghĩ thật kỹ.

Trước khi đi gặp Thẩm Tử Mặc, Phùng Vân Hi còn có ý tới chỗ của Tiểu Lý để giúp cô tạo hình.

Tiểu Lý trêu chọc cô: "Sao hôm nay cậu không mặc bộ quần áo như hôm qua? Bộ đồ đấy đang hot lắm đó. Sáng nay, khi tớ đang trên đường đi đến chỗ làm thì thấy cửa hàng hai bên đường ghi là "Váy của Phùng Vân Hi chỉ 99 tệ, không phải là 998 tệ, cũng không phải là 999 tệ, ại đó, ại đó".

Phùng Vân Hi: "..."

Bây giờ, bộ quần áo đó của Phùng Vân Hi đang làm mưa làm gió trong giới thời trang. Vì sao ư? Lý do đầu tiên là vì Phùng Vân Hi đã mặc nó. Lý do thứ hai là vì phi sản xuất vô cùng rẻ cho nên rất nhiều cửa hàng liền cho ra đời bộ đồ tiên nữ của Phùng Vân Hi.

Rất nhiều người mua bộ quần áo về, mặc thử xong đăng hình để cho mọi người thấy, nói đây là sự khác biệt giữa người thật và người mẫu. Người thật không có dáng người đẹp, cũng không có nhan sắc long lanh bằng người mẫu.

Thật ra Phùng Vân Hi rất muốn nói cho mọi người biết, khi có mặc cũng không khác gì họ đâu. Điểm khác nhau giữa họ và cô không phải là dáng người hay nhan sắc, mà là một thợ chụp hình.

Vì hôm nay là thứ bảy nên Phùng Vân Hi không tới công ty của Thẩm Tử Mặc để tìm anh mà đến thẳng nhà anh luôn. Khi cô tới, Thẩm Tử Mặc vẫn chưa xuống lầu.

"Cô Phùng về rồi à? Cô ăn sáng chưa, nếu chưa ăn thì có muốn ăn gì để tôi báo đầu bếp làm cho cô." Quăn gia Chu hiện lãnh nhìn Phùng Vân Hi, nhiệt tình hỏi han tựa như một đấm lửa trong sa mạc.

Bingo, Quăn gia Chu muốn dùng sự nhiệt tình của ông để làm tan chảy trái tim của Phùng Vân Hi, để cô biết sự ấm áp của gia đình.

Trước đây, mỗi lần Phùng Vân Hi ở thành phố A thì đều sống chung với Thẩm Tử Mặc. Vì vậy, Quăn gia Chu mới hỏi là "có trở về rồi à" chứ không phải là "có đến rồi à."

Tất nhiên là Phùng Vân Hi vẫn nhớ điều này. Nhìn bề ngoài thì cô chưa gặp Thẩm Tử Mặc vài tháng nhưng thật ra cô đã không gặp anh rất nhiều năm rồi. Cô sợ mình không thể thích ứng khi ở chung với anh. Và lại anh cũng không nói, cô cũng không về.

"Giống với Thẩm tiên sinh là được rồi ạ. Châu lên lầu tìm anh ấy đã." Nói xong, Phùng Vân Hi liền đi lên.

Mọi thứ trong biệt thự vẫn như xưa nhưng cô lại cảm thấy vô cùng lạ lẫm. Khi bước tới trước cửa phòng ngủ, Phùng Vân Hi đứng thẫn thờ một lát mới đưa tay lên gõ cửa.

Cô gõ cửa rất lâu mà không có tiếng trả lời.

"Không phải anh ấy đang ở trong phòng sao?" Nói xong, Phùng Vân Hi liền mở cửa. Cô nhìn thoáng qua toàn bộ căn phòng nhưng cũng không thấy Thẩm Tử Mặc đâu cả. Sau đó cô đi vào.

"Thẩm tiên sinh..."

"Thẩm Tử Mặc..."

Đúng lúc này, cửa phòng tắm chợt mở, Thẩm Tử Mặc bước ra. Anh đang mặc áo choàng tắm để lộ cơ ngực thấp thoáng, thỉnh thoảng còn có giọt nước từ mái tóc của anh chảy xuống phía dưới. Anh vừa dùng khăn tắm lau tóc vừa nói: "Em về lúc nào vậy?"

Phùng Vân Hi đỏ mặt, lắp bắp trả lời: "Em, em xuống lầu đợi anh." Vừa dứt lời, liền quay người lại.

Thẩm Tử Mặc kéo cô vào lòng, Phùng Vân Hi đập mặt vào lòng ngực của anh: "Sao em lại đỏ mặt?"

"Không, em không xấu hổ."

"Giúp tôi lau tóc."

Phùng Vân Hi nhận lấy khăn tắm màu trắng từ Thẩm Tử Mặc, rồi ừ một tiếng.

Thẩm Tử Mặc ngồi trên giường, Phùng Vân Hi đứng sau lưng trực tiếp lau tóc cho anh: "Ngày hôm qua, em đi ăn thịt nướng ở một quán vỉa hè, sau đó không cẩn thận bị chụp hình, trở thành hot topic luôn. Không những vậy, em còn vô tình đẩy Trương Lan Lan xuống. Anh Chu bảo em phải đợi đi ảnh mắt của mọi người, nếu không thì sau này em sẽ bị gắn liền với Trương Lan Lan. Người khác nhắc tới em thì sẽ nghĩ đến cô ta, nhắc tới cô ta thì sẽ nghĩ đến em." Sau khi tường thuật lại mọi chuyện, cô còn lên nhiều lần cảm của Thẩm Tử Mặc.

Đáng tiếc là cô không nhìn ra gì cả.

Thẩm Tử Mặc cười khẽ một tiếng: "Em không làm lớn chuyện?"

Bây giờ Phùng Vân Hi chịu nói với anh những chuyện này, không còn tránh né anh như mấy ngày trước nên tâm trạng của anh rất tốt.

Phùng Vân Hi bỏ khăn xuống, đi lấy máy sấy, trước khi mở máy lên thì nói: "Em chưa bao giờ làm lớn chuyện, là anh suy nghĩ nhiều rồi."

"Không phải em còn một trận đấu công bằng giành vai nữ chính với cô ta sao? Đợi sau khi vai diễn này được quyết định thì tôi sẽ cho công ty của cô ta đóng băng mọi hoạt động của cô ta. Nếu bây giờ ta tay với cô ta thì em sẽ không được lợi, thậm chí còn vô cùng bất lợi là đằng khác. Nếu em được nhận vai nữ chính thì sẽ có người nói là danh bất chính, ngôn bất thuận.

"Em không nói chuyện này."

"Vậy em định nói chuyện gì?"

"Em muốn dùng chuyện khác để đẩy chuyện này xuống. Ví dụ như tạo scandal."

Nghe vậy, Thẩm Tử Mặc liền nhăn mày, anh quay người lại, nhìn về phía Phùng Vân Hi, vô cảm nói: "Trước đây chúng ta đã thoả thuận như thế nào?"

Lúc hai người họ ở bên nhau, chuyện gì Thẩm Tử Mặc cũng chiều cô, ngoại trừ một chuyện: không thể tạo scandal.

Phùng Vân Hi ngồi xuống cạnh anh, không đợi cô lên tiếng thì Thẩm Tử Mặc đã nói tiếp: "Đây là lý do mà hôm nay em trở về sao?"

Phùng Vân Hi biết Thẩm Tử Mặc tức giận, dứt khoát nắm lấy góc áo của anh mà lắc lư: "Không phải, em trở về là vì anh. Thật đó, bởi vì ngày hôm qua em nhớ anh sau đó lại nghĩ đến chuyện tạo scandal với anh. Nhưng mà em biết anh sẽ không đồng ý nên em nghĩ mãi mới ra được một biện pháp vẹn toàn cả đôi bên, đó chính là chụp bóng lưng của anh rồi đăng lên Weibo và em cũng sẽ không nói đây là ai."

Nhưng hình như Thẩm Tử Mặc không tin cô.

Phùng Vân Hi khác không ra nước mắt mà, cô tự dáo hổ chôn mình rồi.

Thẩm Tử Mặc đứng lên, Phùng Vân Hi cũng vội vàng đứng lên: "Anh tin em đi, thật sự là em không có ý định tạo scandal với người khác mà. Nếu không phải có anh thì em cũng sẽ không nghĩ tới chuyện này đâu."

Phùng Vân Hi không nói dối, cô không thích tạo scandal. Nếu không phải vì Thẩm Tử Mặc thì cô sẽ không nghĩ tới biện pháp này.

Thẩm Tử Mặc quay đầu lại nhìn cô: "Sao em còn đứng ở đó?"

Phùng Vân Hi: *QAQ*, anh muốn đuổi em đi ư?

Đôi mắt đen nhánh của Thẩm Tử Mặc nhìn cô: "Sao em còn chưa chụp anh mà đứng ở đó?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chương 22: Anh Em Tốt*

Vì có khá nhiều chương tác giả không đặt tên nên chúng mình quyết định sẽ tự đặt tên. Chương nào có dấu sao (*) có nghĩa là tự mình tự đặt tên chương nhé.

Editor: Y Phi

Beta-er: Nhạc Dao

Người dân ông thần bí sau lưng Phùng Vân Hi

Cái hot search này tới quá nhanh, tựa như một cơn gió lốc, khiến cho một lượng lớn fan kinh ngạc đến ngáy người, đội ngũ fan đang bình bình muốn đấu với fan Trương Lan Lan lập tức rút về đại bản doanh, đi sàm soi tám hình Phùng Vân Hi mới đăng lên.

Phùng Vân Hi đăng hình tự sướng xinh đẹp, thế nhưng phía sau lại có bóng lưng một người dân ông mặc áo choàng tấm.

Tôi là một quả táo: Quàooo, là anh Chu sao, anh Chu tập thể hình từ khi nào vậy.

Tôi là một quả chuối tiêu: Đừng đùa, mọi người có thấy bức tranh treo trên tường kia không? Đó chẳng phải là bức tranh mà một người dân ông bí ẩn đã mua về từ nước Mỹ với giá trên trời hay sao. Lúc đó bức tranh này đã khiến bao nhiêu người chấn động vì đây vốn là tranh của nước ta nhưng lại không biết là ai đã mua về.

Tôi là một quả dâu tây: Tôi chỉ tới ngắm bức tranh thôi, nhưng bị dăng về hồn nhiên tươi cười của Phùng Vân Hi hạ gục mắt rồi, sắp thành fan có ấy đây nè.

Tôi là một quả kiwi: Thím lâu trên ơi, hai ta đều là fan của Phùng Vân Hi, cho nên thím đừng như vậy nha. Mình khen idol nhà mình thì sao phải then thùng chứ, idol nhà chúng ta chính là đẹp, đẹp, đẹp đó!

Tôi là một củ hành tây: Mặc dù gu thẩm mỹ của tôi không giống với thím lâu trên vì chúng ta không cùng chủng tộc, nhưng tôi rất tò mò về người dân ông bí ẩn kia đó.

Người qua đường Giáp: Biết ngay mà, Phùng Vân Hi nổi tiếng nhanh như thế, làm sao có thể không có chống lưng được? Nhưng mà có ấy đăng tấm hình này lên là có ý gì vậy, muốn công khai sao?

Tôi là fan cuồng của Phùng Vân Hi: Tôi chỉ nhân mạng điều này một lần thôi, mấy vị qua đường có thể nói idol nhà chúng tôi có người chống lưng, nhưng không thể nói chỉ ấy nổi tiếng là nhờ vào chống lưng được. Bởi vì idol nhà chúng tôi muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn diễn xuất có diễn xuất, vậy nên chỉ ấy mới nổi tiếng đó.

Thế nhưng phía Phùng Vân Hi lại không có bất cứ phản ứng nào, hơn nữa xé chiếu hôm đó Hứa Chu còn đưa cô đến đoàn phim.

Nữ chính trong "Tâm sự của thiếu nữ" là Nguyễn Hương, một cô gái bình thường, cô thậm mến một chàng trai trong trường nhưng lại không dám thổ lộ. Cho đến có một ngày cô gặp được Thương Hải - một magical alien girl. Dưới sự khích lệ của Thương Hải, Nguyễn Hương cuối cùng cũng có dũng khí bày tỏ với chàng trai kia, thế nhưng cậu ta không thích cô mà thích một cô gái khác. Vì vậy, Nguyễn Hương chỉ có thể lặng lẽ ở bên cạnh bảo vệ cậu ta, cho đến nhiều năm về sau chàng trai đó mới hiểu ra người cậu thích vẫn luôn là Nguyễn Hương. Khi cậu tới tìm Nguyễn Hương thì có nói rằng cậu chỉ là thanh xuân đã qua, cậu không thể cùng mình đi tới tương lai được.

Câu chuyện kết thúc ở đó.

Sau khi đọc hết kịch bản, Phùng Vân Hi cảm thấy không ổn chút nào. Một bộ phim điện ảnh về hồi ức thanh xuân hay như vậy, tự nhiên lại cho thêm một vai magical alien girl làm gì.

"Anh Chu."

"Sao vậy?"

"Cái hồ do anh đào này, em cũng đành nhảy vậy."

Hứa Chu: "..."

Mày mà thiếu nữ ngoài hành tinh này chỉ có bề ngoài bắt mắt lúc xuất hiện lần đầu thôi, còn về sau đều mặc đồng phục giống như nữ chính. Nhưng sau khi Phùng Vân Hi thờ tào hành, cô lại không cảm thấy như vậy.

Mái tóc hồng phản tung bay, thêm vào đó là bộ váy đậm chất học sinh trung học cùng một thứ gọi là đồng hồ quang não, đây là muốn làm cái gì vậy.

Thật ra, trong lòng Phùng Vân Hi muốn từ chối vai diễn, vì hết lần này tới lần khác một đám thợ trang điểm đều bị tạo hình này của cô hút hồn, nhao nhao săn tới chụp ảnh chung.

Phùng Vân Hi: Phải chăng thẩm mỹ của mình đã không theo kịp xu hướng nữa rồi *QAQ*

Cảnh quay đầu tiên của Phùng Vân Hi chính là cảnh rơi xuống từ vũ trụ, sau đó cô gặp nữ chính Nguyễn Hương.

Những cảnh quay như thế này hoàn toàn để diễn viên được tự do thể hiện.

Đoàn làm phim coi như có lương tâm, cho Phùng Vân Hi một cái phòng nền màu xanh đậm, chứ không phải cho cô tùy ý diễn trên một phông nền nào đó.

Theo lời của đạo diễn thì chính là: "Chúng tôi đã chi rất nhiều tiền để sản xuất bộ phim này, cho nên diễn trên phông nền cũng là để phù hợp với tình hình tài chính hiện tại."

Phùng Vân Hi: "..."

Lúc đi tới chỗ phim trường, tâm trạng Phùng Vân Hi lại càng thêm phức tạp, cô nói: "Đạo diễn, hay là ông cắt một phần tiền thù lao đóng phim của tôi rồi lấy tiền đó để làm thêm kỹ xảo đi."

Đây là lần đầu tiên Phùng Vân Hi đóng cảnh phim như vậy, cô cũng không chắc mình có thể diễn tốt hay không. Nếu lại thêm kỹ xảo xa xu nữa thì có dường như đã nhìn thấy những lời ném đá bay đầy trời rồi đấy.

Đạo diễn mỉm cười: "Có cứ thả lỏng mà diễn, tới hậu kỳ chèn thêm kỹ xảo vào là ổn thôi."

Phùng Vân Hi: Vì sao mình lại cảm thấy vị đạo diễn này không đáng tin vậy.

Trong vũ trụ mênh mông, một chiếc phi thuyền với vẻ bề ngoài bá cháy bay rất nhanh, cuối cùng hạ xuống một tỉnh cầu màu xanh. Không lâu sau, cửa phi thuyền mở ra, một thiếu nữ người ngoài hành tinh từ trên tàu đi xuống.

Nguyễn Hương đứng cách đó không xa, khiếp sợ nhìn cảnh tượng này, cô mới nhìn thấy gì vậy.

Magical alien girl mỉm cười thân thiện với Nguyễn Hương: "Tôi là Thương Hải tới từ tỉnh cầu Domi, đây là tỉnh cầu nào vậy?"

"Cô, cô là người ngoài hành tinh?" Nguyễn Hương lùi về sau một bước.

"Tất cả chúng ta đều sống trong cùng một vũ trụ và đều là sinh vật của vũ trụ mà thôi, có điều nếu cô đã gọi tôi là người ngoài hành tinh thì coi như tôi là người ngoài hành tinh đi." Trên mặt Thương Hải hiện lên một chút nghi hoặc, sau đó liền quét sóng não tra cứu tài liệu, cuối cùng có nhủ mày nói: "Nơi này chính là Trái Đất trong truyền thuyết."

"Cất, diễn khá lắm."

Sau khi diễn xong phần cảnh này, Phùng Vân Hi cảm giác mình không còn hợp với thế giới này nữa, cô đã trở thành thiếu nữ ngoài hành tinh rồi.

Đạo diễn lại cảm lấy loa nói lớn: "Cô Vân Hi kia, cảnh tiếp theo cô phải biểu hiện được sự kiêu ngạo tà ác lại quyền rũ, chính là cái cảm giác duy ngã độc tôn* đó."

*chỉ có mình ta

Phùng Vân Hi: "..."

Trước khi quay cảnh tiếp theo, Phùng Vân Hi đặc biệt nghiêm túc nói với Hứa Chu: "Anh Chu, em có thể chấp nhận tâm hồn thiếu nữ của anh nhưng anh phải cho em một khoảng thời gian chữa trị bóng ma tâm lý trong lòng em đấy."

Hứa Chu: "Nhân vật của em là một sự đối mới và là điểm sáng trong phim đấy, em phải tin tưởng anh chứ."

Phùng Vân Hi im lặng nhìn quần áo trên người mình một chút: "Em cũng rất muốn làm vậy, nhưng em biết lấy gì mà tin tưởng anh đấy."

Điều khiến Phùng Vân Hi khó chịu hơn là Chu Hạo Hiên lại đến thăm phim trường. Dù sao cô cũng chỉ là khách mời thôi, cậu ta tới thăm phim trường làm cái gì.

"Nghe nói cô là khách mời của bộ phim này nên tôi bỏ công việc tới đây đấy." Chu Hạo Hiên trưng ra vẻ mặt "mau khen tôi đi" nói với Phùng Vân Hi.

Phùng Vân Hi thể hiện rõ cô sẽ không khen cậu ta đâu, bởi vì lúc cô tốn bao công sức mới điều chỉnh được cảm xúc để quay phim thì Chu Hạo Hiên kia lại ngồi xuống bên cạnh đạo diễn rồi tặng cho cô một hàm răng trắng lóa mắt.

Sau đó, đạo diễn liền kêu cắt.

"Thật ra nếu đây là vai diễn một thiếu niên ngoài hành tinh thì tôi chắc chắn sẽ đồng vai khách mời này, chẳng qua là giới tính của nhân vật không phù hợp với tôi mà thôi. Khí chất của tôi rất hợp để đóng vai học sinh trung học đó. Có điều bộ tóc hồng phún này cũng quái thật, chắc lát nữa tôi phải đi tìm thợ trang điểm thử xem sao." Chu Hạo Hiên sau khi nói xong liền trưng ra bản mặt vô cùng giống tiểu meo meo nhà Phùng Vân Hi.

Thợ trang điểm ở bên cạnh: Cậu cho rằng đoàn làm phim là nhà cậu đấy à, không phải diễn viên trong đoàn lại còn muốn người ta tạo hình cho sao.

Đạo diễn ở bên cạnh: "Đứng đứng đứng, chính là về mặt này, Vân Hi lát nữa cứ dựa vào vẻ mặt ban nãy của cậu ta mà diễn nhé."

Nghe xong, Chu Hạo Hiên chỉ còn thiếu nước ôm bắp đùi đạo diễn khóc, bởi vì những lời này quá quen thuộc. Lúc cậu ta cùng Phùng Vân Hi quay Giang Hồ Phong Vân thì chính là bị Phùng Vân Hi liên thủ với đạo diễn ngược đãi, lẽ nào hiện tại cuối cùng cũng có đạo diễn chịu đứng ở phe cậu ta sao.

Có điều, lúc này đạo diễn lại sâu kín nói một câu: "Hạo Hiên này, diễn viên trong đoàn phim không đủ, cậu đóng vai người bán kẹo bông cho Vân Hi đi."

Nói xong, đạo diễn còn tự khen bản thân thật là quá thông minh, người nhàn rồi như Chu Hạo Hiên ở đoàn phim chỉ khiến diễn viên bị phân tâm thôi, cho nên phải kiểm soát việc cho cậu ta làm.

Chu Hạo Hiên: "..."

Thật ra, hôm nay Chu Hạo Hiên đến là vì lễ trao giải của Hiệp Hội Trao Thường Duyệt Khách. Cậu ta biết rõ những mâu thuẫn âm ỉ giữa Phùng Vân Hi và Hiệp Hội Trao Thường Duyệt Khách cho nên cậu muốn cùng cô đi thăm đó.

Lễ trao giải được tổ chức vào ngày mai. Hai người sẽ xuất phát từ đoàn phim, sau đó đến thành phố C chuẩn bị một chút là vừa kịp thời gian.

Phùng Vân Hi hỏi: "Không phải cậu được Duyệt Khách đề cử giải ành để sao, cậu đi chung với tôi sẽ không có vấn đề gì chứ?"

Chu Hạo Hiên lại trưng ra bản mặt học sinh trung học ban nãy, cười tươi rói: "Có thể xảy ra chuyện gì chứ? Không phải cô nói muốn đập cúp gì gì đó sao, nếu cô không nhận được giải thưởng thì tôi cho cô cúp của tôi để đập đó, như vậy mới là anh em tốt."

Hứa Chu "...Cậu có nghĩ tới chuyện nếu đi cùng Phùng Vân Hi thì sẽ không được trao giải không đấy?"

Hiện tại, giữa Phùng Vân Hi và Hiệp Hội Trao Thường Duyệt Khách là kiểu quan hệ muốn vạ mà dối phương ba ba ba đấy, làm sao có thể cho đối phương một cơ hội nào được. Nếu Chu Hạo Hiên thật sự cùng Phùng Vân Hi đi thăm đó thì cậu ta không thể có cơ hội đoạt giải thưởng nữa.

Phùng Vân Hi cười nói: "Ý tốt của cậu tôi xin nhận, nhưng cậu vẫn nên tự đi thăm đó đi, tôi không đi cùng cậu đâu."

Chu Hạo Hiên: Vì sao cậu này nghe giống như cậu ta không tìm được bạn diễn nữ đi thăm đó cùng vậy. Rõ ràng cậu tới giúp Phùng Vân Hi vì lo có phải đi thăm đó một mình mà.

Nhưng cuối cùng Chu Hạo Hiên vẫn rất ngấm khi ở lại. Nếu cậu ta không đi thăm đó với Phùng Vân Hi thì có thể cô sẽ thật sự tự mình đi thăm đó, đến lúc đó chi e sẽ thành trò cười cho người khác mắt.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 23: Chương 23: Thảm Đỏ*

Editor: Nhạc Dao

Beta-er: Rika Rin

Từ lúc Hiệp Hội Trao Thường Duyệt Khách thành lập tới nay, chưa bao giờ họ nghênh đón nhiều người như vậy. Số phóng viên nhiều gấp ba lần mọi lần, tất cả đều đang đợi Phùng Vân Hi xuất hiện.

Tuy bây giờ Phùng Vân Hi không phải là vô cùng nổi tiếng nhưng nhờ có một đám fan trung thành mà cô ấy đang nằm trong hot search đấy. Trích lời của một fan cuồng là: "Nếu thần tượng nhà chúng tôi muốn lên hot search thì còn dễ hơn ăn bánh."

Lúc lễ trao giải chưa bắt đầu, hàng trăm phóng viên phải ngồi ở bên ngoài còn tất cả fan của Phùng Vân Hi vì giữ gìn thanh danh cho thần tượng nhà mình nên đứng tại chỗ, kéo một cái băng rôn cực kỳ dài.

Trên băng rôn ghi: "Phùng Vân Hi, chúng em yêu chị!"

"Xin hỏi, các bạn có thể xích ra một chút không? Các bạn chiếm hết chỗ rồi, thần tượng của chúng mình không nhìn thấy poster của chúng mình được." Một cô bé là fan của người khác lễ phép hỏi.

Sau đó, cô bé thấy fan của Phùng Vân Hi vô cùng thân thiện nhường đường: "Chúng mình chỉ tạm thời giơ băng rôn lên thôi, khi nào lễ mở màn thì chúng mình sẽ đổi cái khác."

"Bạn xem thứ quyền sách này đi."

Sau đó, mỗi fan của người khác đã yêu cầu fan của Phùng Vân Hi xích ra nhận được một quyển sách về Phùng Vân Hi, bên trong có vô vàn ảnh của Phùng Vân Hi.

"Bạn có thể yêu thích nhan sắc của idol nhà mình rồi sau đó yêu mến tính cách của nữ thần."

Phóng viên bên cạnh: "...". Chẳng lẽ, tất cả fan của Phùng Vân Hi đều thần kỳ như vậy ư?

Sau đó, những phóng viên đang ngồi đợi cảm thấy có chút nhàm chán, dù sao cũng rảnh rồi thì xem thứ quyền sách về Phùng Vân Hi cũng được.

Mười phút sau...

"Wow wow wow, Phùng Vân Hi là tiên nữ không dính bụi trần, tôi không ngờ cô ấy bất kỳ câu hỏi sắc bén nào."

"Tôi nói cho mọi người biết, không ai được bôi đen cô ấy, cô ấy là tiên nữ giáng trần, chúng ta không thể để cho cô ấy bị nhân gian làm ô uế được."

"Cô gái, có còn quyền nào không? Cho tôi thêm một quyển đi, một quyển tôi dùng để xem, quyển còn lại dùng để trưng bày."

Phóng viên đến muộn: Fan của Phùng Vân Hi là tà giáo ư? Vì sao tôi chỉ đến muộn một chút thôi mà tình hữu nghị giữa tôi và đồng nghiệp đã vỡ nát rồi? Rõ ràng trước khi xuất phát, chúng tôi đã thảo luận hết tất cả vấn đề sẽ hỏi trong đêm nay mà.

Váy dài màu xanh biển bao lấy dáng người nóng bỏng nhưng lại không hề dụng tục, mái tóc đen tuyền xoả xuống như sóng nước, che khuất phần lưng.

Sau khi Phùng Vân Hi chuẩn bị xong xuôi, ngay cả Hứa Chu cũng bị hấp hồn.

Một tay Tiểu Ly cầm sửa chữa, tay còn lại chọn trang sức cho Phùng Vân Hi. Vì Phùng Vân Hi mà cô ấy đã đến tận đây luôn đấy. Chính xác, cô ấy lại bị chính mình làm cảm động nữa rồi.

Phùng Vân Hi soi gương một hồi lâu rồi nhét đi động của mình vào lòng của Hứa Chu: "Anh Chu, chụp giúp em vài tấm đi, em cần dùng."

Ánh mắt Tiểu Ly liếc qua liếc lại hai người: "Vân Hi ới, cuối cùng tớ cũng tin rằng tình cảm của cậu với anh Chu là thật lòng, tớ cũng tin cậu sẽ không đổi quán lý luôn."

Phùng Vân Hi: "Là sao?"

"Không ngờ cậu lại yên tâm để cho đàn ông thô lỗ như anh Chu chụp ảnh cho cậu. Chẳng lẽ, nhiều đây còn chưa đủ chứng minh tình cảm của cậu dành cho anh ấy sao?"

Hứa Chu: "..."

"Vậy thì đợi tiểu Trân về rồi chụp cho mình vậy." Nói xong, Phùng Vân Hi lấy lại đi động.

"Em selfie vài tấm đã."

Hứa Chu: Anh ta chỉ muốn lẳng lặng suy nghĩ, vì sao người đau khổ luôn là mình?

Lúc lễ trao giải sắp bắt đầu, Ôn Tuấn đến tận đây để đưa cho Phùng Vân Hi một cái dây chuyền gắn đá quý màu xanh dương. Dây chuyền này là hàng thật 100% viên đá quý to như trứng bỏ cầu, xung quanh viên đá còn khắc kim cương nữa.

"Ông chủ của tôi nhìn thấy bài đăng của cô trên Weibo, thấy sợi dây chuyền rất hợp với váy của cô nên bảo tôi đưa đến đây." Về mặt Ôn Tuấn nhẹ nhõm nhưng nội tâm đã sụp đổ thành ngàn mảnh.

Từ chỗ anh ta đến chỗ Phùng Vân Hi không phải cách một con đường dài, mà là một thành phố lặn đó!

Sau khi anh ta chuẩn bị hết tài liệu cho cuộc họp, ông chủ đột nhiên bảo là sẽ giao một nhiệm vụ quang vinh cho anh ta. Trong khoảnh khắc đó, anh ta còn tưởng mình đã được thăng chức. Ai dè, nhiệm vụ lại là đưa dây chuyền cho Phùng Vân Hi.

Máy là thành phố A không xa thành phố C mấy. Nếu không, đừng nói là đi đến thăng chức, anh ta còn phải lo lắng về tiền thưởng của tháng này mất.

Tiểu Ly cười cười, đem trang sức cô ấy đã chọn vào trong hộp, còn hát một câu: "Nếu như đây không phải là yêu thì còn gì buồn hơn nữa.*" Khi đi đến bên cạnh Phùng Vân Hi thì đổi giọng: "Đã bị em chinh phục như vậy đó."

*Đoạn này là hai câu hát trong hai bài khác nhau. Bài đầu tiên là nếu như đây không phải là yêu của Jacky Cheung, bài thứ hai là chinh phục của Na Ying.

Nếu như đây không phải là yêu: <https://www.youtube.com/watch?v=XNddIVxU3Fzc>

Chinh phục: https://www.youtube.com/watch?v=WXzHhEWb__A

Phùng Vân Hi: "Tớ không nghĩ hát mà không có nhạc nền hợp với cậu đâu."

Tiểu Ly: "..."

Vì cô đi thăm đồ chung với Chu Hạo Hiên nên hai người phải xuất phát cùng lúc.

Trước khi xuất phát mười phút, Chu Hạo Hiên tới phòng nghỉ của Phùng Vân Hi. Sau đó, cậu trở nên không được bình thường.

Thật ra, biểu hiện bây giờ của Chu Hạo Hiên vô cùng phù hợp với chuẩn mực của người bình thường nhưng Phùng Vân Hi đã quen với việc cậu là người vui vẻ, thích trêu chọc người khác nên không quen với việc cậu nghiêm túc.

"Này, cậu có chuyện gì há?" Phùng Vân Hi nghĩ, nếu không phải đã xảy ra chuyện kinh khủng gì thì sao một Chu Hạo Hiên vui vẻ lại thay đổi 180 độ được.

Chu Hạo Hiên nhẹ nhàng liếc qua Tiểu Ly: "Không có việc gì hết, sao vậy?"

Phùng Vân Hi: "..."

Cậu trai à, hành động của cậu đã nói rõ nội tâm của cậu, cậu còn dám nói là không có chuyện gì há?

Phùng Vân Hi nhìn thoáng qua Tiểu Ly, cô phát hiện Tiểu Ly hoàn toàn không chú ý đến Chu Hạo Hiên, cô nàng này vẫn chăm chú ăn ăn mà thôi.

"Tiểu Ly, cậu nhìn xem quần áo của chúng tớ khi đi thăm đồ có hợp nhau không?" Phùng Vân Hi hỏi.

Tiểu Ly ngẩng đầu: "À đi chung với cậu thì đều bị lu mờ hết, cậu không cần lo anh ta đoạt mất hào quang của cậu đâu."

Chu Hạo Hiên: Ahuhu~

Lễ trao giải chính thức khai mạc vào bảy giờ tối.

Hiệp Hội Trao thưởng Duy Khách không muốn cho Phùng Vân Hi cơ hội để nổi bật nên cô không phải là người xuất hiện đầu tiên, vị trí máu chó cũng không phải cô nổi. Có xuất hiện vào lúc khán giả mệt mỏi nhất.

Trong lúc đợi chờ để lên sân khấu, Phùng Vân Hi bảo Hứa Chu đi mua một nồi lẩu Tứ Xuyên, vài cái ví mường và đường trắng. Cô còn bảo Hứa Trân mua cho mỗi fan đang đợi cùng với cô một ổ bánh mì và một ly cà phê.

Vì thế, bầu không khí liền trở nên khó tả, vài nhóm người đang điên cuồng gào thét, chỉ có một nhóm fan đang điên cuồng ăn.

"Lần này là bỏ phiếu trên mạng, cô vẫn còn cơ hội đoạt giải mà. Hồi này, tôi còn lên Weibo kêu gọi mọi người bỏ phiếu cho cô đó." Đây là một trong những lần hiếm hoi mà Chu Hạo Hiên nghiêm túc nói chuyện với cô.

Nghe vậy, Phùng Vân Hi lấy một cái búa nhỏ từ sau lưng ra: "Tôi đã chuẩn bị cái búa luôn, cậu nghĩ cơ hội tôi đoạt giải có lớn không?"

Đợi hơn một tiếng, xe của Phùng Vân Hi mới lái vào hội trường.

Bầu không khí lập tức sôi nổi hơn hẳn, người không biết còn tưởng đại mình tỉnh đã đến đây đó.

Tay băng rôn không phải cực kỳ bự nhưng nổi bật hơn mây là cờ nhỏ xíu của mấy fan khác. Fan của các idol khác toàn đều dùng mây lá cờ bé xíu như trong đại hội thể thao, lâu lâu sẽ phát phát vài cái.

Không có mình tỉnh nào được hoan nghênh khi xuất hiện như Phùng Vân Hi cả.

"Vân Hi Vân Hi Vân Hi."

"Nữ thần, nữ thần, chúng em sẽ mãi mãi ủng hộ chị!"

Chu Hạo Hiên xuống xe trước nhưng người hâm mộ vẫn liên tục gào thét.

Phóng viên cũng chia thành hai phe: Một phe là vừa bị fan của Phùng Vân Hi "tấy não" nên đã gia nhập đội ngũ hâm mộ Phùng Vân Hi, phe còn lại vẫn còn tỉnh táo, muốn hỏi rất nhiều vấn đề.

Sau khi Chu Hạo Hiên xuống xe thì lái vòng qua bên kia, mở cửa cho Phùng Vân Hi, lịch thiệp đưa tay ra, Phùng Vân Hi vịn tay cậu, bước xuống.

Mọi người im lặng trong ba giây rồi lập tức bùng nổ!

"A a a, nữ thần, chị có biết chị đẹp hơn rồi không!"

Phóng viên cũng lập tức ủa lên, Phùng Vân Hi ngờ ngác trước những câu hỏi của họ. Cô cảm thấy năng lực tiếp nhận của cô vẫn còn kém quá, cô vẫn còn có thể bình tĩnh trả lời câu hỏi đã là kỳ tích rồi.

"Người đàn ông bí ẩn sau lưng cô là ai vậy? Là Chu Hạo Hiên đang đứng cạnh cô sao?"

"Có nghĩ sao về tin đồn rằng cô nổi lên là nhờ núi dựa vững chắc?"

"Cô có lòng tin sẽ đoạt giải lần này không? Cảm nghĩ của cô dành cho Trương Lan Lan là gì?"

"Tất cả đều đặt ra cho tôi. Nữ thần, chị đã nghĩ ra bài phát biểu cảm nghĩ khi đoạt giải chưa?"

Không biết là ai tình mắt, phát hiện ra sợi dây chuyền lấp lánh của Phùng Vân Hi. Sau đó, toàn bộ máy ảnh đều tập trung vào sợi dây chuyền.

Trong suốt toàn bộ quá trình, Chu Hạo Hiên cư xử lịch thiệp như một quý ông, cậu vừa che chở cho Phùng Vân Hi vừa mỉm cười với phóng viên.

Phùng Vân Hi mỉm cười: "Cuối cùng tôi cũng thấy cậu giống nam thần."

Chu Hạo Hiên vẫn mỉm cười: "Cuối cùng tôi cũng cảm thấy cô giống tiên nữ."

"..."

Với những câu hỏi này, hai người đã nhốt trí vào nhau là sẽ không trả lời. Ai bảo họ là "Tiên nữ siêu phẩm thoát tục" và "Lạnh lùng đến mức vạn vật xung quanh đều đóng băng" chứ.

Phùng Vân Hi xem như đã qua cửa ải thâm đồ nhưng chút nữa gặp MC thì mới là của ải khó khăn. Cô có thể từ chối trả lời câu hỏi của phóng viên nhưng không thể từ chối trả lời câu hỏi của MC.

Hiệp Hội Trao Thường Duyệt Khách không ngờ Phùng Vân Hi còn dám xuất hiện. Đầu sao, khi cô ta đến thì chắc chắn sẽ bị mất mặt, trừ phi cô ta tự tin bản thân sẽ được nhận giải. Nhưng mà, Hiệp Hội Trao Thường Duyệt Khách vô cùng tự tin rằng xác suất Phùng Vân Hi đoạt giải chính là con số không tròn trĩnh.

Ai dè, Phùng Vân Hi không những tới mà còn xuất hiện như một nữ thần nữa chứ!

Khi Phùng Vân Hi đi hết thâm đồ, tới chỗ của MC thì cô nhìn thấy nụ cười xấu xa của MC thì đã biết ngay vị này không có ý tốt rồi.

Vì Hiệp Hội Trao Thường bảo cô ta thắng thần nên cô ta vào thắng vẫn đề luôn: "Tôi thấy cô không trả lời bất kỳ câu hỏi nào của phóng viên nên tôi muốn thay họ hỏi cô một có, có được không?"

Phóng viên: Mắc mớ gì đến chúng tôi?

Phùng Vân Hi gật đầu: "Được, cô hỏi đi."

"Có nghĩ sao về việc người khác nói cô nổi lên là vì núi dựa?"

"Có chắc chắn là cô muốn hỏi vấn đề này sao?"

MC phân vân khi nghe Phùng Vân Hi nói như vậy nhưng vẫn gật đầu: "Cô có thể trả lời vấn đề này không?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Buổi Trao Giải Phong Ba*

Phùng Vân Hi trầm mặc mấy giây, sau đó cô cười tươi tắn như hoa: "Những gì cô nói chỉ đúng một điểm, đó chính là tôi có hậu thuẫn."

Chu Hạo Hiên đứng bên cạnh Phùng Vân Hi định thay cô hòa giải: "..."

Người dẫn chương trình sững sờ, cô ta còn đang muốn tiếp tục làm Phùng Vân Hi khó xử đấy. Cô ta còn muốn hỏi chuyện tiếp theo như thế nào, hỏi Phùng Vân Hi có cảm tưởng ra sao. Tại sao mọi chuyện lại không đi theo kịch bản chứ?

"Tôi cảm thấy hiện tại bản thân chưa được tỉnh là quá nổi tiếng, chẳng qua là nhờ có cộng đồng fan ủng hộ tôi mà thôi. Hơn nữa, những gì tôi có được cũng không phải là do hậu thuẫn, mà chính là nhờ sự cố gắng và kỹ năng diễn xuất của bản thân. Bởi vì có người nâng đỡ nên tôi có được tài nguyên tốt, nhưng chẳng lẽ có tài nguyên tốt mà không cần cố gắng cũng có thể thành công sao? Lúc quay phim là vào mùa hè, tôi phải mặc đồ cổ trang thật dày, mỗi ngày chỉ ngủ vài tiếng. Để quay phim, tôi còn phải đối mặt với nhiều vấn đề khác nữa. Không chỉ tôi, mà tất cả diễn viên khác cũng như thế." Phùng Vân Hi nói xong, cô mỉm cười hỏi: "Vậy bây giờ có còn câu hỏi nào nữa không?"

Người dẫn chương trình: "...". Những gì cô ta muốn hỏi thì Phùng Vân Hi đều đã nói hết, cô ta còn biết hỏi gì nữa. Với lại, cô ta cũng chưa bao giờ gặp phải tình huống này.

Quá thắng thần.

"Vậy cô có cảm thấy việc cô không cần thứ vai mà được chọn là không công bằng đối với những diễn viên khác không?" Một MC khác liền lập tức hỏi xoáy Phùng Vân Hi.

"Cần tôi gọi điện thoại cho đạo diễn không?"

"Sao cơ?"

"Tôi nói cần tôi gọi điện thoại cho đạo diễn không, rồi cuộc tại sao ông ấy lại đồng ý cho tôi vào đoàn phim."

Không khí của buổi lễ bởi vì những lời của Phùng Vân Hi bỗng trở nên khẩn trương. Sau đó, Chu Hạo Hiên bật cười.

Phùng Vân Hi: Cậu ta cười thật không đúng lúc.

Chu Hạo Hiên nói với vẻ mặt chân thành: "Đạo diễn của đoàn phim chúng tôi đặc biệt yêu quý Vân Hi, tôi nghĩ nguyên nhân chính là do Vân Hi đã tạo ra bầu không khí thoải mái khiến mọi người diễn xuất tốt hơn. Có ấy đã giúp tôi nhập vai rất nhiều lần."

Người dẫn chương trình thấy cách này không ổn, liền vội vàng đổi sang chủ đề khác: "Trên Weibo của cô có đăng một bức ảnh chụp lưng của một người, vậy đó có phải là người đã nâng đỡ cô không? Quan hệ của hai người là như thế nào?"

"Anh ấy đồng ý cho tôi đăng ảnh của mình, anh nghĩ quan hệ của chúng tôi là như thế nào?" Phùng Vân Hi chỉ giải thích mơ hồ, cô còn hỏi ngược lại người dẫn chương trình.

Người dẫn chương trình: Sao tôi biết được quan hệ của hai người là như thế nào chứ.

Anh ta dường như có thể nghe được một tiếng KO* ~ ~ từ trong không trung.

(*knock-out: hạ đo ván.)

Phùng Vân Hi cũng hiểu được MC vừa mới nói tôi chuyện không cần thứ vai là ý gì, chính là ám chỉ cô và Trương Lan Lan. Hôm nay, bọn họ vị muốn nâng Trương Lan Lan mà làm đủ trò, còn để cô ta làm mình tình mở màn bước thâm đồ nữa.

"Nếu còn có ai nghĩ rằng tôi không cần thứ vai mà được nhận, cho rằng tôi đoạt vai diễn thì hãy đến tìm tôi. Tôi sẽ cho người đó công bằng." Phùng Vân Hi nói thêm.

Nhắc tới chuyện này, cô cảm thấy thật oan uổng, cô thật sự không biết Lâm Chính Hào đã chọn được nữ diễn viên chính. Nếu biết được thì cô chắc chắn sẽ không tham gia vào bộ phim điện ảnh kia.

Còn nữa, cứ xem như vai nữ chính của Cửu Thiên Kiếm không phải là cô thì cũng không đến lượt Trương Lan Lan. Bởi vì, kiếp trước cũng không phải là Trương Lan Lan nhận vai này.

Dưới đài, mọi người đều trợn mắt há mồm.

CMN. Quá đáng cấp!

Người dẫn chương trình không dám hỏi thêm Phùng Vân Hi cái gì. Ok! Có rất giỏi, chúng tôi nhường đường cho cô.

Đi đến chỗ ngồi, Phùng Vân Hi mới biết cái gì gọi là đáng ghét thật sự. Bên trái cô là Trương Lan Lan, bên phải là Hoàng Diệu Diệu; không chỉ thế, chỗ ngồi của Chu Hạo Hiên lại được sắp xếp ngược lại với chỗ của Phùng Vân Hi.

Vốn dĩ, Hoàng Diệu Diệu chỉ là sự việc ngoài ý muốn mà thôi. Mọi người chỉ biết rằng có một tòa soạn tạm thời đổi ảnh bìa vốn chỉ có một mình Phùng Vân Hi thành hai người nên Phùng Vân Hi không chụp. Bọn họ vốn không biết người được thêm vào kia chính là Hoàng Diệu Diệu.

Ngồi ở vị trí này, người khổ nhất không phải Phùng Vân Hi mà là Hoàng Diệu Diệu. Phùng Vân Hi chán ghét cô, Trương Lan Lan thấy cô và Phùng Vân Hi cùng công ty nên cũng chán ghét cô.

Hoàng Diệu Diệu: Tôi chỉ muốn đi trên thảm đỏ thôi mà, hai người không cần phải hưng dữ với tôi như thế đâu.

Thật ra mà nói, tất cả những chuyện này Hoàng Diệu Diệu có thể không để bụng, cũng có thể chịu đựng, nhưng cô ấy không thể chịu được chuyện Phùng Vân Hi gọi cô là Hoàng Nhị Nha. Vì thế, Phùng Vân Hi chưa cần nói chuyện trước, cô ấy đã vội vàng đứng lên: "Vân Hi, cô lại đây ngồi này."

Phùng Vân Hi "..." Thật vì diệu, không ngờ Hoàng Nhị Nha lại có thái độ tốt với cô như thế. Từ khi Hoàng Nhị Nha bắt đầu thăm mến vị sư huynh kia thì đều ra sức đối đầu mỗi lần gặp cô.

"Hoàng..."

"Đừng khách khí như vậy, không cần gọi học tỷ, cô có thể trực tiếp gọi tôi là Nhị Nha."

Phùng Vân Hi: Σ (°Δ°|||)/

Hoàng Nhị Nha khóc ròng, vì quá căng thẳng mà cô ấy đã nói sai tên mình rồi.

Gần đây Hoàng Diệu Diệu đang thay đổi sang hình tượng điềm đạm đáng yêu, cho nên trang phục hôm nay cô ấy mặc chính là váy công chúa bông bênh màu vàng nhạt, cách trang điểm cũng đặc biệt ngọt ngào.

Nghe giọng nói ngọt ngào cùng nụ cười đầy nắng xuân của cô ta, cùng với một câu cô có thể gọi tôi là Nhị Nha.

Lục sát thương không nhỏ đâu!

Trương Lan Lan nhìn Phùng Vân Hi ngồi xuống bên cạnh à, mới nhỏ giọng nói: "Tôi còn tưởng rằng cô không muốn ngồi chỗ bên cạnh tôi chứ."

Trương Lan Lan đã nghĩ, nếu Phùng Vân Hi tự biết rõ địa vị của mình thì hôm nay cô không nên đến. Nhưng thật ra chuyện này đối với à cũng không có ảnh hưởng mấy. Lúc này Phùng Vân Hi còn ở trước mặt à kiêu căng, nghĩ lại đúng là rất buồn cười, bây giờ Phùng Vân Hi nghĩ bản thân mình cao giá bao nhiêu thì lát nữa lại càng bị đánh đau bấy nhiêu.

Phùng Vân Hi lười nhìn à: "Thật là khéo, hai chúng ta đều nghĩ đến một chuyện đúng không."

"Cô có biết là trên mạng bây giờ đang thịnh hành một câu so sánh không?" Trương Lan Lan vừa nói vừa sửa sang lại váy của mình.

"Câu gì?"

"Nghĩ quá nhiều!"

"Cô thực sự nghĩ quá nhiều, câu này đúng là rất thích hợp cô."

Theo cấp bậc buổi lễ trao giải này, đứng ra mà nói là sẽ không thể mời được Lâm Chính Hào, nhưng Lâm Chính Hào lại tự mình đến. Ở đây có ai mà không biết nữ chính Lâm Chính Hào hợp ý là Trương Lan Lan chứ, nên tất cả mọi người đều cho rằng anh ta đến đây là để nâng đỡ cho Trương Lan Lan.

Thật ra Lâm Chính Hào không muốn đi thảm đỏ, nhưng mà người trong Hiệp Hội nhất quyết mời anh ta đi cho bằng được. Lâm Chính Hào bước trên thảm đỏ, vị thế của buổi lễ trao giải này cũng có thể nâng lên một bậc.

Khi Lâm Chính Hào bước lên thảm đỏ, MC dẫn chương trình hỏi anh ta: "Hôm nay, đạo diễn Lâm đến đây thật sự làm cho chúng tôi cảm thấy vô cùng bất ngờ. Nhưng mà, ngài cũng không có tác phẩm đạt được đề cử, cho nên lần này ngài đến là vì ai đó sao?"

Anh ta ám chỉ cũng thật rõ ràng, chỉ thiếu điều nói thẳng ra là: Đạo diễn Lâm, ngài mau nói đi, hôm nay ngài đến là vì muốn chống lưng cho Trương Lan Lan.

Bên trong buổi lễ mọi người đều đang xem trực tiếp thảm đỏ, đến lúc này, ánh mắt của mọi người đều vô tình hay cố ý đều nhìn sang chỗ của Phùng Vân Hi cùng Trương Lan Lan.

Trương Lan Lan nói ra: "Đây đúng là ngoài ý muốn, tôi không nghĩ rằng đạo diễn Lâm sẽ đến. Cô vừa mới nói cái gì nhỉ? Cô nói muốn công bằng? Tiếc quá, cô cảm thấy cô còn có thể nhận được vai diễn kia sao?"

Đúng là quá mỉa mai.

"Tôi có thể nhận được vai diễn kia hay không thì cũng không đến lượt cô quyết định, cũng không phải do đạo diễn Lâm quyết định, người quyết định chính là fan nguyên tác. Cho nên những lời này của cô là nói thay lời của fan nguyên tác và tác giả sao? Cô đã hỏi qua ý kiến của bọn họ chưa? Hay là, cô cho rằng những chuyện này cũng không quan trọng, bởi vì đạo diễn Lâm vừa ý cô, thế là cô có thể nắm chắc?"

Hoàng Diệu Diệu ngồi ở một bên có chút không thể tin được, người này là Phùng Vân Hi sao? Thì ra Phùng Vân Hi lúc trước không phải để bị bắt nạt, mà là cô khinh thường cái cọ với người ta.

Cô ấy định nói cái gì đó, nhưng suy nghĩ một chút vẫn ngậm miệng lại.

Hai người cứ tiếp tục cãi nhau đi, tốt nhất là làm cho tất cả mọi người ở đây chú ý đến hai người; đừng có ai chú ý đến việc cô ấy vừa mới nói Phùng Vân Hi gọi bản thân là Nhị Nha là được.

Lúc này, Lâm Chính Hào đã bắt đầu trả lời: "Tôi đúng là vì một người mà đến. Bởi vì quyết định sai lầm của tôi đã làm cho cô ấy vướng vào những so sánh không đáng có, cho nên hôm nay tôi đến cũng là để xin lỗi."

"..."

Trong khán phòng ồ lên một trận.

Nói tới đạo diễn phẩm cách cao thượng, không vì tiền tài mà dao động, đừng cảm đấu tranh vì nữ chính mà mình vừa ý thì có được mấy người đâu. Đây là tình huống gì vậy.

Người dẫn chương trình ở bên cạnh: Đây chính xác là kỳ niệm đáng nhớ nhất trong sự nghiệp làm MC của cô. Quá kích thích! Có vinh viễn không thể đoán được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, hơn nữa những người đến đây đều không trả lời theo kịch bản.

Thật ra, Lâm Chính Hào đến đây để gặp Phùng Vân Hi. Lúc trước anh ta liên lạc với quản lý của Phùng Vân Hi, nhưng người ta nói là hãy đợi đến lúc Phùng Vân Hi thi đấu với Trương Lan Lan xong rồi hãy nói tiếp. Không còn cách nào khác, anh ta chỉ có thể đến buổi lễ trao giải này để tìm người, bởi nói thế nào thì tình cảnh hiện tại của Phùng Vân Hi cũng là do anh ta tạo ra.

Tuy vậy anh ta cũng không định nói gì cả. Chẳng qua là bạn tổ chức một hai đôi anh ta đi thăm đó, mặc kệ anh ta có cự tuyệt thế nào đi nữa, vẫn muốn anh ta nhất định phải lên thảm đỏ. Sau đó, người dẫn chương trình còn hỏi anh ta câu hỏi bên nhon như thế, làm anh ta còn tưởng rằng người anh ta đang đối mặt không phải là người dẫn chương trình mà phóng viên đấy.

MC dẫn chương trình không hỏi gì nữa, nhường đường cho Lâm Chính Hào đi.

MC dẫn chương trình: Mấy người đều rất giỏi, tôi không muốn nói chuyện với mấy người nữa.

Nghe xong đoạn đối thoại này, sắc mặt Trương Lan Lan lúc đỏ lúc trắng, cô ta cắn răng nói: "Cô đúng là lợi hại, ngay cả đạo diễn Lâm mà cô cũng có thể mua chuộc."

Chắc chắn là bị mua chuộc. Nếu như không phải là mua chuộc thì tại sao thái độ của anh ta lại thay đổi nhanh như thế.

Phùng Vân Hi biết rõ Lâm Chính Hào đi tìm Hứa Chu, nên cô cũng không quá ngạc nhiên khi nghe được những lời này. Cô nói: "Không phải là đạo diễn Lâm bị mua chuộc, là anh ta cuối cùng mới thấy rõ ai mới thích hợp làm nữ chính nhất."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 25: Lễ Trao Giải Duy Khách

Editor: Hắc Thiên

Beta-er: Nhạc Dao

Không biết mọi người có để ý là chương 23 không phải do chị Y Phi beta không nhỉ? Chương này cũng là do bé editor mới edit đấy3

Quá trình trao giải của Duy Khách sẽ bắt đầu bằng các minh tinh báo danh, rồi sẽ nhờ bạn bè trên mạng bỏ phiếu. Trong vòng mười phút, hai người có số phiếu cao nhất sẽ PK với nhau, trận này chỉ có người xem tại lễ trao giải mới được bỏ phiếu. Ai có số phiếu nhiều nhất thì người đó sẽ nhận được giải tại hạng mục đó.

Vai nữ phụ xuất sắc nhất được trao giải đầu tiên, số phiếu của Phùng Văn Hi và Trương Lan Lan chỉ nhỉnh hơn 2 ứng cử viên còn lại một chút xíu. Phùng Văn Hi không tin rằng Hiệp Hội Trao Thường Duy Khách không động tay động chân vào vấn đề này đâu.

Song, kết quả này giống y hệt như những gì Hứa Chu nghĩ. Anh ta cũng đã nói rằng, bọn họ chỉ cần giờ trò ở trận chung kết là được rồi. Bởi vì mục đích của Hiệp Hội Trao Thường Duy Khách là để Trương Lan Lan đấu với Phùng Văn Hi rồi dùng số phiếu bầu chọn của Trương Lan Lan đánh bại Phùng Văn Hi. Đây cũng là cách tốt nhất để họ lấy lại danh dự.

Bất kỳ ai vào trận chung kết thì thực lực của họ không khác nhau nhiều lắm, trường hợp như Phùng Văn Hi và Trương Lan Lan cũng không ít nhưng người thắng cuộc thường là một người khác*.

(*Ý là nếu bình thường có hai minh tinh đấu với nhau trong sự kiện trao giải thì người thắng cuộc thường là người thứ ba.)

Không khí của hội trường vô cùng náo nhiệt, không ai thất thần vì đây là một bộ phim đang rất hot.

"Cộng thêm cái cúp này nữa là tôi đã có bảy cái cúp." Trương Lan Lan mỉm cười thanh lịch. Á đã suy nghĩ cẩn thận, bảy giờ Lâm Chính Hào đã không thể làm gì được, đầu Lâm Chính Hào có thái độ gì đi nữa, vai nữ chính của Cửu Thiên Kiếm là do tác giả và fan của nguyên tác chọn.

Nếu Lâm Chính Hào không thích á cũng không sao, cũng lắm thì chụp hết bộ phim này rồi tạm biệt nhau luôn.

"Bảy cái cúp hả? Có cho rằng cô có bảy cái cúp thì có thể gọi được Thần Long à! Có đúng là ngây thơ, số cúp của cô không phải làm bằng long châu đâu." Phùng Văn Hi cười lạnh một cái*.

(*Đoạn này chắc là tác giả đang so sánh với bảy viên ngọc rồng chẳng?)

Trương Lan Lan: "...Ai muốn cùng cô nói về việc đó."

"Vậy cô muốn nói việc gì?"

"..."

Trương Lan Lan: Chẳng lẽ tôi phải nói huych toẹt ra tôi nhận được nhiều giải hơn cô sao?

Lúc này, ở trên sân khấu, ảnh chụp của Phùng Văn Hi và Trương Lan Lan ở hai bên, phía dưới ảnh là số 0, tượng trưng cho việc bảy giờ họ đều có 0 phiếu.

Trên sân khấu đã đổi MC, một người trong số đó nói: "Bảy giờ, mời khán giả dưới khán đài bầu chọn cho vai nữ phụ xuất sắc nhất trong lòng bạn bằng tám phiếu đang nằm trong tay của mình. Nếu sau mười phút mà bạn chưa chọn được ai thì phiếu của bạn sẽ không được tính. Hiện tại, chúng tôi bắt đầu đếm ngược đây."

Mười giây sau, cuộc bỏ phiếu chính thức bắt đầu. Sau đó, trên màn hình lớn, số phiếu của Trương Lan Lan bắt đầu tăng lên, trong khi số phiếu của Phùng Văn Hi vẫn dừng lại ở con số 0 tròn trĩnh.

Một phút trôi qua...

Ba phút trôi qua....

Phùng Văn Hi vẫn không có phiếu nào trong khi Trương Lan Lan đã có gần bốn số, cô ta đột nhiên nở nụ cười.

Người xem trực tiếp tức giận rồi. Đây là gian lận đấy, chắc chắn là gian lận rồi! Sao mà không có đủ chỉ một phiếu cơ chứ!

Tôi là fan cuồng của Phùng Văn Hi! Đau lòng cho Hi Hi nhà chúng ta quá đi, nhìn xem cô gái của tôi già và kiên cường ngồi bên cạnh Trương Lan Lan kia, tôi thật muốn an ủi cô ấy nha. Không sao, trong lòng chúng tôi, Hi Hi mãi mãi là tuyệt nhất.

Tôi chỉ đi ngang qua: Mặc dù tôi không phải là fan của Phùng Văn Hi nhưng chuyện này vô cùng quá đáng đó, Hiệp Hội Trao Thường đã làm quá rồi.

Trúng xảo với cả chưa: Trương Lan Lan kia còn dám vừa nhìn về phía nữ thần của chúng tôi vừa cười châm chọc nữa, đã đảo Hiệp Hội Trao Thường Duy Khách, đã đảo Trương Lan Lan.

Đừng nói là khán giả bị sốc, Hiệp Hội Trao giải Duy Khách cũng sốc không kém. Nếu họ để Trương Lan Lan thắng kiểu này thì chẳng phải chuyện họ giờ trò rõ như ban ngày sao? Họ đâu có bị ngu, giờ trò cũng cần có kỹ thuật chứ đâu thể nào chơi ngu như vậy được?

"Nhanh đi kiểm tra lại hệ thống! Có phải hệ thống đã xảy ra chuyện gì không?"

"Hệ thống đều rất bình thường, thật sự là không có người nào bỏ phiếu cho Phùng Văn Hi."

Bảy phút sau, Trương Lan Lan đã bắt đầu sửa sang lại trang phục để chuẩn bị lên đài lĩnh thưởng. "Thật ra, nếu không cùng một cấp bậc thì rất khó so sánh."

Phùng Văn Hi vô cùng đồng ý với những lời này: "Đúng vậy."

Đúng lúc đó, số phiếu bầu của Phùng Văn Hi tăng lên không ngừng, nhanh như gió, khiến khán giả không tài nào nhìn được số phiếu.

Nét mặt của Trương Lan Lan cứng đờ, khán giả ngồi dưới khán đài lẳng lặng đợi Phùng văn Hi châm chọc Trương Lan Lan.

Mười phút sau, số phiếu của Trương Lan Lan còn không bằng số lẻ của Phùng Văn Hi, chuyện này thật sự là...

Một phút sau khi cuộc bầu chọn kết thúc, MC miễn cưỡng nói: "Chúc mừng Phùng Văn Hi đã đoạt giải nữ phụ xuất sắc nhất, bảy giờ thì mời cô lên nhận giải."

Khi ánh đèn soi vào người Phùng Văn Hi thì cô đứng đấy, gật đầu với mọi người, trên mặt hiện lên một nụ cười nhẹ như mây gió.

Chờ Phùng Văn Hi đi lên, MC nói với cô vài câu lên báo người ta đưa giải thưởng, người ban thưởng vốn dĩ là phó hiệp hội trường cơ.

Nhưng mà, sau khi cuộc bỏ phiếu kết thúc thì phó hội trường đã viện cớ đi toilet rồi trốn đi luôn, thuận tay dẫn luôn MC, sau đó thì không ai muốn đi lên nên cuối cùng thì đành chọn một minh tinh nhỏ ra sân. Cô minh tinh nhỏ kia cũng thấy cực kỳ lúng túng nên cô ấy nhanh chóng trao cúp cho Phùng Văn Hi rồi đi xuống ngay.

Phó hội trường: Các người nghĩ ông đây ngu lắm hay sao? Bây giờ đi lên thì chẳng khác nào tự vả vào mặt mình.

Đây là lần trao giải xấu hổ nhất trong lịch sử của Hiệp Hội Trao Thường Duy Khách

Vì vậy, khi cô vừa cầm cúp thì đài truyền hình trực tiếp đã bị spam.

Tuy đứng trên đỉnh núi cô đơn và con đường thành công cũng cô đơn nhưng vẫn phải xuống thôi

Văn Hi không khóc. Dù lần trao thưởng này rất qua loa nhưng nếu so với Trương Lan Lan thì vẫn tốt hơn nhiều.

Mọi người có biết tại sao vị cameraman kia lại không quay hàng ghế kia không? Bởi vì anh ta sợ mất chén cơm!

Lúc này, MC dẫn chương trình đã điều chỉnh lại tâm trạng. Cô ta còn nghĩ hôm nay là ngày may mắn vì người phỏng vấn Phùng Văn Hi đi thăm đó không phải là mình, ai dè lại gặp ngay một thử thách khó khăn như này.

MC dẫn chương trình tươi cười: "Chúc mừng Văn Hi của chúng ta đã đạt được giải nữ phụ xuất sắc nhất, liệu cô có thể phát biểu cảm nghĩ của cô không?"

Phùng Văn Hi hơi do dự: "Cảm nghĩ của tôi sau khi đoạt giải có hơi dài, mong mọi người thông cảm cho."

MC dẫn chương trình: Cô không thể quan tâm tâm cảm xúc của tôi một chút ư? Nói nhanh một chút không được sao?

Mọi người đột nhiên nhìn thấy Phùng Văn Hi lấy ra một cái búa từ túi xách.

Cây búa ư...

Bỏ mợ...

"Là tôi tính toán sai lệch, mang theo cây búa không quá mạnh nên sẽ tổn một ít thời gian để đập."

Mọi người: "..."

Không đợi MC trên sân khấu kịp phản ứng thì cây búa trong tay Phùng Văn Hi đã đập vào cái cúp, chỉ trong chớp mắt, cái cúp đã vỡ thành hai mảnh, một nửa nằm trong tay Phùng Văn Hi, nửa còn lại đã thuận theo sân khấu mà rơi xuống.

Toàn trường yên tĩnh đến độ có thể nghe được tiếng rơi của một cây kim.

Phùng Văn Hi thuận tay ném xuống một nửa kia của cái cúp: "Cúp của các người cũng chả tốt gì."

Hiệp Hội Trao Thường Duy Khách nhân cơ hội này tỏ vẻ tức giận, hành động này của Phùng Văn Hi là đang khiêu chiến uy quyền của họ, bọn họ chưa bao giờ ngờ được Phùng Văn Hi sẽ dám làm như vậy.

Hội trưởng của Hiệp Hội Trao Thường Duy Khách cầm micro nói: "Cô không tôn trọng giải thưởng của chúng tôi thì chúng tôi sẽ thu hồi giải thưởng của cô. Còn nữa, các buổi lễ trao thưởng của Duy Khách sẽ vĩnh viễn không để cô!"

"Không tôn trọng giải thưởng tuyệt nhiên không phải là tôi mà là các người đó. Thái độ của các người khi trao giải cho tôi là gì, tôi liền lấy chính thái độ đó đối đãi các người. Các người dám nói hôm nay không có động tay động chân vào bất kì vấn đề gì liên quan đến lễ trao giải sao, các người tự biết trong lòng dưới khán đài có bao nhiêu người là của các người!" Phùng Văn Hi ngược cầm lên, nhìn xuống sân khấu, trên người tỏa ra khí chất cao ngạo.

Rất nhanh thì Ôn Tuấn dẫn theo người quản lý tất cả hiệp hội đến, gắt gao với Phùng Văn Hi, cô liền đi xuống.

"Hiệp Hội Trao Thường Duy Khách chơi bẩn, tôi tuyên bố vô hiệu hóa tất cả giải thưởng của hiệp hội này. Hơn nữa, chúng tôi sẽ điều tra và xử phạt người của hiệp hội."

Tất cả mọi người ồ lên.

Chuyện này có nghĩa là một mình Phùng Văn Hi chấp hết Hiệp Hội Trao Thường Duy Khách sao...

Sự việc phát triển vượt xa suy nghĩ của mọi người kể từ lúc Phùng Văn Hi đi thăm dò rồi đi lên sân khấu để đập cái cúp, sau đó thì Hiệp Hội Trao Thường bị ngưng.

Trong lòng những minh tinh đang chờ nhận thưởng cực kỳ tiếc nuối và bực bội.

Ôn Tuấn nói: "Ông chủ của tôi đang chờ cô ở bên ngoài."

Chuyện hôm nay đều do Thẩm Từ Mặc làm, Phùng Văn Hi vốn dĩ nghĩ chỉ cần lên sân khấu nhận thưởng sau đó đập cúp thì xong rồi. Ai ngờ, Thẩm Từ Mặc đã mua hết nửa thính phòng rồi, còn lại anh không mua! Không những vậy, anh còn điều tra được một nửa số ghế ngồi được Hiệp Hội Trao Thường Duy Khách tự mua và tra được họ sẽ chơi bẩn. Chỉ là, anh dọی Phùng Văn Hi chơi chán rồi mới lật tẩy hết những trò bẩn đó.

Tâm tình của Phùng Văn Hi có chút phức tạp, lúc buổi lễ ban thưởng bắt đầu cô mới biết chuyện này: "Vậy, hôm nay anh đến đưa dây chuyền cũng nằm trong kế hoạch?"

Ôn Tuấn: "????!!!!!"

Hình như trọng điểm hơi sai rồi.

"Không phải đâu, tôi và ông chủ cùng nhau đến thành phố C. Sau đó, ông chủ thấy ảnh đăng ký cho giải nữ phụ xuất sắc nhất trên Weibo của cô nên ông chủ liền báo tôi đưa cho cô sợi dây chuyền này." Ôn Tuấn giải thích.

Tác giả có lời muốn nói: Ở chương sau, Thẩm Từ Mặc đem Phùng Văn Hi về nhà, tôi nói bọn họ sau khi trở về nhà chỉ đáp chần nói chuyện mà thôi, các bạn có tin không? Dù sao thì tôi tin.

Phùng Văn Hi: "Có một kim chủ vừa đơn giản vừa nhiều tiền là cảm giác như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 26: Ghen*

Editor: Rika Rin

Beta-er: Y Phi

Phùng Văn Hi vừa mới bước ra khỏi cửa liền nhìn thấy Thẩm Từ Mặc đứng bên cạnh xe. Cô thực sự rất kinh ngạc, ngay cả bước chân cũng bất chợt chậm lại.

Trên Weibo, mọi người đang bình luận và chia sẻ rầm rộ bức ảnh kia, hơn nữa, mấy ngày nay hành động của cô rất kiêu ngạo nên mọi người vô cùng tò mò về người đàn ông thần bí sau lưng cô. Vậy mà bây giờ Thẩm Từ Mặc lại đứng đây chờ cô thì khác gì để cho người ta liên tưởng hay anh vốn dĩ anh không để tâm đến chuyện này chẳng?

Ánh đèn đường làm bóng Thẩm Mặc Hi trải dài xuống đất. Anh nhìn thấy sự do dự của cô liền mỉm cười, mở cửa rồi lên xe.

Bên trong xe, tài xế liếc Thẩm Từ Mặc qua gương chiếu hậu một cái, sau đó liền cúi đầu.

Cho đến lúc này, tuy Thẩm Từ Mặc không nói gì, nhưng sự dịu dàng, nhu hòa của anh những ngày này đã biến mất, mà thay vào đó là sự lạnh lẽo. Thậm chí, nó còn lạnh hơn ngày thường.

Phùng Văn Hi mặc váy dài bó sát, kèm thêm đôi giày cao gót gần 10cm nên không mấy dễ chịu nhưng cô vẫn cố gắng bước nhanh hơn.

Phùng Văn Hi: Hình như kim chủ giận rồi. Sao lúc nào mình cũng chọc kim chủ nổi điên vậy???

Thẩm Từ Mặc khe khẽ thở dài khi thấy động tác của cô qua cửa sổ.

"Văn Hi!!!"

Tiếng nói của Chu Hạo Hiên làm Phùng Văn Hi dừng bước, sau đó rất nhanh cậu đuổi tới nơi, trong tay còn cầm theo điện thoại.

"Cô có phải anh em tốt của tôi không đấy?"

"..." Ai thêm làm anh em của anh.

Phùng Văn Hi quay đầu bỏ đi, nhưng Chu Hạo Hiên đã nhanh chóng đứng chặn phía trước: "Quan hệ giữa anh em với nhau còn tốt hơn cả bạn bè đấy."

"Vậy cậu có phải chị em tốt của tôi không?"

Chu Hạo Hiên bối rối gãi tóc: "...Ày. Cái này không giống nhau mà, gọi chị em thì không được tự nhiên. Mà không nói cái này, tôi tìm cô là có việc cực kỳ quan trọng. Chuyện này có liên quan đến cuộc đời của tôi. Cực kỳ quan trọng đó!"

Nếu như là bình thường Chu Hạo Hiên còn có thể đùa giỡn với Phùng Văn Hi vài câu, nhưng hiện tại cậu thực sự có chuyện quan trọng.

Chu Hạo Niên cố ý lại gần Phùng Văn Hi, nói nhỏ: "Có thể cho tôi WeChat của tiểu tham ăn không?"

Tiểu tham ăn là biệt danh mà Chu Hạo Hiên đặt cho Tiểu Ly, vì hôm nay khi cậu gặp cô ấy lần đầu tiên, cô ấy chỉ có ăn, ăn và ăn, mà đáng ăn của cô cũng rất đáng yêu.

"Sao cậu không tự hỏi cô ấy? Không cho cậu WeChat nhưng tôi có thể đưa cho cậu danh thiếp của cô ấy. Nếu cậu muốn thử tạo hình thì có thể đến phòng tạo hình của Tiểu Ly." Nói xong, Phùng Văn Hi lấy một tấm danh thiếp từ trong túi ra đưa cho cậu ta.

Thẩm Từ Mặc ngồi trong xe nên chỉ có thể thấy hành động của hai người, chứ không thể nghe được họ nói gì. Hơn nữa, vì góc độ khác nhau nên những gì anh chứng kiến cũng khác.

Những gì anh thấy được chính là một người đàn ông đuổi theo, Phùng Văn Hi dừng lại, sau đó không biết người đó nói gì mà lại chọc giận Phùng Văn Hi, nhưng nói chuyện một hồi lại có vẻ dụ dỗ được cô rồi. Cuối cùng là Phùng Văn Hi gật đầu và lấy cái gì đó từ trong túi đưa cho người kia.

Thẩm Từ Mặc định mở cửa đi ra, nhưng anh chợt nghĩ đến điều gì đó thì lại thu tay về.

Phùng Văn Hi mở cửa xe, sau đó cười rặng rờ nhìn Thẩm Từ Mặc rồi bước lên: "Hôm nay thật sự cảm ơn anh, vòng cổ này rất đẹp." Cô hỏi tiếp: "Bây giờ chúng ta đi đâu vậy?"

Thẩm Từ Mặc trả lời: "Về thành phố A."

Phùng Văn Hi: Có rõ ràng cảm giác được thái độ của kim chủ đối với mình không tốt cho lắm QAQ.

Trước kia, Thẩm Từ Mặc sẽ không nổi giận với cô, hơn nữa thái độ của anh đối với cô cũng tốt hơn so với những người khác, nhưng nó cũng sẽ không thay đổi lên xuống thế này, hơn nữa cô cũng rất dễ đoán ra tâm tư của anh.

"Có phải hôm nay em làm gì chọc giận anh không?"

"Không có."

"Đúng rồi, người vừa này là Chu Hạo Hiên, nam chính của Giang Hồ Phong Vân đó."

"Ừ."

Phùng Vân Hi riu ra riu rít nói rất nhiều chuyện, nhưng Thẩm Từ Mặc không hề đáp lại. Thấy Thẩm Từ Mặc không có ý muốn nói chuyện phiếm với mình thì Phùng Vân Hi liền tự động im lặng.

Tài xế lái xe ở đằng trước thật muốn quay lại thay Phùng Vân Hi giải thích một lần.

Tài xế: Tại sao trợ lý Ôn lại không ở đây kia chứ, tôi không muốn hít khí lạnh của ông chủ một mình đâu.

Phùng Vân Hi không nghĩ ra, không phải là do EQ của cô thấp, mà căn bản là, trong thâm tâm cô không xem chuyện này là nguyên nhân, đầu sao thì trước kia Thẩm Từ Mặc cũng đâu có quản chuyện cô kết giao với ai. Ban này lúc cô giới thiệu Chu Hạo Hiên, chỉ cần Thẩm Từ Mặc hỏi thêm, cô thì chắc chắn sẽ nói hết mọi chuyện nhưng Thẩm Từ Mặc lại không hỏi.

Vì đã đưa danh thiếp của Tiểu Ly cho Chu Hạo Hiên nên Phùng Vân Hi liền lên WeChat báo với Tiểu Ly một tiếng.

Phùng Vân Hi: {Chu Hạo Hiên hỏi tớ WeChat của cậu, nhưng tớ chỉ cho cậu ta danh thiếp thôi.}

Tiểu Ly: {Chu Hạo Hiên là ai?}

Phùng Vân Hi: {Là người cùng tớ đi thăm đồ ấy.}

Tiểu Ly: {À, tớ thấy anh chàng đó cũng không tệ lắm.}

Phùng Vân Hi: {Σ (°Δ°|||) Cậ vừa mới hỏi anh ta là ai đấy.}

Tiểu Ly: {Có thể cảm nhận được tài năng tạo hình của tớ, hơn nữa còn tìm cách liên lạc với tớ, nên tớ liền thấy anh ta không tệ đó.}

Phùng Vân Hi: {...}

Vì Phùng Vân Hi và Tiểu Ly có rất nhiều đề tài để nói nên hai người liền tám xuyên lục địa, mãi không thể dừng.

Thẩm Từ Mặc đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng qua một lúc lâu vẫn không thấy Phùng Vân Hi nói chuyện liền quay sang nhìn có một cái, thì thấy cô đang ngồi cảm điện thoại cười ngây ngô.

Nhìn có lúc này so với khi ở bên anh thì còn vui vẻ hơn nhiều.

Thẩm Từ Mặc không vui, anh nói: "Lúc này em thấy tôi thì ngạc nhiên lắm sao?"

Đột nhiên nghe thấy Thẩm Từ Mặc nói chuyện với mình, Phùng Vân Hi sợ đến mức làm rơi luôn điện thoại, cô đang định cúi xuống nhặt lên, thì lại nghe Thẩm Từ Mặc nói tiếp: "Ngồi trong xe không được nghịch điện thoại."

Cơ thể Phùng Vân Hi chợt khựng lại, rồi cuộc cô có nên nhặt điện thoại không nhỉ?

Cuối cùng, Phùng Vân Hi vẫn cúi xuống cảm điện thoại lên. Cô nhanh chóng nhả một câu: "Khi khác tán gẫu tiếp" cho Tiểu Ly rồi cắt điện thoại vào túi. Làm xong, cô quay lại nhe răng cười với Thẩm Từ Mặc

"Lúc này thấy anh, em đúng là rất giết mình đó."

"Ôn Tuấn không nói với em là tôi sẽ tới sao?"

Ôn Tuấn sao không nói cho cô được, điều làm cô ngạc nhiên là Thẩm Từ Mặc lại ở bên ngoài xe để chờ cô kia. Nghĩ thế nên cô thành thật trả lời: "Em giết mình là vì anh đứng ngoài xe chờ em, anh không sợ bị paparazzi chụp sao?"

Thẩm Từ Mặc cười lạnh: "Em sợ tôi bị paparazzi chụp hình sao?"

Phùng Vân Hi "..."

Rõ ràng là cô đang lo lắng cho anh mà, nhưng tại sao Thẩm Từ Mặc lại nói như thể cô đang lo lắng cho bản thân mình vậy. Vì không dễ cho kim chi có hiểu lầm không tốt về bản thân, Phùng Vân Hi suy nghĩ một hồi lâu mới mở miệng nói: "Em chỉ là lo lắng cho anh thôi. Anh nhất định phải tin tưởng em, nếu paparazzi chụp được ảnh của anh thì chuyện đó chỉ có lợi với em thôi, nhưng em sợ rằng chuyện đó sẽ gây ra phiền phức gì đó cho anh."

Thẩm Từ Mặc không nói chuyện, chỉ có mình cô thành thật trả lời.

Lái xe từ thành phố C đến thành phố A phải mất 3 tiếng. Phùng Vân Hi ngồi trên xe nghiêng trái nghiêng phải hơn một tiếng liền cảm thấy mệt. Có mơ mơ màng màng rồi lẫn ra ngủ luôn.

Xe đột nhiên phanh lại giữa đường.

Phùng Vân Hi đang ngủ ngon liền theo quán tính ngã về phía trước, Thẩm Từ Mặc nhanh tay đỡ được cô.

Phùng Vân Hi thật sự ngủ rất sâu, hơn nữa cô chỉ vừa mới nghiêng người là Thẩm Từ Mặc đã tiếp được, nên cô cũng không tỉnh lại.

"Ông chủ, tôi xin lỗi. Vừa này có một con mèo chạy vụt qua."

Thẩm Từ Mặc liếc anh ta một cái: "Đi chậm lại, lái cẩn thận một chút."

Tài xế bị Thẩm Từ Mặc liếc một cái, mở hơi lạnh liền tuôn ra, anh ta vội gạt đầu nói vâng.

Hơn nửa người của Phùng Vân Hi đều tựa vào lòng của Thẩm Từ Mặc, làn tóc như thác nước cũng xoa trên người anh.

Thẩm Từ Mặc định nâng Phùng Vân Hi ngồi dậy, nhưng không biết từ khi nào mà một lọn tóc của cô lại quấn vào cúc áo sơ mi của anh. Nếu bây giờ anh nâng cô dậy thì chắc chắn cô sẽ bị đau. Cũng may là tóc cô đủ dài, Thẩm Từ Mặc nhẹ nhàng bẻ cô ngồi lên đùi mình, sau đó anh cố gỡ lọn tóc đang cuốn vào cúc áo kia.

Mặc dù trên xe rất thoải mái, nhưng ngồi ngủ thì không thoải mái chút nào. Trong lúc ngủ mơ Phùng Vân Hi được chuyển từ ngủ ngồi sang nửa ngồi nửa nằm nên cô rất thoải mái, còn cảm thấy giống như có một cái gối vậy. Cô liền nhúc nhích điều chỉnh tư thế rồi ngủ tiếp.

Thấy thế, bàn tay đang gỡ tóc của Thẩm Từ Mặc bỗng run lên, anh phải mất một lát mới có thể làm tiếp, nhưng anh càng gỡ thì nó lại càng rối.

Bởi vì Thẩm Từ Mặc yêu cầu đi chậm một chút, ổn định một chút, nên khi đến thành phố A cũng đã rạng sáng. Sau khi qua trạm thu phí thành phố A, tài xế lại hỏi: "Ông chủ, bây giờ chúng ta đi đâu?"

Thẩm Từ Mặc nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi nhìn lại khuôn mặt đang say ngủ của Phùng Vân Hi, anh trầm giọng nói: "Khu biệt thự Đông Phương."

Khu biệt thự Đông Phương chính là nơi Thẩm Từ Mặc đang ở, cũng chính là chỗ Phùng Vân Hi ở trước khi đóng Giang Hồ Phong Vân.

Thật ra, cho đến bây giờ anh vẫn không hiểu được nguyên nhân tại sao Phùng Vân Hi đi quay phim về thì không quay lại đó nữa, mà lại quay về chỗ ở trước kia, hơn nữa thái độ của cô dành cho anh cũng thay đổi.

Suy nghĩ một hồi lâu, Thẩm Từ Mặc lấy điện thoại gọi cho quản gia Chu: "Dọn một gian phòng khách cho tôi, sắp xếp phòng ở gần phòng tôi một chút."

Tác giả có lời muốn nói:

Phùng Vân Hi: Gắn dây mình thường xuyên chọc giận kim chi, mặc dù không rõ vì sao lại chọc giận anh ấy. Hay là, mình dụ dỗ anh nhĩ? o (´□`yo

Thẩm Từ Mặc: Nhặt được một Phùng Vân Hi sau đó đem cô về nhà, mình ngủ phòng dành cho khách, nhưng phòng ngủ cho cô ấy, ai bảo cô ấy mất tự nhiên như vậy.

Sau đó, mọi người cùng nhau mặc niệm: Từ cái cổ trở xuống, từ cái cổ trở xuống, từ cái cổ trở xuống _ _ =

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thế Giới Của Kim Chủ Thật Khó Hiểu*

Editor: Nhạc Dao

Beta-er: Rika Rin

#Tin lá cái: Người đàn ông sau lưng Phùng Vân Hi#

#Cô nàng mình tính đánh bại toàn bộ Hiệp Hội Trao Thường Duyệt Khách#

#Mở đầu sôi nổi, kết thúc mơ màng#

Tôi là fan cuồng của Phùng Vân Hi: Tôi chỉ cười mà thôi, vì tôi đang quý gối dưới làn váy của nữ thần nhà tôi.

Giá đỡ: Đây là một buổi lễ trao giải mà mọi người chỉ đoán được mở đầu chứ không đoán được kết thúc. Về phần Lâm Chính Hào, vì hành động ngày hôm qua của anh nên em quyết định vẫn thần tượng anh.

Tôi là một cây kẹo mút: Tôi chỉ muốn nói, dù các người tung tin đồn nào thì chúng tôi cũng sẽ không tin đâu. Chúng tôi chỉ tin nữ thần thôi, tin ngưỡng của chúng tôi là nữ thần.

Tôi là một quả dưa hấu: Thím lâu trên nói cái quý gì vậy?

Chỉ trong một đêm mà độ nổi tiếng của Phùng Vân Hi đã được nâng lên một tầm cao mới. Huống hồ, khuya nay Giang Hồ Phong Vân sẽ bắt đầu phát sóng tập đầu tiên. Từ tối hôm qua đến sáng hôm nay, cô vẫn nằm trong hot search, và lại còn nằm trong đủ loại hot search.

Người duy nhất ngang tài ngang sức với Phùng Vân Hi là Trương Lan Lan. Nguyên nhân ư? Vì fan của Phùng Vân Hi cho rằng, cần phải để Trương Lan Lan chứng kiến chiến tích huy hoàng của idol nhà bọn họ bằng cách kéo á lên hot search.

Bạn bè trên mạng truyền tai nhau rằng Trương Lan Lan đã khóc cạn nước mắt trong nhà vệ sinh rồi.

Chuyện xảy ra trong hiện thực lại là, Trương Lan Lan chưa hề khóc cạn nước mắt trong nhà vệ sinh, à đang cố gắng tẩy trắng hình ảnh của bản thân.

Người khổ sở nhất là Hứa Chu, không nói đến việc điện thoại của anh ta đã bị đám phóng viên gọi nát, con mợ nó, các người có thể thống nhất thái độ khi gọi điện được không hả?

Phóng viên ban này vừa mới đặt ra một câu hỏi sắc bén cho anh ta thì phóng viên tiếp theo vô cùng nhẹ nhàng hỏi anh ta rằng, Phùng Vân Hi có mở cuộc họp báo không? Nếu có có mở thì anh ta có thể đến không?

Hứa Chu: "..."

Mấy chuyện vặt vãnh này không phải là chuyện quan trọng gì, quan trọng nhất là anh ta không liên lạc được với Phùng Vân Hi.

Được rồi, để anh ta ăn một túi lạt điều để tỉnh táo trước đã.

Miêu Tiểu Trân: "Anh Chu, đó là túi lạt điều cuối cùng rồi."

Hứa Chu: "...". Anh ta chỉ mỉm cười, không nói lời nào.

Sau khi tỉnh dậy thì tâm trạng của Phùng Vân Hi không tốt chút nào. Cô đã xác nhận rằng cô đang ở trong phòng của Thẩm Tử Mặc và anh cũng không ở chung với cô.

Cô nhớ lại chuyện của ngày hôm qua, nhưng ký ức của cô dừng lại chỗ cô lên xe rồi giải thích với Thẩm Tử Mặc vì sao cô cảm thấy kinh ngạc khi nhìn thấy anh.

Mọi thứ trong căn phòng này vẫn vẹn nguyên như trong ký ức của Phùng Vân Hi, một nửa tủ quần áo vẫn treo quần áo của cô. Sau khi cô rửa mặt thì thay quần áo rồi xuống lầu.

Khi quán gia Chu nhìn thấy Phùng Vân Hi xuống thì nhiệt tình nói với cô: "Cô Phùng, đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong xuôi, tất cả đều là đồ ăn cô thích. Xe cũng đã chuẩn bị xong, lúc nào cô muốn khởi hành cũng được hết."

Phùng Vân Hi ho nhẹ một tiếng: "Thảm tiên sinh đâu rồi ư?"

"Hôm qua, Thẩm tiên sinh ôm cô về nhà. Sau đó, ngài ấy ngủ ở phòng dành cho khách. Sáng hôm nay, ngài có việc nên đã ra ngoài trước, trước khi ngài ấy đi còn dặn dò tôi phải chăm sóc cô thật tốt, ngài ấy sẽ nhanh chóng quay về." Quán gia Chu cảm thấy bản thân đã già thật rồi, ông không theo kịp suy nghĩ của thanh niên thời nay.

Hôm qua, Thẩm Tử Mặc báo ông dọn dẹp phòng dành cho khách làm ông ấy cho rằng ngài ấy sẽ dẫn khách về nhà. À dè, ngài dẫn Phùng Vân Hi về, vậy ngài ấy cần phòng dành cho khách để làm gì?

Sau đó, ông thấy Thẩm Tử Mặc bế Phùng Vân Hi vào phòng ngủ chính còn bản thân mình thì đi vào phòng dành cho khách. Lúc ấy, ông chỉ cảm thấy, thanh niên đúng là rồi hời quá!

Chuyện này chắc là đi tìm lại cảm giác thuở yêu đương trong truyền thuyết chứ gì?

Cách nhà của Thẩm Tử Mặc không xa có một chiếc xe đang đậu.

"Cô Phùng và Chu Hạo Hiên biết nhau từ lúc quay Giang Hồ Phong Vân với nhau. Lúc đầu, mối quan hệ cũng không tốt lắm nhưng gần đến lúc đóng máy thì đột nhiên mối quan hệ của họ tốt hơn nhiều, tôi nghe mọi người nói là hai người họ thường xuyên chơi bài với nhau. Sau này, lúc tổ chức họp báo để tuyên truyền cho Giang Hồ Phong Vân thì cậu ta thường xuyên đỡ lời thay cô Phùng và buổi lễ trao giải ngày hôm qua, cậu ta cũng ủng hộ cô Phùng." Nói xong, Ôn Tuấn tiện tay lấy ra lý lịch cá nhân của Chu Hạo Hiên.

Lý lịch của Chu Hạo Hiên không dài, Thẩm Tử Mặc nhìn lướt qua là đã nắm được tình hình. Cuối cùng, ánh mắt của anh dừng tại tình trạng hôn nhân của Chu Hạo Hiên.

Vẫn luôn độc thân??!!

"Vẫn luôn độc thân?"

"Cậu ta ký hợp đồng với công ty giải trí đã lâu và công ty không có quy định về chuyện yêu đương, tôi cũng đã điều tra, không thấy cậu ta có tình nhân."

Không những không có tình nhân, cậu trai này còn vô cùng ngây thơ. Hiếm có người đàn ông nào ngây thơ như thế này trong giới giải trí đâu.

Thẩm Tử Mặc chuẩn bị nói thì tiếng chuông điện thoại của anh vang lên, là tin nhắn của Phùng Vân Hi.

Phùng Vân Hi: {Lúc nào thì anh về? Anh muốn ăn sáng với em không?}

Ngón tay Thẩm Tử Mặc nhấp nhấp tài liệu trong tay, qua một lúc lâu mới lên tiếng: "Tạm thời không cần điều tra về Chu Hạo Hiên." Nói xong, anh liền trả lời tin nhắn của cô rằng mười phút sau anh sẽ về.

Phùng Vân Hi vốn dĩ không muốn hỏi Thẩm Tử Mặc có muốn cùng ăn sáng với cô vì cô đang định đi tìm Hứa Chu. Chỉ là, cô chưa kịp ra cửa thì đã có một đám người đưa trang phục đến đây. Họ nói rằng, Thẩm tiên sinh báo họ giao trang phục mới nhất tháng này của họ đến đây.

Quán gia Chu còn vô cùng thân thiết hỏi buổi tối cô muốn ăn gì nữa.

Phùng Vân Hi: Vì sao cô có cảm giác rằng bản thân đang bị cưỡng chế chuyển về đây? Σ (°Δ °|||)

"Quán gia Chu, có lẽ buổi tối cháu sẽ không về."

"Không sao, tôi có thể báo người đưa cơm cho cô hoặc là tôi làm sẵn cơm cho tối mai cho cô luôn cũng được."

Sau đó, Phùng Vân Hi không đi nữa, đứng ngoài cửa đợi Thẩm Tử Mặc.

Thẩm Tử Mặc mặc quần áo thể thao và giày thể thao chậm rãi chạy từ xa về, anh dừng lại trước mặt Phùng Vân Hi rồi dùng khăn lông lau mồ hôi: "Em vào nhà đi."

"Anh bảo người ta chuyển quần áo của em tới đây à?" Phùng Vân Hi suy nghĩ một thoáng rồi quyết định bắt đầu từ chỗ này. Sau đó, cô có thể nói với Thẩm Tử Mặc là cô còn phải đi quay phim nên ở đây không tiện lắm.

Thẩm Tử Mặc đáp lời: "Lúc trước, hành trình của em bận rộn nên em mới ở chỗ trước đây. Hiện giờ, em đã bớt bận rộn thì đừng ở đó nữa."

Phùng Vân Hi: "... Vì sao cô không thể phản bác được? Anh nói giống như cô chưa hề có ý định chuyển ra ngoài ấy.

Có khi nào, lúc cô chuyển về, cô ngủ phòng ngủ chính còn Thẩm Từ Mặc ở phòng dành cho khách không?

Bây giờ, cô mới phát hiện Thẩm Từ Mặc là một người đàn ông tâm cơ, không những thuyết phục cô chuyển về, lẽ nào anh còn muốn cô nói là hai chúng ta ngủ chung phòng đi?

Sáng sớm nay, cô còn cảm động vì Thẩm Từ Mặc quá quan tâm đến cảm nhận của cô. Anh nhận ra được cô cảm thấy mất tự nhiên nên ngủ ở phòng dành cho khách. Ai dè, hiện thực đã tát cho cô tỉnh, không phải là cô nghĩ đúng, mà là cô không đoán được suy nghĩ của anh.

Vì sao cô không thể hiểu được thế giới của kim chủ nữa rồi?

Lời thân xác và tâm hồn mệt mỏi ần xong bữa sáng, Phùng Vân Hi cảm túi của mình lên, chuẩn bị ra cửa thì quản gia hỏi buổi tối có muốn ăn gì.

Phùng Vân Hi chân thành nhìn quản gia Chu: "Miễn người vui về là được."

Quản gia Chu: "Cô chuyển về thì tôi sẽ vui về."

"..."

Nhờ có Phùng Vân Hi mà đoàn phim của Giang Hồ Phong Vân không cần tuyên truyền. Đã có Phùng Vân Hi thì cần gì phải tuyên truyền chứ, một mình cô tuyên truyền là bằng nguyên đoàn phim tuyên truyền luôn rồi, tên đệm của cô là tuyên truyền đó.

Vì thế, khi đạo diễn đích thân gọi cho Phùng Vân Hi, mời cô tham gia bữa tiệc chúc mừng lần phát sóng đầu tiên của phim nhưng cô không bắt máy, đành phải gọi cho Hứa Chu.

Hứa Chu: Tôi tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy gà nhà mình, sao ông còn nhờ tôi chuyển lời giùm chỉ vậy?

Chỉ là, Hứa Chu còn chưa nói ra thì Phùng Vân Hi đã trở về. Nhìn sơ qua thì tâm trạng của cô cũng không tồi nhưng sóng lưng lại thẳng tắp.

Hứa Chu vội vàng nói mấy câu ứng phó với đạo diễn rồi cúp máy: "Tiểu tổ tông của tôi ời, cuối cùng em cũng về rồi. Anh còn tưởng em đã vứt anh ra sau đầu rồi."

Phùng Vân Hi: "...Anh Chu, anh có thể an ủi em trước không?"

Hứa Chu: "Sao vậy...?"

"Có lẽ, em sẽ chuyển về nhà của Thẩm Từ Mặc."

"Không phải em vẫn luôn ở đó sao?"

Phùng Vân Hi liền che ngực, ra vẻ bị tổn thương: "Anh còn không thèm quan tâm đến nơi ở của em trong khoảng thời gian này! Chẳng lẽ, anh đã không quan tâm em nữa sao?"

Hứa Chu: Anh ta cần yên tĩnh một lát.

"Ý của anh là, không phải em thường xuyên ở đó sao? Gần đây, vì lịch quay phim nên em mới không về nơi đó. Và lại, anh cảm thấy tình cảm giữa hai người tốt hơn trước rất nhiều mà."

"Anh nhìn từ đâu thế?"

Hứa Chu: "...Không phải bây giờ em đang theo đuổi Thẩm tiên sinh sao?"

Phùng Vân Hi: "...Em không muốn nói chuyện với anh."

Xế chiều, Lâm Chính Hào đột nhiên post một bài, anh ta nói rằng anh ta chọn Phùng Vân Hi cho vai nữ chính của Cửu Thiên Kiếm. Nếu Phùng Vân Hi không quay thì lịch quay sẽ kéo dài đến khi nào Phùng Vân Hi mới thôi.

Hành động này xem như vô cùng nể mặt Phùng Vân Hi.

Rất nhiều người trên mạng cười nhạo anh ta rằng, anh ta chịu khuất phục dưới chân Phùng Vân Hi, sẵn tiện còn hỏi rằng không phải hôm qua Phùng Vân Hi muốn thi đấu công bằng ư? Bây giờ đâu được tính là công bằng đâu. Người khác thì nói, hành động của Phùng Vân Hi vẫn chưa đủ đó.

Cuối cùng, chuyện này kết thúc khi Lâm Chính Hào tung ra ảnh chụp của Phùng Vân Hi khi cô chụp cho diễn đàn Văn rồi ghi là tôi tôn trọng hình ảnh của nguyên tác. Sau đó, hàng trăm ngàn fan cuồng nguyên tác cũng tỏ vẻ đồng ý.

Bạn bè trên mạng: Nhan sắc lộng lẫy là điểm cộng vô cùng bự đó, chúng tôi không thể phản bác lời của anh được.

Chuyện này thật sự là càng đẩy độ hot của Phùng Vân Hi lên cao hơn nữa.

Sênh Ca là câu lạc bộ tư nhân cao cấp nhất của thành phố A, dĩ nhiên giá cả cũng cao ngất ngưởng. Đạo diễn Lâm Viễn Phong vì chúc mừng lần đầu tiên phim lên sóng, ông cần rằng quyết định chọn Sênh Ca làm địa điểm chúc mừng.

Người tới cũng không nhiều, chủ yếu là đàn nhân vật chính và diễn viên nổi bật, tổng cộng chỉ có 17, 18 người.

Phùng Vân Hi biết quản gia Chu thật lòng quan tâm cô, lúc xế chiều, ông còn gọi nói với cô là ông có hăm súp cho cô. Chỉ là, Chu Hạo Hiên bận việc nên hôm nay không thể tới được. Nếu cô không tới thì bữa tiệc chúc mừng này không thể tổ chức được rồi. Vì vậy, cô nói là khuya có sẽ về, ông giữ súp lại để khuya có ăn.

Về phần Thẩm Từ Mặc, Hứa Chu và Lâm Chính Hào đã bàn bạc với nhau, không lâu nữa thì cô sẽ phải đến đoàn phim. Nghe đồn là vì sự chân thật của bộ phim nên họ phải quay phim trong rừng lẩn sa mạc đấy.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Tiệc Mừng*

Editor: Y Phi

Beta-er: Nhạc Dao

Phùng Vân Hi đến Sênh Ca sớm hơn nửa tiếng, cô chưa kịp đi vào cửa chính thì đã bị phó đạo diễn của đoàn phim ngăn lại.

Về mặt khó nói thành lời của phó đạo diễn: "Sao, sao cô lại tới"

Phùng Vân Hi:Σ(°△°|||)⋋ Không phải là đạo diễn gọi có tới sao, về mặt của phó đạo diễn có ý gì vậy, sao lại có cảm giác ông ấy rất không mong cô đến vậy.

"Quản lý của tôi có nhận được một cuộc gọi từ đạo diễn, anh ấy nói đạo diễn yêu cầu tôi tới tham gia tiệc mừng lần đầu phát sóng mà."

"Tạm thời cô đứng vào."

"..." Lúc này, hai chữ "lúng túng" đã không đủ để diễn tả tâm tình của Phùng Vân Hi.

"Phó đạo diễn có chuyện gì sao?" Nói xong, Phùng Vân Hi còn gờ cổ tay lên nhìn đồng hồ một chút, không sai mà, thời gian cô tới cũng vừa đúng, chẳng lẽ đến đúng giờ là có tội sao?

Phó đạo diễn đứng trước mặt Phùng Vân Hi: "Vừa rồi là tôi nói sai, ý tôi là cô chờ một chút rồi chúng ta cùng nhau đi vào."

Phùng Vân Hi gật đầu: "Vậy khi nào thì chúng ta đi vào?"

"Đại khái khoảng mười phút, mà cũng có thể có thể là hai mươi phút..."

"..." Ai phải người này tới chọc tức cô vậy.

Có thể phải phở đạo diễn ra đây thì chắc chắn là đạo diễn rồi. Hôm nay, đoàn làm phim Giang Hồ Phong Vân muốn tặng Phùng Văn Hi một bất ngờ lớn nên họ đang bố trí sân bãi. Ai ngờ, trên đường lại xảy ra chút trục trặc nên chưa bố trí xong, vậy nên đạo diễn mới cử phở đạo diễn ra bên ngoài ngăn Phùng Văn Hi lại, khi nào nhận được chỉ đạo của ông thì mới đi vào chung với Phùng Văn Hi.

Theo lời của đạo diễn thì bộ phim truyền hình này vốn chỉ hot 3 phần thôi, nhưng vì có Phùng Văn Hi nên 3 phần này liền biến thành 10 phần, cô chính là công thần của đoàn phim nên nhất định phải biểu dương.

Giờ đạo diễn cũng coi Phùng Văn Hi là quý nhân của mình rồi. Nếu không nhờ có cô thì bộ phim tiếp theo của ông sẽ khó mà kéo được vốn đầu tư về. Khoản đầu tư của bộ phim tiếp theo nào có ít ỏi gì, giờ đến nhà đầu tư cũng tự tìm đến cả rồi, nhưng họ có một yêu cầu, đó chính là Phùng Văn Hi phải là nữ chính.

Đây vốn là ý định của ông mà.

Không khí ngoài trời vào ban đêm rất trong lành, thỉnh thoảng còn có vài đợt gió mát thổi tới, đứng ở ngoài cũng thật dễ chịu.

Phùng Văn Hi dựa vào xe của mình, nhìn phở đạo diễn háy nói chuyện điện thoại, thỉnh thoảng còn quay lại gật đầu với cô một cái.

Phùng Văn Hi: Cô không hiểu thế giới của phở đạo diễn cho lắm.

Thật ra, Phùng Văn Hi hoài nghi phở đạo diễn vốn dĩ không hề gọi điện thoại, mà là tự mình lăm bằm lăm bằm.

Mặc dù không khí bên ngoài mát mẻ nhưng chờ đợi như vậy rất nhàm chán. Sau đó, Phùng Văn Hi nhớ ra bên trong xe của cô hình như còn một túi hoa quả, nên cô mở cửa xe.

"Chị dâu nhỏ!"

"..."

Phùng Văn Hi vừa quay đầu lại đã nhìn thấy một thanh niên, vẻ mặt của cậu hưng phấn, tuổi tác cũng không chênh lệch nhiều lắm so với cô, tóc ngắn, quần áo đơn giản, cổ áo sơ mi trắng mở rộng, phía dưới là quần jean đen bó sát. Trang phục trên người cậu ta nhìn thì đơn giản nhưng thật ra rất xa xỉ, nhất là thứ cậu ta đang đeo trên tay kia.

Phùng Văn Hi nhìn về phía sau mình, nhưng đằng sau cô cũng chỉ có phở đạo diễn mà thôi..

"Chị dâu nhỏ, đứng là chị rồi, lúc này em mới dừng xe, nhìn thấy chị đã cảm thấy quen mắt, đến gần thì quá nhiên chính là chị." Sự phấn khích trên mặt cậu ta không hề biến mất, hơn nữa biểu hiện giống như rất thân với Phùng Văn Hi vậy.

Phùng Văn Hi cảm môi, sau đó đóng cửa xe lại. Cô suy nghĩ một chút rồi trầm giọng hỏi: "Cậu đang gọi tôi đó hả?"

Cậu ta gật đầu: "Đúng vậy, em gọi chị đó, em vẫn luôn muốn gặp chị, không ngờ hôm nay lại khéo như vậy. Chị cũng tới đây chơi sao?"

Phùng Văn Hi vén tóc ra sau vành tai, hỏi một câu rất nghiêm túc: "Cậu có thể nói cho tôi biết đại ca của cậu là ai không?"

"..."

Lúc Phùng Văn Hi đang ngắm hình kia lên thì chỉ để lộ bóng lưng của Thẩm Từ Mặc, nhưng phòng nền chính là phòng ngủ của anh, bên trong phòng lại còn treo bức tranh kia nữa. Cho nên, những người quen biết Thẩm Từ Mặc chỉ cần nhìn hình là biết ngay bóng lưng đó của ai liền.

Chắc chắn là Thẩm Từ Mặc rồi.

Thấy cậu ta còn muốn nói chuyện, Phùng Văn Hi ngắt lời luôn: "Cậu muốn gì thì cứ đề đại ca cậu nói với tôi là được."

Bên này, phở đạo diễn cũng nhận được chỉ thị, ông bước tới gọi Phùng Văn Hi: "Mọi thứ chuẩn bị xong rồi, chúng ta vào thôi."

Phùng Văn Hi gật đầu: "Được."

Phùng Văn Hi phát tay áo tiêu sái bỏ đi nhưng cậu thanh niên kia vẫn đứng đó do dự một lúc lâu, cuối cùng cảm điện thoại gọi cho Thẩm Từ Mặc.

"Anh Thẩm, chị dâu nhỏ bảo anh trực tiếp nói chuyện với chị ấy."

Thẩm Từ Mặc vừa mới về đến nhà, quán gia Chu nói với anh là ông đã hãm một nồi canh cách thủy, mức cho anh một bát sau đó rất đặc ý nói ông đã để lại một phần cho Phùng Văn Hi, chờ cô trở về thì ăn khuya.

Thật ra, ý của quán gia Chu là, tôi đã dùng canh để giữ chân Phùng Văn Hi rồi, còn lại cậu phải tự dựa vào chính mình đấy.

Thẩm Từ Mặc nhu này: "Chị dâu nhỏ là sao?"

"Chính là chị Phùng Văn Hi đó, mới này em gặp chị ấy ở cửa Sênh Ca. Em gọi chị ấy là chị dâu nhỏ, chị ấy bảo để anh trực tiếp tìm chị ấy nói chuyện, sau đó thì em gọi cho anh nè."

"Bây giờ cô ấy đang ở đâu?"

"Chị ấy vừa đi vào Sênh Ca với một người đàn ông rồi."

"Tôi biết rồi."

Người gọi điện thoại cho Thẩm Từ Mặc này chính là em trai của bạn thân của anh, cậu ấy tên là Trần Viễn. Cậu em này luôn thích gây rắc rối, từ những gì cậu ta nói mới này có thể nghe ra được, "Vừa đi vào Sênh Ca với một người đàn ông", đây không phải là muốn Thẩm Từ Mặc đến Sênh Ca tìm Phùng Văn Hi sao, sau đó cậu ta sẽ làm khán giả ngồi xem nào nhiệt.

Trần Viễn vừa tắt máy xong, lại vội vàng gọi điện cho anh trai cậu ta: "Anh mau tới Sênh Ca chơi đi."

"Sao, anh không đến hả? Em nói cho anh biết, lát nữa anh Thẩm sẽ đến đây tìm chị dâu nhỏ Phùng Văn Hi đó."

"Sao lại không phải chị dâu nhỏ chứ! Anh Thẩm để lại bóng lưng trên Weibo của chị ấy, chính là ngầm đồng ý đó. Hơn nữa, vừa rồi em mới gọi điện thoại cho anh ấy, kêu chị ấy là chị dâu nhỏ mà anh Thẩm cũng không nói gì. Anh không đến thì thôi, dù sao thì em nói cho anh biết thôi, bây giờ em muốn vào xem phòng bao của chị dâu nhỏ."

Sau khi Phùng Văn Hi đi theo phở đạo diễn vào Sênh Ca thì phở đạo diễn mới nói: "Người vừa nãy nhìn hơi quen mắt."

"Không lẽ là mình tình nào đó mới vào nghề?" Nói xong, Phùng Văn Hi cũng suy tư, chẳng lẽ trước đây cô từng đóng vai chị dâu của cậu ta sao?

Nhưng nghĩ thế nào cũng không đúng lắm, hình như cô đâu có diễn vai chị dâu nào đâu nhỉ.

Cô tiếp tục suy nghĩ về vấn đề này, sau đó được phở đạo diễn đưa vào phòng bao kìa, ông còn tự mình mở cửa cho cô, rồi nhìn cô cười một cái.

Phùng Văn Hi: Hôm nay, phở đạo diễn bị sao vậy?

Trong phòng đột nhiên truyền ra tiếng hét chói tai, ruy băng rực rỡ bay đầy trời: "Hoan nghênh đại công thần của chúng ta."

Phùng Văn Hi vẫn đang đứng ở ngoài cửa: "..."

Đạo diễn đứng trong phòng: "Người ta còn chưa bước vào, mấy người phun ruy băng làm gì hả." Nói xong, ông đóng sập cửa lại.

Phùng Văn Hi vẫn đứng ở ngoài cửa như cũ: "..."

Lúc này, tiếng của đạo diễn từ trong phòng vang lên: "Cất, làm lại một lần nữa."

Phở đạo diễn đứng cùng Phùng Văn Hi ở bên ngoài khẽ cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Ông ấy kêu "cất" theo thói quen."

Phùng Văn Hi gật đầu tỏ vẻ cô đã hiểu, cô phở hợp với đạo diễn làm lại một lần, hơn nữa còn dùng vẻ mặt phong phú bày tỏ mình rất hưng phấn, ngạc nhiên và mừng rỡ đó.

Thấy vậy, đạo diễn rất vui vẻ, còn khen một câu: "Không tệ, diễn xuất có tiến bộ."

Phùng Văn Hi: "Đều do đạo diễn tài giỏi"

Đạo diễn: "Vẫn là do cô diễn tốt, nếu cô diễn không được thì tôi có chỉ đạo như thế nào cũng vô ích."

Những người khác trong phòng: Đạo diễn, ông có nghĩ đến cảm nhận của chúng tôi không.

Ngoài bắt nạt nuy bằng này, đạo diễn còn đặt một cái bánh ngọt đặc biệt trong phòng bao, vừa này vì chò bánh ngọt nên mới để cho Phùng Văn Hi đứng ở bên ngoài.

Trần Viễn vừa mới vào, đang đứng cách đó không xa: "...". Cảm giác chị dâu nhỏ còn ham chơi hơn cậu ta.

Vì tránh cho Thẩm Từ Mặc lúc đến lại hỏi số phòng bao của Phùng Văn Hi, cậu ta còn nhấn tin cho anh, nhưng Thẩm Từ Mặc cũng không thèm để ý tới cậu.

Hoạt động đầu tiên của buổi tối là xem Happy Camp, sau đó mới đến Giang Hồ Phong Vân, hai chương trình tuy không cùng một kênh nhưng thời gian chiếu lại vừa vặn.

Mọi người một bên ăn mừng một bên xem TV, thỉnh thoảng còn thảo luận đôi chút.

Đạo diễn Lâm Vĩnh Phong hỏi: "Sau khi quay Cửu Thiên Kiếm xong thì cô có lịch trình gì không? Mà cô lịch cũng không sao, tôi chờ cô. "

Phùng Văn Hi: "..."

"Lần trước không phải tôi đã nói rồi sao, chỉ cần là đạo diễn Lâm thì tôi sẽ đi. Nhưng ông cũng nên liên lạc sớm với quản lý của tôi, nếu không tôi e là đến lúc sắp xếp gặp nhau sẽ có chút phiền toái."

"Có câu này của cô là được rồi, tôi sẽ tự liên lạc với người quản lý của cô."

Thẩm Từ Mặc đến thì không thể trực tiếp đi tìm Phùng Văn Hi. Lần trước, anh chỉ chờ cô ở ngoài xe mà cô đã kinh ngạc đến vậy. Nếu còn trực tiếp đi tìm thì không biết cô sẽ biến thành cái gì nữa.

Sau khi đến Sênh Ca, Thẩm Từ Mặc trực tiếp đi tới phòng bao của Trần Viễn.

Từ nhỏ, Trần Viễn đã đi theo Thẩm Từ Mặc, Thẩm Từ Mặc cũng rất chiều cô tới cậu. Trong lòng cậu, địa vị của Thẩm Từ Mặc và anh trai cũng không khác nhau là bao.

"Anh Thẩm, em vừa mới hỏi thăm được, chị dâu nhỏ đến tham gia tiệc mừng phát sóng gì gì đó, bên này tại em cũng cho lắp đặt truyền hình cáp, hay là anh cùng tụi em xem đi?"

Những người có thể cùng Trần Viễn đến đây chơi đều là người cùng lớn lên với cậu, khi còn nhỏ họ cũng thường xuyên đi theo Thẩm Từ Mặc chơi.

Tuy rằng khi đó Thẩm Từ Mặc và anh trai của Trần Viễn cũng không phải là rất muốn chơi với bọn họ.

Trong phòng bao, tính thêm Thẩm Từ Mặc là tổng cộng có bốn người. Nhưng trừ Trần Viễn ra thì không ai dám nói chuyện với Thẩm Từ Mặc cả.

Giọng nói trầm thấp của Thẩm Từ Mặc vang lên: "Đa mặt có ấy mong, đừng làm phiền cô ấy!"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Chị Dâu Nhỏ*

Lúc chín giờ tối, Giang Hồ Phong Vân chính thức lên sóng.

Các đại môn phái trên giang hồ tề tụ ở núi Lăng Phong, quyết tâm cùng nhau liên thủ lại để diệt trừ ma giáo. Nhưng Lăng Phong địa thế hiểm trở nên bọn họ không thể đi lên, họ chỉ có thể đứng ở dưới chân núi dốc sức chọc giận người của ma giáo nên họ hô lên những từ ngữ khó nghe nhất.

Lâm Thi Vũ mặc một bộ trang phục đồ sẫm đứng trên đỉnh dốc, bóng lưng của cô có chút xơ xác, khuôn mặt điểm lệ như mặt trời ban trưa bảy giờ lại lạnh như băng. Nàng nhìn xuống lũ người đang gào thét dưới chân núi, đôi môi đỏ mọng khẽ mở: "Thề nhân luôn miệng nói chúng ta là ma giáo, làm nguy hại đến vô lâm nhưng chúng ta chưa hề làm gì mà những người tự xưng là vô lâm chính phải lại đẩy chúng ta vào đường cùng."

Cách nàng không xa có một thiếu niên mặc đồ đen, hần bước lên một bước, hai tay ôm quyền: "Thiếu chủ, bọn họ không đánh lên đây được. Hướng hồ, đầu họ có tìm ra biện pháp để lên đây nữa thì cũng khó lòng vượt qua được khỏi độc trên vách núi..."

"Giáo chủ có lệnh, không được nhiều loạn vô lâm nhưng bây giờ bọn họ đã đành tới đây, ta không thể làm ngơ được nữa." Nói xong câu này, Lâm Thi Vũ xoay người rút cây kiếm bên hông thiếu niên. Giọng nói lạnh băng như mùa đông lạnh giá: "Bọn họ nói ta là ma nữ, hôm nay ta sẽ cho họ thấy ma nữ là như thế nào!"

Mưa phùn bay lất phất, Lâm Thi Vũ giống như đọt gió mới tới, mái tóc và ống tay áo uốn lượn, nét mặt bình thản nhưng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía mọi người: "Không phải các người nói ta là ma nữ sao? Vậy thì, hôm nay ta liền làm ma nữ một lần!"

Mỗi một chiêu từ thanh kiếm trong tay nàng đều có sát khí và nhanh chuẩn, thanh kiếm xuyên qua từng người từng người một, mỗi lần rút kiếm lại có máu tươi bắn lên người nàng nhưng khuôn mặt của nàng vẫn điềm nhiên như không.

Tương truyền rằng, trong trận này, Lâm Thi Vũ một địch ngàn. Cũng nhờ trận này mà giang hồ mới đổi biệt danh cho nàng từ ma nữ thành yêu nữ, đồn rằng nàng sinh ra đã tàn nhẫn.

Bên ngoài cửa đá, sắc mặt Lâm Thi Vũ yếu ớt quý xuống. Đường lúc nàng sắp ngã xuống thì cánh cửa mở ra, một nam nhân trung niên với mái tóc trắng xóa đi ra, lão không chỉ trích nàng mà chỉ hỏi: "Vì sao chiêu nào cũng trí mệnh nhưng con lại giữ lại mạng cho bọn họ!"

Lâm Thi Vũ cắn cắn môi, không đáp trả.

"Thời thời, từ hôm nay ta giao lại Phi Vân giáo cho con, chỉ mong con làm theo những gì ta đã dạy, đừng để Phi Vân Giáo bị hủy trên tay của con." Nói xong, ông liền ném lệnh bài cầm trên tay về phía Lâm Thi Vũ rồi tiến vào mặt thất.

Ông thở dài một hơi: "Khí chất của đứa trẻ này trên đây là khi nhưng trải tìm lại thuần khiết như trẻ con, không biết đây là chuyện tốt hay xấu đây."

Bộ phim vừa chiếu được mười phút, trên mạng liền nổ tung, chủ đề là #Hồng y yêu nữ Lâm Thi Vũ#

Hãy nghĩ tôi là một câu đùa hấu: Vừa mở màn đã bị mê hoặc, tôi phải làm sao đây? Tôi nghe nói, về sau nam chính sẽ giết nữ chính rồi nam chính sẽ tự tử vì tình đó. Nhưng mà, bây giờ tôi chỉ muốn xem nữ chính thống nhất giang hồ thôi! Làm sao đây?

Hãy nghĩ tôi là một cây vãi: Hay là, chúng ta liên lạc với đạo diễn xin ông làm lại bộ phim này đi? Về phần nam chính thì sau khi hắn giành được ma giáo thì bắt Lâm Thi Vũ làm áp trại phu nhân đi.

Hãy nghĩ tôi là một trái sầu riêng: Các người không xem giới thiệu tập sau sao. Tập sau, nữ chính cũng rất đẹp gái đó.

Bình luận của thím ở trên rất thú vị: Sao nữ chính lại ngầu như thế này chứ!

Bây giờ, bộ phim truyền hình này đã được phát sóng, tính ra đây là một bộ phim tiêu biểu gắn mác Phùng Văn Hi. Nhưng mà, đây cũng không phải là vấn đề duy nhất đây cô lên.

Sau khi Trần Viễn xem hết đoạn này thì lẳng lặng nhìn Thẩm Từ Mặc: "Anh Thẩm, hay là anh dẫn em đi tìm chị dâu nhỏ để xin chữ kị đi?"

Đây là lần đầu Thẩm Từ Mặc xem Phùng Văn Hi đóng phim truyền hình, cho đến khi ông kính quay người khác thì anh mới quay đầu nhìn Trần Viễn: "Cậu quên tôi đã từng nói gì với cậu à?"

Trần Viễn cúi đầu, rầu rĩ không vui, cậu chỉ muốn chơi với Phùng Văn Hi thôi mà. Cậu chắc chắn rằng Phùng Văn Hi cũng sẽ bằng lòng chơi đùa với cậu thôi: "Em không làm gì đâu mà, nói thật thì chúng em cũng đã nói chuyện vui vẻ lắm, anh không dẫn em đi thì em tự đi." Nói xong, cậu liền bắt màn đăng lên. Cậu ngoảnh lại nhìn Thẩm Từ Mặc vài lần, thấy anh không có ý ngăn cản thì cậu mới dám đi ra ngoài.

Cậu vừa ra ngoài thì đã thấy hơi hối hận nên gọi cho anh trai, kể cho anh nghe về chuyện hồi này: "Anh ơi, anh Thẩm có ý gì vậy. Anh ấy không cho em đi nhưng lúc em đi thì anh ấy lại không ngăn cản."

Anh ta cùng Thẩm Từ Mặc lớn lên cùng bạn thân của anh, sao anh ta có thể không hiểu ý của Thẩm Từ Mặc chứ, anh ta cười vài tiếng rồi mới nói: "Em cứ dẫn Phùng Văn Hi đến phòng riêng của hai người đi."

Trần Viễn: Cái gì????!!

"Anh à, anh *Thắm* không cho em chọc chị dâu nhỏ đâu, nếu em đem chị dâu đến phòng bao của chúng em thì sẽ không sao chứ?"

"Em cứ thử một lần sẽ biết thôi."

Trần Viễn: "... " Em đã thấy người luôn lừa anh trai nhưng chưa từng gặp ai cật lực lừa em trai như anh đâu!

Trần Viễn là một người sĩ diện, dù biết đó là một cái hố cạm cũng muốn nhảy, ai bảo ban này trong phòng, cậu đã nói là muốn tìm *Phùng Vân Hi* chứ.

Trong một căn phòng khác, *Phùng Vân Hi* đang ở chung với khá nhiều người, còn cô đang chat video với *Chu Hạo Hiên*. Đầu tiên, *Chu Hạo Hiên* đã xin lỗi mọi người sau đó thì nói chuyện với *Phùng Vân Hi*.

Đúng lúc đó, cửa phòng mở ra, ánh mắt *Trần Viễn* nhìn khắp phòng rồi dừng lại trên người *Phùng Vân Hi*: "Tôi tới tìm chị dâu nhỏ của tôi."

Ánh mắt mọi người nhìn về phía *Phùng Vân Hi*.

Phùng Vân Hi: Σ (°Δ°|||)

Đạo diễn là người đầu tiên đứng lên, nhìn *Phùng Vân Hi* một cái rồi hoang mang nhìn *Trần Viễn*, ông hỏi: "Chị dâu nhỏ mà cậu nói đến là ai vậy?"

Trần Viễn trả lời như đúng rồi: "*Phùng Vân Hi*."

Phùng Vân Hi không nghĩ đó là *Thắm Từ Mặc* vì anh làm gì có em trai cơ chứ, cô vừa cười vừa hỏi một câu: "Vậy thì anh của cậu là ai vậy?"

"*Thắm Từ Mặc*."

"..."

Trong phút chốc, thời gian như ngưng lại, ánh mắt của tất cả mọi người nhìn *Phùng Vân Hi* đều thay đổi. Không phải chứ, hậu thuẫn của *Phùng Vân Hi* lại là *Thắm Từ Mặc* ư.

Phùng Vân Hi chau mày không nói gì, sau đó nhìn về phía đạo diễn.

Đạo diễn gắt đầu với cô, ý bảo là ở đây cứ giao lại cho ông, chuyện này sẽ không bị truyền ra ngoài. Nhưng mà, họ đã quên *Chu Hạo Hiên* vẫn còn đang chat video.

Chu Hạo Hiên đang quay phim trong đoàn phim, buổi tối còn phải đóng thêm vài cảnh. Vì vậy, nghỉ ngơi ở tại chỗ quay luôn nên xung quanh cậu có rất nhiều người.

Phùng Vân Hi đứng lên, vừa định đi ra ngoài thì nghe thấy âm thanh từ bên *Chu Hạo Hiên* truyền đến.

"Trời ạ, là *Thắm Từ Mặc* thật sao!"

"Chuyện này có phải là trò đùa không vậy, có lẽ nào là trùng tên trùng họ không?"

Chu Hạo Hiên nhanh tay tắt video call, cậu cầm chặt điện thoại của mình: Làm sao đây, hình như cậu vừa gây hoạ thị phài? (=.=)

Mấy người bên chỗ *Chu Hạo Hiên* nhanh tay hơn, không đợi *Chu Hạo Hiên* đe dọa thì họ đã post bài lên Weibo rồi.

Phùng Vân Hi không lên tiếng, cầm đi động đi ra ngoài. Cô nhắn tin cho *Hứa Chu* trước rồi gọi điện thoại cho *Thắm Từ Mặc*: "*Thắm* tiên sinh, mối quan hệ của chúng ta có khả năng bị lộ rồi, em phải làm sao bây giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 30: Công Khai Mối Quan Hệ*

Nghe vậy, *Thắm Từ Mặc* có chút sững sốt, anh cầm lấy áo khoác của mình, đứng dậy đi ra khỏi phòng, anh trấn an cô: "Đã xảy ra chuyện gì vậy, em cứ từ từ nói."

"Bây giờ anh đang ở Sênh Ca ạ? Nếu anh đang ở đây thì chúng ta gặp mặt ở ngoài đi." *Phùng Vân Hi* sốt ruột nói, cô không biết *Thắm Từ Mặc* có nghĩ là mình cố ý không nữa.

Dù sao, nếu chuyện này bị đưa ra ánh sáng thì vô cùng có lợi với cô nhưng đây lại là một phiền toái không nhỏ với *Thắm Từ Mặc*.

"Bây giờ anh đi ra ngoài. Sau đó, anh chờ em ở trên xe."

Sau khi cúp điện thoại của *Phùng Vân Hi*, *Thắm Từ Mặc* vừa đi ra ngoài vừa gọi cho *Trần Dịch*: "*Trần Viễn* liên lạc với cậu rồi à?"

Trần Dịch chính là anh *Trần Viễn*, anh ta vui vẻ nói: "*Trần Viễn* sẽ không làm bừa đâu, thật ra công khai cũng tốt, dù sao giới giải trí loạn lắm, cậu công khai tò thái độ tí là coi như có bùa hộ mệnh rồi."

Ban này, *Thắm Từ Mặc* không ngăn cản *Trần Viễn* vì chính anh cũng có ý này, nhưng nếu bây giờ phải công khai hết tất cả thì *Phùng Vân Hi* sẽ không chịu được. Vì vậy, anh chỉ có thể hành động từ từ.

Thật ra, cho dù *Trần Viễn* nói ra, trong phòng chỉ có mấy người, xử lý một chút là được, nhưng anh không biết rằng lúc đó *Phùng Vân Hi* đang gọi video call với *Chu Hạo Hiên*, bên chỗ *Chu Hạo Hiên* còn có người.Vì thế, khi anh nghe lời nói của *Phùng Vân Hi* thì mới sững sốt một chút.

Thắm Từ Mặc nói: "Tôi biết rồi, cậu nói với *A Viễn* một chút đi, cậu ta đã làm hơi quá rồi!"

Trần Dịch có chút không tin: "Lẽ nào thằng nhóc đã làm bừa ư!"

Thật ra *Trần Viễn* cũng đơ luôn rồi, cậu không biết cái gì hết, cậu chỉ gọi *Phùng Vân Hi* thôi mà, tại sao sự việc lại trở nên nghiêm trọng như vậy chứ!

Hướng hồ, đạo diễn còn nhìn cậu với ánh mắt không mấy thiện cảm. Sau khi trở lại phòng, cậu được thông báo rằng *Thắm Từ Mặc* sau khi nhận được điện thoại thì đã đi ra ngoài rồi. Thấy vậy, cậu liền ngoan ngoãn gọi điện cho cha mẹ mình rồi chạy trốn về khu nhà chính.

Trần Viễn: Dưới tình huống như vậy, anh trai thật sự không đáng tin cậy chút nào, dù sao cũng là do anh trai cậu đảo hố chôn cậu, cậu vẫn nên về nhà thôi o (´ □ `)o.

Sau khi *Thắm Từ Mặc* rời khỏi đây thì ở bên ngoài chờ *Phùng Vân Hi*.

Phùng Vân Hi là mẹ là mẹ đi tới, nét mặt ỉu xiu, khi cô đang định mở cửa xe thì *Thắm Từ Mặc* giờ tay lên chặn cô lại, cô nói: "Chúng ta đi lên rồi nói sau."

"Bây giờ che dấu còn có tác dụng sao?"

"Không có tác dụng."

Phùng Vân Hi rụt rụt cổ: QAQ, làm vậy kim chủ không vui sao, cô cũng không vui đó.

Đúng lúc này, *Hứa Chu* lại gọi cô.

Thấy vậy, *Phùng Vân Hi* liền gửi tin nhắn cho *Hứa Chu*: {Anh Chu, bây giờ phải làm sao đây, chuyện giữa em và *Thắm* tiên sinh hình như bị phát hiện rồi, liệu anh ấy có tức giận không?}

Hứa Chu: {Đã là lúc nào rồi mà em còn nói với anh chuyện này, em có suy nghĩ đến tin tức của ngày mai không?}

Hiện tại, dù có ăn lặt điều thì cũng không thể tinh táo được nữa rồi.

Sự việc này không những ảnh hưởng đến việc công khai mối quan hệ giữa cô và *Thắm Từ Mặc*, nếu như *Thắm Từ Mặc* không muốn cho có một danh phận thì truyền thông sẽ về nói có như thế nào đây.

Phùng Vân Hi nhìn màn hình điện thoại, do dự nói: "Anh Chu gọi điện thoại tới, chắc anh ấy muốn đem chuyện này phát triển theo hướng kia."

Cô đang hỏi ý kiến của *Thắm Từ Mặc*.

"Anh có biện pháp gì không?"

"Không có."

Thẩm Từ Mặc đến cùng vẫn có suy nghĩ muốn công khai mối quan hệ này, anh chăm chú nhìn Phùng Văn Hi: "Hiện tại có hai biện pháp: Một là để tình tình tự ý phát triển, chúng ta im lặng. Hai là trực tiếp công khai luôn, em chọn đi"

Phùng Văn Hi chưa kịp lấy lại tinh thần: "Công khai?"

Rõ ràng đó là câu nghi vấn nhưng Thẩm Từ Mặc lại coi nó là câu khẳng định, anh cầm lấy điện thoại của Phùng Văn Hi, bấm nghe: "Tôi sẽ công khai, bên anh chỉ cần làm theo là được rồi."

Cho tới bây giờ, Phùng Văn Hi chưa từng nghĩ đến việc công khai mối quan hệ với Thẩm Từ Mặc, cô cũng chưa hề đặt mình vào tình huống này, cô chỉ muốn ở bên cạnh Thẩm Từ Mặc là được rồi. Nguyên nhân cô đối xử tốt với Thẩm Từ Mặc là mong anh đừng vứt bỏ cô thôi. Nhưng bây giờ, họ sắp công khai mối quan hệ rồi, đây có tính là chuyện mà cô vẫn luôn cố gắng đã thành công rồi không?" Thật ra, anh không cần phải vì em mà miễn cưỡng bản thân đâu ạ, anh có thể giữ im lặng. Và lại, nếu có tin tức mới thì các kí giả cũng sẽ không bám lấy vấn đề này mãi đâu." Phùng Văn Hi nín lấy gấu váy, mỗi khi cô căng thẳng thì cô thường làm động tác nhỏ này.

"Chẳng lẽ, nếu anh im lặng thì sẽ không có người hỏi anh về chuyện này sao?" Giọng nói của Thẩm Từ Mặc không chút khác thường, khi anh nói xong liền ra hiệu cho Phùng Văn Hi lên xe.

Cuối cùng thì Phùng Văn Hi cũng cùng lên xe với Thẩm Từ Mặc, còn xe của cô thì để lại ở đây, ngày mai kêu người đến lấy là được.

Đến nhà, một người bước vào cửa trước, người còn lại đi theo sau, một người thì biểu cảm nghiêm túc nhưng không che lấp được sự rạng rỡ, người kia tuy tươi cười nhưng tâm trạng không tốt chút nào.

Quán gia Chu nghĩ ông đã biết được chuyện không nên biết rồi, đêm nay, phòng dành cho khách chắc là có thể để trống được rồi.

Nhưng mà, ông là một quán gia tận tâm nên ông vẫn hỏi Phùng Văn Hi có muốn ăn khuya không, bụng thức ăn khuya đã được hâm nóng lên, dù ở xa cũng có thể ngửi được mùi thơm

Tuy Phùng Văn Hi không đói, nhưng mà Chu quán gia có ý tốt thì có không nên từ chối. Sau đó, cô đi rửa tay, chuẩn bị ăn khuya, lúc ra cô vẫn thấy Thẩm Từ Mặc đứng ở đó, thuận miệng hỏi: "Anh có muốn cùng em ăn khuya không?"

Thẩm Từ Mặc không ăn khuya bao giờ, Phùng Văn Hi chỉ thuận miệng hỏi thôi.

"Em giúp anh múc một chén đi."

"..."

Phùng Văn Hi đưa bát sắp trước mặt mình cho Thẩm Từ Mặc: "Anh ăn chén này đi, em đi múc chén khác." Nói xong, cô liền đứng lên, bởi vì quá vội nên cô đập trúng góc bàn.

Sự đau nhức truyền đến, cô khom người dùng tay che lại chỗ vừa mới bị đụng trúng: "Em không sao, một lát thì sẽ không đau nữa." Nói xong, cô định đi vào phòng bếp.

Thẩm Từ Mặc đứng dậy, đi tới bên cạnh cô, cúi đầu định nhìn chỗ bị đụng trúng, thì bỗng nhiên ánh mắt của anh ngẩn ngơ, yết hầu nhấp nhô, sau đó liền nhìn ra chỗ khác: "Thuốc mỡ lần trước anh đưa em còn không?"

"Ở trong phòng, em không muốn ăn nữa, em về phòng trước đây." Phùng Văn Hi vốn dĩ không muốn ăn, bây giờ càng có cơ để chạy trốn.

Thẩm Từ Mặc Phùng Văn Hi

Sau khi topic này được truyền ra rằng người sau lưng Phùng Văn Hi chính là Thẩm Từ Mặc, thì chỉ sau vài giờ, topic này đãy hot search lần trước của Phùng Văn Hi xuống, làm dân mạng xôn xao nguyên đêm.

Sáng sớm hôm sau, công ty của Thẩm Từ Mặc chính thức đáp lại, xác nhận hai người đang hẹn hò, hơn nữa tình cảm còn rất ổn định. Sau đó, Hứa Chu cũng thay mặt Phùng Văn Hi đáp lại vấn đề này.

Lần này Phùng Văn Hi không những nổi tiếng trên mạng mà còn lên tạp chí kinh tế và tài chính nữa.

Hãy xem tôi là một cú hành tây: Thật ra tôi không quá tin tưởng đâu, tôi thật sự không nghĩ ra hai người họ có quan hệ gì với nhau. Thậm chí, tôi còn cho rằng đây chỉ là lăng xê, nhưng lại không hề nghĩ là nữ thần đã công khai yêu đương rồi.

Hãy xem tôi là một quả táo: Nếu nữ thần của tôi công khai hẹn hò với người khác thì tôi nhất định sẽ phản đối ở Weibo của người đó. Nhưng mà, người này lại là Thẩm Từ Mặc, khi hai người họ đứng chung một chỗ thật sự là rất đẹp đôi đó.

Hãy xem tôi là một quả xuân đào*: Tình cảm ổn định có nghĩa là gì, tình cảm ổn định có ý nghĩa là có thể bước vào lễ đài hôn nhân cùng nhau. Dựa theo những gì Thẩm Từ Mặc chính thức đáp lại thì đã có thể thấy anh ta là một người đàn ông rất có trách nhiệm nhà.

*Xuân đào:

Tôi không muốn giả vờ thành cái gì: Tôi chỉ ngu một giấc thôi mà, vì sao mà nữ thần đã có bạn trai rồi?

Phải biết rằng, tin tức đáp lại bên Thẩm Từ Mặc là do Ôn Tuấn truyền ra, dựa theo tính cách của anh ta chắc chắn sẽ không truyền ra tin tức như này. Nhưng mà, Thẩm Từ Mặc nói bóng nói gió với anh ta là đừng để Phùng Văn Hi bị ám ức, đừng cho bất kì tin đồn không tốt nào truyền ra ngoài.

Sau đó, Ôn Tuấn công bố với mọi người: "Tình cảm của hai người rất tốt, vô cùng ổn định, có thể tính đến chuyện kết hôn luôn."

Buổi sáng, lúc Phùng Văn Hi xuống lầu thì Thẩm Từ Mặc đã ra ngoài chạy bộ rồi. Nhưng trong phòng khách lại có thêm một người, cô còn nhớ người đó chính là người hôm qua đã gọi cô là chị dâu nhỏ.

Cậu ta còn dám đến!

Ngày hôm qua, sau khi Trần Viễn về nhà, cậu đã định trốn lâu dài trong khu nhà chính. Ai ngờ rằng, ngày hôm sau hai người đã công khai rồi, cho nên cậu rời khỏi khu nhà chính, đến tìm Phùng Văn Hi, đợi Phùng Văn Hi khen cậu làm tốt.

"Chị dâu nhỏ, xin tự giới thiệu, em là Trần Viễn, là em trai của bạn thân của anh Thẩm, em lớn lên với anh Thẩm." Trần Viễn vô cùng lịch sự giới thiệu.

Phùng Văn Hi đang muốn nói chuyện: Σ (°△°|||)

Trần Viễn? Đây không phải là ông trùm giới giải trí trong tương lai ư? Vậy tên ngu ngốc này chính là ông trùm giới giải trí thật ư?

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Đi Theo Chị Dâu Nhỏ Là Sẽ Thành Công Mỹ Mãn*

Là một boy có đơn, Trần Viễn dùng hành động để chứng minh rằng cậu ta muốn cùng Phùng Văn Hi ngắm nhìn thế giới.

Theo lời của anh trai Trần Viễn chính là, đưa em trai này rõ ràng là công tử nhà giàu ăn chơi trác táng nhưng lúc nào cũng muốn chui vào chỗ của danh nhân.

Ví dụ là người muốn chơi với cậu thì cậu cảm thấy chương mất, người hợp ý cậu thì người ta không muốn chơi với cậu.

Vì vậy, cuộc đời này của cậu đúng là lạnh lẽo như tuyết mà.

"Chị dâu nhỏ, em cảm thấy em có nghĩa vụ phải bảo vệ chị."

"..."

Phùng Văn Hi không hiểu cách làm của cậu: "Vậy, hôm nay cậu đến đây là vì chuyện gì?Khó khăn lắm Trần Viễn mới tìm được người hợp tuệ nhân của cậu, không những vậy, chị ấy còn có thể chơi chung với cậu nữa. Sao cậu có thể từ bỏ nhanh như vậy được chứ? Nghĩ vậy, cậu nói: "Em quyết định sẽ đến đoàn phim chung với chị."

Đúng lúc này, một quả cầu màu trắng nhanh như chớp chạy lại, cuối cùng dừng ở dưới chân Trần Viễn.

"Đây là gì vậy?" Trần Viễn khom lưng, chuẩn bị nhặt quả cầu nhỏ lên thì nghe Phùng Văn Hi la lớn.

"Cậu đừng đụng vào bé mèo."

"Mèo meo~" Móng vuốt của bé mèo cào mảy cái trên cánh tay Trần Viễn một cái.

Bé mèo: Thân thể ngọc ngà của trăm là thứ mà người có thể đụng vào sao.

Đạo này, tiểu meo meo càng lúc càng kiêu ngạo, ngoại trừ Phùng Văn Hi, Thẩm Từ Mặc và quản gia Chu thì nó không cho ai chạm vào hết.

Phùng Văn Hi: Bé mèo, cưng làm tốt lắm!

Trần Viễn ngơ ngác nhìn cánh tay của mình: "Thì ra đây là một con mèo, vì sao nó lại mập như vậy nhỉ? Mình có cần đi tiêm vắc-xin không đây?"

Lúc Thẩm Từ Mặc về đến nhà thì thấy Trần Viễn cầm lấy cánh tay, đáng thương nhìn Phùng Văn Hi. Ở dưới chân cậu là một quả cầu trắng đang ngo ngoáy.

Anh đi vòng qua Trần Viễn, đứng ở bên cạnh Phùng Văn Hi: "Đã xảy ra chuyện gì?" Nói xong, anh nói với Trần Viễn: "Cậu xê ra một tý."

Trần Viễn hừ lạnh một tiếng với bé mèo: "Nhóc mau xích ra."

Ánh mắt của Thẩm Từ Mặc lạnh nhạt: "Cậu đang đứng ở địa bàn của nó, lát nữa nó sẽ ngồi ở chỗ đó."

Trần Viễn: "... Thì ra, anh ấy muốn cậu tránh ra.

Kết quả là, Trần Viễn còn chưa được ăn chưa bữa sáng là đã lôi kéo cái thân tàn và trái tim đã vỡ nát ra khỏi nhà của Thẩm Từ Mặc. Lúc ra tới cửa, suýt nữa là cậu đã nói: "I'll be back."

"Tình tình của Tiểu Viễn rất tốt, cậu ấy chỉ hơi lỗ mãng chút thôi." Thẩm Từ Mặc nói một lời hay thay Trần Viễn.

Phùng Văn Hi gật gật đầu: "Em biết."

Trần Viễn: Ngày hôm qua anh không hề ngăn em lại mà, thậm chí còn có phần ngầm đồng ý mà. Vì sao bây giờ lại biến thành tình tình em lỗ mãng rồi. Về phần Phùng Văn Hi, chị biết cái gì? Chị cũng nghĩ em lỗ mãng sao? Cậu có cảm giác rằng toàn thế giới đều có ác ý với mình QAQ.

Sau khi hai người ăn xong bữa sáng với nhau thì họ cùng ra cửa.

Sau khi lên xe, Phùng Văn Hi suy nghĩ một chút rồi nói: "Hôm nay em phải tham gia một tiết mục giải trí rồi phải đến đoàn phim."

Vì Thẩm Từ Mặc muốn tự mình lái xe đưa Phùng Văn Hi đi nên đã cho tài xế nghỉ một hôm, nghe cô nói thì ngừng động tác đang làm lái: "Ngày mai em có chụp quảng cáo, ngày mốt thì tham gia một hội thảo ra mắt thương hiệu. Sau đó thì em mới đến đoàn phim. Vậy, em muốn tham gia tiết mục giải trí lúc nào?"

Phùng Văn Hi ngạc nhiên nhìn anh: "Sao, sao anh biết?"

Thẩm Từ Mặc vô cảm nói tiếp: "Hôm nay em không cần tham gia tiết mục giải trí, dù em có đi thì người ta cũng không quay em đâu. Bây giờ, tôi đưa em đến Glory để tìm Hứa Chu, buổi trưa tôi sẽ đến đón em."

Rất hiếm khi Thẩm Từ Mặc ép buộc Phùng Văn Hi như này, đa phần anh đều chọn phương thức vu hời hoặc là để tự cô lựa chọn. Nhưng mà, lần này cô đến đoàn phim thì ít nhất sẽ không về trong khoảng ba bốn tháng được.

(*Phương thức vu hời: vây hãm từ mọi phía. Ý là anh ấy dùng sự dụ dỗ để dụ chị ấy cắn câu.)

Bây giờ, thái độ của cô với anh đã tệ như thế này. Nếu bây giờ cho cô rời đi ba đến bốn tháng thì lúc cô về sẽ xem anh là người xa lạ luôn quá.

Còn nữa, vì sao cái bộ phim Cửu Thiên Kiếm kia vừa muốn quay phim ở núi sâu vừa ở sa mạc chi vậy, sao mấy người này không quay phim phiêu lưu thám hiểm luôn đi?

Sau đó, tình thân và thể xác của Phùng Văn Hi đều cực kỳ mệt mỏi...

Phóng viên không thể phỏng vấn Phùng Văn Hi nên một số phóng viên quyết định đứng chờ ở cửa Glory. Dù sao, xảy ra chuyện lớn như vậy thì chắc chắn cô sẽ về công ty thôi.

Đương lúc mọi người chán gần chết thì đầu tinh táo lại bởi sự xuất hiện của một siêu xe phiên bản giới hạn. Sau đó, dưới ánh mắt mong đợi của họ thì Thẩm Từ Mặc xuống xe. Anh vừa bước xuống thì vòng qua bên ghế phụ, mở cửa giúp Phùng Văn Hi.

Ngay sau đó, đèn flash nhấp nháy như điên.

Họ sẽ viết bài cho toà soạn của mình xong rồi bán ảnh cho ngày hôm nay cho tạp chí tài chính và kinh tế, ai biết bọn họ không chịu đến đây đợi làm gì? Ngạc nhiên chưa!

Cả hai đều cảm nhận được ánh đèn flash chói chang nhưng không ai nói gì hết.

Phùng Văn Hi: Cô đã nghĩ đến tiêu đề của ngày mai rồi. Chỉ là, những gì họ viết chỉ dựa vào bề ngoài của sự việc chứ không phải sự thật.

Trong văn phòng, trước mặt của Hứa Chu bày tám cái điện thoại, anh ta úp một xuống bàn làm bấm: "Bây giờ, mỗi lần tôi nhìn thấy điện thoại đều muốn ói quá, tôi đành liệt yêu cầu một khoảng thời gian để tu tâm dưỡng tính, tìm lại nội tâm bình lặng của bản thân bằng cách rời khỏi chốn thành thị huyền ảo này."

Phùng Văn Hi vừa mới bước vào cửa: "..."

Hứa Chu nằm sấp trên bàn một lát mới đứng dậy: "Sao em lại tới công ty vậy?"

"Anh Chu, em mới lên xe là Thẩm Từ Mặc đã nói em không cần đi quay tiết mục giải trí." Nói tới đây, Phùng Văn Hi liền cảm thấy cực kỳ rối rắm. Mặc dù chính cô cũng không biết cô đang rối rắm chuyện gì.

Phùng Văn Hi tiện tay mở một bịch khoai tây chiên, cô đẩy ghế qua chỗ bàn làm việc: "Anh Chu, anh nghỉ đi, anh chỉ cần chỉ em nói sao là được rồi, còn lại cứ để em lo."

Nói đến việc này, tâm trạng của Hứa Chu liền dao động, vô cùng tức giận hỏi: "Em biết Tô Duệ không?"

Động tác trong tay Phùng Văn Hi ngừng lại, khoai tây liền rơi xuống người cô, sắc mặt cô tái nhợt: "Không biết, sao vậy anh?"

Hứa Chu nhủ nầy: "Hôm qua, lúc tin tức này vừa truyền ra thì tất cả người trong công ty đều nghĩ em đang lảng xê, không mấy tin tưởng. Đúng lúc này, Tô Duệ tranh thủ nhả qua công ty Glory. Đạo này bên phòng quan hệ công chúng đang thiếu người. Vì vậy, đa số người của phòng quan hệ công chúng bận rộn giải quyết chuyện của Tô Duệ, chỉ có một ít người quen của anh mới mặc kệ sự phản đối của cấp trên, tới giúp anh. Sau đó, bên Thẩm Từ Mặc vừa công khai tình cảm của hai người, mấy người kia lại chạy tới đây xin lỗi rồi còn ngờ ý muốn giúp anh giải quyết chuyện này nhưng anh không đồng ý."

Nếu không phải như vậy thì anh ta và Miêu Tiểu Trần cũng không bận rộn đến chân không chạm đất, không có thời gian để ăn cơm luôn. Bây giờ, mọi việc đã dễ thở hơn thì anh ta mới báo Miêu Tiểu Trần ra ngoài mua bữa sáng đó.

Bàn tay của Phùng Văn Hi lạnh ngắt, đã biết câu trả lời nhưng vẫn hỏi: "Gã, gã rất nói sao?"

Vào thời điểm này, Tô Duệ là một diễn viên hạng ba, sao có thể có được đãi ngộ tốt như vậy chứ? Dù bây giờ cô không phải là con át chủ bài của công ty nhưng địa vị của cô cũng không thấp, không đòi nào công ty sẽ vì Tô Duệ mà không màng tới chuyện của cô được.

"Nghe đồn là gã có quan hệ mật thiết với một vị thiên kim của một cổ đông lớn. Huống hồ, bây giờ gã còn là một tiểu sinh ăn khách nữa." Hứa Chu nói xong thì quan sát vẻ mặt của Phùng Văn Hi.

Trái tim Phùng Văn Hi đập điên cuồng, tình huống của Tô Duệ tệ hơn hẳn kiếp trước, chẳng lẽ, gã cũng trọng sinh sao? Nếu vậy, gã sống lại sớm hơn có ư?

Nếu Hứa Chu không phát giác được tâm trạng của Phùng Văn Hi không ổn định thì sao có thể xứng với danh hiệu quản lý của cô được chứ. Chỉ là, anh ta không tài nào nghĩ ra được có đã gặp Tô Duệ khi nào. Từ lúc Phùng Văn Hi vừa mới bước chân vào giới giải trí thì anh ta đã là quản lý của cô rồi: "Trước đây em từng gặp Tô Duệ sao?"

Phùng Văn Hi mở miệng phủ nhận: "Không, em chưa gặp."

Kiếp này, đúng là cô chưa từng gặp gã.

Cô càng hành xử như vậy thì Hứa Chu càng cảm thấy bất thường. Phùng Văn Hi rất hiếm khi thất thố như vậy nhưng anh ta không nói gì thêm.

Qua một lúc lâu mới nghe Phùng Văn Hi lên tiếng: "Còn bao lâu nữa thì hợp đồng của em với công ty sẽ hết hạn chứ?" Nói đến đây, cô dừng lại rồi mới nói tiếp: "Em nghỉ, bây giờ chúng ta có thể tự một công ty riêng."

Hứa Chu nhìn ngoài cửa một lát rồi đóng cửa lại, vòng về chỗ cũ: "Rốt cuộc, Tô Duệ là ai mà lại khiến em đầy nhanh kế hoạch như vậy?"

Sau khi Phùng Văn Hi khôi phục lại tâm trạng thì lên mạng tra xét tài liệu về Tô Duệ, cô phóng to một bức ảnh của Tô Duệ lên rồi cho Hứa Chu xem: "Bởi vì gã ta mà anh bị đối xử bất công trong công ty nên em muốn trả thù gã."

Hứa Chu: "..."

Dù lời này của em nghe rất cảm động nhưng vì sao anh lại cảm thấy rất kỳ quặc nhỉ?

Muốn mở một công ty riêng không phải là chuyện nhỏ, huống hồ, chỉ sợ lúc họ mở công ty riêng thì Glory cũng có thể đoán ra được, sẽ không cho họ tài nguyên nữa. Huống chi, mở công ty riêng tốn nhiều tiền lắm

Phùng Văn Hi thẳng thắn nói: "Em có thể dùng hết tiền của mình để đầu tư cho công ty này. Còn anh muốn đầu tư bao nhiêu thì anh cứ đầu tư bấy nhiêu."

Sau đó, Hứa Chu lại bị cảm động thêm một lần nữa: "Được được, chúng ta không nhận xuống con tức này. Em muốn mở công ty riêng thì chúng ta mở công ty riêng."

Dưới tình huống như vậy, hai người phải cắt máu ăn thề rồi cam kết sẽ cùng nhau cố gắng mới đứng. Đứng lúc này, cửa phòng làm việc của họ lại mở ra, Trần Viễn tội nghiệp nói: "Chị dâu nhỏ, hai người muốn làm chuyện kích thích như vậy mà không mang theo em ư?"

Sau khi Trần Viễn tiêm vắc-xin xong liền đến tìm Phùng Văn Hi.

Hứa Chu: Mở công ty riêng mà kích thích cái nỗi gì? Còn nữa, cậu gọi chị dâu nhỏ là có ý gì vậy?

Đối với Trần Viễn, đây đúng là một chuyện cực kích thích. Mỗi lần cậu đi làm ở công ty của nhà mình thì họ toàn đưa mấy chức vụ nhân nhả cho cậu thôi. Lúc cậu muốn tự đi ký hợp đồng với đối tác thì họ cũng không cho, cậu muốn đầu tư nhưng không biết phải đầu tư gì hết. Nhưng mà, bây giờ thì khác rồi, cậu chỉ cần nắm chặt chị dâu nhỏ là hai người họ có thể thành công mỹ mãn luôn.

Phùng Văn Hi: ♪ (≥▽≤*) Cô và ông trùm giới giải trí trong tương lai sắp xưng bá trong giới giải trí rồi.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Tiến Triển*

Lúc đầu, Phùng Văn Hi định tìm cơ hội thích hợp rồi mới công bố chuyện cô muốn công ty riêng, nhưng thật không ngờ họ lại có một đồng đội chuyên phá đám. Chưa đến một tiếng đồng hồ, tất cả mọi người trong công ty Glory đều biết chuyện này rồi.

Giới quý tộc, giới giải trí và giới thời trang đều có liên quan đến nhau, những mối quan hệ này thực sự rất lớn, thế nên chỉ cần có chút chuyện xảy ra thì tất cả sẽ đều rõ.

Chuyện Phùng Văn Hi mở công ty riêng chỉ là chuyện nhỏ như hạt mè thế hạt đậu, không ai quan tâm, nhưng khi có người chủ động nói ra thì lại là một chuyện khác. Trần Viễn vừa nói chuyện với họ xong thì liền khoe khoang với bạn bè của cậu.

Trong lòng Hứa Chu vốn tràn đầy niềm tin, hiện tại cũng bắt đầu cảm thấy tương lai thật u ám: "Em nhất cậu ta từ đầu thế?"

Phùng Văn Hi: "...Em đâu có nhất, là cậu ta tự chạy đến đấy chứ."

Trần Viễn: QAQ

Cô thật không thể nào hiểu được vì sao kiếp trước Trần Viễn lại có thể trở thành ông trùm giới giải trí trong truyền thuyết kia. Chẳng lẽ thời buổi này, mở công ty giải trí dễ dàng đến thế sao.

Boss của công ty Glory cũng biết rõ vì việc ngày hôm qua mà đã đắc tội với hai người họ nên liền viện cớ họp để giải thích rõ mọi chuyện. Họ hiểu rằng Phùng Văn Hi bây giờ đã khác xưa rồi.

Nói thật lòng, cuộc họp với ban quản trị này không liên quan gì tới Trần Viễn, nhưng khi cậu ta nghe được chuyện ngày hôm qua thì một hai đôi đi theo. Phùng Văn Hi bó tay với cậu nên cô đành phải đồng ý.

Trên đường đi họp, Hứa Chu dặn dò: "Lát nữa khi đến đó, em đừng quan tâm gì hết, bọn họ không dám động đến em, càng sẽ không chủ động nhắm vào em. Việc quan trọng bây giờ của chúng ta là phải giải quyết hợp đồng với bọn họ trong hòa bình. Nếu không thỏa thuận được thì chờ đến khi hợp đồng kết thúc, em không cần phải thấy tội lỗi hay gì hết. Tài nguyên của mấy năm nay của em cũng không hoàn toàn do bọn họ tìm cho."

Đúng là thế, các kịch bản phim của Phùng Văn Hi đều là do Hứa Chu đưa cho, sau này khi cô ở bên Thẩm Tử Mặc thì cô lại càng không thiếu kịch bản.

Phùng Văn Hi gật đầu: "Em hiểu rồi, lát nữa em chỉ cần ngồi yên là được."

Hai người nhìn nhau, bật cười thành tiếng.

Dường như cả hai người họ đã quên Trần Viễn, họ đều cảm thấy cho Trần Viễn đi cùng, thì chẳng qua là có thêm một người nữa mà thôi.

Đứng để vế ngoài vô tâm vô tính của Trần Viễn đánh lừa, cậu ta là lão đại nổi danh trong đám nhà giàu đấy. Nếu khiến cậu ta nổi điên lên, thì chính cậu ta cũng tự thấy sợ.

Đến cửa phòng họp, Trần Viễn căn bọn họ lại, sau đó đeo cái kính râm đang treo trên áo sơ mi.

Phùng Văn Hi: "Anh Chu."

Hứa Chu: "Sao anh có cảm giác hai người mới là một hội vậy?"

Phùng Văn Hi: "..."

Trần Viễn nhét một tay vào túi, ra về lưu manh đi vào. Không đợi mọi người bên trong kịp phản ứng, cậu ta liền đập cái ghế gần mình nhất một phát, lại dẫm một chân lên ghế, vừa lấy khuỷu tay chống lên đùi. Sau đó, cậu tháo mắt kính xuống, tay cậu vuốt vuốt gọng kính: "Nghe nói là trong số các người có kẻ đã bắt nạt chị dâu nhỏ của tôi."

Cả phòng họp chìm trong cảm lạnh mấy giây, sau đó một thanh âm yếu ớt cất lên: "Có phải anh đi nhầm phim trường rồi không?*"

(*Ý bảo là Trần Viễn diễn sâu quá rồi, đây đâu phải là phim trường đâu.)

Trần Viễn: "..."

Thật ra, Phùng Văn Hi cũng không thêm quan tâm đến cậu ta đang nói cái khi gió gì. Nhưng mà, dù sao cậu ta cũng đi theo cô đến đây thì cậu ta có làm gì, cô cũng phải giúp cậu ta một tay.

Một khi Phùng Văn Hi đã ra tay thì người bình thường không thể đầu lại được. Đôi chân đi giày cao gót lướt nhanh như gió đến bên cạnh Trần Viễn, cô nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai cậu ta: "Nói chuyện cho tốt nhé."

Trần Viễn cũng cực kỳ nề mặt mà gật đầu, sau đó đáp cái ghế bên cạnh: "Nếu chị dâu đã nói tôi 'đảm đạo' với mấy người thì tôi sẽ đảm đạo cho thật tốt."

Hai người kia họp lại tạo thành một tổ họp quái dị, nhưng lại có một sự hài hòa đến lạ thường.

Vừa rồi Hứa Chu còn muốn đàm phán với người ta một chút, nhưng bây giờ anh ta chỉ muốn quay đầu bước đi. Chỉ có điều, anh không đành lòng để hai người kia ở lại trong này.

"Các người chọn đi, gặp hợp đồng ra đây hay để tôi gọi anh tôi tới!" Trần Viễn xưa nay đi gậy gỗ với người ta chưa bao giờ thua, bởi vì cậu ta luôn có câu nói treo trên đầu mỗi chót lưỡi là: ""Có giới thì đi tìm anh tôi đi.""

Hai anh em nhà này chuyện lừa nhau nhưng đồng thời, họ là một cặp anh em cực kỳ yêu thương nhau.

Hứa Chu từ đầu đến cuối đều không nói câu nào: "..."

Phùng Văn Hi: Tôi đúng là muốn hòa theo cậu ta, nhưng xin thế là không phải như thế này. Ai đó nhanh đến đây mang cậu ta về với anh trai của cậu ta đi.

Mọi chuyện đã đi đến nước này thì Hứa Chu không còn gì để nói. Bây giờ, anh ta chỉ có thể vội vàng giải quyết mọi chuyện rồi còn liên lạc với thủy quân, tuyệt đối không để Glory lấy chuyện này ra để chỉ trích Phùng Văn Hi.

Chỉ là, Hứa Chu cảm thấy mình phải thay đổi cục diện này trước.

"Từ khi Văn Hi ra mắt đến nay, cô ấy chưa từng dùng bất cứ tài nguyên nào của công ty, thậm chí là các phim do công ty đầu tư cô ấy cũng chỉ làm khách mời. Đứng là mấy người chưa từng làm chuyện gì quá đáng nhưng chuyện của ngày hôm qua thì khác. Các người biết tình huống của cô ấy và hệ quả của chuyện này. Kết quả thì sao, mấy người không thêm quan tâm đến chuyện này, may là có mấy người ở bộ phận quan hệ công chúng thần thiết với tôi qua giúp tôi xử lý. Chúng tôi không trông chờ công ty sẽ đối xử tốt với chúng tôi nhưng công ty cũng không thể lúc nào cũng đối xử không công bằng với chúng tôi. Hôm qua, không phải là vì có liên quan tới Tô Duệ sao, nếu không thì sao phòng quan hệ công chúng chỉ tập trung vào gã chứ. Phùng Văn Hi cũng có không ít mối quan hệ nhưng cô ấy chưa bao giờ làm chuyện gì ngang ngược như vậy."

Một cổ đông nói với giới điều không mấy thân thiện: "Từ đầu, mấy người đã có ý định hủy hợp đồng!"

"Không hủy hợp đồng chẳng lẽ chúng tôi lại tiếp tục giúp mấy người nâng đỡ Tô Duệ sao! Tôi khuyên mấy người một câu, đừng làm mọi chuyện trở nên quá khó xử." Nói xong, Hứa Chu liền đưa hai người đang đứng tạo dáng ở kia đi ra ngoài.

"Làm sao bây giờ, hay là chúng ta dừng lại chờ Tô Duệ nữa!"

"Tôi không đồng ý, cứ cho là không có Tô Duệ, chẳng lẽ Phùng Văn Hi sẽ tiếp tục ở lại công ty sao?"

"Đừng vậy, chúng ta cũng không làm gì khiến Phùng Văn Hi cảm động cả, bây giờ cái gì có ta cũng không thiếu, hay là trước mắt chúng ta dừng tìm cô ta để thanh lý hợp đồng mà nói với cô ta khi nào hết hạn sẽ cho cô ta đi thôi."

"Chúng ta chọc giận Thẩm Từ Mặc thì đến nguyên cả cái công ty này cũng không được. Dù sao thì chúng ta cũng nên dựa theo quy định mà làm."

Đến tối, người Phùng Văn Hi đột nhiên nóng rần lên. Trong đầu cô luôn hiện lên hình ảnh của kiếp trước, phần lớn đều là lúc cô chán nản vì bị chèn ép.

Còn một người nữa, chính là Tô Duệ, người mà cả cuộc đời này của cô không muốn gặp lại.

"Văn Hi, sau khi anh diễn bộ phim này thì chắc chắn sẽ nổi tiếng. Đến lúc đó, chúng ta sẽ có thể thoát khỏi cảnh nghèo khổ này." Tô Duệ vui sướng cầm bản hợp đồng mới ký trong tay. Khuôn mặt gầy gò của cô cũng ngập tràn niềm vui. "Anh nhất định sẽ thành công!"

Ấn sau đáng về tuổi cười này là sự khổ sở chỉ mình cô hiểu, công ty đã không còn ý định bồi dưỡng cô, thậm chí còn cho lính mới ký hợp đồng đóng vai nữ phụ thay cô.

Sau đó hình ảnh lại chuyển, Tô Duệ đã trở nên nổi tiếng, cô đi tìm Tô Duệ, kết quả là thấy Tô Duệ đang ôm ấp một cô gái khác, trào phúng nói với cô: "Cô muốn tìm lại hào quang cũng không cần phải cố gắng bám lấy tôi như thế, lần trước trên mạng lưu truyền hình ảnh chúng ta chụp với nhau còn chưa đủ hay sao?"

Cô gái trong ngực gã cưới tuổi như hoa: "Tôi nói này, cô cũng phải biết thời thế chứ đi. Cô tự nhìn lại mình xem, cô đã là mình tính hết thời thì sao có tư cách đứng bên cạnh Tô Duệ chứ."

Đứng là nực cười, bám lấy gã sao? Lúc trước, cô đang là một tiểu hoa đán đang ăn khách, vì muốn giúp đỡ Tô Duệ mà sẵn sàng trả giá tất cả. Vậy mà bây giờ gã ta lại nói cô bám lấy gã!

"Nổi tiếng hay không thì có sao, chỉ cần em ở bên anh là đủ. Em biết không, từ lần đầu gặp em, anh biết rằng, cuộc đời này của anh chỉ cần có em là đã viên mãn rồi."

"Văn Hi, anh nhất định sẽ không khiến em phải hối hận về quyết định lúc đầu."

"Cô hãy cầm lấy chút tiền này, sau này cứ xa tôi một chút. Hợp đồng của cô với Glory sắp hết hạn, nếu cô còn muốn tiếp tục ký hợp đồng với Glory thì cũng đừng mong tôi sẽ để cô lợi dụng mà quảng bá."

Nằm trên giường, đầu Phùng Văn Hi dính đầy mồ hôi, hai tay cô liên tục siết chặt góc chăn. Lúc này, cô lại nằm mơ thấy lúc cô rơi từ trên cao xuống, sau đó có một đôi tay vươn tới, kéo cô ra ngoài. Cô cố gắng nhìn người đó nhưng thân ảnh kia càng lúc càng mờ hồ. Mãi cho đến khi cô đến gần mặt đất, hình bóng kia mới rõ ràng.

"Thẩm Từ Mặc!"

Phùng Văn Hi ngồi bật dậy, quần áo của cô đã ướt đầm mồ hôi. Trên người lại nóng lên, nước mắt chảy dọc theo khóe mắt.

Cảm giác sợ hãi vừa rồi còn chưa biến mất khiến cho cô có chút bối rối.

Cô vội vàng vén chăn lên, bước xuống giường rồi chạy ra khỏi phòng, đến dép cũng không kịp mang.

Trong thư phòng,

Thẩm Từ Mặc ngồi trước bàn làm việc mở cuộc họp qua video, vẻ mặt nghiêm nghị. Anh rất ít nói chuyện, phần lớn đều nghe cấp dưới báo cáo.

Đột nhiên, cửa thư phòng bị đẩy mạnh ra.

Anh nhủ thầm, vừa muốn nói chuyện thì đã nhìn thấy mặt mũi Phùng Văn Hi đầy nước mắt đứng ở cửa, giống như bị cái gì làm cho hoảng sợ. Cả người cô đều run rẩy, gò má lại đỏ bừng.

"Tạm dừng cuộc họp!" Thẩm Từ Mặc còn chưa nói hết câu đã tắt video.

Anh bước nhanh lại chỗ Phùng Văn Hi, vươn tay ôm chặt lấy cô, để cô tựa vào ngực mình: "Sao vậy? Em gặp ác mộng phải không?" Vừa nói xong, anh liền cảm thấy có gì đó không đúng.

Anh vội vàng buông cô ra, đưa tay chạm lên trán cô: "Đề tôi gọi điện thoại cho bác sĩ."

Thẩm Từ Mặc chưa kịp xoay người thì Phùng Văn Hi đã vội vàng gọi hai tay ôm lấy cổ anh, đôi môi đỏ mọng kiêu kiêu liên tục hôn lên má anh, cuối cùng rơi xuống môi anh.

Thẩm Từ Mặc ngờ ngác một lúc liền đẩy cô ra. Ban đầu, anh chỉ định gọi bác sĩ trước rồi sẽ tìm thuốc hạ sốt cho Phùng Văn Hi. Không ngờ, hành động này của anh lại làm cô khóc.

Phùng Văn Hi khóc thút thít, trách cứ nói: "Nếu anh đã không thích em thì sao phải giúp em chứ!" Nói xong, cô liền đẩy Thẩm Từ Mặc tới sau bàn đọc sách: "Anh nói đi, nếu anh không thích em thì việc gì phải giúp em."

Dưới tình huống này của Phùng Văn Hi, Thẩm Từ Mặc không dám chọc giận cô. Anh còn che cho cô để cô dẫm vào góc bàn, may mắn là điện thoại di động đang ở trên bàn, anh vội tay là có thể lấy được.

Sau khi bấm điện thoại, Thẩm Từ Mặc liền nói: "Ở đây đang có người phát sốt, anh mau đến đây."

Cúp điện thoại, Thẩm Từ Mặc liền bế Phùng Văn Hi lên theo kiểu công chúa, sai bước ôm cô về phòng ngủ.

Dọc đường đi, Phùng Văn Hi không chịu yên tĩnh, rõ ràng là người cô đang nóng rần lên, lại quấy phá như người say rượu. Thẩm Từ Mặc bất đắc dĩ nói: "Ngoan nào, đừng nghịch, em đang bị sốt."

"Anh là thuốc của em."

Cũng may là bác sĩ đến rất nhanh, anh ta tiêm cho Phùng Văn Hi một mũi, lại cho cô uống thuốc thì cô mới chịu nằm yên.

"Cậu nhớ liên tục đắp khăn lạnh cho cô ấy, cô ấy sẽ nhanh chóng khỏi bệnh thôi." Vị bác sĩ này là một người bạn Thẩm Từ Mặc quen ở nước ngoài, hai người cũng khá thân thiết. Nói xong chuyện của Phùng Văn Hi, anh ta nhìn Thẩm Từ Mặc: "Cậu không sao chứ?"

Người luôn mặc quần áo gọn gàng như Thẩm Từ Mặc thì nay trên người lại có chút xộc xệch. Cả vạt của anh đã bị Phùng Văn Hi túm xuống, trong tay cô còn nắm một đầu. Khi cô nắm lấy cả vạt của anh còn nói chỉ có thể như thế thì anh mới không thể chạy. Nhưng bây giờ thì anh làm gì có tâm tư quan tâm đến bản thân chứ. Anh hỏi bác sĩ: "Còn gì khác phải chú ý nữa không?"

"Uống nhiều nước..." Nói xong, anh ta cũng không nhiều lời mà đi về luôn.

Sáng ngày hôm sau, sau khi Phùng Văn Hi tỉnh giấc, cô cảm thấy không ổn chút nào khi nhìn Thẩm Từ Mặc bên cạnh. Cô suy nghĩ một chút về những gì cô đã gây ra tối ngày hôm qua, cảm thấy không có cách nào để đối mặt với anh.

Thừa dịp Thẩm Từ Mặc còn đang ngủ, Phùng Văn Hi lặng lẽ từ trên giường đi xuống. Cô cầm điện thoại của mình lên, rồi lại tiện tay cầm luôn một bộ quần áo mới ra ngoài.

Đi đến nửa đường, cô quay lại giúp Thẩm Từ Mặc đém góc chăn, lưỡng lự một hồi lâu mới nói nhỏ: "Thẩm tiên sinh, em ra ngoài suy nghĩ một chút, đến khi em có cách đối mặt với anh thì em sẽ trở về."

Nghe được tiếng đóng cửa, Thẩm Từ Mặc mở mắt, khóe miệng của anh cong lên, cũng không biết đang cười cái gì, cuối cùng anh nói một câu: "Coi như em còn chút lương tâm."

Phùng Văn Hi đi sang phòng khách tắm rửa sạch sẽ, sửa soạn một chút rồi gọi cho Chu Hạo Hiên: "Chu Hạo Hiên, bây giờ cậu đang làm gì ở đoàn phim vậy hả? Tôi mặc kệ, cậu nhất định phải đưa tôi vào."

Chu Hạo Hiên: "Văn Hi, cô không nhận được lời mời nào cả, không đến mức vậy chứ. Cứ cho là Glory đang muốn chèn ép cô thì cũng không bằng là cách này. Huống hồ, không phải cô còn có..."

Chu Hạo Hiên vội nuốt 3 chữ Thẩm Từ Mặc vào, người gây họa chỉ cần ngoan ngoãn là được rồi. Dù sao thì bây giờ Phùng Văn Hi nói cái gì, cậu đều sẽ nói được được được hết.

"Bên tôi đang chuẩn bị tham gia một chương trình trực tiếp, chính là show "Thử thách cực hạn" đang nói gần đây ấy. Mười giờ tôi sẽ lên máy bay bay đến thành phố C, nếu cô có thời gian thì bây giờ tôi giúp cô đặt vé máy bay, sau đó hai ta sẽ gặp nhau ở sân bay."

"Được, gặp nhau ở sân bay."

Phùng Văn Hi vừa xuống lầu đã nhìn thấy quản gia Chu đang ở kia bận việc, phần lớn bữa sáng ở trên bàn là món ăn thanh đạm, chắc là ông chuẩn bị riêng cho cô.

Trên mặt quản gia Chu hiện rõ vẻ hồi hộp, mặc dù Thẩm Từ Mặc là vị chăm sóc cho Phùng Văn Hi nên hai người mới ở chung một phòng, nhưng về bản chất hai người họ đã vượt rào rồi đó.

"Cô Phùng đã dậy rồi à? Bữa sáng đã chuẩn bị xong, cô thử một chút xem có hợp khẩu vị không, hoặc là cô muốn ăn cái gì thì tôi sẽ đi chuẩn bị ngay cho cô." Quản gia Chu vừa nói vừa nhìn về phía sau.

Khóe miệng Phùng Văn Hi giật giật: "Quản gia Chu, cháu không ăn đâu. Bây giờ cháu phải tham gia một hoạt động, khi về cháu sẽ mang quà cho ông." Nói xong, cô không đợi quản gia Chu kịp phản ứng liền chạy ra ngoài.

Chương 33: Chuẩn Bị Tham Gia Show Truyền Hình Thực Tế*

Editor: Hắc Thiên

Beta-er: Nhạc Dao

Sau khi Chu Hạo Hiền gặp Phùng Văn Hi ở sân bay, Chu Hạo Hiền đưa về máy bay cho Phùng Văn Hi, rồi đứng cách cô khoảng ba mét, cậu ta hít sâu một cái để bình tĩnh lại, thăm trầm nói ra một câu: "Gần đây tôi đã hiểu ra rằng cuộc đời ảo diệu thế nào, công danh lợi lộc chỉ là mây bay..."

Phùng Văn Hi nhìn lướt qua về máy bay trong tay rồi mới mờ mờ nói: "...Nói tiếng người."

"Thì là, bây giờ tôi không hề nhớ nhưng cảm giác được lên trang nhất. Vì chúng ta là anh em tốt nên nếu cô cần thì tôi sẽ dốc toàn lực trợ giúp. Vậy mà, hai ta cuối cùng vẫn đường ai nấy đi." Nói xong, nước mắt và nước mũi của Chu Hạo Hiền tuôn ra như suối: "Sau khi cô để lộ ra tin tức chấn động rồi lại không thêm trả lời ai, quản lý của cô cũng không không thêm đáp lại, làm tất cả các phóng viên đều tới tìm tôi. Chẳng hạn như ngày hôm qua, xem chút nữa là tôi không ra được sân bay. Nếu hôm nay tôi lại cũng có đi ra ngoài thì sau tôi không cần đi máy bay nữa, tôi tự bay luôn."

Phùng Văn Hi cất về máy bay vào, cười cười nói: "Vậy cậu nghĩ lại xem tại sao tôi lại có scandal lớn như vậy?"

Trong nháy mắt, Chu Hạo Hiền liền mất bình tĩnh: "Tôi chưa nói hết đâu, ý của tôi đây là trường hợp sẽ xảy ra khi là tình anh em bình thường. Quan hệ giữa hai ta là gì? Quan hệ giữa hai ta đầu phải là mối quan hệ bình thường, sao chúng ta có thể đường ai nấy đi được chứ, có nói phải không?" Nói xong, cậu ta từng bước từng bước đến gần chỗ Phùng Văn Hi, liền ngang lần liệt nói: "Chúng ta lên đường thôi."

"Được thôi, trước hết cậu thử bay một cái cho tôi xem nào."

"..."

Chu Hạo Hiền: Đây không phải là sự đau lòng bình thường đâu.

Xét lại từ lúc để lộ hàng loạt tin tức lớn có chưa từng lộ một lần nào, nên khi có đột ngột xuất hiện ở sân bay tạo ra chấn động lớn như thế nào là việc hoàn toàn có thể lường trước được.

Phóng viên chờ sẵn ở sân bay đều vô cùng kích động.

"Cô và Thẩm Từ Mặc có dự định kết hôn không?"

"Cô có ý kiến gì không về việc gả vào hào môn không, người nhà của Thẩm Từ Mặc có chấp nhận cô không?"

"Cô muốn mở công ty riêng, ý là muốn tự lo sao? Thẩm Từ Mặc có ý kiến gì với việc này không? Hoặc là, anh ta có nhắc đến việc đầu tư cho cô không?"

Roi vào tình huống như này, nghệ sĩ đều không trả lời hoặc là trực tiếp phá vòng vây để đi ra ngoài. Nhưng Phùng Văn Hi thì ngược lại, cô không nóng nảy đi ra ngoài, còn từ tốn nhắc nhở nam phóng viên đứng gần: "Tôi sẽ không chạy đâu, anh đừng kích động như vậy, coi chừng đụng trúng em gái đứng ở đằng sau đó."

Chu Hạo Hiền đang đi phía sau: "...". Quái nhiên, cậu vẫn không hiểu được thế giới của Phùng Văn Hi.

Phùng Văn Hi kéo áo Chu Hạo Hi rồi nói: "Chúng ta có thể ở đây thêm bao lâu nữa thì phải lên máy bay?"

Chu Hạo Hiền nhìn đồng hồ đeo tay: "Ồ lại thêm 30 phút nữa cũng không sao."

Phùng Văn Hi gật gật đầu rồi nói với phóng viên: "Được rồi, mọi người cứ lần lượt từng người đưa ra câu hỏi, đừng chen chúc nhau. Nếu được thì hãy nhìn fan ở đằng sau, đừng đẩy trúng họ."

"..."

Họ chưa bao giờ gặp tình huống này, cái gì mà từng người từ từ đặt câu hỏi rồi còn đừng chen lấn. Còn có, sẵn tiện nhìn fan ở đằng sau, đừng đụng trúng họ nữa. Dã man thật!

Khi phóng viên quay đầu lại, tất cả đều bị sốc.

Họ thấy hội Only Phùng Văn Hi đứng sau lưng fan, sắp xếp đội hình của fan rồi sau đó đứng yên tại chỗ.

Hội viên của hội này đều phụ trách công việc hậu cần cho Phùng Văn Hi.

Thần kỳ thế!

Tuy mọi người không xếp hàng nhưng ít nhất thì cũng trật tự hơn lúc này rất nhiều rồi. Phùng Văn Hi nói: "Tốt lắm, mọi người có thắc mắc gì thì cứ hỏi, nhưng đừng hỏi những câu tương tự nhau. Nếu không thì sẽ làm chậm tiến độ, người khác không đặt câu hỏi được."

Chu Hạo Hiền mỉm cười: Cậu cảm thấy Phùng Văn Hi sắp thăng thiên được rồi.

Mất một lúc lâu thì các phóng viên mới hiểu ra tình huống hiện tại, người phản ứng đầu tiên yếu ớt đặt một câu hỏi cho Phùng Văn Hi: "Cô có ý kiến gì không về việc gả vào hào môn không?"

Phùng Văn Hi thành thật trả lời: "Dù anh ấy giàu hay không cũng không quan trọng nên tôi không có ý kiến gì về việc gả vào hào môn."

Phóng viên kia tiếp tục hỏi: "Vậy ý của cô là, tình cảm cô dành cho người ấy sẽ là bên nhau vĩnh viễn?"

Phùng Văn Hi: "Đúng vậy, bên nhau vĩnh viễn!" Cô chưa từng nghĩ sẽ có ngày cô rời xa Thẩm Từ Mặc, bất kể tình huống gì.

Chu Hạo Hiền: "Xin mọi người hãy yêu quý cầu độc thân là tôi đây."

"Chu Hạo Hiền kìa!"

"Xin hỏi, suy nghĩ của cậu về chuyện tình giữa Phùng Văn Hi và Thẩm Từ Mặc là gì?"

Chu Hạo Hiền: "..."

Luận võ công: Quách Tĩnh Có thể đánh bại Kiều Phong? 1.4M viewsEntertainmentĐây là một buổi phỏng vấn đặc biệt hài hoà, trừ Chu Hạo Hiền ra thì tất cả mọi người đều rất vui vẻ. Sau câu hỏi cuối cùng còn có một vị phóng viên nhắc nhở Phùng Văn Hi, không để cô bị trễ máy bay.

Phùng Văn Hi vẫy tay tạm biệt các phóng viên và fan, lúc cô đang đi đột nhiên quay đầu lại nói: "Mọi người có thể giúp tôi một chuyện không, hãy giúp tôi ở trong bàn thảo của mọi người thêm một câu rằng, "Thẩm Từ Mặc, Phùng Văn Hi nhờ mọi người nói cho anh biết, cô ấy rất thích anh."

Cô gái à, làm ơn hãy chờ đường sống cho cậu độc thân đi mà.

Phùng Văn Hi vốn dĩ định trước khi lên máy bay sẽ gọi cho Thẩm Từ Mặc nhưng sau khi ngắm nghĩ thì cô quyết định để báo chí truyền tin thay mình.

Thẩm Từ Mặc, Phùng Văn Hi nhờ chúng tôi truyền lời cho anh, cô ấy rất thích anh.

Hãy xem tôi là trái ỏ đầy màu sắc: Phở trương vậy sao, tôi còn tưởng nữ thần sẽ xử lý đoạn tình cảm này một cách khiêm tốn, ai ngờ cô ấy vừa ra tay đã ngược chúng ta rồi.

Hãy xem tôi là một quả trứng rực rỡ: Đột nhiên chạy ra show ăn ái thế này, đúng là không coi ai ra gì cả.

Hãy xem tôi là một chiếc lá màu lam: Đừng ai can tôi, hôm nay tôi sẽ lướt Weibo nguyên ngày luôn, để tôi xem Thẩm Từ Mặc sẽ đáp lại như thế nào.

Hãy xem tôi là một chiếc lá màu cam: Kể từ lúc nữ thần công khai yêu đương đến nay, chị ấy đã có thêm một kỹ năng nữa - ngược cầu FA. Chúng ta cầu nữ thần bớt ăn ái nhưng lúc nào nữ thần cũng ăn ái ái.

Về mặt của Ôn Tuấn khi đọc tin tức đó cực kỳ khó tả. Hon nữa, tin nhắn riêng của công ty trên Weibo đã sắp nổ tung, toàn bộ đều là câu: "Thẩm Từ Mặc, Phùng Văn Hi nhờ chúng tôi nói rằng, cô ấy rất thích anh."

Anh ta chưa đi vào phòng làm việc của ông chủ thì Trần Viễn đã đẩy anh ta ra, vọt le vào rồi. Cậu ta cảm một xấp báo và tạp chí, trong số đó, có một vài tờ là tự cậu ta in.

Đi vào phòng làm việc, Trần Viễn đặt những thứ đó lên bàn làm việc của Thẩm Từ Mặc: "Anh Thẩm à, chỉ dấu nhỏ nhờ chúng em nói cho anh biết, chỉ ấy rất thích anh đó."

Ôn Tuấn đang đứng ngoài cửa: "..."

Thẩm Từ Mặc tùy ý lật một quyển tạp chí trên bàn, nhìn tựa đề một lát.

Sau đó, đôi mắt sâu thẳm của anh tràn đầy vui vẻ rồi gật đầu một cái: "Tôi biết rồi, Ôn Tuấn nhắn lại cho em ấy là hãy về sớm một chút."

Ôn Tuấn: Hai người thú vị thật, sao không tự nói với nhau mà truyền lời thì xa chi vậy.

Trần Viễn vẫn đứng chờ trong phòng làm việc của Thẩm Từ Mặc. Lý do ấy hả? Dĩ nhiên là đợi Thẩm Từ Mặc khen câu chữ sao. Việc đầu tiên cậu làm khi nhìn thấy tin tức là đến tìm anh Thẩm đó, hèn là cậu nhanh hơn Ôn Tuấn 0,01 giây, không thì cậu không thể lậ thay chị dâu rồi.

Thẩm Từ Mặc nhìn bề ngoài Trần Viễn thấy tay quăng tài liệu lên bàn nhưng thật ra cổ tinh đề lên những vấn kiện anh đang xử lý: "Cậu đến đúng lúc lắm, lát nữa sẽ có một bữa tiệc với anh cậu đó, chúng ta cùng nhau đi đi."

Trần Viễn: "...". Vì sao chị dâu nhỏ lại không cho em đi cùng chị!!

Sau đó thì # Phùng Văn Hi, Thẩm Từ Mặc nói cô hãy về sớm một chút. # trở thành hot search, dần dần trở thành topic hot nhất. Nhưng Phùng Văn Hi không biết được hot search này, vì cô vừa xuống máy bay thì tổ tiết mục đã tịch thu hết tất cả các thiết bị điện tử.

"Thử thách cực hạn" là show truyền hình thực tế mới nổi lên thời nhưng ti lệ người xem rất cao. Những chương trình có ti lệ xem cao nhất nhiều năm liền cũng phải cúi đầu chào thua chương trình này.

Tiết mục này hot ở chỗ nó quay trực tiếp. Hon nữa, chương trình sẽ bắt đầu quay nghệ sĩ từ lúc xuống máy bay, họ sẽ bị lấy hết toàn bộ thiết bị điện tử và ví tiền. Nói chính xác hơn là, nghệ sĩ tham gia với hai bàn tay trắng.

Không phải Phùng Văn Hi bấy giờ mới ngo ngắc đầu, cô đã trong tình trạng này khi vừa bước xuống máy bay rồi.

Ban đầu, show này không mời Phùng Văn Hi nhưng sau khi Chu Hạo Hiến gọi điện thoại báo muốn dẫn Phùng Văn Hi tham gia thì tổ tiết mục cũng đồng ý.

Không phải vì Phùng Văn Hi rất hot nên tổ tiết mục mới đồng ý cho cô tham gia. Bởi vì việc phân tổ xảy ra vấn đề nên theo dự tính là Chu Hạo Hiến sẽ một mình một nhóm. Bấy giờ, họ còn chưa tìm được người, tự Chu Hạo Hiến Hiến đã dẫn thêm người đến thì họ ăn mừng còn không kịp nữa là.

Đạo diễn tổ tiết mục ngồi bên cạnh hai người, cười cực kỳ thân thiện: "Đừng hồi hộp, nhiệm vụ hôm nay của chúng ta khá đơn giản - bảo các bạn đi mua một ít đồ rồi ở trong núi vài ngày thôi."

Phùng Văn Hi: "...Nhưng ví tiền đang ở trong tay của các người thì sao chúng tôi có thể mua đồ?"

"Phải tự kiếm tiền chứ sao. Các bạn có một ngày để kiếm tiền và mua đồ, nhớ là phải mua vật dụng gì đó cần thiết một chút nhé. Vì các bạn chỉ được dùng đồ đã mua khi ở trong núi thôi. Sau khi vào núi thì tổ tiết mục chỉ cho một gian nhà tranh thôi."

Chu Hạo Hiến và Phùng Văn Hi nhìn nhau rồi lẳng lẳng cúi đầu.

Cậu hoàn toàn không biết show này sẽ như này, quản lý của cậu đưa cậu cách thức liên lạc với chương trình này rồi để cậu tham gia luôn.

"Các cô cậu đừng nhìn tôi như vậy, khiến tôi cảm thấy cực kỳ áp lực đó." Đạo diễn tổ tiết mục vừa nói xong liền kêu dừng xe, ông đưa cho hai người một thẻ nhiệm vụ: "Được rồi, hai người xuống xe đi. Đừng hồi hộp quá, hãy duy trì dáng vẻ hào hứng khi tham gia một chương trình thực tế đi nào."

Bàn tay nhận lấy thẻ nhiệm vụ của Chu Hạo Hiến cũng đỡ giữa không trung, cậu nhìn ra đường cao tốc rồi nói: "Ông cho bọn tôi xuống ở đây ư?"

Đạo diễn tổ tiết mục như nhớ ra chuyện gì, ông nói với Phùng Văn Hi: "Vốn dĩ tôi không định cho các bạn lên xe đầu nhưng Thẩm Từ Mặc đã nhờ chúng tôi nói với cô rằng cô hãy về sớm một chút, nên tôi dành cho hai người lên xe vậy."

Phùng Văn Hi: "..."

Chu Hạo Hiến: "Hay là, ông đưa chúng tôi về sân bay luôn đi? Vậy thì chúng tôi có thể bắt được xe đó!"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Quốc Bảo Trong Trạm Xăng*

Cứ như vậy, hai người không một xu dính túi đã bị ném lại ở trạm xăng dầu đấy.

Chu Hạo Hiến nhìn anh chàng quay phim bị đuổi xuống xe cùng với mình, hỏi: "Chúng ta nên làm gì đây?"

Anh quay phim: "...". Làm sao tôi biết cậu phải làm gì chứ, tôi chỉ là người quay phim thôi.

Phùng Văn Hi cảm thấy vô cùng lo lắng cho bản thân, cô không nên đi tìm Chu Hạo Hiến, anh Chu vẫn đáng tin cậy hơn nhiều. Ít nhất anh ấy sẽ nói với cô về luật chơi và những người tham gia: "Trước hết chúng ta hãy xem thẻ nhiệm vụ đi."

Chu Hạo Hiến đột nhiên nhớ ra: "Đừng rồi, chúng ta còn có thẻ nhiệm vụ đó."

"..."

Thẻ nhiệm vụ: Mời hai nghệ sĩ trước 3 giờ chiều mua đồ dùng để sinh tồn nơi núi sâu. Sau 3 giờ sẽ có người đưa hai vị vào trong núi, chúng tôi đặc biệt nhắc nhở là trong núi chỉ có một gian nhà tranh nên nhất định phải nhắc hai vị về những vật cần thiết sau đó mới đi mua đồ. Được rồi, hai vị có thể bắt đầu mua mua mua o (n_n)~~~

"Mua mua mua, nói nhẹ nhàng như vậy, cứ như là chương trình cho chúng ta tiền ấy." Nói xong, Chu Hạo Hiến đi loanh quanh tìm xe, mặc kệ thế nào thì đi tìm một nơi sầm uất vẫn là chuyện quan trọng nhất.

Phùng Văn Hi cũng có ý này.

Một thợ quay phim gọi nhóm của họ lại: "Hai người chờ một chút đã."

Chu Hạo Hiến mỉm cười nhìn anh ta: "Không đợi, anh đừng nói gì với chúng tôi cả. Vừa này, đạo diễn nói với chúng tôi rất nhiều thứ sau đó đuổi chúng tôi xuống xe, cho nên anh đừng có nói gì hết."

Lúc này, xung quanh họ đã có người dừng lại, còn lấy đi động nà chụp ảnh nên tìm một người thuận đường dẫn họ theo vốn không phải là việc khó gì.

"Nếu hai người không dựa theo luật lệ thì lát nữa sẽ bị đưa về đây rồi làm lại từ đầu đó."

"..."

Phùng Văn Hi thở ra một hơi thật dài: "Anh nói đi, tôi cảm thấy chúng tôi có thể chịu đựng được."

Thợ quay phim cũng chính là fan của Phùng Văn Hi nên anh ta nhìn thấy có liền đó mặt gãi gãi đầu: "Chỉ là, hai người không thể nhận đồ từ fan hoặc xin giúp đỡ từ họ được. Những vật mà hai vị có được phải tự cố gắng tìm lấy, như vậy mới có thể trải nghiệm được cuộc sống gian khổ."

Đây rốt cuộc là cái chương trình kiểu gì vậy.

Phùng Văn Hi tỏ vẻ cô cũng không muốn trải nghiệm cuộc sống gian khổ cho lắm nên đẩy Chu Hạo Hiến một cái: "Cậu có muốn thoát khỏi tình trạng khốn khổ này không?"

Chu Hạo Hiến: "Nghĩ lại thì, chúng ta nên cùng nhau vứt camera ở chỗ này đi." Nói xong, cậu ta bắt đầu xắn tay áo, nhưng Phùng Hi lại đi về phía nhóm người bên kia.

"Chụp ảnh bình thường cùng Chu Hạo Hiến là 1 tấm 10 tệ, tôi có thể giúp các bạn chụp ảnh, sau đó khi cậu ta đăng Weibo các bạn có thể lưu lên đó, hon nữa sẽ không có watermark. Chúng tôi chỉ chụp 9 tấm, ai tôi trước sẽ được ưu tiên nhé."

"..."

"Chị Hi Hi, nhưng mà chúng em muốn chụp chung với chị cơ, làm sao bây giờ?"

"Một tấm hình bình thường mười tệ, vậy có thể chụp hình thân mật một chút được không ạ?"

"Em có thể chụp chung với cả hai người một tấm không, em sẽ trả tiền của hai tấm."

Chu Hạo Hiên: Có cứ coi tôi là quốc bảo bày trong trạm xăng như vậy ư, cô có nghĩ tới cảm nhận của tôi không hả?

Rất nhanh, hai người đã kiếm được 90 tệ, Chu Hạo Hiên đếm tiền xong nói một câu: "Chụp một chút đã có trăm tệ, hay là hôm nay chúng ta ở đây chụp ảnh chung đi, kiếm đủ tiền rồi chúng ta có thể đi mua mua mua."

Phùng Vân Hi vừa chỉnh lại váy vừa nói: "Cậu đúng là không có tiền đồ, nếu thật sự để cậu ở đây chụp hình kiếm tiền thì chúng ta chỉ có nước vào núi đào rau dại ăn thôi."

"..."

Thật ra chụp 9 tấm là vì Phùng Vân Hi có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế mà thôi.

Mặc dù nơi trạm xăng họ đang đứng cũng có người qua lại nhưng cũng không nhiều. Dẫu Chu Hạo Hiên đứng ra chụp chung với tất cả người một tấm đến xế chiều thì tiền thu được cũng chẳng đủ để mua đồ.

Hai người không chỉ muốn mua nhu yếu phẩm cần thiết mà còn muốn mua thêm đồ ăn cho vài ngày tới nữa.

Anh thợ quay còn rất tốt bụng nhắc nhở bọn họ: "Từ trước tới nay, nhiệm vụ của chương trình chúng tôi nói cái gì chính là cái đó, họ nói không cho hai người ăn thì chắc chắn sẽ không cho hai người ăn đâu."

Cuối cùng, Phùng Vân Hi đem 90 tệ kia thuê xe của nhóm quay phim để bọn họ đưa cô và Chu Hạo Hiên vào trong thị trấn.

Nhóm Thẩm Từ Mặc thường tụ tập ở một câu lạc bộ do anh mở. Anh chữa lại một phòng bao cực kỳ lớn trong câu lạc bộ, bên trong còn chia thành vài gian phòng, nội thất không thiếu thứ gì.

Sau khi Trần Viễn vừa đi vào, cậu lập tức mở TV để theo dõi chương trình trực tiếp của Phùng Vân Hi. Tình hình của cô có vẻ không tốt lắm, cậu ta liên tục kêu gào.

"Tại sao lại đối xử với chị dâu nhỏ như vậy."

"Chị dâu nhỏ không có tiền, phải làm sao bây giờ, hay em qua đó đưa cho chị ấy."

"Chị dâu nhỏ thật thông minh, giúp người ta chụp hình còn kiếm được tiền nữa."

Trần Dịch nhiều lần muốn nói lại thôi, cuối cùng còn liếc Thẩm Từ Mặc một cái.

Hôm nay, những người tới đây đều rất thân thiết với nhau, có người còn đưa cả người nhà tới. Mặc dù Trần Viễn không đi theo anh ta đến đây nhưng cũng không thể phủ nhận việc cậu là em của anh ta được. Hiện tại, Thẩm Từ Mặc cứ tùy ý để Trần Viễn gọi chị dâu nhỏ, xem chừng là muốn tất cả mọi người đều biết đến Phùng Vân Hi, miễn cho sau này có người vô ý khi dễ cô.

Trong phòng còn có một người không biết điều giống như Trần Viễn, nhưng người ta còn có chút thành tựu, mở một công ty giải trí khá có tiếng trong giới. Bình thường anh ta cũng hay gây sự với Trần Viễn, cho nên mới miệng hỏi: "Sau cậu không đi cùng với cô ấy đi?"

Hôm qua Trần Viễn đăng lên vòng bạn bè, nói rằng muốn đi theo Phùng Vân Hi một thời gian, coi như là khảo sát thị trường.

Trần Viễn không thèm nhìn anh ta: "Cậu thì biết cái gì, chương trình này chỉ có thể để một mình nghệ sĩ đi thôi. Tôi thật nghi ngờ làm sao mà cậu có thể mở được công ty giải trí, thật ra cậu chính là kiểu chương quẩy phải tay phải không."

"..." Đúng là anh ta có mở công ty giải trí, nhưng tại sao phải biết rõ những thứ này chứ, đây là logic gì vậy.

Sáng sớm nay, lúc Trần Viễn biết Phùng Vân Hi lẻ loi một mình tham gia chương trình thì trái tim đã tan vỡ, lẽ nào tình bạn mới được vun đắp lại tan rã như vậy sao.

Mày mà Hứa Chu rất trí kỷ nói cậu ta biết, chương trình này không cho phép dẫn người theo nên chị dâu nhỏ mới không dẫn cậu ta đi.

Nhưng sự thật không giống như những gì cậu ta nghĩ.

Sau khi Hứa Chu biết Phùng Vân Hi tham gia "Thử thách cực hạn" thì bắt đầu gọi cho cô và Chu Hạo Hiên nhưng đều không liên lạc được. Sau đó, anh ta liền đi thuê thủy quân.

Phùng Vân Hi sao có thể tham gia gameshow phát sóng trực tiếp chứ, tham gia xong thì danh hiệu thần tiên tỷ tỷ của cô cũng bị đổi luôn. Bị đổi danh hiệu cũng không sao, nhưng nhờ có người muốn bôi đen thanh danh của cô, nói cô luôn giả vờ lừa gạt khán giả thì làm sao bây giờ?

Trong lúc Hứa Chu đang bận đến xoay vòng vòng thì Trần Viễn đến, nên anh ta thuận miệng bịa ra mấy lý do để Trần Viễn rời đi.

Tổ của Phùng Vân Hi đã thành công vào trong thị trấn, cũng không biết anh trai quay phim kia nghĩ gì mà lại đưa họ đến phố ăn vặt.

Đưa hai con người không một xu dính túi đến con phố tràn ngập đồ ăn vặt quả thực là một chuyện không thể tàn nhẫn hơn.

"Hi Hi, tôi muốn ăn món teppanyaki* kia."

(*Teppanyaki: là một phương thức chế biến thực phẩm trong ẩm thực Nhật Bản bằng cách nướng áp chảo trên một tấm kim loại dày, thường bằng gang hoặc thép có khả năng chịu nhiệt cao. (Nguồn: tuttravel))

"Tôi cũng muốn ăn, có điều từ khi nào tôi cho phép cậu gọi tôi là Hi Hi vậy."

"...Chẳng lẽ, với quan hệ bây giờ của chúng ta, tôi vẫn không thể gọi cô là Hi Hi sao?"

"Ha ha."

"Hiện tại hai ta đều cần nương tựa vào người kia, cho nên chúng ta không cần tổn thương lẫn nhau đâu."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chàng Ca Sĩ Dưới Gầm Cầu Vượt*

Editor: Nhạc Dao

Beta-er: Rika Rin

Style của vợ chồng thần tiên thay đổi

Hãy xem tôi là kẻ mạo nha: Đôi vợ chồng thần tiên bị người ngoài hành tinh bắt cóc hả? Tôi vô cùng đau lòng cho họ khi xem đến lúc họ bị đạo diễn đuổi xuống xe, tôi cứ nghĩ họ sẽ không có biện pháp sinh tồn nào chứ. Nhưng mà, mọi chuyện lại phát triển theo ngoài dự đoán của tôi đó!

Hãy xem tôi là kẻ que: Chắc chắn là đã bị bắt cóc rồi. Dẫu sao, Hi Hi nhà tôi như tiên nữ, tôi cần phải yên tĩnh suy ngẫm lại cuộc đời này.

Hãy xem tôi là kẻ: Mọi người có xem đoạn hoạt động giúp đỡ vợ chồng thần tiên không? Tôi nghe đồn là fan ở khu vực gần đó đang giúp đỡ họ đó, tiếc là tôi không ở gần chỗ đấy.

Giả đồ: Đúng là có hoạt động này, chúng tôi đã xuất phát rồi.

Ánh mắt của Phùng Vân Hi thuần khiết như dòng suối, cô nhìn chăm chăm vào Chu Hạo Hiên: "Hu hu, tôi đói, tôi rất muốn ăn, tôi chưa ăn gì từ sáng đến giờ rồi."

Có thể được Phùng Vân Hi nhìn như vậy, đúng là...

"Được được được, cô muốn ăn cái gì thì ăn cái đấy đi. Tôi đi chụp ảnh với fan đấy."

Anh quay phim nhìn đồng hồ rồi nghĩ thầm: còn chưa đến mười một giờ nữa.

Chưa đợi mọi người ra quyết định thì đã có nhiều người cảm mến đến chỗ họ, cô gái đi đầu chuyên nghiệp nói: "Chúc mừng mọi người, mọi người là vị khách thứ 999 của phố ăn vặt của chúng tôi. Vì vậy, mọi người có thể ăn thử miễn phí tất cả các món."

Bingo, tất cả họ đều là fan của Phùng Văn Hi và Chu Hạo Hiên đến đây để giúp đỡ thần tượng nhà mình.

Ngoại trừ anh quay phim ra thì còn có một người có trách nhiệm nặng nề phải trông chừng nghệ sĩ tuân theo quy định của tổ tiết mục. Vì thế, lập tức có người lên tiếng: "Không được, quy định của tổ tiết mục là...."

Cô gái cầm đầu hừ nhẹ: "Tổ tiết mục của các người có quy định là không thể nhận sự giúp đỡ từ fan nhưng có quy định nào nói là không được ăn thử không?"

"Nhưng các bạn bảo là vị khách thứ 999 mới được ăn thử miễn phí. Vậy, có hai người thì ai là người khách thứ 999 đấy?"

"Bàn này tôi còn chưa nói xong mà, vị khách thứ 999 của phố ăn vặt được dẫn theo một người ăn thử."

"..."

Thì ra, tất cả quy định của phố ăn vặt này đều được định ra cho Phùng Văn Hi và Chu Hạo Hiên.

Chu Hạo Hiên: Không cần phải chụp ảnh chung để kiếm tiền nữa rồi, vui quá đi~

Phùng Văn Hi kéo Chu Hạo Hiên đi: "Được rồi, chúng ta vẫn nên thu tiền rồi đi ăn thôi, tôi biết nên kiếm tiền như thế nào rồi."

Nếu hai người họ ăn thật thì trên mạng sẽ ném đá họ đến chết luôn. Những nghệ sĩ khác đều tuân theo quy củ mà hoàn thành nhiệm vụ, họ cũng không thể làm vậy được. Thật ra, nếu chỉ Phùng Văn Hi không hiểu tiết mục này thì không sao nhưng bên cạnh cô là Chu Hạo Hiên, nếu cả hai cùng phá vỡ quy định thì trên cư dân mạng sẽ nổi giận mất.

Fan đến đưa thức ăn khóc ròng: "Nữ thần, chị không yêu chúng em sao? Chúng em đã bỏ hết việc để chạy lại đây giúp đỡ chị đó."

"Sự chia xa ngắn ngủi gây gò của chúng ta là vì lần gặp tốt hơn. Chốc nữa, khi chị kiểm đủ tiền thì sẽ đến phố ăn vặt, mọi người nhớ để giành đồ ăn cho chúng tôi nhé. Chúng tôi sẽ nhanh quay trở lại để ăn thôi." Nói xong, Phùng Văn Hi còn gật gật đầu: "Chị sẽ kiếm tiền nhanh thôi, khi nào chị về thì sẽ khao tất cả mọi người."

Chu Hạo Hiên: "...Tôi vẫn chưa thích ứng được với việc có đột nhiên nghiêm chỉnh lại."

Phùng Văn Hi không để tâm đến cậu, có thờ dài thườn thượt: "Nếu anh Chu ở đây thì tốt biết mấy. Anh ấy có thể tạo tiệm dán màn điện thoại tại chỗ luôn."

Hứa Chu đang xem chương trình: "..."

Lẽ nào, ở trong lòng Phùng Văn Hi, anh ta chỉ biết dán màn điện thoại thôi sao?

Kết quả là, Phùng Văn Hi vẫn để Chu Hạo Hiên tiếp tục chụp ảnh với fan. Fan đứng ở đây có xem chương trình, họ biết chụp ảnh sẽ tốn mười tệ nhưng khi họ vừa mới lấy tiền ra thì Phùng Văn Hi đã từ chối: "Mọi người cho tôi mượn một cái mồm là được rồi."

Chu Hạo Hiên: "...Mối chụp có vài tấm hình mà cậu đã không đáng giá nữa rồi sao? Từ mười tệ xuống còn mượn một cái mồm QAQ"

Khi Chu Hạo Hiên cầm cái mồm được Phùng Văn Hi dắt xuống gầm cầu vượt, cậu nghe ngóng một hồi lâu rồi hoảng sợ lui về phía sau, trốn sau lưng anh quay phim: "Tôi nói cho cô biết, tôi có thể chụp ảnh chung với người khác nhưng đừng cho tôi đi ăn xin. Sau này, tôi còn phải đóng phim thần tượng nữa đó, tôi muốn đóng vai sếp tổng bá đạo một lần, cô không thể đánh nát con đường đóng phim của tôi như vậy được."

Chính xác, ước mong lớn nhất của Chu Hạo Hiên chính là diễn vai sếp tổng bá đạo. Chỉ là, ngoại hình của cậu quá mức thanh tú, không ai giao cho cậu loại vai này cả.

Nếu hôm nay cậu ăn xin ở dưới gầm cầu vượt thì cậu không thể nương tựa ra được con đường đóng phim của mình sẽ thành như thế nào luôn.

Phùng Văn Hi không quan tâm đến cậu, cô nhìn quanh gầm cầu vượt. Sau đó, cô tìm được người mà cô muốn tìm - chàng ca sĩ dưới gầm cầu vượt.

Phùng Văn Hi thấy chàng ca sĩ dưới gầm cầu vượt này cũng được tính là một hiện tượng mới của ngành sản xuất ca nhạc. Chàng trai này vừa nhìn là đã biết có khí chất của người làm việc lớn.

Thật ra, ngành sản xuất âm nhạc không dễ kiếm tiền như vậy. Nhưng cậu ta lại kiếm được rất nhiều tiền từ ca hát. Tuy dung mạo của cậu thuộc loại hoang dã nhưng sự kiêu ngạo toát ra từ xương vẫn không che dấu được.

Chàng trai cầm đàn guitar ngồi bệt dưới đất, trước mặt có một cái chén. Phùng Văn Hi đi tới nhìn cái chén kia, ừ, hơi nhỏ, không đựng được bao nhiêu tiền, hèn là cô đã nhanh tay lẹ mắt mượn một cái mồm

Phùng Văn Hi ngồi xồm bên cạnh cậu: "Người anh em còn nhớ tôi không?"

Cậu người một lên, nhìn thoáng qua cô: "Nhớ, cô là người hôm trước đã cho tôi 100 tệ. Hôm nay cô đến là vì muốn tôi đệm nhạc nữa sao? Mặc dù tôi không có dịch vụ này nhưng vì cô rất xinh đẹp nên tôi sẽ tạm chấp nhận yêu cầu này vậy." Nói xong, cậu chỉ vào cái chén trước mặt Phùng Văn Hi.

Phùng Văn Hi: "...Thì ra, marketing cũng đã thịnh hành về mượn ca hát ở dưới gầm cầu vượt rồi ư?

"Không phải đâu, cậu nghe tôi nói đã..."

"Không cần nói, kiên quyết không giảm giá."

Phùng Văn Hi cúi đầu, thờ hất ra: "Một trăm tệ thì nằm nhỏ gì. Được rồi, cậu không cần biết tôi là ai, cậu chỉ cần cho tôi mượn cây đàn guitar của cậu rồi tôi sẽ đưa cho cậu một trăm lẻ một tệ!"

"Rất quyết đoán, tôi thích cô rồi đó. Nói đi, cô định hát bài gì, tôi đàn cho cô!"

"..."

Phùng Văn Hi nói tên một bài hát rồi gọi Chu Hạo Hiên lại đây: "Cậu muốn hát hay cầm mồm xin tiền?"

Chu Hạo Hiên: "...Cô đang bắt nạt người không biết hát là tôi đây ư QAQ"

Trong lúc này, mọi người cũng vây quanh lại gầm cầu vượt.

Phản ứng của người đang xem đến khúc này trên TV rất đa dạng.

Hứa Chu lập tức tắt TV, anh ta không muốn thừa nhận đó là gà nhà mình đâu.

Sau khi quay xong tiết mục này, mấy cái biệt danh thần tiên tỷ tỷ hay tiên nữ không nhiễm bụi trần gì đó cũng sẽ biến mất hết thôi. Còn nữa, anh ta chắc chắn vợ chồng thần tiên sẽ đổi tên thành vợ chồng hài hước luôn.

Bên Thẩm Từ Mặc, vài người chơi mặt chược, số người còn lại thì nói chuyện phiếm. Khi xem đến đoạn này, tất cả mọi người đều dừng hết mọi hoạt động lại, nhìn chăm chăm vào TV.

Khi giai điệu uyển chuyển vang lên, cả người Phùng Văn Hi đều bị chấn động. Đây không phải là bài hát tẩy não của vài năm sau sao? Cô quay đầu lại, ánh mắt nhìn chàng trai đã khác hẳn với lúc đầu.

"Tôi thử âm thanh trước đã." Chàng trai thấy nhiều người vây quanh cộng với camera là đã biết cô gái này chính là một minh tinh. Vì vậy, cậu muốn đàn với trạng thái tốt nhất.

Bài hát tẩy não tên là Con vịt nhỏ, đây là bài hát thành danh của một ca sĩ dưới gầm cầu vượt. Cậu hát bài hát này rất nhiều năm rồi tình cờ gặp được một người đang săn lùng ngôi sao mới. Sau đó, cậu nổi tiếng khắp toàn quốc vì bài hát Con vịt nhỏ kia. Còn về độ hot của bài hát này ấy hả? Bài hát này hot đến độ dù cậu ta không sáng tác thêm bài hát nào nữa thì cũng đủ tiền sống sung sướng đến suốt đời.

Nhất định phải kéo chàng trai tài năng này về công ty của mình!

Giọng hát của Phùng Văn Hi rất êm tai, nó mang đến cảm giác kỳ ảo cho người nghe, dường như có thể chạm vào linh hồn của họ, khiến người nghe rung động.

Mọi người chưa bao giờ nghe Phùng Văn Hi hát nên khi nghe cô hát, họ liền bị kinh diễm không thôi.

Chỉ có một người không vui vì điều này, đó chính là Chu Hạo Hiên.

Chu Hạo Hiên: Không phải chúng ta đã nói là sẽ nghe mọi người ca hát và cùng nhau ăn trái cây lúc đi karaoke sao?

Người vầy xem cổ vũ nhiệt liệt, chỉ trong chốc lát mà Chu Hạo Hiên đã thu được một mâm đầy tiền xu.

Sau khi hát xong một bài, Phùng Văn Hi để lại số điện thoại cho chàng trai đêm đàn cho cô rồi nói: "Đây là số điện thoại của quản lý của tôi. Nếu cậu gọi anh ấy thì anh ấy sẽ giúp cậu."

Cô mượn điện thoại của cậu trai rồi gọi cho Hứa Chu.

Hứa Chu: "Anh không muốn nói chuyện với em."

Phùng Văn Hi: "Anh Chu, chẳng lẽ tình cảm anh dành cho em chỉ có nhiều đây thôi sao?"

Hứa Chu: "Anh vừa mới xem tiết mục kia, anh chỉ có thể nói với em là bây giờ chỉ có mình em nên em có thể lách luật. Vậy nên, lúc này không có đạo diễn tổ tiết mục nào đi theo em hết."

"..."

Nếu đã được lách luật thì sao anh quay phim nghiêm túc dữ thần vậy?

Sau khi cúp điện thoại, Phùng Văn Hi kéo Chu Hạo Hiên ra ngoài: "Chúng ta đi ăn trước đã rồi tôi dẫn cậu đi quét mặt*."

(Quét mặt ở đây là kiểu nhận dạng như dấu vân tay ấy.)

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Mua Đồ Không Nhìn Giá*

Trong gameshow "Thử thách cực hạn" này tình thêm Phùng Văn Hi nữa là có sáu nghệ sĩ tham gia, họ được chia làm 3 nhóm đi kiếm tiền để mua đồ dùng sinh hoạt, đến cuối thì các nhóm sẽ gặp nhau ở trên núi.

Theo cùng với ba nhóm là các đội quay phim, họ được trang bị bộ đàm để liên lạc với nhau. B ọn họ sẽ thay phiên nhau quay hình, người này quay trong một khoảng thời gian nhất định rồi sẽ có người khác đến quay tiếp.

Đội quay phim số 1: Tôi nói cho mấy cậu biết, nhóm của chúng tôi đứng là đẳng cấp, mới bán hàng ở vĩa hè một chút là đã thu được lợi nhuận hơn một ngàn.

Đội quay phim số 2: Nhóm bên tôi mới gọi là đẳng cấp, bọn họ chỉ ngồi bán xiên nướng, tôi dám cá là lát nữa bọn họ mới là nhóm có nhiều lợi nhuận nhất.

Đội quay phim số 1: Đội 3 như thế nào rồi, sao này giờ không lên tiếng vậy?

Đội quay phim số 3: Đồ ăn ngon.jpg

Đội quay phim số 3: Ca hát khiêu vũ tập thể.jpg

"..."

Đội quay phim số 3 cũng chính là đội quay cho nhóm của Phùng Văn Hi, họ cũng từng gặp mấy người ham chơi rồi nhưng chưa thấy ai ham chơi đến mức này cả. Sau khi Phùng Văn Hi thu được tiền xong liền chạy đến phố bán đồ ăn vặt bình dân vùng tiền. Sau khi cô ăn một lượt các món ở đây, cô còn gọi fan của mình đến cùng nhau múa hát kiếm bán đồ ăn.

Cô đứng là công thần giúp mấy quán ăn này tăng thêm thu nhập.

Đội quay phim cũng được nghỉ ngơi, mỗi người còn ôm thêm một đồng hồ đồ ăn.

Nhờ có topic "Giúp đỡ vợ chồng thần tiên" trên mạng kia nên đã thu hút rất nhiều người đến phố bán đồ ăn vặt. Phùng Văn Hi vừa thấy có người đến thì nghĩ người ta đã bỏ học trốn việc để đến đây, liền quên luôn nhiệm vụ, vậy là cô chạy đi chơi cùng mọi người luôn.

Hon 1 giờ chiều, một anh quay phim nhắc nhở: "Hai người chỉ còn chưa đầy 2 tiếng để đi mua sắm thôi đấy. Nếu hai người không làm nhiệm vụ thì lấy gì mà sống trên núi đây?"

Thật ra anh ta muốn nói rằng, nếu hai vị không làm nhiệm vụ thì sẽ phải đi tay không vào núi đấy.

Phùng Văn Hi hỏi: "Chúng ta còn bao nhiêu tiền?"

Chu Hạo Niên ăn nốt xâu mực nướng trong tay, rồi giờ hai ngón tay lên, nói: "Còn 20 tệ. Chúng ta có nên đi kiếm tiền tiếp không nhỉ?"

"20 tệ là đủ đi taxi rồi. Chúng ta không kiếm tiền, chúng ta đi quét mặt."

Chu Hạo Hiên: "... " Thì ra Phùng Văn Hi nghiêm túc thật.

Lúc nhóm Phùng Văn Hi phải đi, không chỉ các fan không nỡ, mà mấy người bán hàng cũng rất luyến tiếc, dù sao thì anh chàng mới nhảy ở quảng trường kia cũng rất đẹp.

Một bác gái đứng chắn trước mặt Chu Hạo Hiên: "Điện nhảy mà cậu vừa mới nhảy ở quảng trường ấy, nhìn vừa đẹp vừa đơn giản, nhưng mà tôi chưa nhớ được. Cậu là người nổi tiếng, vậy cậu có thể đăng video dạy học ở trên mạng được không?"

Chu Hạo Hiên: Σ (° △ ° |||)\ Nhảy múa ở quảng trường? Ai vừa mới nhảy múa ở quảng trường cơ?!

Phùng Văn Hi đứng bên cạnh cười hỏi rồi vỗ vỗ bả vai của Chu Hạo Hiên: "Không ngờ tay chân cậu không phối hợp nhưng lại có thiên phú nhảy múa ở quảng trường đấy, lại còn tự nghĩ ra được vũ đạo nữa, ha ha ha..."

"..." Cậu biết nhảy múa đâu.

"Chương trình này sẽ phát lại trên TV, tới lúc chiếu bác có thể xem trên đó là được. Nếu vẫn không được thì cháu có thể giúp bác ghép và chỉnh sửa đoạn nhảy múa vừa rồi của anh ấy. Đến lúc đó, mọi người có thể học múa quảng trường mà." Một bé trai có vẻ là người quen của bác gái đó nói.

Ánh mắt Chu Hạo Hiên khiếp sợ nhìn về phía người quay phim, anh ta còn đang bận nhét nốt số thịt nướng còn lại vào miệng.

Người quay phim tỏ vẻ "tôi không giúp được gì đâu" rồi vội vàng ôm máy quay sang quay Phùng Văn Hi. Tuy nhiên, anh ta ngấm lại mình vừa mới ăn đồ của người ta, đành nói một câu: "Đoạn nhảy múa ban nãy của cậu đã được chiếu mắt rồi."

Sau khi Phùng Văn Hi đưa Chu Hạo Hiên đến siêu thị, anh chàng quay phim lại nói: "Nếu bây giờ hai người quyết định bắt đầu mua sắm thì không thể tiếp tục kiếm tiền. Hai người đã nghĩ kỹ chưa, nếu nghĩ kỹ rồi thì tôi sẽ gọi lái xe lại đây."

"Còn có taxi xế nữa ư?"

"Đúng vậy, họ sẽ phụ trách chở hai người và những gì hai người mua được đưa lên núi."

Chu Hạo Hiên dường như chong trong cô độc. Cậu cầm một đồng tiền 5 xu lấp lánh dưới ánh sáng đưa lên cho Phùng Văn Hi xem "Có định dùng cái này để mua túi shopping hả?"

Phùng Văn Hi túm tóc lên buộc thành đuôi ngựa rồi kéo hai chiếc xe đẩy siêu thị ra: "Cậu cứ lấy thoải mái. Cậu thích cái gì thì tôi mua cái đó cho."

"..."

Hứa Chu mở siêu thị này, cô cũng đầu tư vào đấy, nên muốn cái gì thì không cần trả tiền, trực tiếp quét mặt là được.

Cô biết rõ có thể lách luật trong chương trình này nên khi ở trạm xăng, cô đã mượn đi động gọi cho người quản lý siêu thị, nói bọn họ tới đây tiếp đón cô.

Hứa Chu và Phùng Văn Hi thật kỳ lạ. Phần lớn các mình tình đều chọn nghề phụ là về trang điểm, thời trang hay là nhà hàng, riêng hai người bọn họ thì trực tiếp mở chuỗi siêu thị.

Đến siêu thị, việc đầu tiên Phùng Văn Hi làm là tìm người quản lý, nói bọn họ mang hai túi ngũ dục lịch và hai thùng nước khoáng ra rồi bỏ vào xe. Sau đó, hai người mới bắt đầu diễn cuồng mua sắm.

Ở siêu thị lúc này còn có một nhóm nghệ sĩ khác, chính là Hoàng Diệu Diệu và Lâm Thiên Hà. Mặc dù hai người này không quen nhau từ trước nhưng cùng nhau đồng cam cộng khổ từ sáng đến trưa nên hiện tại, hai người không còn ngại ngùng nữa.

Bốn người tạo thành một tổ hợp oan gia ngõ hẹp như vậy đấy.

Lâm Thiên Hà rất thần thiết với Chu Hạo Hiên, anh ta còn đi lên ôm cậu một cái: "Cậu cùng một đội với Phùng Văn Hi hả? Tổ chương trình giữ bí mật ghê thật, còn luôn nói là sẽ có khách mời thần bí mà chúng tôi không tưởng tượng được chứ."

Chu Hạo Hiên: "...". Đương nhiên là không thể tưởng tượng được rồi, bởi vì tổ tiết mục chưa nghĩ ra ai sẽ hợp tác được với cậu và Phùng Văn Hi chính là do bản thân cậu đưa đến mà.

Hoàng Diệu Diệu có chút lúng túng. Cô ấy cười hơi miễn cưỡng rồi gọi: "Văn Hi." Nói xong, cô ấy lại tìm đề tài: "Nhóm còn lại là Sở Hàm và Tô Duệ, cũng không biết hiện tại bọn họ đang ở đâu."

Chu Hạo Hiên vừa nghe thấy thế liền vui mừng ra mặt: "Chúng tôi cũng biết Sở Hàm, lần trước có gặp một lần ở chương trình Happy Camp, nhưng Tô Duệ là ai thì tôi không biết, có ai biết người này không?"

Phùng Văn Hi sững sờ: "Hà, nhóm còn lại là ai cơ?"

Chu Hạo Hiên đáp lại: "Sở Hàm và Tô Duệ đó, cô biết Tô Duệ sao?"

"...!!!" Cô đúng là điên mới đi cùng Chu Hạo Hiên đến đây. Chẳng lẽ, trước khi cho Chu Hạo Hiên tham gia chương trình thì quản lý của cậu ta không nói rõ tình hình cho cậu ta sao?

Quản lý của Chu Hạo Hiên: Chuyện này không liên quan đến tôi nhé! Cứ mỗi lần đưa cho cậu ta xem thì cậu ta đều lười xem, nói là quay với ai cũng không có gì khác biệt, dù sao cũng chỉ quay mấy ngày.

Thật ra, không phải Phùng Văn Hi sợ Tô Duệ. Hiện tại, đối với cô mà nói, Tô Duệ chỉ là người qua đường, cô cũng không hận gì, bởi vì còn hận một người nghĩa là vẫn còn chưa buông tay được. Nhưng Tô Duệ chưa chắc đã nghĩ như cô nên giờ mà gặp phải gì thì thật phiền toái.

Cô vốn đang bưng bưng khí thế tiến vào siêu thị mua đồ, nhưng sau khi biết Tô Duệ cũng tham gia chương trình này thì Phùng Văn Hi hoàn toàn không có tâm tình mua cái gì nữa. Cô chỉ nhìn về ngoài cửa mấy món hàng, thấy món nào có vẻ xinh xắn thì ném vào bên trong xe, dù sao đều là thức ăn cả, cũng không có gì khác biệt.

"Hi Hi, tôi không kén ăn đâu, nhưng từ nhỏ đã đặc biệt thích ăn cơm, tôi cũng không thường xuyên ăn mấy thứ đồ ăn vặt cho lắm"

"Cậu muốn nói cái gì?"

"Thì là... tôi cũng không muốn nói gì cả, tôi có thể đi lấy thêm vài ly mì gói không?"

Phùng Văn Hi dừng lại, điều chỉnh tâm tình một chút mới nói: "Thật ra thì nấu cơm rất đơn giản, mua ít đồ ăn và mấy gói gia vị đậu hũ Ma Bà*, vị thịt băm với cá gì gì đó, sau đó ném hết vào nồi là xong. À đúng rồi, chúng ta có thể mua thêm nồi lẩu nữa."

(*Đậu hũ Ma Bà: là một món ăn của Tứ Xuyên, do một người phụ nữ tên Trần Ma Bà nghĩ ra với nguyên liệu chính là đậu hũ non, thịt băm, tỏi, ớt.)

Chu Hạo Hiên: "Tôi chọn ăn mì tôm"

"..."

Ngoài mấy gói mì tôm, hai người còn lấy thêm mấy món chính chỉ cần hâm nóng là có thể ăn và cái xanh trắng gà nữa.

Mặc dù Chu Hạo Hiên không biết nấu ăn, nhưng nấu mì gói thì cậu tuyệt đối đứng hạng nhất.

Nhóm Hoàng Diệu Diệu là một nhóm có kế hoạch, còn nhóm của Phùng Văn Hi thấy cái gì chơi thật thú vị, ăn thật ngon thì lấy, đúng là khác nhau một trời một vực.

Cuối cùng đến lúc tính tiền, nhóm của Hoàng Diệu Diệu kinh ngạc đến ngẩn người nhìn nhóm Phùng Văn Hi đẩy hai xe đầy đồ. Họ có đủ tiền ư? Không đợi nhóm này hỏi, Phùng Văn Hi cùng Chu Hạo Hiên đã nghênh ngang đẩy xe đi ra ngoài, Phùng Văn Hi còn làm động tác tay chữ V kính điển khi đi ngang qua nhân viên thu ngân.

Hoàng Diệu Diệu nhìn nhân viên thu ngân, rồi lại nhìn sang Phùng Văn Hi, sau đó làm động tác chữ V rồi đẩy xe mua sắm ra ngoài.

Nhân viên thu ngân gọi cô lại: "Cô chưa tính tiền đâu."

Hoàng Diệu Diệu chỉ vào Phùng Văn Hi: "Tại sao cô ấy có thể làm chữ V, rồi không tính tiền mà đi vậy."

Nhân viên thu ngân trả lời đặc biệt nghiêm túc: "Đó là boss của chúng tôi, vậy nên cho dù cô ấy không làm chữ V cũng có thể đi, còn cô có làm chữ V thì vẫn phải trả tiền."

Hoàng Diệu Diệu: "...". Thật đơn giản, không cần trả tiền là không cần trả tiền, nhưng có thể đi qua được quầy thu ngân thì lại không hề đơn giản.

Ra khỏi siêu thị, Phùng Văn Hi lại tìm người quản lý siêu thị mua giúp họ hai cái điện thoại và sim điện thoại. Sau đó, cô và Chu Hạo Hiên mỗi người giữ một cái điện thoại.

Anh quay phim lại đặc biệt nghiêm túc nhắc nhở: "Tổ tiết mục không cho phép nghệ sĩ dùng thiết bị điện tử, từ trước tới nay cũng không có nghệ sĩ nào sử dụng cả."

Phùng Văn Hi cũng đáp lại bằng thái độ như thế: "Tổ tiết mục không cho phép chúng tôi mang thiết bị điện tử đến chứ không nói là không cho phép chúng tôi mua. Còn việc không có nghệ sĩ nào từng tham gia chương trình sử dụng, đó là bởi vì tiền bọn họ kiếm được không đủ để mua điện thoại di động, chứ nếu là đủ anh nghĩ xem bọn họ có mua hay không?"

Sau khi lấy được điện thoại di động về, Phùng Văn Hi nhắc cho Hứa Chu đầu tiên rồi gọi điện thoại cho Thẩm Từ Mặc.

Khi nhận được tin nhắn, Hứa Chu lại tắt ti vi, đẩy quả thực là phân biệt đối xử đấy, có biết không? Em gọi điện thoại cho Thẩm Từ Mặc, nhưng chỉ gửi tin nhắn cho anh, hơn nữa còn không đến mười chữ.

Hứa Chu: Em có thói quen dùng kaomoji* khi nhắn tin với anh, vậy mà giờ lại không dùng nữa, nó biểu lộ cho cái gì, chính là đến nửa điểm đáng yêu cô cũng không thêm dành cho anh ta nữa.

*Kaomoji: là những biểu tượng thể hiện cảm xúc trên khuôn mặt, ví dụ như:

<(^ ^)> (/ > \ > \ /) Σ (° Δ ° |||) \ 丷 (~ ~) ㄟ ㄟ _ ㄟ)

Mọi người có thể vào trang này để copy về dùng: <http://kaomoji.ru/en/>

"Là em đấy, tổ tiết mục không cho mang theo di động, đây là điện thoại di động em mới mua." Nói xong, Phùng Văn Hi cảm thấy không đúng, lại nói một lần nữa: "Ý của em là, tổ tiết mục không cho nghệ sĩ mang thiết bị điện tử và cái điện thoại này là em mua thêm một lần nữa."

Phùng Văn Hi: QAAQ, năng lực biểu đạt của cô đã kém đến mức này sao?

Ở đầu dây bên kia, Thẩm Từ Mặc thấp giọng cười nói: "Tôi đang xem em tham gia chương trình kia đấy."

Phùng Văn Hi: "Cái gì!!!!?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* tại miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Muốn Lừa Tôi Hả, Không Có Cửa Đâu*

Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt của Chu Hạo Hiên khi vừa mở cửa xe ra chính là vị đạo diễn đã ném cậu xuống xe buổi sáng nay. Vì thế, cậu không nói gì cả, lên xe liền thắt dây an toàn, tò vè rằng nếu ai muốn ném cậu xuống thì phải giữ luôn cái ghế này xuống.

Phùng Văn Hi uể oải, mỗi lần nghĩ tới Thẩm Từ Mặc đang xem chương trình này là cô muốn đảo ngược thời gian rồi quay lại tiết mục này.

Đạo diễn mặc bộ đồ bó sát sặc sỡ, thân thiết hỏi han cả hai: "Đã hoàn thành nhiệm vụ chưa?"

Phùng Văn Hi ngichệ điện thoại còn Chu Hạo Hiên nhìn phong cảnh bên ngoài.

Đạo diễn: "... Vì biểu hiện xuất sắc của các bạn, tổ tiết mục quyết định cho các bạn một nhiệm vụ phụ. Nếu các bạn hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ được phòng ở tốt hơn."

Vì đây là xe du lịch nên có rất nhiều chỗ ngồi, Phùng Văn Hi đứng lên, đi đến chỗ ngồi xa nhất rồi nói: "Không nghe, không nhận, không muốn nói chuyện với ông."

Chu Hạo Hiền che mắt bằng đồ bịt mắt, đeo tai nghe lên rồi đắp một cái thảm lên người: "Ông không thể vì chúng tôi có nhan sắc xuất sắc mà lừa gạt chúng tôi được. Bây giờ, tôi không muốn nói chuyện với ông. Ông đã tổn thương tôi một lần, chẳng lẽ ông còn muốn gây ra thêm đau khổ cho tôi nữa sao?"

Đạo diễn bỏ tay xuống: "Thế này thì thật khó xử, dù gì hai người cũng nên nghe hết nhiệm vụ rồi hãy quyết định."

Trong xe lặng ngắt như tờ.

Đạo diễn: "... " Thế này thì còn có thể vui vẻ hoàn thành nhiệm vụ không đây?

Dù gặp phải tình huống khó xử như vậy nhưng đạo diễn vẫn cực kỳ chuyên nghiệp đọc hết nội dung trên thẻ nhiệm vụ: "Các bạn có thể dùng một lần leo núi để đổi lấy quyền lựa chọn phòng ốc. Các bạn có ba lựa chọn, theo thứ tự là căn phòng đá, phòng bằng gỗ và căn phòng rom. Bây giờ, mời các bạn hãy nói ra chọn lựa của các bạn."

Chu Hạo Hiền đã ngủ, Phùng Văn Hi đang bận post bài cầu cứu trên mạng nhưng không dành thời gian khi thấy đạo diễn tự diễn nên cô đáp: "Tôi nghĩ chúng tôi vẫn chọn gian nhà tranh. Nếu chúng tôi chọn căn phòng đá thì ông sẽ nói chúng tôi tham lam rồi vấn đề chúng tôi ngủ ở gian nhà tranh. Vì vậy, chúng tôi không chọn gì hết."

Đạo diễn: "Cô có nghĩ đến việc cô chọn gian nhà tranh thì tôi sẽ đưa cả ba căn phòng cho nhóm của cô chưa?"

"Hai người chúng tôi có thể ở chung một gian phòng, sao phải tốn công tốn sức đi leo núi để đổi lấy một căn phòng không có tác dụng gì chứ? Giả dụ ông đưa cho chúng tôi cả ba căn phòng thì chúng tôi phân sao đây?"

"Các người có thể hành động theo lẽ thường được không?"

"Đều do tổ tiết mục không hành động theo lẽ thường trước."

"Được rồi, cô cũng ngủ đi, tôi cần phải suy tư về cuộc đời."

Kêu, sắp gặp lại bạn trai cũ cận bã, mình nên làm gì đây # Đại mỹ nhân nũng nịu đã đăng bài viết.

Sửa nóng: Đã lâu không gặp, Đại mỹ nhân nũng nịu. Chi là, bạn trai cũ cận bã là ai đây?

Nước trái cây nóng: Bạn còn chưa nói kết quả sau khi bạn và kim chủ cùng nhau xem "Thịnh yến" đâu.

Tiểu ma nữ vô địch vũ trụ: Không đếm xia đến già rồi tổn thương già. Làm già ta chết mê chết mệt vì bạn rồi vứt bỏ già.

Trên bầu trời có đám mây: Vụ này tùy thuộc vào thái độ của Lâu chủ. Nếu bạn hận già ta thì hãy ngược già bằng sự lạnh lùng của bạn. Nếu bạn vẫn còn yêu già ta thì hãy hấp dẫn sự chú ý của già bằng sự tốt đẹp của bạn, biết đâu sẽ gương vỡ lại lành thì sao?

Trên bầu trời có ngôi sao: Thím lâu trên, chẳng lẽ thím không đọc topic hả? Trai cận bã, trai cận bã, trai cận bã đó!

Trên bầu trời có vài ngôi sao: Phải làm sao ấy hả? Gặp lại nhau mà bạn đã không đánh già đã là nhân từ lắm rồi. Bạn đừng cảm thấy tội lỗi khi gặp lại nhau, cứ xem già là người xa lạ đi, người xấu hổ phải là già chứ không phải bạn.

Xe chạy thêm một tiếng rồi dừng ở chân núi, đạo diễn không thèm quan tâm đến Chu Hạo Hiền ngủ say sưa không biết trời đất trắng sao gì cả, ông ngồi cạnh Phùng Văn Hi: "Cô chắc chắn rằng hai người sẽ..."

Phùng Văn Hi cắt di động vào túi: "Chắc chắn. Không tiễn nhé, tạm biệt."

"...Tôi là đạo diễn đó, các người có thể đối xử với tôi nhẹ nhàng hơn không?"

"Vi kinh phí không đủ nên mời phải làm tiết mục kỳ này sao? Nếu không, vì sao không có một nhân viên nào đưa thẻ nhiệm vụ hết vậy? Chi là, dù ông có nói gì đi nữa thì tôi sẽ không giúp ông kéo thêm nhà đầu tư đâu."

"..." Đây không phải là trọng điểm!

Đạo diễn: Với phải hai nghệ sĩ như thế này, "tức ngực" đã không đủ hình dung tâm trạng bấy giờ của ông.

Cuối cùng, đạo diễn liên lạc với tổng đạo diễn, kể hết đầu đuôi câu chuyện. Sau đó, ông bị tổng đạo diễn cười nhạo, nói ông quá dỏ, không thể đưa được một thẻ nhiệm vụ nữa.

Nếu ông có thể đưa được thẻ nhiệm vụ thì làm đi!

Vì vậy, ông dành đời quy tắc của nhiệm vụ thành Phùng Văn Hi có thể tặng cơ hội này cho người khác: "Hai nhóm còn lại cũng đã dừng ở chân núi, cô chọn một nhóm đi, tôi sẽ để đạo diễn khác đi đưa nhiệm vụ."

Phùng Văn Hi lập tức lên tinh thần, đây là câu hỏi biểu điểm luôn rồi!

Trong đầu Phùng Văn Hi tự động phiên dịch những lời này thành: "Mời chọn người sẽ bị lừa: a) Tô Duệ b) Hoàng Diệu Diệu."

Phùng Văn Hi nhìn ra cửa sổ, phát hiện bên cạnh nhóm của họ có thêm hai chiếc xe nhưng không thể phân biệt được nhóm nào với nhóm nào, cô mỉm cười rặng rờ: "Tôi chọn Tô Duệ!"

Đạo diễn bình thản lấy bộ đàm từ trong túi của mình: "Gọi đội một, gọi đội một, gọi đội một."

"Đội một nghe được, mời nói"

"Phùng Văn Hi quyết định nhường cơ hội tuyệt vời lại cho nhóm của Tô Duệ. Bây giờ, hãy đưa bộ đàm cho Tô Duệ, để hai người họ bàn giao nhiệm vụ với nhau."

Phùng Văn Hi: "... "

Sao ông không nói luôn đi, ông muốn tôi bàn giao chỉ vậy?

Chi trong chốc lát, một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên từ bộ đàm: "Tôi là Tô Duệ."

Phùng Văn Hi đứng dậy, ngồi bên cạnh Chu Hạo Hiền. Sau đó, cô cũng dùng cái bịt mắt che mắt của mình, đeo tai nghe vào. Bởi vì không có dư thừa nên cô đắp tạm cái áo khoác mỏng.

Đạo diễn mỉm cười rồi cầm lấy bộ đàm: "Phùng Văn Hi kiên quyết muốn tặng cơ hội này cho cậu. Bây giờ, tôi hỏi cậu một câu. Nếu có căn phòng đá, phòng bằng gỗ và gian nhà tranh thì cậu sẽ chọn phòng ở nào? Nhưng sau khi chọn xong thì cậu không thể lên núi bằng xe mà phải tự trèo lên."

Bên Tô Duệ không cần suy nghĩ đã nói thẳng ra: "Phòng bằng gỗ."

"Xin chúc mừng, vì cậu đã thẳng thắn nên cậu có thể ở phòng bằng gỗ." Sau khi công bố kết quả, đạo diễn nhìn thoáng qua Phùng Văn Hi. Ý tứ của ông rất rõ ràng, thấy chưa, những lời tôi nói đều là thật mà.

Đáng tiếc thay, Phùng Văn Hi đã vào cõi thần tiên.

Lúc ông định tắt bộ đàm thì Tô Duệ nói: "Tôi có thể tặng phòng bằng gỗ cho Phùng Văn Hi không?"

Đạo diễn: "Cái gì!!!!?"

"Tôi leo núi còn phòng bằng gỗ thì tặng cho Phùng Văn Hi."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Tô Duệ*

Lúc này, mọi chuyện đã vượt xa dự đoán của tổ tiết mục.

Vị đạo diễn ở trên xe của Phùng Văn Hi bị rơi vào tình huống cực kỳ khó xử, ông nói: "Yêu cầu này của cậu hoàn toàn không phù hợp với quy định của chương trình nên cậu không thể chọn chuyển giao phần thưởng cho người khác được."

"Vậy thì, vì sao Phùng Văn Hi có thể tặng cơ hội lần này cho tôi? Dù sao, nhiệm vụ mấy người đặt ra là leo núi đạt được phần thưởng, phần thưởng này được sử dụng như thế nào cũng không có gì khác biệt đâu nhĩ?" Giọng nói của Tô Duệ lạnh nhạt.

Đạo diễn: Tôi đã gặp nhiều sao rắc rối nhưng tôi chưa từng thấy nhiều sao rắc rối như này. Sau season này, ông muốn xin nghỉ phép. Nếu không, sau này ông mà làm đạo diễn cho chương trình nào thì ông sẽ bị ám ảnh mất.

Show mùa này đã không cần đạo diễn, mấy người cứ thoải mái bung lụa đi.

Theo lịch trình, sau khi nghệ sĩ lên núi, họ còn phải chuẩn bị com tối, đến tám giờ thì tắt đèn đi ngủ, kết thúc một ngày ghi hình rồi bảy giờ sáng mai sẽ quay tiếp. Nhưng bây giờ, vì việc này đã làm chậm trễ giờ quay nên họ không thể đóng máy vào đúng tám giờ được.

Dù đây là chương trình truyền hình trực tiếp nhưng bên nhà đài vẫn còn nhiều chương trình khác phải lên sóng nữa, họ không có thời gian chờ chương trình này báo: "Kết thúc!"

Người khổ nhất chính đội viên của nhóm Tô Duệ - Sở Hàm, cô ta không biết làm gì hết, đã vậy còn phải leo núi chung với Tô Duệ.

Cô ta không phải đồ ngốc, cái núi này ai muốn leo thì leo, có chết cô ta cũng không leo.

Sở Hàm hỏi: "Tại sao phải đưa phòng gỗ cho Phùng Văn Hi?"

Tô Duệ trả lời: "Đây là cơ hội có ấy tặng cho tôi, nên tôi dùng phần thưởng đó tặng lại cho cô ấy thì có gì vấn đề gì sao?"

Đây là logic kỳ lạ gì thế?

Sở Hàm "... " Nhưng cô ta không thể phản bác được.

Ấn tượng đầu tiên Tô Duệ dành cho người ngoài là gã ám áp như ánh mặt trời vào mùa đông, nhưng dần dần, họ sẽ biết được, đằng sau tính tình ôn hòa chỉ là sự lạnh lùng, thậm chí là vô cảm. Đường như cho đến tận bây giờ, gã chưa bao giờ quan tâm đến thứ gì, nhưng một khi gã đã chú ý thì gã sẽ điên cuồng theo đuổi đến cùng.

Tất cả mọi người đều không phải là lính mới nên họ đều biết các cách để tránh camera đang quay và cũng biết rõ từng góc độ quay sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh của bản thân khi lên sóng đến cỡ nào.

Tô Duệ tránh khỏi ống kính, đôi mắt hẹp dài của gã lộ lên tia sáng lạnh lẽo, khốc mội khe khẽ nhếch: "Chuyện này không liên quan gì tới cô, cần tôi nói với tổ tiết mục thay cô không?"

Sở Hàm rùng mình một cái nhưng vẫn mỉm cười với gã. Ông kính đang quay ngay mặt cô, chỉ cần cô làm ra vẻ mặt nào không đúng thì những gì người xem thấy sẽ là: Tô Duệ đang giúp cô ta, mà cô ta còn không hiểu chuyện.

"Không sao cả, chúng ta là một nhóm. Nếu phải leo núi thì chúng ta cùng nhau leo núi."

Tổ tiết mục sẽ vận chuyển vật dụng cần thiết lên núi giúp họ, nên họ sẽ không phải tự mang theo cái gì.

Bàn tay thon dài hiện rõ khớp xương của Tô Duệ đặt lên tay kéo rồi mở cửa xe. Gã đưa tay che ánh mặt trời dù đội rồi nhìn về phía hai chiếc xe đang đậu không xa, trên mặt lộ ra một nụ cười vui vẻ.

Quả nhiên, cô ấy đã trở về!

Thật ra, Phùng Văn Hi không hề buồn ngủ, cô chỉ không muốn nói chuyện với đạo diễn mà thôi. Khi xe đang chạy, cô tháo bịt mắt và tai nghe xuống, còn đây Chu Hạo Hiên mấy cái: "Dậy đi! Một lát nữa chúng ta còn phải lên núi. Nếu chốc nữa đến nơi cậu mới dậy rồi phải xuống xe ngay thì cô thể sẽ khó chịu đấy."

Chu Hạo Hiên định ngủ thêm một lát nữa,, nghe những lời "thần thiết" này lập tức bật dậy. Khuôn mặt cậu tràn đầy vẻ cảm động: "Tôi biết Hi Hi rất quan tâm tôi mà."

Phùng Văn Hi lắc đầu: "Không phải. Nếu cậu khó chịu thì ai sẽ nấu mì cho tôi, vừa này cậu còn bảo sẽ nấu mì gọi cho tôi đấy."

Chu Hạo Hiên: "... "

Đạo diễn ngồi một bên cười cười không nói gì nhưng đột nhiên nhớ ra: "Tô Duệ nói chuyển phòng gỗ sang cho cô ở. Lát nữa, hai người muốn ai ở phòng gỗ thì tự đi thương lượng với nhau nhé."

Phùng Văn Hi gạt mình: "Cái gì? Tặng lại cho tôi? Tôi không biết vì sao anh ta chuyển phòng đó lại cho tôi." Cô nói câu: "Tôi không ở."

Đạo diễn: Hai người cứ thoải mái làm loạn đi. Ai biết được lý do hai người cứ chuyển tôi chuyển lui chứ?

Chu Hạo Hiên cũng cảm thấy có gì đó không đúng, không biết nhau còn ăn cần với người ta là sao: "Không ở! Không ở! Kiên quyết không ở. Nếu Hi Hi ở đó thì chẳng phải là giữa đôi ta sẽ có khoảng cách sao? Không đúng! Tại sao lại là phòng gỗ, không phải người mới lựa chọn không chọn căn phòng đá hay căn phòng rom sao?"

Nội tâm đạo diễn sụp đổ: Làm ơn chú ý vào trọng tâm vấn đề, trọng tâm!

Phùng Văn Hi nhìn khung cảnh bên ngoài qua cửa sổ.

Ánh chiều tà phủ lên những đám mây trắng làm một khoảng trời dờn rục như lửa. Ánh nắng ắt lắt lên người Tô Duệ đang đứng nơi đó; tay áo sơ mi trắng của gã được vén lên, đôi chân dài bước từng bước đều. Đây vốn phải là một cảnh đẹp, nhưng không hiểu sao gã và khung cảnh này lại hoàn toàn không hợp nhau.

Phùng Văn Hi nhìn thoáng qua rồi cụp mắt xuống. Tuy cô không muốn tính sổ chuyện của kiếp trước, nhưng một khi Tô Duệ đã khuấy đảo cuộc sống bình yên của cô thì cô sẽ hủy hoại hẳn.

Cuộc đời này, ai cũng từng hòng quấy rầy cuộc sống của cô, quấy rầy những người cô yêu quý!

Trần Viễn có chút không vui khi xem đến cảnh này, không phải tên đó là người đã kéo phòng quan hệ công chúng vây quanh một mình gã, làm chi đầu nhó nhà cậu không có ai đến giúp sao? Tên kia đang làm gì ở đó vậy? Lúc này, cậu cũng mặc kệ cái chương trình kia, lấy điện thoại nhắn tin cho người điều tra Tô Duệ. Kết quả chuyển về đúng là đã khiến cậu kinh hãi.

Từ ba năm trước, Tô Duệ đã gia nhập giới giải trí nhưng gã ta hoàn toàn không chú tâm phát triển trong giới showbiz, đa số thời gian gã dùng để đầu tư. Sản nghiệp hiện tại của gã đếm không xuể, nhiều nhất là ở thị trường chứng khoán. Lợi nhuận từ việc đầu tư của gã là một con số khổng lồ, hơn nửa gã còn mở một công ty giải trí và công ty đó cũng đã hoạt động ổn định. Sau khi thu đủ lợi nhuận thì gã mới bắt đầu tập trung phát triển sự nghiệp ở giới giải trí. Rất nhanh sau đó, gã đã trở thành tiểu sinh nổi tiếng.

Xem hết tài liệu, Trần Viễn chỉ muốn nói một câu: "F*ck! Tên này chắc chắn đã gian lận."

Không chỉ thế, người cùng xem tập tài liệu này còn có Hứa Chu. Lần trước, Phùng Văn Hi đã có thái độ ki kì khi nhắc tới Tô Duệ. Bây giờ, khi thấy Tô Duệ cùng tham gia chương trình thì cô lại có hành động kỳ quái nên anh ta phải điều tra về gã ta.

Bởi vì Hứa Chu thuê người chuyên điều tra về người trong giới giải trí nên anh ta nhận được tài liệu chú trọng về giới giải trí hơn. Tài liệu mà anh tìm được có một phần mà Trần Viễn không có, đó chính là Tô Duệ có cổ phần của công ty Glory!

Hứa Chu nhay bén cảm nhận được chuyện này có gì đó không đúng. Vì vậy, anh ta nói với người bên văn phòng thám tử tư: "Chúng ta hợp tác với nhau cũng đã lâu rồi, có chuyện gì cần thì tôi cũng nhờ văn phòng của các cậu. Vậy các cậu có thể nói thật cho tôi biết, chuyện lần trước chúng tôi cần phòng quan hệ công chúng nhưng bọn họ không phải người đến là sao?"

Thật ra, Hứa Chu cũng không chắc chắn có chuyện gì hay không, anh ta chỉ muốn lừa văn phòng thám tử tư kia thôi.

Người điều tra ở đầu dây bên kia do dự một hồi mới nói nhò: "Tôi nói, nhưng anh cũng không thể nói ra ngoài nhé. Dù sao, chúng tôi không chỉ làm ăn với mình anh."

"Tôi hiểu chút chuyện nhỏ này mà."

"Các anh đã hiểu sai thứ tự của mọi chuyện, mấy người nghĩ rằng Tô Duệ đã sớm chọn ngày hôm đó để công khai ký hợp đồng với Glory, rồi cũng cùng ngày hôm đó Phùng Văn Hi công bố mối quan hệ với Thẩm Từ Mặc. Nhưng thật ra là Phùng Văn Hi công khai quan hệ với Thẩm Từ Mặc rồi Tô Duệ mới quyết định sẽ công khai ký hợp đồng với Glory vào ngày hôm đó."

Sau khi cúp điện thoại, Hứa Chu gửi cho Phùng Văn Hi một tin nhắn rằng hãy để phòng Tô Duệ. Nếu như mọi chuyện là như thế thì Tô Duệ đang nhắm vào Phùng Văn Hi.

Ở bên này, sau khi Phùng Văn Hi lên núi đã bắt đầu đi chuẩn bị bữa tối, đương nhiên các nhóm cũng có thể hợp tác với nhau. Nhưng Hoàng Diệu Diệu và Phùng Văn Hi không hề có ý đó, còn nhóm của Tô Duệ thì chưa lên đến nơi nên mỗi nhóm tự làm việc của mình.

"Đây chính là gian nhà tranh mà mấy người nói sao? Sao mấy người không nói quách là lều tranh bằng cỏ đi!" Chu Hạo Hiên hoang mang nhìn hai cái lều tranh lung lay xiêu vẹo giống như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào: "Mấy người có thể nói cho tôi biết ý nghĩa khi để chúng tôi sống trên núi và trong gian nhà tranh là gì không?"

"Úc khổ tư diễm, sẵn tiện cho mấy người trải nghiệm một giai đoạn tiến hóa của loài người*."

(*Úc khổ tư diễm: Ngày nay đã hạnh phúc sung sướng, hồi tưởng lại quá khứ cực khổ.)

"Định nghĩa về trải nghiệm lịch sử tiến hóa của loài người của ông là chuyển từ nhà tranh sang nhà lầu phải không?"

"Mặc dù về lý thuyết có chút không đúng nhưng chúng cũng có điểm giống nhau chứ. Đó chính là điều kiện sống đã thay đổi rất tốt. "

"... "

Tổ tiết mục còn chuẩn bị cho mỗi đội một cái khung gỗ, nồi sắt và đá đánh lửa.

Đạo diễn xem như đã tìm về vị trí của mình, cuối cùng, ông mới là người đi ngược người khác mà không phải là người bị ngược đãi: "Mấy bạn sẽ phải tự đi nhặt củi để nấu cơm, nhưng bởi vì đây là ngày đầu tiên mọi người lên núi nên tổ tiết mục sẽ phát củi cho mọi người. Sang ngày mai, mọi người phải tự đi nhặt nhé."

Không đợi Chu Hạo Hiền kịp lên tiếng, Phùng Văn Hi đã cầm những món được phát lên, rồi đặt dưới chân đạo diễn: "Ông mang đi đi."

Đạo diễn: "Cái gì?!!!"

Phùng Văn Hi và Chu Hạo Hiền đã bắt đầu chia đồ dùng, rồi ôm lại chỗ nhà tranh.

Phùng Văn Hi: "Trừ mì gói và cái bếp, cậu lấy thêm mấy túi đồ ăn vặt ra, chúng ta sẽ qua chỗ Hoàng Diệu Diệu để đổi nước nóng."

Chu Hạo Hiền: "Được, hay chúng ta lấy thêm chút đồ ăn vặt rồi đổi lấy thức ăn của họ đi?"

"Được đó, dù sao chúng ta cũng ăn không hết nhiều đồ ăn vặt như thế, đi đổi ít đồ ăn cũng được. Còn nữa, tốt nhất là cậu hỏi bọn họ còn thiếu gì không. Nếu chúng ta có dư thì có thể đổi với bọn họ. Điều này chắc bọn họ cũng đồng ý."

Đạo diễn: Các người không nghĩ cho cảm xúc của tổ tiết mục sao!

Đã quay qua nhiều mùa cho chương trình này, đây là lần đầu tiên đạo diễn cảm thấy bất đắc dĩ như thế. Nhưng bất đắc dĩ thì sao? Ông có thể làm được gì chứ?

Hoàng Diệu Diệu hết sức cảm động khi thấy Phùng Văn Hi muốn lấy đồ ăn vặt để đổi nước nóng. Bởi vì nhóm của họ không có nhiều tiền nên không thể mua đồ ăn vặt, mì tôm hoặc túi ngũ. Đối với họ, mì tôm cũng quá xa xỉ.

Cuối cùng, Hoàng Diệu Diệu quên luôn bản thân đã từng xảy ra mâu thuẫn với Phùng Văn Hi, quên luôn học trưởng cô nàng từng thích kia. Cô ấy cầm lấy cánh tay của Phùng Văn Hi: "Sau này cần nước nóng thì cứ nói tôi!"

Lâm Thiên Hà: "....." Lẽ nào nấu nước nóng không cần củi sao?

Hon một tiếng sau, Tô Duệ và Sờ Hàm mới lên trên núi. Sờ Hàm không biết chuyện gì đang xảy ra nên định đi tìm các nhóm khác.

Tổ đạo diễn ngân cô ta lại: "Phùng Văn Hi không ở phòng gỗ nên nhóm của hai người có thể ở đó."

Tô Duệ vỗ vỗ tay áo của mình, giọng nói lạnh nhạt: "Tôi nghĩ công bằng là tốt nhất. Nếu không ai ở nhà gỗ thì cũng không nên thiên vị chúng tôi."

Sờ Hàm quả thực tức đến mức muốn chửi ầm lên, có phải anh ta bị bệnh thần kinh không? Nhưng cô ta không dám nói gì, chỉ nói theo ý gã: "Đúng vậy, dùng thiên vị mỗi chúng tôi, như thế sẽ không công bằng với mọi người."

Tô Duệ nhẹ nhàng liếc Sờ Hàm một cái, hơi thở trên người gã có chút u ám, Phùng Văn Hi ở phòng rom, người khác dựa vào cái gì mà đòi chỗ ở tốt hơn!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ăn Tối

Editor: Nhạc Dao

Beta-er: Rika Rin

"Thứ thách cực hạn" không có kịch bản nhưng dưới tình huống cấp bách thì đạo diễn sẽ yêu cầu nghệ sĩ làm một số việc, chẳng hạn như bây giờ.

Vì Tô Duệ lên núi trễ, nếu để gã phải tự làm cơm tối thì chương trình không thể kết thúc theo dự kiến được. Vì thế, đạo diễn ra hiệu chuyển camera về phía Hoàng Diệu Diệu, ông nói với cô ấy: "Cô mời Tô Duệ đến tổ cô ăn cơm đi."

Hoàng Diệu Diệu không nghĩ ngợi, quang minh chính đại từ chối: "Vi giữ gìn sự công bằng của chương trình, tôi không thể đi mời anh ta. Nếu tôi mời anh ta thì khác gì lừa gạt người xem?"

Thật ra, Hoàng Diệu Diệu đang nghĩ thầm, vì sao không báo tố của Phùng Văn Hi đi mời Tô Duệ mà lại báo tố của cô ấy đi mời chứ? Bộ ông ấy nghĩ tổ của cô ấy giàu có lắm hả? Cô cho Phùng Văn Hi nước nóng là vì Phùng Văn Hi cho cô ấy đồ ăn vặt. Bây giờ đang là "thời kỳ khó khăn" của mọi nhà, không ai có dư thừa ăn đâu.

Nếu đạo diễn biết suy nghĩ này của cô thì sẽ phát điên mất. Tổ của Phùng Văn Hi biết nấu cơm mới là lạ đó. Bây giờ, chẳng lẽ ông báo Phùng Văn Hi mời Tô Duệ cùng nhau ăn cơm rồi tổ Phùng Văn Hi cầm mì gói lại đây mượn nước nóng của tổ này hả?

"Vậy cô đợi nhóm của cậu ta làm xong bữa tối rồi hãy kết thúc buổi ghi hình của ngày hôm nay nhé!"

"Không phải chỉ là một bữa cơm thôi sao, tôi mời là được chứ gì? Tuy rằng phải bảo đảm sự chân thật của chương trình nhưng cũng phải để tâm đến tiến độ của chương trình nữa."

"... "

Tổ tiết mục thật sự là cực kỳ lễu lĩnh khi để mấy người này ở gần nhau.

Lúc sáu người tụ họp với nhau thì đã hơn bảy giờ.

Nhìn bên ngoài thì thấy bầu không khí có vẻ hài hoà nhưng thật ra trong lòng ai cũng có mưu đồ riêng.

Đúng là không so sánh thì sẽ không bức bối mà. Hoàng Diệu Diệu phải ăn cơm trắng vì Tô Duệ và Sờ Hàm nên cô năng cực kỳ chúrog mắt với nhóm này. Trái lại, cô lại cảm thấy Phùng Văn Hi cực kỳ thuận mắt. Thậm chí, cô còn thấy đôi cánh sau lưng của Phùng Văn Hi nữa.

Về phần Sờ Hàm, bởi vì Phùng Văn Hi chuyển nhiệm vụ leo núi cho tổ của họ nên á ta có chút thành kiến với Phùng Văn Hi. Vì Hoàng Diệu Diệu mời nhóm á ăn cơm nên cô thiên cảm với tổ của Hoàng Diệu Diệu.

Tổ tiết mục mới là nhóm hoang mang nhất. Phong cách của mấy người này rất bình thường mà, sao bây giờ tụ tập lại thì bầu không khí có vẻ kỳ lạ thế nhỉ?

Hai người khó hiểu nhất chính là Phùng Văn Hi và Tô Duệ. Tổ tiết mục còn cho rằng hai người này sẽ trò chuyện vui vẻ với nhau nhưng tình hình hiện tại là hai người ngồi đối diện nhau nhưng không giao tiếp với nhau.

Đúng vậy, là không nói chuyện với nhau. Thậm chí, họ còn không thèm nhìn nhau.

Chu Hạo Hiền cực kỳ dỗi bụng, cậu chén hết một ly mì cộng thêm một cái bánh bao nhưng cũng chưa lấp đầy bụng. Sau đó, cậu liếc cái bánh bao vẫn còn nguyên ở bên cạnh Phùng Văn Hi: "Hi Hi~"

"Nhớ kỹ, cậu nự tôi một cái bánh bao."

"...Quay xong chương trình này tôi sẽ mời cô ăn bánh bao."

Phùng Văn Hi đưa bánh bao cho Chu Hạo Hiền rồi ngẩng đầu lên, vô tình nhìn lướt qua chỗ Tô Duệ đang ngồi thì phát hiện gã cũng đang nhìn cô.

Hai đôi mắt chạm nhau - một đôi mắt ý vị thâm trường, đôi mắt còn lại không chút gọn sóng.

Khoảng bảy giờ rưỡi, tất cả mọi người đã ăn tối xong. Sau đó, tổ tiết mục quyết định hôm nay sẽ kết thúc ghi hình sớm. Bởi vì, ekip có cảm giác rằng đoạn phim ban này mà được phát thì sẽ làm mọi người khó xử lắm.

Sau khi máy quay đã tắt hết thì Tô Duệ đứng lên, đi về phía Phùng Văn Hi. Gã chìa tay ra, giọng nói thanh thuy như sương sớm trên lá: "Xin chào, tôi là Tô Duệ."

Phùng Văn Hi vô cảm nhìn gã: "Phùng Văn Hi."

Tô Duệ vẫn không rút tay về, ánh mắt của gã quạ thâm trầm, khiến người ta không nhìn thẳng được.

Hai người gắng co hơn một phút thì Chu Hạo Hiền đi tới, bắt tay của Tô Duệ: "Xin chào, tôi là Chu Hạo Hiền, xin được chỉ giáo."

Chu Hạo Hiền: Hừ, muốn ăn đầu hũ của Hi Hi nhà chúng tôi hả? Không có cửa đâu! Hên là cậu qua đây với tốc độ thần sầu đó.

Tô Duệ không tốn sức đã rút ra được tay, gã nhìn Phùng Văn Hi rồi mới quay người lại, rồi đi.

Về mặt của Chu Hạo Hiền không vui, tổ khổ với Phùng Văn Hi: "Về mặt ghét bỏ bạn này của hần là có ý gì vậy? Người khác muốn nắm tay tôi còn không được đó!"

"Cậu có chắc là khi hần nhìn cậu có bực lộ tâm tình gì sao?"

"F*ck, hần ta không đếm xỉa đến tôi ư? Chuyện này còn nghiêm trọng hơn việc hần ghét bỏ tôi!"

"..."

Phùng Văn Hi không có tâm trạng để nói chuyện, cô nín lấy áo của Chu Hạo Hiền để đứng lên: "Tôi về trước đây."

Không biết Hoàng Diệu Diệu chạy tới đây từ lúc nào: "Văn Hi, cô nói đạo diễn có ý gì vậy? Dựa vào đâu mà ông ta bảo tôi mời nhóm kia qua nhóm tôi ăn ké? Huống chi, sau khi tôi mời họ qua ăn ké thì còn gì là công bằng nữa? Tôi không cảm thấy công bằng chút nào, đã vậy, bọn họ còn không thêm nói cảm ơn nhóm tôi nữa!"

Chu Hạo Hiền thấy Hoàng Diệu Diệu tỏ ra thân thiết với Phùng Văn Hi thì cọt nhá nói: "Làm việc tốt không cầu báo đáp."

Hoàng Diệu Diệu hừ lạnh với cậu: "Cậu là ai thế? Chúng ta biết nhau sao? Còn nữa, cậu bảo làm việc tốt không cầu báo đáp hả? Thế thì sao cậu không mời bọn họ ăn tối chung đi?"

Chu Hạo Hiền: "..."

Phùng Văn Hi vỗ vỗ vai của Chu Hạo Hiền: "Tôi không quen cô ấy, quan hệ giữa chúng tôi chỉ là trao đổi đồ mà thôi."

Vị đạo diễn chứng kiến hết mọi chuyện: Đứng là một đám bị bệnh thần kinh!

Bầu không khí trên ban công lộ thiên lạnh lẽo vương vấn mùi thuốc lá.

Trần Dịch tựa vào lan can, rút một liều thuốc: "Không phải trước đây cậu đều nuôi thả ư? Sao bây giờ cô ấy chỉ mời đi vài ngày mà cậu đã không nỡ rời xa người ta rồi? Theo tớ, cậu không cần phải phức tạp hoá vấn đề làm gì, cứ trối người ta lại, lúc nào cũng đặt cạnh cậu là được rồi."

Thẩm Từ Mặc ngồi ngược chiều sáng, thân hình anh như hoà làm một với bóng đêm, ánh mắt của anh lạnh lùng như bông tuyết vĩnh viễn không tan: "Trước đây là vì tớ biết cô ấy muốn gì, hiểu rõ tâm tình của cô ấy nhưng bây giờ tớ không hiểu nữa rồi."

Trần Dịch dập tắt liều thuốc, rút một ly rượu cho Thẩm Từ Mặc rồi tự rót cho bản thân một ly: "Nếu tớ là cậu thì tớ sẽ trối người ta lại rồi đặt bên cạnh. Bây giờ, kịch bản phim cũng rất lãng mạn. Nếu lỡ một ngày nào đó cô ấy này sinh tình cảm với người nào đó lúc đóng phim chung rồi sẽ bye cậu thì cậu sẽ làm gì đây?"

"Làm gì ư? Nếu có một ngày như vậy, tớ sẽ để cô ấy đi như thể nào sẽ về thể ấy." Thẩm Từ Mặc lơ đãng đáp lời nhưng không khí xung quanh như đóng băng lại.

Di động đặt ở trên bàn rung lên.

Trần Dịch nhìn lướt qua rồi nói: "Là tiểu Hi. Được, tớ không làm phiền cậu nữa."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Đôi Mặt*

Tổ tiết mục đưa cho họ một gian phòng cực kỳ nhỏ, bên trong đặt một cái giường lớn kèm thêm đồ dùng cần thiết, gần như không có chỗ để chân. Trời mùa hè rất nóng, nếu ở trong phòng này sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Phùng Văn Hi ngồi yên ở trong phòng, mồ hôi vã ra như tắm. Cô đánh cảm điện thoại di động đi ra ngoài hóng gió. Ai ngờ vừa ra khỏi cửa lại gặp Chu Hạo Hiền vừa mới trở về.

"Cậu mới đi đâu thế?"

"Tìm tổ đạo diễn. Tôi đến nói với bọn họ là căn phòng này quá nóng, họ vừa quạt vừa nói với tôi là lòng tình lạng thì tự nhiên sẽ mát."

Chu Hạo Hiền: Nếu đã lòng tình lạng tự nhiên sẽ lạnh, vậy mấy người còn dùng quạt làm gì.

"..."

Dù sao thì hôm nay nhóm nghệ sĩ cũng đã hành tố tiết mục khá khá, mặt khác Phùng Văn Hi cũng hiểu rằng, tổ tiết mục không thể quản lý được bọn họ. Vì thế cô nói: "Không phải chúng ta có túi ngủ sao, hay chúng ta mang túi ra ngoài ngủ đi."

Chu Hạo Hiền mỉm cười: "Một mình tôi ngủ một cái giường đôi còn thấy chật chội, vậy mà cô nõ bảo tôi ngủ trong túi ngủ hả?"

Phùng Văn Hi "...Vậy cậu đừng có dùng túi ngủ, nằm dưới đất sẽ rộng rãi hơn đây."

"...Tôi đi lấy túi ngủ."

Cuối cùng, một người ôm túi ngủ, một người cầm điện thoại tìm một chỗ mát mẻ để nghỉ ngơi.

Phùng Văn Hi muốn dùng di động để post bài lên Weibo, nhưng ở trên núi không có tín hiệu nên cô đành dẹp luôn ý nghĩ này. Cô vừa ngẩng đầu lên thì thấy Chu Hạo Hiền không biết từ đâu lấy được một cái xẻng, gĩa vờ chèo thuyền tới. Cậu vẽ xẹt xẹt trên mặt đất.

"Cậu làm gì thế?"

"Nam nữ khác biệt. Tôi muốn giữ khoảng cách với cô, cô không được vượt qua lằn ranh này." Nói xong Chu Hạo Hiền quăng xẻng đi rồi chui vào trong túi ngủ.

Phùng Văn Hi vẫn còn ngồi trên mòm đá đang cố gắng vào Weibo: "..."

Mười phút sau...

"Hi Hi, cô ngủ chưa?"

"Nam nữ khác biệt, đừng nói chuyện với tôi."

"Bật một bài hát lên đi, tôi không ngủ được."

Cánh sách trên núi về đêm đẹp đến lạ thường. Nhất là bầu trời đầy sao kia, nó không giống như trong thành thị, chỉ có thể nhìn thấy lác đác vài ngôi sao nhỏ. Ở đây có thể nói là sao giăng khắp trời.

Hai người cực kỳ thích thú khi vừa ngắm sao vừa nghe nhạc, thỉnh thoảng thêm một cơn gió nhẹ thổi qua.

Một tiếng sau, điện thoại của Phùng Văn Hi đang phát nhạc đột nhiên im bật.

Cô xem lại thì thấy pin của điện thoại di động còn không đến mười phần trăm. Phùng Văn Hi đánh ngời dậy: "Điện thoại sắp hết pin. Trên núi không có chỗ cắm sạc phải không?"

"Đúng vậy, lúc này điện thoại của tôi còn hơn mười phần trăm pin, lướt Weibo một lát là tự động tắt nguồn luôn."

"... Tại sao cậu có thể lên Weibo. Không phải, đây không phải là trọng điểm. Cái chính là tại sao cậu biết không thể sạc điện thoại mà cậu còn nói tôi mở nhạc hả?"

"Cảnh đẹp thế này, không có nhạc không phải là rất đáng tiếc sao?"

Phùng Vân Hi cảm điện thoại định gọi cho quản lý siêu thị nhờ anh ta đưa một cục pin dự phòng hoặc một cái điện thoại mới đầy pin đến đây. Cô không cần điện thoại cao cấp gì, chỉ cần gọi điện thoại được là tốt rồi.

Nhưng cô lại bấm nhầm số của Thẩm Từ Mặc. Tiếng chuông reo vài cái, cô liền nhanh chóng cúp máy.

Thế mới nói, đây là một hiểu lầm tốt đẹp.

Thẩm Từ Mặc cảm lấy đi động, anh mới vừa cảm lên, đang chuẩn bị nghe máy thì tiếng chuông điện thoại đã ngừng. Anh liền gọi lại cho cô, nhưng đầu dây bên kia lại báo bận.

Vài phút sau, Thẩm Từ Mặc gọi lại lần nữa. Lúc này thì lại nghe thấy báo rằng số điện thoại này tạm thời không liên lạc được.

Thẩm Từ Mặc bỗng nhiên cảm thấy lo lắng cho Phùng Vân Hi. Anh cảm lấy áo khoác trên ghế rồi đi ra ngoài.

Trần Dịch bung một đĩa trái cây cực lớn ra: "Mối đó mà đã gọi xong rồi à? Cậu định đầu vậy? Chắc không phải là chuẩn bị đi tìm cô ấy chứ? Phùng Vân Hi đúng là có bản lĩnh, một cú điện thoại liền biến cậu ra như này."

Thẩm Từ Mặc dừng bước: "Tôi không gọi được điện thoại của cô ấy, tớ gọi lại thì báo tắt máy."

Trần Dịch ôm bà vai anh, kéo anh trở về: "Có lẽ là điện thoại hết pin, hoặc là cô nàng đã ngủ. Nếu bên phía cô ấy có vấn đề gì thì tôi tổ tiết mục sẽ gọi cho quản lý của cô ấy thôi." Nói xong, anh ta còn tỏ vẻ vui mừng.

Thẩm Từ Mặc hí hí mắt, đây không phải là điều anh lo lắng: "Hôm nào lại tụ họp đi. Còn nữa, chuyện tớ nhờ vả, cậu cũng phải giấu Trần Viễn." Nói xong anh đẩy tay của Trần Dịch đang đặt trên vai anh xuống.

Vừa nói đến Trần Viễn, Trần Dịch liền cảm thấy đau đầu. Anh ta không biết thằng em này bị Phùng Vân Hi bỏ bùa gì mà từ khi biết Phùng Vân Hi, cứ đâm ba câu liền nhắc tới bà chữ này.

"Được, vậy hôm nào chúng ta tụ họp đi. Hay là, khi Phùng Vân Hi trở về, chúng ta cùng nhau đi ăn một bữa cơm đi?" "Đến lúc ấy hãy nói."

Trần Dịch: Đến việc quyết định cùng nhau ăn một bữa cơm mà cậu cũng không làm được, cậu đang đùa tớ chắc?

Phùng Vân Hi muốn để dành chút pin nên sau khi gọi cho quản lý siêu thị thì cô tắt máy luôn. Cô không biết Thẩm Từ Mặc lại nghĩ sâu xa về chuyện này như thế.

Mặc dù điện thoại có báo là có cuộc gọi tới lúc cô đang gọi điện cho quản lý siêu thị nhưng cô không để ý.

Phùng Vân Hi đi đến bên cạnh Chu Hạo Hiên, có đá vào túi ngủ của cậu: "Cậu có biết hành vi lừa tôi bật nhạc là một hành động gây mất tình đoàn kết hữu nghị giữa chúng ta không?"

Chu Hạo Hiên gãi vờ lên rất xa trên đất, lúc cậu muốn lần trở lại nhưng có thể do trời quá tối nên cậu không thấy rõ nó đó là dốc. Thế là cậu bị lăn mấy vòng không dừng lại được. May mắn con dốc này không dài, phía trước lại có gốc cây chặn lại.

"Hi Hi!"

Phùng Vân Hi chạy tới, thấy cậu không có chuyện gì mới thở phào nhẹ nhõm. Cô nói đùa: "Nếu cậu đã cầu xin tôi đến mức này, tôi sẽ không tuyệt giao với cậu." Cô vừa nói xong, ánh mắt liền lóe sáng.

Cách đó không xa, Tô Duệ đang nhìn về phía cô.

Phùng Vân Hi có thể khẳng định Tô Duệ cũng trọng sinh và chắc chắn Tô Duệ cũng biết cô đã sống lại. Tên này rất đáng sợ, nếu lúc này một mình cô đi gặp gã thì đúng là không sáng suốt.

Tô Duệ giống như đã nhìn thấu suy nghĩ của cô rồi liếc sang Chu Hạo Hiên.

Phùng Vân Hi nhủ mảy, rồi ngồi xồm xuống nói với Chu Hạo Hiên: "Tôi đi qua kia một chút. Nếu mười phút sau vẫn chưa thấy tôi quay lại thì cậu qua đó tìm tôi."

Khi nhìn thấy Tô Duệ, Phùng Vân Hi có thể giả vờ tỏ ra bình thản, nhưng cô không có cách nào để nén sự bồn chồn và bất an ở trong lòng, thậm chí còn có sợ hãi. Phùng Vân Hi cảm giác trong một giây nhìn thấy Tô Duệ kia, cô như quay lại đúng thời điểm cấp treo bị rơi xuống.

Cô không sợ Tô Duệ, cô đang sợ lịch sử sẽ tái diễn, cô không thể thay đổi số phận của mình.

Tô Duệ nhìn người gã hằng đêm mong nhớ đang đứng trước mặt mình, gã mỉm cười mỉa mai, một lát sau mới mở miệng: "Cuối cùng em cũng trở về rồi, anh đã chờ em ba năm!"

Gã sống lại trước Phùng Vân Hi sớm hơn ba năm. Suốt thời gian đó, gã lặng lẽ ngắm nhìn Phùng Vân Hi vô số lần nhưng gã không dám xuất hiện, bởi vì gã tin chắc Phùng Vân Hi cũng sẽ trở về. Gã sợ rằng khi gã xuất hiện sẽ phá hỏng quỹ đạo cuộc sống của cô, khiến cho cô không thể quay lại. Gã đã dựa vào chấp niệm này mà tiếp tục chờ tới bây giờ.

Phùng Vân Hi của lúc trước cũng là Phùng Vân Hi, nhưng đó không phải là Phùng Vân Hi đã yêu thương gã, vì gã mà từ bỏ tất cả.

Phùng Vân Hi cười trào phúng, nếu như đời trước cô người nói cho cô biết cô sẽ không cảm thấy gì khi đối mặt với Tô Duệ thì cô sẽ không tin: "Chờ tôi? Anh đang sợ tôi sẽ trả thù anh sao? Anh nghĩ anh xứng sao?"

"Vân Hi, anh..."

Đôi môi đỏ mọng của Phùng Vân Hi khẽ mở: "Cút!"

Mất thấy Tô Duệ còn muốn nói nữa, Phùng Vân Hi liền nói trước: "Tôi không muốn nghe bất cứ lời giải thích nào, cũng không muốn nghe anh viện lý do. Tôi không muốn quan tâm chuyện kiếp trước nữa. Vì lúc bên anh chính là vết nhơ lớn nhất trong cuộc sống của tôi, bây giờ tôi đã có cuộc sống mới nên tôi không muốn có dính dáng gì đến anh nữa!"

Nói xong những lời này, Phùng Vân Hi muốn quay người rời đi.

Hai tay Tô Duệ buông xuống, siết chặt thành nắm đấm, gân xanh nổi lên, ánh mắt gã vẫn lên tia máu: "Đây chính là lòng tin của em sao? Anh cứ nghĩ rằng em sẽ tin anh!"

Phùng Vân Hi không thêm dừng lại, cô cũng chẳng buồn ngoái đầu nhìn gã.

"Mọi chuyện đều là lỗi của anh, anh sẽ đền bù cho em!"

"Em có thể không nghe anh giải thích nhưng anh sẽ chứng minh cho em thấy!"

Phùng Vân Hi đã từng trải qua nhiều chuyện như thế, làm sao có thể không tức giận chứ? Bây giờ, những lời này của Tô Duệ lại càng khiến cô nổi điên. Gã nghĩ gì mà lại cho rằng cô sẽ tin gã, tin gã cái gì?

Phùng Vân Hi dừng lại, quay người cười lạnh: "Nếu anh muốn đền bù cho tôi thì anh hãy nổ tung ở tại đây đi. Nếu anh làm được thì xem như anh đã đền bù cho tôi rồi."

Chu Hạo Hiên không yên tâm về Phùng Vân Hi nên Phùng Vân Hi vừa mới đi được một lát là cậu liền tới đây. Ai ngờ lại trùng hợp nghe được câu này, Chu Hạo Hiên ngây ra như phỗng. Nổ tung tại chỗ ư? Từ khi nào mà Phùng Vân Hi lại trở nên tàn bạo như này?

"Hi Hi..."

"Ai cho phép cậu gọi tôi là Hi Hi!"

"Tôi vô tội mà....."

Đến khi Phùng Vân Hi và Chu Hạo Hiên rời đi, Tô Duệ vẫn đứng yên không hề cử động. Ánh mắt gã ảm đạm nhìn chăm chăm chỗ Phùng Vân Hi rời đi.

Vân Hi vẫn còn yêu gã, vì yêu gã nên cô mới tức giận như thế.

Gã thà nhìn thấy Vân Hi nổi giận với gã, còn hơn cô không thêm để ý đến gã. Gã không thể nào chấp nhận được việc Vân Hi xem gã là người xa lạ.

Vì đột nhiên xảy ra chuyện của Tô Duệ, Phùng Vân Hi không dám ở một mình. Cô sợ Tô Duệ lại gây thêm phiền toái nên cô liền kéo Chu Hạo Hiên quay lại nhà tranh, cả hai cùng ngủ trong túi ngủ ở ngoài nhà tranh.

Xung quanh nơi này ngoài đạo diễn còn có nhóm nghệ sĩ nên cô chắc rằng Tô Duệ sẽ không dám gây chuyện nữa.

Chưa đến sáu giờ sáng hôm sau, nhóm Phùng Vân Hi đã bị tổ tiết mục đánh thức, báo là phải họp.

Thật ra, tổ tiết mục cũng không muốn họp đâu. Trong những chương trình thực tế, nếu để các nghệ sĩ tự biên tự diễn thì tốt hơn, nhưng bây giờ họ đã làm quá mức, không cần tới tổ tiết mục nữa rồi. Nếu còn để mấy người này tiếp tục như thế thì họ sẽ thành Tề Thiên Đại Thánh nào loạn thiên cung mất.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41: Kim Chủ Đến Tìm*

Đạo diễn phát kịch bản cho mọi người rồi ông nói: "Mọi người có thể tự do phát huy khả năng của mình, nhưng phải đi theo hướng của kịch bản."

Tổ tiết mục cũng đã nghĩ đến việc duy trì tính chân thật cho chương trình, nhưng quan trọng là nếu đám nghệ sĩ này cứ tiếp tục cái lối diễn xuất đó thì bọn họ chỉ có thể bỏ tiết mục này thôi.

Mới tờ mờ sáng, mọi người đã bị đánh thức, họ còn chưa rửa mặt vì thợ quay phim muốn bắt đầu quay từ lúc họ mới rời giường luôn.

Phùng Văn Hi búi hết tóc lên, trước trán còn lất phất mấy sợi tóc, có mơ màng ngồi trên ghế, suốt nửa là ngủ mất. Gần đây, thời gian làm việc và nghỉ ngơi của cô đã thành quy luật, mỗi sáng đều dậy lúc 8 giờ nên hôm nay dậy sớm như vậy khiến cô có chút khó chịu.

Chu Hạo Hiền vuốt vuốt mắt vài cái cho tỉnh táo lại mới bắt đầu đọc kịch bản, cậu không quan trọng lắm về việc có dựa theo kịch bản hay không, bởi vì cậu cứ diễn như lúc quay phim là được rồi.

Người lên tiếng đầu tiên chính là Hoàng Diệu Diệu: "Đạo diễn, tôi phản đối!"

"Cô không có quyền phản đối, vì tương lai của chương trình sau khi các cô cậu rời khỏi, mọi người rằng nhận một chủ đề."

"Làm ơn đi, sau khi tham gia chương trình của mấy người tôi còn phải tiếp tục lăn lộn trong giới giải trí đó, hãy cho tôi quyền phản đối đi."

Gần đây Hoàng Diệu Diệu đang đối phong cách thành giáo chủ ngọt ngào, mà bây giờ chương trình bảo cô ấy phải làm mẹ hiền vậy đam, lo hết việc bếp núc thì hỏi làm sao sau chương trình cô ấy có thể già vờ đáng yêu, thuần khiết không rãnh thế sự đây?

Dù sao thì cũng không thể kay chuyển được Hoàng Diệu Diệu nên ánh mắt của người trong tổ tiết mục đều nhìn về phía Sở Hàm.

Từ sáng sớm nay, thái độ của Sở Hàm đã có chút khác lạ, à ta nói gọn một câu: "Tại sao ai cũng nhìn tôi vậy, sao không nhìn Phùng Văn Hi kia?"

Phùng Văn Hi hơi dơ ra, nhủ mày nhìn về phía Sở Hàm: "Cô có ý gì?"

Sở Hàm dùng thái độ không có gì cả mà trả lời: "Không có ý gì, tôi chỉ hơi thắc mắc tại sao tất cả mọi người đều nhìn tôi thôi mà?"

Chu Hạo Hiền ném kịch bản ở trong tay xuống đất: "Mọi người đều nhìn cô, đơn giản là vì cô không trang điểm thì như trở thành một người khác vậy. Còn Hi Hi nhà chúng tôi không khác chỗ nào thì tại sao chúng tôi phải nhìn cô ấy chứ?"

Tuy bình thường Chu Hạo Hiền có hơi tùy hứng, rất ít khi nổi giận nhưng nếu mà cậu thật sự tức giận thì có thể làm đoàn làm phim nổ tung luôn.

Sở Hàm vốn dĩ rất thích Chu Hạo Hiền, sau khi tham gia chương trình Happy Camp cùng nhau, mối quan hệ giữa hai người không tỉnh là quá thân thiết nhưng cũng có liên lạc qua lại mấy lần, à cho rằng hai người đã trở thành bạn bè của nhau. Nhưng bây giờ, không ngờ cậu ta có thể vì bảo vệ Phùng Văn Hi mà nói à như thế.

Đúng lúc đó Tô Duệ mở miệng: "Nấu com chung với nhóm chúng tôi đi."

Sau đó, bầu không khí càng lắng tĩnh hơn.

Hoàng Diệu Diệu rụt rụt đầu, còn nói thêm: "Mấy người không nhìn thấy tôi, không nhìn thấy tôi."

Lâm Thiên Hà đứng bên cạnh: "..."

Hoàng Diệu Diệu đã được chứng kiến sự lợi hại của Phùng Văn Hi, cho nên cô ấy cảm thấy lúc này tốt nhất là làm người vô hình, cố gắng đừng để lên lụy đến bản thân mình. Tuy nguyên nhân sự việc là do cô từ chối nấu com nhưng rõ ràng là cô có lí do mà, hơn nữa còn là lí do cực kỳ chính đáng đó.

Phùng Văn Hi đứng lên: "Đạo diễn, nếu đã có thể phản đối, vậy tôi muốn yêu cầu một chuyện."

Đạo diễn: Bộ phản đối và yêu cầu giống nhau sao!

Phùng Văn Hi chỉ vào Tô Duệ: "Tôi chương mất nhóm đó, cho nên tôi không hi vọng sẽ xuất hiện chung một khung hình nào với họ. Hơn nữa, tôi cũng không nghĩ cô ta sẽ thích lên hình chung với tôi đâu." Nói xong, cô còn nhìn Sở Hàm một lượt từ trên xuống dưới. Thẳng thừng đến như vậy có ổn không...

Một nhân viên nhìn vào đồng hồ thấy có vẻ hơi chậm so với tiến độ nên đề nghị: "Nếu thấy không hợp tác được thì tự mình làm đi."

Đúng là lúc tổ bọn họ đơn độc thì tác phong đều rất bình tĩnh.

Đạo diễn phiên não phát phát tay: "Thôi, cứ như vậy đi."

Khi mọi người chuẩn bị rời đi thì từ xa xa truyền đến tiếng xe ô tô.

"Đạo diễn, nhà đầu tư đến." Một người nào đó hét lên.

Phùng Văn Hi vô thức dừng lại, sau đó quay đầu lại nhìn một chút, nếu không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn thì nhà đầu tư sẽ không đến đây.

Xe đậu vững vàng ở một bên, sau đó tài xế bước xuống mở cửa xe.

Tinh thần anh ta có vẻ không tốt lắm, ánh mắt của anh ta lướt qua mọi người sau đó thì rơi xuống Phùng Văn Hi, còn cười nịnh nọt với cô nữa.

Người từ trên xe bước xuống chính là Thẩm Từ Mặc, anh mặc áo phục trắng thơm, đưa ánh mắt về phía Phùng Văn Hi rồi đi qua chỗ cô.

Phùng Văn Hi đang mặc đồ bộ ngủ màu hồng phấn anh đào, đi dép xỏ ngón, tuy đã được bôi tóc lên nhưng vẫn khá bù xù. Và lại, cô còn chưa rửa mặt nên cả người cô giống như đang dính bụi đất vậy.

Trong một khoảnh khắc, cô cứ ngỡ bản thân đang mơ vậy.

Thẩm Từ Mặc đi tới,捏o mắt vài cái rồi cúi tay lấy xuống một cọng rom trên đầu Phùng Văn Hi, anh nhìn đôi mắt thâm quầng của cô: "Anh trai của Trần Viễn muốn gặp em để bàn về việc em cùng em trai cậu ấy định mở công ty giải trí riêng."

Hai người này đứng cùng một chỗ quả thật là tương phản mãnh liệt.

Về mặt Phùng Văn Hi có hơi ngầy ngốc nhưng rất đáng yêu, cộng thêm bộ dạng lộn xộn và đôi mắt ngập nước, làm người ta không nhìn được mà đau lòng thay cô: "Ô? Có phải là anh ấy không đồng ý không à?"

Tâm Thẩm Từ Mặc đập lệch một nhịp, anh gắt đầu: "Ừ, Trần Viễn còn đang làm loạn ở bên kia, cho nên cần em về thành phố A giải quyết."

"Còn chuyện ở đây..."

"Anh ta sẽ giải quyết." Nói xong thì Thẩm Từ Mặc nhìn người đàn ông sau lưng.

Anh ta đi lên một bước rồi nói: "Chào chị dâu, em tên là Lâm Tuấn, thường đầu tư cho các chương trình giải trí và phim truyền hình. Tuy em biết phim chị đóng không thiếu người đầu tư, nhưng em có thể giúp chị dệt hoa trên gấm. À, nếu chị có chuyện gì thì cũng có thể nhờ em."

*Dệt hoa trên gấm: làm tôn lên một cái gì đã có sẵn, dựa vào cái đã có sẵn để mà làm.

Thật ra, nội tâm bạn trẻ Lâm Tuấn đang sụp đổ, anh ta mới quấy ở hộp đêm, đang chuẩn bị về nhà ngủ thì bị Thẩm Từ Mặc bắt đi chung. Anh ta cực kỳ buồn ngủ luôn đó, nếu không phải vì muốn được gặp chị dâu trong truyền thuyết thì bây giờ anh ta đã trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ rồi.

Sau đó thì bạn nhỏ Phùng Văn Hi không kịp nhận biết tình hình ra sao đã bị Thẩm Từ Mặc bắt lên xe.

Người phá vỡ bầu không khí trầm mặc lần này là Thẩm Từ Mặc: "Tôi đã xem chương trình ngày hôm qua rồi."

Phùng Văn Hi vẫn đang nghĩ về việc Trần Dịch không đồng ý cho Trần Viễn cùng cô hợp tác mở công ty giải trí. Trước đó thì cô đã nghĩ ra vô vàn khả năng nhưng mà chắc chắn nhất vẫn là Trần Dịch không đồng ý. Vì hợp tác cùng Trần Viễn nên

có tự cho rằng bản thân đã gây ra phiền toái cho Thẩm Từ Mặc, sau đó có mốc nói chuyện này với việc Thẩm Từ Mặc đến tìm cô.

Phùng Vân Hi: QAQ, vậy là do em gây ra phiền toái nên boss mới tìm đến tận nơi ư.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Hợp Tác Thành Hay Không?*

Editor: Rika Rin

Beta-er: Nhạc Dao

Phùng Vân Hi có chút khó nhó lên lời khi cúi đầu nhìn bộ đồ mình đang mặc, vì vừa nãy cô đang buồn ngủ nên không nghĩ đến những chuyện khác. Cô xoa tóc ra, rồi buộc lại: "Thật ra, em làm như vậy là hiệu quả của chương trình thôi, dù sao thì đây là chương trình thực tế mà."

Đúng thế, tất cả những điều cô làm đều vì hiệu quả của chương trình.

Sau khi tự ám thị mình, sự tự tin của Phùng Vân Hi liền tăng lên.

Thẩm Từ Mặc day nhẹ thái dương, trong ánh mắt thâm thúy của anh lóe lên một tia phức tạp. Liệu anh có nên suy nghĩ lại về câu nói "Chỉ có đem cô ấy buộc ở bên cạnh mình mới có thể yên tâm" của Trần Dịch không?

Thẩm Từ Mặc: "Bảo Hứa Chu hoạch định lại kế hoạch tương lai của em, chọn con đường cao cấp là tốt nhất."

Phùng Vân Hi do dự một lát, có lẽ là vì cô ngủ không ngon nên hành động cũng có chút mơ mơ hồ hồ. Cô hỏi: "Em đã xem bài phỏng vấn trước kia của anh, anh nói là anh thích những cô gái có phong cách không dính bụi trần đúng không? Có phải em cũng..." Nếu là trước kia, cô sẽ không bao giờ hỏi những câu như thế này.

Nghe xong lời này, Thẩm Từ Mặc đã đoán được suy nghĩ của Phùng Vân Hi.

Khóc miệng anh hơi nhếch lên, tâm tình u ám cũng phai nhạt: "Nói vậy, những lời tôi nói vẫn chưa đủ huyếch toạc nhỉ?"

"Cơ cơ?"

"Đã biết, lần sau tôi sẽ nói thẳng tên em luôn."

"..."

Phùng Vân Hi sững người, hơn nửa ngày vẫn chưa load xong.

Vậy có nghĩa là: mẫu bạn gái lý tưởng của Thẩm Từ Mặc được miêu tả dựa theo cô chứ không phải vì cô giống mẫu người của anh nên mới được anh chú ý phải không?

Bộ dáng sững sốt của Phùng Vân Hi quả thực rất đáng yêu, Thẩm Từ Mặc không nhịn được xoa đầu cô: "Đừng nghĩ nhiều nữa. Lát nữa về khách sạn thì tắm rửa thay đồ đi."

Phùng Vân Hi: "... " Cô không có nghĩ nhiều mà, với cả, kiểu tóc này có phải chải rất lâu đó.

Trên đường đến khách sạn, Phùng Vân Hi cố gắng ép bản thân suy nghĩ về tình hình của mình. Bây giờ, cô phải gặp anh trai của Trần Viễn, vậy cô không thể tiếp tục quay chương trình này rồi. Dù sao thì chuyện quan trọng nhất là phải khiến anh trai của Trần Viễn cảm thấy yên lòng khi để Trần Viễn hợp tác với cô. Cô phải lên kế hoạch cho công ty rồi khai trương công ty mới được.

Nhưng cô phải biết cái nhìn của Thẩm Từ Mặc về chuyện này trước đã: "Đừng rồi, anh nghĩ sao nếu em muốn mở một công ty giải trí?" Cô vừa nói vừa xích lại gần cửa xe.

Thẩm Từ Mặc nhìn cô một cái: "Không phải là phỏng làm việc sao?"

Phùng Vân Hi cười khan vài tiếng, nắm tay áo anh quơ qua quơ lại, kéo dài giọng làm nũng: "Thẩm tiên sinh~"

Thẩm Từ Mặc quay đầu nhìn chỗ khác, kéo cổ ngồi sát lại rồi ôm cô vào ngực: "Rất tốt! Em ngủ đi, lát nữa đến nơi tôi sẽ gọi em dậy."

Có lẽ là vì chuyện lần trước nên Phùng Vân Hi không cảm thấy mất tự nhiên với sự tiếp xúc gần gũi của Thẩm Từ Mặc. Thế nên, cô liền dứt khoát dựa vào bà vai của anh, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Cô còn nghĩ rằng mình sẽ không ngủ được nhưng đến khi cô mở mắt thì mặt trời đã lên cao, bụng cô còn rất hợp tác kêu lên vài tiếng.

Phùng Vân Hi nhìn Thẩm Từ Mặc vẫn giữ nguyên tư thế ban nãy, cô cắn cắn môi dưới: "Em vừa mới ngủ à?"

Thẩm Từ Mặc xoay bà vai một chút: "Vào thôi. Lên thay đồ rồi đi ăn." Nói xong, anh ra ngoài, lấy mấy túi đồ đặt trên ghế lái phụ ra.

Hai người một trước một sau đi vào đại sảnh khách sạn, Phùng Vân Hi hận không thể đem cả người đều giấu ở sau lưng Thẩm Từ Mặc. Cô theo sát phía sau anh, hai cánh tay ôm chặt lấy cánh tay anh, đầu cũng giấu trên vai anh nhưng vẫn nhỏ giọng thúc giục: "Chúng ta đi nhanh đi."

Phùng Vân Hi dường như cảm nhận được có ai đó đang nhìn về phía này. Đường lúc cô định cầm túi đồ che khuất mặt mình thì Thẩm Từ Mặc bắt lấy tay cô. Anh cúi áo khoác rồi chaoáng lên người cô, giữ tay cô lại: "Tôi không ngại, em còn sợ cái gì?"

Bàn tay của Thẩm Từ Mặc vừa lớn vừa mạnh mẽ, Phùng Vân Hi có thể cảm giác được nhiệt độ tỏa ra từ lòng bàn tay của anh, mặt cô vốn dĩ chỉ hơi hồng một chút, bây giờ nhanh chóng đỏ phừng lên: "Em sợ bọn họ chụp hình. Dù sao em cũng là diễn viên, kiểu gì thì cũng phải chú trọng đến hình ảnh của mình mà."

Bước vào phòng, Phùng Vân Hi cầm lấy một bộ đồ khác rồi đi vào phòng tắm. Vì cô đã ngủ khá lâu trên xe nên hiện tại cô có thể suy nghĩ được khá nhiều việc. Cô bất chợt nghĩ đến Chu Hạo Hiên.

Tiết mục này không quay cũng không có chuyện gì, dù sao cô cũng cảm thấy cực kỳ lúng túng khi ở chung với mấy người kia. Nếu có không ở đây, biết đâu mọi người sẽ càng thoải mái, việc quay hình càng thuận lợi, nhưng Chu Hạo Hiên phải làm sao đây?

Vậy mà cô lại bỏ lại Chu Hạo Hiên một thân một mình ở đó.

Phùng Vân Hi có chút không yên tâm khi nghĩ tới Chu Hạo Hiên thỉnh thoảng bỗng nhiên ngu ngơ ngốc ngốc.

Cô vội vàng tắm, tóc cũng không kịp sấy đã chạy ra khỏi phòng tắm. Cô vừa ra ngoài liền tìm điện thoại để gọi điện hỏi thăm cậu ta.

Bởi vì quá nóng lòng, cô quên luôn trong phòng có điện thoại bàn.

"Thẩm tiên sinh! Anh cho em mượn điện thoại của anh một chút đi. Em lỡ bỏ lại một mình Chu Hạo Hiên trong chương trình kia." Nói xong, cô liền thò tay vào túi Thẩm Từ Mặc.

Sắc mặt của Thẩm Từ Mặc khẽ biến, anh nắm lấy cánh tay Phùng Vân Hi kéo cô xoay một vòng ở mép giường, rồi đẩy cô lên bức tường ở phía sau. Vì mới tắm xong nên khuôn mặt của Phùng Vân Hi đỏ bừng, môi cũng hơi hồng. Thẩm Từ Mặc liền cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, anh nhịn không được liên hôn lên.

Sau khi kết thúc một nụ hôn như chuẩn chuẩn lướt nước, bụng của Phùng Vân Hi đột nhiên không hợp tác kêu lên. Thẩm Từ Mặc buông cô ra, giọng anh khàn khàn: "Sấy tóc trước đi."

Phùng Vân Hi còn muốn nói điều gì nhưng cuối cùng cô vẫn im lặng. Cô né tránh ánh mắt Thẩm Từ Mặc: "Vâng."

Kể từ lúc Thẩm Từ Mặc dẫn Phùng Vân Hi rời khỏi chương trình thì anh cũng không có ý định cho cô quay nữa. Thậm chí, anh còn muốn sau này cô sẽ từ chối hết mấy chương trình thực tế kia.

Trên Weibo rất nhanh đã truyền ra tin tức: # Phùng Vân Hi rời "Thử thách cực hạn" #

Tôi là fan cuồng của Phùng Vân Hi. Ngày hôm qua, vì Hi Hi nên tôi mới xem hết "Thử thách cực hạn". Thậm chí, tôi còn cố gắng xem hết đoạn cuối lúng túng của chương trình, nhưng vì sao hôm nay Hi Hi lại quyết định rời khỏi chương trình này hả? Tôi mới xem lịch trình của Hi Hi trên mạng, tôi đoán còn lâu nữa Hi Hi mới tham gia hoạt động khác.

Hãy xem tôi là một cánh hoa mẫu đơn. Tôi còn tưởng chỉ có một mình tôi thấy khúc đày giọng gào thoi chứ. Không biết mấy người xem cảnh quay mới này chưa, tôi cảm thấy Chu Hạo Hiên sắp điên rồi.

Hãy xem tôi là một quả quýt: Cuối cùng tôi cũng cảm thấy khó xử nhất là nhóm Tô Duệ và Sở Hàm. Tại sao bọn họ cứ đứng chỗ nào, không cần nói gì thì bầu không khí chỗ đó cũng sẽ trở nên gượng gạo vậy?

Ở bên này, Chu Hạo Hiên quả thật sắp điên rồi. Phùng Văn Hi ngừng quay thì cậu cũng không muốn quay nữa. Trừ cái tên Lâm Thiên Hà ra thì không một ai trong chương trình có thể nói chuyện bình thường với cậu. Còn người thế chỗ của Phùng Văn Hi thì chỉ thiếu nước gần đôi mắt lên người cậu nữa thôi.

Sau đó, khi quay đến buổi chiều thì Chu Hạo Hiên bị treo chân lúc nhặt cúi nên không thể tiếp tục tham gia chương trình. Vậy là, cậu ta cũng rời chương trình luôn.

Chu Hạo Hiên rút khỏi "Thử thách cực hạn"

Tôi là fan cuồng của Chu Hạo Hiên: Có chết tôi cũng không tin anh ấy treo chân thật, ha ha ha.

Tôi là anti-fan của Chu Hạo Hiên và là fan cuồng của Phùng Văn Hi: Lâm hay lắm!

Sữa nóng: Quả nhiên tôi đoán đúng rồi. Tôi biết chắc là kiểu gì Chu Hạo Hiên cũng sẽ rút lui mà.

Chu Hạo Hiên rời khỏi chương trình nhưng cậu không đi về tay không mà đóng gói hết đồ ăn vặt cậu và Phùng Văn Hi mua, trích lời của cậu là: "Dùng để ăn trên đường."

Chu Hạo Hiên: Bọn tôi học nhân khổ sở ở siêu thị chọn này chọn nọ, mắc gì phải để lại cho mấy người ăn.

Sau khi Thẩm Từ Mặc nói Trần Dịch không đồng ý cho Trần Viễn hợp tác với Phùng Văn Hi thì phải đánh ý với Trần Dịch trước.

Vì vậy, Thẩm Từ Mặc gọi điện thoại cho Trần Dịch: "Khuya hôm nay chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm đi."

Trần Dịch không rõ ý của anh: "Không phải cậu đi thành phố C sao? Sao đêm nay lại về?"

"Không phải là cậu nói muốn ăn một bữa cơm với cô ấy sao?" Thẩm Từ Mặc nói xong không đợi Trần Dịch phản ứng, liền nói tiếp: "Cậu nhất định phải phản đối việc Trần Viễn hợp tác với cô ấy rồi phải kéo dài thời hạn."

Trần Dịch (￣▽￣). Anh còn tưởng rằng Thẩm Từ Mặc đã xin chỉ thị xong rồi đấy. Anh thật không nghĩ tới, cậu ta đổi sang phương pháp khác, đã thế lại còn đem anh ra làm bia đỡ đạn.

Được thôi, đều là anh em của mình cả. Làm chút chuyện nhỏ này vì anh em thì có làm sao, không phải chỉ cần lừa thẳng em của mình thôi sao?

"OK, tớ biết rồi. Tớ đã làm thì cậu cứ yên tâm."

Sau đó đến phiên Trần Viễn ngo ngắc...

Trần Viễn đang chém gió với bạn bè về tương lai tươi sáng của mình thì đột nhiên cậu nhận được điện thoại của Trần Dịch. Trần Dịch nói không đồng ý cho cậu hợp tác mở công ty với Phùng Văn Hi.

Trần Viễn nhìn bạn bè của mình rồi cảm đi động ra ngoài: "Anh! Không phải mấy hôm trước anh còn nói sẽ ủng hộ em sao? Anh còn nói là anh rất yên tâm khi em hợp tác với chị dâu nhỏ."

Trần Dịch nói như thể đương nhiên: "Lúc đó anh chỉ nói thể để chặn họng chú. Sau đó, anh điều tra Phùng Văn Hi có đáng tin cậy hay không. Bây giờ, anh cảm thấy không đáng tin nên anh không thể đồng ý."

"Anh! Sao anh có thể đối xử với em như thế? Em nói cho anh biết, mặc kệ anh có đồng ý hay không thì em vẫn sẽ hợp tác với chị dâu nhỏ!"

"Bởi vì anh chính là anh trai chú chứ sao. Chú mày có rảnh mấy nguyên tắc khi hợp tác không? Dù sao thì anh cũng không giúp chú đâu. Bên gia tộc cũng miễn giúp nhé."

Trần Viễn: "... Anh trai cậu chắc chắn là trong thời kỳ tiền nần kinh. Chắc chắn luôn!

Cuối cùng, Trần Viễn chỉ thiếu điều tung hô anh cậu lên trời, cam đoan đủ chuyện thì Trần Dịch mới giả vờ chừa một con đường sống cho cậu: "Được rồi, nếu em đã muốn hợp tác với cô ấy đến thế thì anh sẽ hẹn gặp cô ấy một lần, bàn bạc với nhau một chút. Nếu anh cảm thấy vừa ý thì em có thể tiếp tục hợp tác với cô ấy."

"Vậy, bây giờ em gọi hẹn chị dâu nhỏ luôn?"

"Không cần. Anh sẽ hẹn rồi nhắn thời gian và địa điểm cho em."

Trần Viễn: Có anh trai như thế thật là một mối. Sau này, nếu cậu độc lập về tài chính thì phải đi theo chị dâu nhỏ, bước lên đỉnh cao của cuộc đời. Đến lúc đó, phải để anh trai cậu cầu xin cậu dẫn anh ấy cùng bay lên nhà*.

*Bay: Ngón ngừ mạng bên Trung. Ý báo là Trần Viễn sẽ dẫn Trần Dịch lên đỉnh cao của cuộc đời luôn.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Em Sợ Tôi?*

Sau khi Phùng Văn Hi đến thành phố A liền đi tìm Hứa Chu. Trong khoảng thời gian này, mọi việc của công ty riêng đều do Hứa Chu xử lý. Cô luôn ở thành phố khác nên cũng không biết tình hình hiện tại của công ty. Bây giờ, cô phải nắm rõ tình trạng của công ty thì mới gặp Trần Dịch được.

Hứa Chu tỏ vẻ anh ta tuyệt đối không muốn chơi đùa chung với Phùng Văn Hi. Thật đó, một chút xấu cũng không muốn.

"Anh Chu..."

"Em có thể tự bay rồi, không cần phải bận tâm đến anh nữa đâu. Em hãy để anh làm một quản lý không có tổ đi."

Phùng Văn Hi: "... Quản lý không có tổ là cái quái gì thế?

Hứa Chu có thể chịu được cuộc sống bận rộn nhưng không thể chịu được việc anh chỉ có thể biết được tin tức về gà nhà mình đều qua TV. Chuyện khiến anh bức mình nhất là anh còn không thể liên lạc được với gà nhà mình!

Sau khi tình cảm giữa Phùng Văn Hi và Thẩm Từ Mặc tốt hơn thì lúc nào anh ta cũng có một cảm giác ưu thương. Anh cần được an ủi QAQ

Anh chỉ nói đùa về việc không quản lý Phùng Văn Hi mà thôi. Hứa Chu hỏi: "Em nói đi, vì sao chỉ quay một nửa của chương trình kia?"

Phùng Văn Hi lấy rất nhiều đồ ăn từ va li ra, xếp thành một ngọn núi nhỏ ở trên bàn làm việc của Hứa Chu: "Không biết vì sao anh trai của Trần Viễn lại không đồng ý cho Trần Viễn hợp tác với chúng ta. Thẩm tiên sinh đã hẹn gặp anh ta tối nay, đến lúc đó thì em phải nghĩ cách thuyết phục anh ta mới được."

Hứa Chu đứng bật dậy, cực kỳ nghiêm túc nói: "Anh nghĩ, đừng nên gặp mặt thì tốt hơn. Hãy để anh trai của cậu ta dẫn cậu ta về nhà đi."

Phùng Văn Hi: "... Em rất muốn biết Trần Viễn đã ám ảnh anh đến cỡ nào đó.

Hứa Chu đã thu xếp ổn thỏa gần hết mọi việc của phòng làm việc riêng.

Địa điểm của phòng làm việc riêng ✓

Giấy phép hoạt động ✓

Nhân viên trong công ty ✓

Bây giờ chỉ cần ký hợp đồng với nghệ sĩ là họ có thể khai trương công ty được rồi.

Hứa Chu đưa cho Phùng Văn Hi hai bản kế hoạch: "Em đọc thử hai bản kế hoạch này đi, nếu em cảm thấy có gì không ổn thì chúng ta sẽ thương lượng lại. Nếu em thấy được thì chúng ta dùng bản kế hoạch này luôn."

Phùng Văn Hi cực kỳ an tâm về năng suất làm việc của Hứa Chu nên cô không đọc bản kế hoạch kia, cô yếu ớt hỏi một câu: "Chúng ta thật sự sẽ bỏ qua chủ đề này thật sao?"

Chẳng lẽ lại bỏ qua Trần Viễn tội nghiệp như vậy sao?

"Anh Chu, anh nghe em nói, em vừa nhìn tướng mạo của Trần Viễn là đã biết cậu ta nhất định sẽ làm nên nghiệp lớn. Đồng thời, cậu ta cũng sẽ mang lại lợi nhuận cho công ty, nhất là công ty giải trí."

Hứa Chu: "... " Vì sao gả nhà mình chỉ mới đi xa nhà vài ngày mà đã biết xem tướng rồi?

"Anh Chu, dù Trần Viễn không có ưu điểm gì nhưng cậu ta có rất nhiều tiền đó!"

"..." Anh ta không phản bác được.

Một trong hai bản kế hoạch mà Hứa Chu đưa cho Phùng Văn Hi đề cập đến việc ký hợp đồng với học viện của Học viện điện ảnh rồi sẽ ký hợp đồng với một vài mình tỉnh đã có chút danh tiếng. Bản kế hoạch còn lại hoạch định rằng họ sẽ tổ chức một cuộc thi rồi sau đó mới ký hợp đồng với thí sinh chiến thắng.

Độc xong hai bản kế hoạch, Phùng Văn Hi mới nhớ ra chàng trai dưới gầm cầu vượt nên lập tức hỏi: "Anh Chu, trong khoảng thời gian này có ai đến gặp anh rồi bảo là muốn ký hợp đồng với anh không?"

Cô không nhắc tới còn đỡ, Hứa Chu vừa nhớ tới chuyện này thì mặt liền đen lại: "Ha ha..."

Về mặt của Phùng Văn Hi như bị thiếu năng: "Anh Chu, sao anh nỡ ha ha với em? Chỉ không gặp mấy ngày mà anh đã ha ha với em rồi sao?"

Chàng trai mà Phùng Văn Hi gặp ở dưới gầm cầu vượt là Chương Khải. Sau khi cậu ta nhận danh thiếp mà cô đã đưa thì lập tức gọi cho Hứa Chu.

Tuy Hứa Chu có xem chương trình này nhưng anh ta không xem khúc Phùng Văn Hi đưa danh thiếp cho Chương Khải. Vì vậy, khi anh ta cực kỳ hoang mang khi nhận được điện thoại của người này.

"Tôi muốn làm mình tỉnh."

"Cái gì?!!!"

Bình thường, hoặc truyền thông hay đoàn làm phim rồi nhà máy cửa hàng muốn hợp tác với Phùng Văn Hi mới gọi cho Hứa Chu để lôi kéo anh ta về phía họ, sẵn tiện kéo thêm gả nhà anh ta luôn. Nhưng đây là lần đầu tiên có người nói thẳng ra như này.

Hứa Chu định cúp máy nhưng suy đi nghĩ lại thì cảm thấy đối phương giống thường dân chưa bao giờ bước chân vào làng giải trí nên anh ta tốt bụng nhắc nhở một câu: "Tôi đề nghị bạn đi thi Học viện điện ảnh."

Chương Khải: "Nói nhảm, tôi muốn làm ca sĩ rồi thành Thiên Vương."

Mỗi năm đều có người bị kém phát triển nhưng năm nay hình như có vẻ nhiều hơn mọi năm.

Thật ra, chỉ cần Chương Khải nói tên của Phùng Văn Hi là được nhưng cậu không biết tên của cô. Chợt thôi, ai bảo hằng ngày cậu đều bận ca hát ở dưới gầm cầu vượt, làm sao có thời giờ để xem ti vi nữa chứ? Nếu đã không xem ti vi thì không biết được mình tỉnh X, Y hay Z.

Ngày hôm sau, Chương Khải liền tìm tới tận nơi. May mắn là Hứa Chu phản xạ nhanh nên mới bắt kịp tiết tấu của cậu ta.

Phùng Văn Hi đi quay một chương trình thực tế mà còn thuận tay tìm một nghệ sĩ cho phòng làm việc của họ nữa.

"Anh đã nghe cậu ta hát "Con vịt nhỏ" chưa? Chúng ta phải giúp cậu ta phát hành CD đầu tiên. Đứng rồi, Chương Khải đâu rồi? Anh có để mắt đến cậu ta không? Đừng để người khác cuốn mắt cậu ta nhé." Phùng Văn Hi muốn dùng bài hát "Con vịt nhỏ" làm phát súng đầu tiên cho phòng làm việc của họ.

Hứa Chu: "Cậu ta không chạy được đâu, anh đã sắp xếp chỗ ở cho cậu ta rồi."

Cả hai thảo luận mọi chuyện về phòng làm việc hơn bốn giờ chiều mới xong.

Vì buổi tối Phùng Văn Hi đi với Thẩm Từ Mặc đến gặp Trần Dịch nên bảy giờ cô phải rời khỏi phòng làm việc. Cô còn phải thay đồ rồi đi tìm Thẩm Từ Mặc nữa. Thậm chí, cô còn mang theo bản kế hoạch để thuyết phục Trần Dịch nữa.

Sau khi vào phòng làm việc của Thẩm Từ Mặc, người đầu tiên cô nhìn thấy là Trần Viễn đang tỏ vẻ đau khổ chứ không phải Thẩm Từ Mặc.

"Chị dâu nhỏ, chị đã hứa với em là sẽ dẫn em bay với chị mà."

"..."

Ôn Tuấn cũng cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ. Để chiều, ông chau vửa trở về thì Trần Viễn liền tới đây, cậu ta ở lý từ đó đến giờ luôn. Thẩm Từ Mặc không để ý đến cậu ta, vậy là cậu ta đòi đi tìm Phùng Văn Hi. Kết quả là, anh chỉ có thể để cậu ta ở trong văn phòng của mình.

"Nửa tiếng nữa ông chủ của tôi sẽ quay lại." Nói xong, Ôn Tuấn đi ra ngoài rồi bụng hai tách cà phê vào.

Trần Viễn cực kỳ vui vẻ giành công việc của Ôn Tuấn, cậu cảm tách cà phê từ tay Ôn Tuấn rồi đặt xuống mặt bàn trước mặt Phùng Văn Hi: "Chị dâu nhỏ, anh trai của em rất dễ tính, hướng hồ, quan hệ giữa anh em và anh Thẩm cũng rất tốt. Chi cần anh Thẩm đứng ra đảm bảo thì anh trai em nhất định sẽ đồng ý cho em và chị cùng nhau xây dựng sự nghiệp."

Phùng Văn Hi ngược lên nhìn cậu: "Anh trai cậu rất dễ tính?"

"Đúng vậy, đúng vậy, đúng vậy."

"Cậu có tin những lời cậu vừa nói không?"

"Không tin..."

Nếu Trần Dịch dễ tính thật thì Trần Viễn đã không ở đây, câu nói sau cùng của cậu ta mới là trọng điểm.

Trần Viễn đồng dục nói: "Chị dâu nhỏ, em giao tương lai của em cho chị. Chị phải quý trọng nó, bảo vệ nó, không thể để nó khuất phục trước vận mệnh được."

Phùng Văn Hi: "Nhưng tôi không muốn quan tâm tương lai của cậu lắm thì sao đây?"

"Không được đâu, bởi vì tương lai của em đã ở trên tay của chị." Nói xong, Trần Viễn thu thập hết đồ của mình rồi đi ra ngoài. Khi đi tới cửa, cậu còn quay đầu lại nói: "Thật ra, anh Thẩm cũng dễ nói chuyện lắm, chị dâu nhỏ cố gắng lên."

Phùng Văn Hi mỉm cười: "Tôi thấy vẫn nên đề tương lai của cậu khuất phục trước vận mệnh đi."

Có lẽ là vì họ đã tiếp xúc thân mật nên không có cảm giác lúng túng nữa. Nói đi cũng phải nói lại, cô luôn cảm thấy không chân thật khi gặp Thẩm Từ Mặc nên cô luôn thật cẩn thận trước mặt anh.

Cây xương rồng cánh mà Phùng Văn Hi đặt ở văn phòng của Thẩm Từ Mặc cũng đã lớn. Bởi vì cây lớn lên nên cũng đã được đổi sang chậu khác.

Phùng Văn Hi chột chột cây xương rồng, sau khi đối chiếu, cây xương rồng cánh đã không còn là cái cây mà cô đưa cho anh nữa rồi.

Cây xương rồng cánh: Chỉ là đối chiếu thôi mà, vì sao chị lại nói đây không phải là em chứ QAQ

Có lẽ là vì cô quá mức tập trung nên cô không phát hiện ra Thẩm Từ Mặc đã trở về. Lúc cô ngược mặt lên thì bị kính hắt, vô thức lùi về sau một bước.

Phùng Văn Hi đang đứng trước mặt bàn, nếu cô lùi lại thì sẽ đụng vào cạnh bàn.

Thẩm Từ Mặc nhủ mảy, vội vàng đi tới, duỗi tay ra ôm cô vào lòng. Sau khi thấy cô không bị đụng vào cạnh bàn thì buông ra: "Em sợ hãi khi thấy tôi?"

Phùng Văn Hi cúi đầu, nhìn nhìn mũi chân của mình: "Không phải, ban nãy em quá tập trung suy nghĩ nên bị kính hắt khi nhìn thấy anh thôi."

Thẩm Từ Mặc rõ ràng không tin đáp án này.

Phùng Văn Hi ngẩng đầu nhìn anh, dài giọng làm nũng: "Thẩm tiên sinh..."

Cô muốn lướt qua chủ đề này vì trong khoảng thời gian này, mỗi lần nhìn thấy Thẩm Từ Mặc, cô đều vô thức lùi về sau. Bây giờ nghĩ lại đều cảm thấy bức bối mà. Chỉ là, cô không thể không chế bản năng được, tay chân đã phản xạ nhanh hơn đầu óc.

Thẩm Từ Mặc không nhìn cô, đi vòng qua cô rồi sang lại tài liệu trên mặt bàn: "Tụi anh hẹn gặp ở Hoà Nhả Cư lúc bảy giờ, sáu giờ khởi hành từ đây là vừa rồi."

Bây giờ mới hơn năm giờ, hai người còn phải đợi ở văn phòng một lúc.

Phùng Văn Hi: QAQ Cô cảm giác được kim chủ có chút lạnh nhạt với mình.

Thật ra, bây giờ Phùng Văn Hi chỉ cảm thấy mọi chuyện quá hư ảo, cô không hề cảm thấy hai người giống người yêu đã công khai mối quan hệ.

Phùng Văn Hi đi qua, mè nheo kéo vạt áo của Thẩm Từ Mặc.

Thẩm Từ Mặc vẫn không để ý đến cô...

Đúng lúc này, hai mắt Phùng Văn Hi sáng rực rồi cô cúi xuống hôn mặt anh một cái. Cô giống như đang chứng minh cho anh thấy cô không sợ anh, đặc ý nói: "Sao em sợ anh được chứ? Ban nãy anh thật sự làm em hết hồn đó."

Cả người anh cứng ngắc, dừng mọi hành động trên tay lại. Anh ngẩng đầu lên, hai mắt loé sáng, giọng nói trầm trầm đã có chút khàn khàn: "Nếu em không sợ tôi thì vì sao em luôn trốn tránh tôi?"

Ý tứ trong câu này của anh có vẻ hơi thâm thúy, Phùng Văn Hi cười cười: "Em không trốn anh mà. Nếu em đang trốn tránh anh thì sao bây giờ em lại ở đây được chứ?"

Nói thật là chính cô còn không tin lý do vô văn này.

Sau khi trọng sinh, Phùng Văn Hi luôn muốn ở bên cạnh Thẩm Từ Mặc. Cô chỉ không ngờ rằng, mỗi lần cô ở bên cạnh anh thì bản thân đều sẽ nhớ tới kiếp trước lúc bản thân quyết tuyệt dứt áo ra đi. Vì vậy, cô có chút mất tự nhiên khi gặp anh.

Thẩm Từ Mặc đứng dậy, luơ loạt đẩy Phùng Văn Hi vào ghế, hai tay anh để ở tay vịn, chỉ cần anh cúi đầu là sẽ có thể hôn cô: "Nếu em không trốn tránh tôi thì bây giờ em đang làm gì vậy?"

Ánh mắt cô né tránh anh, nuốt nuốt nước miếng: "Anh đừng làm rộn..."

Đáp lại cô là một nụ hôn ập tới của anh, cô đẩy anh mấy lần nhưng cũng không đẩy ra được, cô suýt tắt thở luôn.

Trong khoảnh khắc này, Phùng Văn Hi đã hiểu rõ nội tâm của mình. Tuy cô vẫn luôn rối rắm về kiếp trước nhưng đó đã là chuyện của quá khứ, bây giờ cô nên suy tính về tương lai và hiện tại. Huống chi, giờ suy nghĩ thì cũng không thay đổi được gì.

Sau khi cảm nhận được Phùng Văn Hi đang đáp lại anh, Thẩm Từ Mặc càng điên cuồng hơn, giống như muốn ăn sạch cô vào bụng. Không ai nói gì nữa, triển miển đến tận khi vào phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Bàn Chuyện Làm Ăn*

Sau cuộc hoan ái, Phùng Văn Hi không đứng lên nổi. Cô vùi đầu vào gối tránh ánh mắt Thẩm Từ Mặc, giọng nhỏ như muỗi kêu: "Trời tối rồi..."

Mưa hè trời tấp nập, lúc mới vào nhà bên ngoài vẫn còn sáng, nhưng bây giờ mặt trời đã lặn về phía tây rồi.

Cô vươn tay sang bên cạnh mò mẫm một hồi, muốn tìm đi động để xem giờ. Thật ra không cần nhìn thì cô cũng biết chắc chắn đã qua bảy giờ rồi.

Thẩm Từ Mặc cầm tay cô, giọng nói khàn khàn như giấy nhám: "Hi Hi."

Phùng Văn Hi bị anh gọi như vậy thì đỏ mặt, vừa rồi anh rất dịu dàng gọi cô như này, cô tiện tay cầm lấy gối đầu ném lên người anh.

Thẩm Từ Mặc cười nhẹ một tiếng, tiếng cười thể hiện rõ sự sung sướng.

Lúc hai người đến Hòa Nhã Cư đã hơn tám giờ.

Trần Viễn vẫn mang bộ dáng đau khổ như hồi chiều, cũng không biết anh trai cậu ta đã nói những gì mà cậu ta lại đứng ở cửa chờ Phùng Văn Hi.

"Chị dâu nhỏ, em không muốn nói chuyện với anh ấy một chút nào hết, em và anh ấy không phải là người của một thế giới."

Khuôn mặt của Phùng Văn Hi mặc dù trắng nhợt nhưng sắc mặt lại hồng hào, lại có chút ngượng ngùng hơn trước đây. Cô nhìn thấy Trần Viễn thì vội vàng rời khỏi Thẩm Từ Mặc, đi đến bên cạnh Trần Viễn, hơn nữa còn bắt đầu an ủi cậu: "Không sao, tôi có mang bản kế hoạch đến..."

Bản kế hoạch??

Phùng Văn Hi: Bản kế hoạch đi đâu rồi. QAQ

Lúc này, cô làm gì còn tâm tình mà nhớ đến bản kế hoạch chứ, cô có thể rời khỏi phòng làm việc đã là rất giỏi rồi.

Trần Viễn liền cảm động: "Chị dâu nhỏ, em biết chỉ có chị là đối xử tốt với em nhất, bản kế hoạch đâu rồi, bây giờ em cầm nó đập vào mặt anh em!"

Phùng Văn Hi: "..."

"Thật ra thì không cần bản kế hoạch anh cậu vẫn có thể đồng ý, chủ yếu là xem thành ý của chúng ta thế nào thôi, cứ đi vào trước đã rồi chúng ta nói tiếp."

Thẩm Từ Mặc đi phía sau khẽ nhếch khóe môi, anh thấp giọng nói gì đó với Trần Viễn, sau đó cậu ta vội vã rời đi.

Phùng Văn Hi muốn đi lên phía trước, Thẩm Từ Mặc kéo cô lại: "Em không muốn bản kế hoạch nữa sao?"

Phùng Văn Hi: Kim chủ quả nhiên chính là kim chủ, chuyện gì cũng đều suy nghĩ chu đáo.

"Anh cầm theo sao?" Gương mặt Phùng Văn Hi tràn đầy mong đợi.

Thẩm Từ Mặc khẽ khom người, hai mắt đen thẫm nhìn cô, chỉ vào gò má của chính mình.

Phùng Văn Hi: "Sao à?" Vừa hỏi xong mặt cô lại đỏ lên, sau một hồi do dự, cô nhón chân nhẹ nhàng đặt lên gò má anh một nụ hôn, rồi ôm lấy cánh tay anh: "Chúng ta đi ra bãi đỗ xe lấy bản kế hoạch đi."

Bản kế hoạch không ở trên người Thẩm Từ Mặc, vậy chắc chắn là ở trên xe rồi, chẳng qua là không biết anh cầm bản kế hoạch theo từ khi nào.

Thẩm Từ Mặc kéo cô lại, thì thầm bên tai cô: "Có tôi ở đây, em còn cần đến bản kế hoạch sao?"

Phùng Văn Hi: "... " o (n_n)o~~

Sau khi vào phòng bao, Phùng Văn Hi mới biết Thẩm Từ Mặc sai Trần Viễn đi làm cái gì, thì ra là gọi thêm rất nhiều đồ ăn cho cô, còn có cháo trắng nữa.

Trần Dịch ở bên này đã chuẩn bị công tác tư tưởng rất lâu, khi thấy Phùng Văn Hi thì anh ta có ý nghiêm mặt: "Về chuyện hợp tác của hai người, tôi..."

Phùng Văn Hi vừa mới ngồi xuống, rõ ràng rất đói bụng nhưng không dám cầm đũa: "... " Gọi nhiều món thì có ích gì chứ, cũng không thể ăn được.

"Được rồi, bèn tôi sẽ giúp đỡ họ, không có vấn đề gì cả, nên cậu đừng lo lắng. Cậu nhìn đôi mắt Trần Viễn đang thiết tha trông mong nhìn cậu mà khăn cầu này đi, cậu còn có thể không đồng ý sao?" Thẩm Từ Mặc mở miệng nói.

Trần Dịch: F*ck, tình huống gì đây, anh ta lại muốn gánh đỡ thay cho anh em sao? Thật không thể hiểu được bọn họ, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Trần Viễn: Anh Thẩm thật là đẹp trai ~

Thẩm Từ Mặc đặt đôi đũa vào tay Phùng Văn Hi: "Ăn nhiều một chút."

Trần Dịch cười ha ha mấy tiếng: "Trần Viễn hợp tác với cậu thì tôi cũng yên tâm. Tôi không đồng ý cũng là bởi vì sợ Trần Viễn gây ra phiền phức cho cậu thôi, cậu cũng biết tính tình nó tùy tiện như thế nào rồi đấy." Nói xong những lời này, anh ta còn giả vờ thấp giọng khiển trách: "Anh không cho phép em gây phiền phức cho chị dâu nhỏ, em có nghe không?"

"..."

Rõ ràng vừa nãy anh đâu có nói như vậy, Trần Viễn nhìn Trần Dịch: "Anh..."

"Nhìn cái gì, em không thể yên tĩnh được một lúc sao, mau ăn cơm đi."

Về mặt Phùng Văn Hi dẫn ra, cô cực kỳ cực kỳ nghiêm túc với việc này, kết quả tới nơi này thì cái gì cũng không cần phải nói, chỉ cần ăn cơm thôi sao.

Trần Viễn: Anh trai lại bắt đầu bắt nạt cậu, quả thực không phải tức ngực ở mức bình thường đâu.

Một bữa cơm này Phùng Văn Hi ăn rất no say, ba người bên cạnh hết lần này tới lần khác không ngừng bắt cô ăn ăn ăn.

Giữa chừng, đi động Phùng Văn Hi vang lên một tiếng, cô nhìn lướt qua, thấy tên người gọi là Tô Duệ thì chán ghét cắt đi động vào túi xách.

Chỉ một lát sau thì Hứa Chu gọi tới.

"Là quản lý của em, em ra ngoài nghe điện thoại." Phùng Văn Hi nói xong thì cười cười với Thẩm Từ Mặc, sau đó liền ra ngoài nghe điện thoại.

Trần Viễn ở bên cạnh cũng cảm giác mình bị oan, nhưng giải thích trước mặt Trần Dịch thì không ổn, cậu dứt khoát đứng dậy nói: "Em đi toilet một chút."

Nói xong cậu học theo Phùng Văn Hi, cười với Trần Dịch.

Trần Dịch khẽ hừ một tiếng.

Trần Viễn: "...". Rốt cuộc là bao nhiêu năm nay cậu đã chịu đựng sao nhỉ?

Lúc chỉ còn lại Trần Dịch và Thẩm Từ Mặc trong phòng bao, Trần Dịch lập tức tiến đến bên cạnh Thẩm Từ Mặc, sau đó nhìn anh bằng vẻ mặt nhìn thấu hết thảy: "Nói, cậu đã thu phục được người ta rồi đúng không?" Nói xong, anh ta lại bĩu môi: "Không đúng, tớ thấy hẳn là cô ấy thu phục được cậu mới đúng."

Thẩm Từ Mặc nhìn anh ta nhui mày, khỏe miệng khẽ nở một nụ cười không dễ nhìn ra: "Đến lúc cậu gặp đúng người thì sẽ hiểu được thôi."

Trần Dịch: "Cậu đang chế giễu tớ đúng không, ngày ngày tớ gánh vác mọi chuyện thay cậu, vậy mà cậu lại cười nhạo tớ."

Không được, anh ta muốn đi chế giễu em trai mình, như vậy mới có thể cân bằng tâm lý được.

"Anh Chu, bên em đã nói chuyện ổn thỏa rồi, mặc dù không nói gì thêm nhưng anh trai Trần Viễn đã đồng ý rồi." Phùng Văn Hi tưởng rằng Hứa Chu đang lo lắng cho việc của cô ở bên này.

"Có phải lúc trước em có mâu thuẫn với Sở Hàm không?"

"Không có ạ, chỉ là cô ta đơn phương gây rối với em, sau đó em mới muốn cho cô ả nổ tung tại chỗ thôi."

"..." Hứa Chu vừa mới thở phào nhẹ nhõm, trong nháy mắt tâm tình lại sôi trào.

"Anh không đùa với em đâu, Sở Hàm ở trong chương trình xảy ra chuyện, ngã từ trên núi xuống, hơn nữa còn là lúc đang quay trực tiếp." Giọng Hứa Chu rất nghiêm túc.

"Em cũng đã rút khỏi chương trình kia rồi mà, chuyện này đâu có liên quan gì tới em." Phùng Văn Hi hơi khó hiểu.

"Không trực tiếp liên quan tới em, nhưng là gián tiếp liên quan. Từ lúc cô ta ngã từ trên núi xuống thì đã đem chuyện của bọn em phóng đại ở trên chương trình rồi. Vì lúc đầu bên tổ tiết mục không truyền ra tin tức gì nên anh cũng không biết, cho nên bọn họ thuê thầy chữa mũi nhọn vào em và Chu Hạo Hiến, nói cái gì mà hai đứa bọn em ở trong chương trình chen ép mọi người khiến cho họ cảm thấy lúng túng. Còn nữa, Hoàng Diệu Diệu kia năm cũng trúng đạn, bọn họ nói em và cô ấy là dân chị đảm em, vì em rút khỏi chương trình nên cô ấy liền nhắm vào Sở Hàm, dù sao thì bây giờ tổ tiết mục bên kia cũng rối tung rối mù rồi, trên mạng cũng có rất nhiều người bất bình thay cho Sở Hàm đó."

Hứa Chu cũng cảm thấy rất bối rối, cô ta ngã xuống núi thì có liên quan tới Phùng Văn Hi sao? Rõ ràng không có mối liên quan nào nhưng hết lần này tới lần khác, cô ta lại muốn đồ hết lên người Phùng Văn Hi, còn nói bản thân mình đáng thương, lúc tham gia chương trình bị Phùng Văn Hi và Chu Hạo Hiến bắt nạt. Còn có Hoàng Diệu Diệu kia nữa, cô ấy và Phùng Văn Hi có mâu thuẫn thì làm sao có thể vì Phùng Văn Hi mà bất bình chứ.

"Đừng rồi, lúc em rút khỏi chương trình có nói gì đó với cô ta, Sở Hàm nói em công khai nhắm vào cô ả, có rất nhiều nhân viên của tổ tiết mục có thể làm chứng cho ả đó."

Phùng Văn Hi nghe xong những lời này, đột nhiên nhớ ra gì đó. Cô mở thông báo của đi động ra, nhấn vào tin nhắn chưa đọc kia.

Tô Duệ: Em có vui không?

Cơ thể Phùng Văn Hi đột nhiên cứng đờ, việc này là do Tô Duệ làm!

"Chị đầu nhỏ, sao vậy ạ, có chuyện gì sao?" Trần Viễn đi đến cười hi hi vỗ vai Phùng Văn Hi.

Phùng Văn Hi vội vàng tắt đi động, sau đó ném vào trong túi xách: "Cậu đi nói với anh Thẩm của cậu là tớ có chút việc, muốn về công ty trước."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Tôi Nuôi Em*

Editor: Nhạc Dao

Beta-er: Y Phi

Đạo trước, nói Phùng Văn Hi ngày ngày đều chiêm bầy vị trí hot search cũng không ngoa tí nào. Mấy ngày nay khó khăn lắm mới bình thường lại thì sau khi Sở Hàm khóc lóc kể lể mà cô lại tiếp tục leo lên hot search. Lần này cô còn mang theo Chu Hạo Hiến lên hot search chung với mình nữa.

Phùng Văn Hi Chu Hạo Hiến Sở Hàm

Hãy xem tôi là một bạch khoaai tây chiến: Tôi đã cực kỳ hoang mang khi nhìn thấy hot search này đó, tôi nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra ba người họ có liên quan gì tới nhau, thì ra là vì chút chuyện nhỏ nhur ư?

Tôi nói Văn Hi của chúng tôi là đẹp nhất: Lúc đầu, tôi còn tưởng đây là tình tay ba gì chứ nhưng sau khi ngắm lại thì nhớ ra việc Văn Hi nhà chúng tôi là hoa đã có chủ nên tôi không hoang mang khi thấy hot search này. Ai dè, đọc thì thấy cũng chả có chuyện gì to tát cả.

Tôi chỉ đi ngang qua: Sao hai thím lằm trên nói nhẹ nhàng thế? Chuyện này mà gọi là chuyện nhỏ ư?

Tôi là fan cuồng của Sở Hàm: Tam quan của các người đâu hết rồi há?! Idol của các người bắt nạt người khác mà các người dám bảo đây chỉ là chuyện nhỏ thôi ư? Quả nhiên là mình tính như thế nào thì sẽ có fan thế ấy.

Lúc tôi rụt rệ là đẹp trai nhất: Hahaha, các người còn dám nói tam quan với tôi sao? Idol của chúng tôi đã rút khỏi chương trình kia từ lâu, những chuyện xảy ra trong chương trình sau khi nư thần rồi khỏi thì có liên quan gì đến nư thần chứ???

Fan của Phùng Văn Hi và Chu Hạo Hiến đã dính chặt với nhau như keo sơn, lúc bình thường cộng đồng fan của cả hai còn thường xuyên tổ chức fan meeting chung với nhau. Bây giờ, thấy cả hai đều lên hot search, cộng đồng fan của cả hai càng thêm đoàn kết, đoàn kết đến độ chỉ một mình fan mà có thể ngăn cản công kích của tuyr quần.

Sau khi Phùng Văn Hi rời khỏi Hoà Nhà Cư thì có liên lên Weibo nên cô cũng biết đại khái chuyện gì đang xảy ra.

Cô và Sở Hàm chỉ có một chút xích mích, ả ta không cần nhắm vào cô, trừ phi ả biết Tô Duệ có tình chính ả, hơn nữa nguyên nhân còn là cô.

Phùng Văn Hi cũng không chắc mọi chuyện có phải như cô nghĩ không. Nếu mọi chuyện giống như cô nghĩ thật thì chuyện này có vẻ phiền phức.

Chỉ có một mình Trần Viễn trở về phòng bao: "Anh Thẩm, chị đầu nhỏ nói công ty của chị ấy có chút việc nên đã về công ty trước rồi." Nói xong, cậu ta còn chêm thêm một câu: "Em cũng không biết là chuyện gì, chị đầu nhỏ không nói với em."

Cậu vừa dứt lời thì Thẩm Từ Mặc nhận được điện thoại của Ôn Tuấn. Sau đó, lông mày của anh nhăn lại thành chữ xuyên: "Tình hình cụ thể là gì*?"

*Chữ xuyên: J11

Ôn Tuấn vốn nghĩ là nếu Phùng Văn Hi đã ở cùng với ông chủ nhà ông ta thì sẽ chẳng xảy ra chuyện gì được nên không mấy để tâm đến Internet. Nói đi cũng phải nói lại, Thẩm Từ Mặc là nui dựa cực kỳ lớn, nếu có tin tức gì bí mật gì thì cũng sẽ

có toà soạn chủ động mật báo cho anh. Ai mà ngờ được Sở Hàm lại tung tin lên mạng chứ.

Ôn Tuấn đáp lời: "Dư luận không đến mức nghiêng về phía bên kia nhưng nếu không xử lý ổn thỏa thì sẽ có chút phiền phức."

Lúc Phùng Văn Hi trở về công ty thì đã thấy Hứa Chu nhìn cô cười ôn hoà.

"Anh Chu, anh đừng như vậy mà, em rất sợ những lúc anh như vậy đó." Nói xong, Phùng Văn Hi rót cho Hứa Chu một ly nước nóng.

Hứa Chu: "Ha ha..."

Phùng Văn Hi: "... " QAQ

"Mau thành thật khai báo, em đã nói gì với Sở Hàm?"

"Thật ra, cũng không có gì. Em chỉ thật thà nói là em chường mắt với cô ta và khuôn mặt của cô ta xấu quá nên cô ta mới không dám xuất hiện chung với em thôi."

Hứa Chu mỉm cười: "Em có thể đi ra ngoài."

Anh ta thà làm một quản lý không có tổ còn hơn là giải quyết cục diện rối như tơ vò này. Em có thể nói câu khác mà, vì sao em lại chọn nói thật?

Phùng Văn Hi bều môi: "Là anh dạy em phải thành thật mà."

Hứa Chu tiếp tục mỉm cười: "Đúng là anh bảo em phải thành thật nhưng anh có báo em là nói thẳng vào mặt người ta là họ xấu sao?"

Vừa nhắc tới chuyện này, Phùng Văn Hi liền lên tinh thần: "Anh Chu, anh biết không? Là cô ta nhắm vào em trước, em nằm không cũng trúng đạn đó..."

Không đợi Phùng Văn Hi dứt lời, Hoàng Diệu Diệu tội nghiệp đang đứng ngoài gõ gõ cửa: "Tôi mới là nằm không cũng trúng đạn nè, bây giờ tôi chỉ có thể về phe cô thôi."

Sự việc này đã nghiêm trọng đến mức chương trình phải ngừng quay.

"Được rồi Nhị Nha, cô đừng quấy aro nước đục này, chúng tôi còn chưa biết phải giải quyết chuyện này ra sao đâu." Phùng Văn Hi vẫy vẫy tay với cô ấy, Hoàng Diệu Diệu đứng là nằm không cũng trúng đạn, chỉ cần cô giải quyết chuyện này êm đẹp thì Hoàng Nhị Nha cũng sẽ không bị gì cả.

Phùng Văn Hi vừa dứt lời thì Hứa Chu cũng nói tiếp: "Được rồi, được rồi, ở đây cũng không có chuyện của em đâu, em về nhà đi. Anh gọi cho bên của Chu Hạo Hiền đã, sau đó thì hai người hãy làm rõ mọi chuyện này. Còn mấy lời em nói thì anh sẽ đi dặn tổ tiết mục trước."

"Em đã vứt bỏ kim chủ và thức ăn ngon để tới đây tìm anh mà anh lại nở lòng nào đối xử với em như vậy!"

"Em nghĩ anh sẽ tin sao?"

"..."

Kết cục, Phùng Văn Hi lời thần xác và tinh thần mặt mũi rồi khỏi phòng làm việc của Hứa Chu. Hơn nữa, cô còn có một cái đuôi tên là Hoàng Nhị Nha.

"Vậy, tình huống ở bên kia là gì? Sao Sở Hàm lại té xuống núi? Cô ta có bị thương nặng không?" Phùng Văn Hi hỏi.

Hoàng Diệu Diệu hất cằm: "Nếu cô không gọi tôi là Nhị Nha thì tôi sẽ nói cho cô biết."

"Được, tôi không gọi. Cô nói đi."

"Sở Hàm và Tô Duệ chung nhóm, hai người cùng đi nhặt củi, sau đó không biết đã xảy ra chuyện gì mà cô ta bị lăn xuống núi, Tô Duệ còn bắt được cô ta, tiếc là không giữ chặt nên cô ta bị lăn xuống luôn. Thương tích của cô ta không nặng lắm, dù sao cũng không tàn phế đâu."

"Nhị Nha, cô thay đổi rồi."

Trong trí nhớ của cô, Hoàng Nhị Nha là một cô nàng cực kỳ tốt bụng.

"Cô đã đồng ý là sẽ không gọi tôi là Nhị Nha mà!"

Sau khi rời khỏi công ty thì Phùng Văn Hi và Hoàng Diệu Diệu tách ra, ai về nhà nấy.

Vì Phùng Văn Hi có đậu xe trong công ty nên cô quyết định tự lái xe về nhà, sẵn tiện gọi điện thoại trên xe luôn.

Dù cô không muốn liên lạc với Tô Duệ nhưng cô cần phải biết ngọn ngành chuyện này.

Sau khi lên xe, cô liền bật máy lạnh lên. Cô cần phải ở trong trạng thái tỉnh táo nhất thì mới gọi điện thoại cho Tô Duệ được.

Vui không ư? Gã ta nghĩ bây giờ cô rất vui ư?

Sau khi bấm số điện thoại, bên đầu dây kia mới reo một hồi chuông là đã có người bắt: "Cuối cùng em cũng gọi cho tôi."

Đáy mắt của Phùng Văn Hi loé lên sự mặt kiêu nhẵn: "Rốt cuộc anh muốn làm gì?"

"Tôi chỉ không thích em bị bắt nạt thôi mà, lẽ nào em không vui khi tôi trả thù à giúp em ư?"

"Tô Duệ, nếu đã như vậy thì cũng đừng trách tôi không khách sáo!"

Đầu dây bên kia, Tô Duệ cười vài tiếng, giọng nói lạnh lùng: "Không khách sáo? Em nói xem, Thẩm Từ Mặc sẽ phản ứng ra sao nếu như anh ta biết em đã vứt bỏ anh ta ở kiếp trước và nguyên nhân em lại ở bên cạnh anh ta ở kiếp này nhỉ? Các người sẽ giống như bây giờ sao?"

Phùng Văn Hi khẽ nhắm hai mắt lại, cô nói: "Tô Duệ, nếu như anh dám đi tìm Thẩm Từ Mặc thì anh hãy chuẩn bị tinh thần đồng quy vu tận với tôi đi!" Nói xong, cô cúp máy rồi khỏi động xe.

Chiếc xe đi thẳng tới ngoại thành nên con đường càng ngày càng vắng xe, tốc độ của cô cũng tăng dần.

Phùng Văn Hi nỡ của sở bên cạnh, từng làn gió mát rượi vờn quanh. Cô không thể nào tưởng tượng được nếu Thẩm Từ Mặc biết chuyện kiếp trước thì sẽ như thế nào và nếu chuyện này xảy ra thì cô cũng không biết nên đối mặt với anh ra sao.

Theo tốc độ càng nhanh, suy nghĩ của Phùng Văn Hi càng rõ ràng hơn.

Chuông điện thoại reo, cô cũng không nhìn tên người gọi mà đã bắt máy.

Giọng của Thẩm Từ Mặc truyền tới: "Em ở đâu?"

Phùng Văn Hi dừng xe bên đường rồi mới đáp lời: "Em mới về công ty, bây giờ đang lái xe đến đường Ninh Trang."

Có lẽ do chuyện ban nãy đã tác động đến cô quá lớn nên cô không muốn lừa anh.

Thẩm Từ Mặc không hỏi Phùng Văn Hi đi đường Ninh Trang làm gì, mặc dù con đường này cách chỗ của họ gần một tiếng. Anh chỉ hỏi cô: "Khi nào thì em về nhà? Tôi đã nhờ quản gia làm bữa khuya cho em."

"Bây giờ em về đây."

"Được. Đúng rồi, tôi giúp em giải quyết chuyện kia, bên em không cần nói gì hết."

Nghe vậy, bàn tay đang đặt trên vô lăng của cô khẽ run: "Anh đã liên lạc với bên Sở Hàm rồi sao?"

"Công ty của cô ta là do một người bạn mở, anh có chào hỏi người bạn này." Thẩm Từ Mặc không nói chi tiết về việc anh xử lý chuyện này ra sao.

Chắc chắn Sở Hàm biết nguyên nhân Tô Duệ nhắm vào á, nếu như á bị Thẩm Từ Mặc dẫn đến đường cùng rồi làm ra chuyện thiếu lý trí thì sẽ cực kỳ phiền phức.

Tô Duệ là một phiền phức, về phần Sở Hàm, chắc cô phải gặp mặt một lần.

Trước khi cúp máy, Phùng Văn Hi nói: "Thấm tiền sinh, anh không cần lần nào cũng giải quyết tất cả mọi việc thay em. Nếu anh cứ như vậy thì em sẽ bị anh nuôi thành vô dụng mất."

Thẩm Từ Mặc sung sướng cười một tiếng: "Dù tôi nuôi em thành vô dụng thì tôi cũng nguyên ý nuôi suốt đời. Huống chi, sao Hi Hi có thể là vô dụng được chứ?"

Phùng Văn Hi cũng cười, tâm trạng u ám cũng bay đi mất: "Chờ em trở về rồi chúng ta cùng nhau ăn khuya."

"Được, cùng nhau ăn khuya!"

Nghe sự nhấn mạnh của anh, mặt cô liền đỏ bừng lên. Cô có cảm giác ăn khuya của anh và ăn khuya không giống nhau nên cô nói: "Thế, em cúp máy nhé?"

"Đừng cúp, dù sao lái xe cũng rất chán, em cứ để điện thoại vậy đi."

"Được..."

Không biết công ty của Sở Hàm đã nói gì với à ta mà không lâu sau bên Sở Hàm truyền ra tin tức nói là à bị thương không nặng. Rồi nói là do à không cẩn thận té xuống mà thôi, bầu không khí của chương trình cũng rất tốt. Người lạ ở chung với nhau sẽ nảy sinh ra một ít mâu thuẫn là chuyện thường tình như bởi vì họ là mình tính nên chuyện này mới bị phóng đại chứ thật ra không có chuyện gì hết.

Người trong cuộc đã làm rõ mọi chuyện, mấy chủ đề kia trên mạng cũng dần dần bị quên lãng. Chỉ là, những người cổ tình dần dất dư luận nghiêng về phía Sở Hàm cũng có không ít thủy quân do à tự thuê.

Phùng Văn Hi cảm thấy Sở Hàm là một quả bom hẹn giờ có thể phát nổ bất cứ lúc nào. Chỉ là, à muốn nổ ở đâu còn là một chuyện khác. Nếu à nổ với Tô Duệ thì sao nhỉ?

Tuy Thẩm Từ Mặc giải quyết chuyện này thay cô nhưng đồng thời cũng giải quyết một phiền toái thay Tô Duệ. Cô không thích gã ta chiếm tiện nghi nên dù cô chưa nghĩ ra biện pháp để đối phó gã thì cũng không để gã tiếp tục yên lặng được.

Sau khi đến nhà, Phùng Văn Hi chào quản gia Chu rồi đưa đặc sản trên xe cho ông. Sau đó, cô liền lên lầu tìm Thẩm Từ Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Sự Thật*

Phùng Văn Hi tựa người vào cửa, chăm chú nhìn Thẩm Từ Mặc, qua một lúc lâu cô cắn cắn môi dưới. Thật ra, lúc này cô cũng không có cảm giác gì đối với việc công khai mối quan hệ của hai người, giống như không có gì thay đổi giữa hai người họ, hoặc có thể nói là cách thức ở chung của họ không khác biệt với khi xưa.

Nếu cô đã xác định muốn tiếp tục sống với anh, vậy hai người phải bắt đầu lại một lần nữa.

Sau đó, cô hạ quyết tâm như thể cầu hôn rồi nói: "Thấm tiền sinh, chúng ta chia tay đi."

Động tác trên tay của Thẩm Từ Mặc lập tức cứng đờ. Anh mặc quần áo ở nhà, phong thái trên người đã bớt bệch nhon hơn so với ban ngày, thay vào đó là sự nhu hòa, chỉ là không khí xung quanh anh lúc này dường như lạnh xuống, anh khẽ nói: "Lý do?"

Câu trả lời lúc này của anh giống hệt như kiếp trước.

Phùng Văn Hi nuốt xuống lời cô định nói, cô hỏi ngược lại anh: "Nếu như em nói ra lí do thích đáng thì anh sẽ đồng ý sao?"

Sau khi hỏi xong, cô nín thở chờ đáp án.

Lông mày của Thẩm Từ Mặc gần như xoắn vào nhau, đôi mắt đen thẫm của anh nhìn Phùng Văn Hi một lúc rồi anh nghiêm túc nói: "Tôi cảm thấy không có bất kỳ lý do gì có thể khiến tôi và em chia tay nên tất cả lý do đều không thích đáng"

Phùng Văn Hi cảm thấy hơi ngượng rồi cô cúi đầu: "Thật ra, em muốn chia tay với anh vì em muốn theo đuổi anh lại..."

Nghe thấy câu trả lời này, Thẩm Từ Mặc thở phào nhẹ nhõm: "Vậy được, tôi đồng ý."

"Cái gì?"

"Không phải em muốn chia tay để theo đuổi lại tôi lần nữa sao? Tôi đồng ý cho em theo đuổi. Bây giờ chúng ta đi ăn khuya đi." Nói xong, Thẩm Từ Mặc liền để đồ trên tay xuống, đứng dậy rồi đi về phía Phùng Văn Hi.

Nét mặt Phùng Văn Hi có chút quần bách, cái gì gọi là anh đồng ý, sau đó chúng ta đi ăn khuya đi chứ.

Thẩm Từ Mặc đẩy Phùng Văn Hi ra khỏi thư phòng, anh thuận tay đóng cửa lại.

"Không phải như thế, em còn chưa theo đuổi anh mà. Tại sao anh lại dễ dàng đồng ý như vậy? Em đã kịp làm gì đâu."

Bây giờ, Phùng Văn Hi còn chưa tổ chức họp báo để công khai chuyện của cô và Thẩm Từ Mặc đâu. Sau này khi có tham gia chương trình truyền hình, nhất định sẽ có người thắc mắc tại sao cô và anh lại ở bên nhau. Vì thế, cô hạ quyết tâm sẽ trả lời là cô theo đuổi Thẩm Từ Mặc. Nhưng vì sao anh lại không làm theo kịch bản chứ? Cứ cho là anh đồng ý ngay đi nhưng ít ra cũng phải để cô làm chút gì đó chứ.

Phùng Văn Hi bước nhanh lại phía cầu thang rồi đẩy Thẩm Từ Mặc một cái: "Thấm tiền sinh, anh không thể như thế được!"

Không biết từ khi nào mà trong ánh mắt Thẩm Từ Mặc đã tràn đầy niềm vui, anh thuận theo hướng Phùng Văn Hi đẩy, lui về phía sau rồi giả vờ bất đắc dĩ hỏi: "Vậy em muốn tôi phải làm thế nào?"

"Anh phải để em làm chút gì đó chứ. Anh không thể nói mỗi câu "Được, theo đuổi đi" như vậy. Em đã dự định trường kỳ kháng chiến rồi, không thì chúng ta hẹn hò, rồi em sẽ tỏ tình với anh, lúc đó thì anh mới được đồng ý." Phùng Văn Hi tiếp tục mè nheo, cảm giác này rất kỳ diệu, như thể đột nhiên giữa hai người không còn điều gì ngăn cách nữa, có thể là vì cô đã dùng phương pháp đơn giản nhất để gỡ bỏ khúc mắc của chính mình.

Lúc đầu, Thẩm Từ Mặc định từ chối mấy việc có xu hướng làm loạn này của Phùng Văn Hi nhưng khi nghe thấy câu cuối, anh nghĩ một chút rồi nói: "Vậy thì đợi đến buổi hẹn hò, em theo đuổi tôi đi, còn giờ chúng ta đi ăn khuya."

Cuối cùng, Phùng Văn Hi uể oải đi theo anh đi xuống lầu. Tất cả tinh thần của cô đều đang dùng để suy nghĩ làm cách nào để có được buổi hẹn hò như mong muốn.

Không ổn rồi, hình như từ trước đến giờ cô chưa có buổi hẹn hò thật sự nào với Thẩm Từ Mặc cả.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Từ Mặc đưa Phùng Văn Hi tới công ty giải trí rồi mới đi làm.

Lúc Phùng Văn Hi đến công ty giải trí còn muốn thảo luận với Hứa Chu một chút, ai ngờ Hứa Chu lại đang chuyển phòng làm việc: "Anh Chu, anh đang làm gì vậy?"

Hứa Chu đang định chuyển sang phòng làm việc khác. Phòng làm việc bên công ty mới đã thu xếp xong hết, nên không cần phải mất công chuyển tới chuyển lui. Bên đó chỉ cần sắp xếp thêm mấy món đồ cần dùng nữa là có thể chuyển vào rồi.

Anh ta vốn không định chuyển đi sớm như thế, dù sao thì hợp đồng với công ty này vẫn chưa hết hạn. Anh ta cũng không biết công ty này đang nghĩ gì, nhưng bọn họ cũng không dám gây ra chuyện lớn gì, cùng lắm là thỉnh thoảng gây ra vài rắc rối nhỏ mà thôi.

Hôm nay còn nói cái gì mà phòng làm việc của anh ta cần được sửa lại, muốn anh ta đổi sang phòng làm việc khác. Đổi thì đổi đi, anh ta cũng không có ý kiến gì, nhưng đi hỏi một vòng mới biết được cả tầng lầu này chỉ có phòng của anh ta cần phải sửa.

Sau khi nghe ngóng, anh ta mới biết chuyện này do con gái của quản lý cấp cao đang có mối quan hệ mập mờ với Tô Duệ sai người làm. Đùng là đồ thiếu năng.

Hứa Chu dừng động tác trên tay lại rồi mỉm cười quảng một bản lịch trình cho Phùng Văn Hi: "Theo anh thấy, đối với em bây giờ, chuyện này vẫn quan trọng hơn."

Phùng Văn Hi: "...Em có thể từ chối không?"

"Tất cả các bộ phim gần đây em đóng, trừ bỏ "Tâm sự của thiếu nữ" sắp được phát sóng vào tháng này thì còn lại đều đã chiếu xong. Tối nay sẽ là tập cuối của "Giăng Hồ Phong Vân", tập phim hôm qua có ratings phá tam nên bây giờ em đang cực kỳ nổi đó*."

*Ratings phá tam: tỷ lệ người xem trên 3%, ở Trung Quốc thì đây là một tỷ lệ rất lớn và ít có phim nào đạt được mức này.

Sau đó anh ta lại giải thích một chút về lý do tại sao mình phải chuyển phòng làm việc: "Em cảm tập tài liệu trên bàn làm việc, rồi đi xuống tầng dưới, lên xe chờ anh là được."

Phùng Văn Hi đồng ý. Cô cắt lịch trình vào túi, rồi đi tới lấy tài liệu trên bàn. Còn Hứa Chu thì đi thu dọn đồ ở chỗ khác.

Xếp lại đồ trên bàn, Phùng Văn Hi mở ngăn kéo định lấy đồ bên trong ra giúp anh ta. Bình thường, trong ngăn kéo bàn làm việc của Hứa Chu sẽ không để gì cả, cũng lắm là có ít tài liệu của mấy bộ phim truyền hình và vài kịch bản phim, còn những đồ quan trọng thì anh sẽ đặt ở nơi khác và khóa lại.

Chỉ mới đến ngăn kéo cuối cùng, lồng máy của Phùng Văn Hi liền nhần lại. Vì trong ngăn kéo này có một tập tài liệu và trên đó còn in rõ hai chữ "Tô Duệ" kèm theo ảnh chụp của gã.

Hứa Chu đang điều tra Tô Duệ. Anh ta và Tô Duệ chắc chắn không có bất kỳ quan hệ nào, vậy anh ta làm như thế nhất định là vì cớ.

Phùng Văn Hi đặt hết mọi thứ trên tay xuống bàn, sau đó cầm phần tài liệu kia lên xem. Càng đọc cô càng kinh hãi, Tô Duệ đã phát triển được nhiều thế lực như vậy ư?

Không biết từ lúc nào thì Hứa Chu đã đứng đằng sau cô, anh ta hắng giọng nghiêm túc gọi cô: "Phùng Văn Hi!"

Phùng Văn Hi xoay người, vội vàng đem văn kiện nhét về chỗ cũ: "Anh Chu, em..."

Hứa Chu liếc cô một cái rồi kéo cái ghế qua ngồi lên trên: "Nói đi, đừng giả vờ giả vịt với anh. Rốt cuộc em và Tô Duệ đã có chuyện gì?"

Phùng Văn Hi hơi do dự, nhưng việc này biểu hiện cô đã có chút thả lỏng. Nếu như cô nói hết mọi chuyện với Hứa Chu thì Hứa Chu nhất định sẽ giúp cô giải quyết. Nhưng cô phải nói như thế nào đây, cô không thể nói thật với Hứa Chu là cô và Tô Duệ đều trọng sinh được.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Nàng Tiên Cá Bảo Thủ*

Nghe xong lời truân thuật của Phùng Văn Hi, Hứa Chu đơ ra rồi móc một túi hạt đưa ra: "Ý của em là em và Tô Duệ đều cùng mơ trước về tương lai sao?"

Phùng Văn Hi không nói đó là những gì bản thân đã trải nghiệm trong kiếp trước mà lại nói đó là một giấc mơ: "Anh Chu, em nghĩ rằng anh sẽ hỏi han em trước, dù sao thì trong mơ em thăm vậy mà."

"Tất nhiên anh sẽ quan tâm đến em trước rồi. Đúng rồi, bây giờ em có thể treo wia không?"*

(): Wia: Dây treo - một dụng cụ cần thiết để treo diễn viên lên không trung khi quay các cảnh quay trên không trong phim.*

"..."

Phùng Văn Hi không biết bản thân có thể treo wia không, bởi vì kể từ lúc sống lại, cô chưa treo wia lần nào cả.

Nhìn Hứa Chu giải quyết hơn nửa túi hạt đưa trong vòng vài còi núi, Phùng Văn Hi hỏi: "Anh Chu, bây giờ anh đã trở lại bình thường chưa? Nếu anh đã trở lại trạng thái bình thường thì em sẽ nói tiếp."

Hứa Chu tỏ vẻ tôn trọng Phùng Văn Hi bằng cách đặt thân được an ủi tâm hồn aka túi hạt đưa lên bàn: "Em nói đi."

"Lần trước Sở Hàm cãi cò với em rồi Tô Duệ đẩy cô ta xuống núi, sau đó gã còn gửi tin nhắn cho em "Em vui không". Gã ta còn uy hiếp em là gã sẽ nói chuyện xảy ra trong giấc mơ cho Thẩm tiên sinh rằng không biết sau khi Thẩm tiên sinh biết thì còn đối xử tốt với em như bây giờ nữa không."

Hứa Chu: "...? Ban này anh ta ngờ ngác hơi bị sớm rồi.

Anh ta chưa hề nghĩ tới chuyện này còn liên quan đến Tô Duệ nhưng tên này đúng là khó hiểu. Sở Hàm chỉ cãi cò với Phùng Văn Hi là đã bị gã đẩy xuống núi.

"Vậy Sở Hàm nhắm vào em là vì cô ta đã biết chuyện này sao?"

"Em nghĩ cô ta đã biết chuyện này."

"Cô ta bị kém thông minh sao? Nếu đã biết thì sao không nhắm vào Tô Duệ mà lại nhắm vào em?"

Phùng Văn Hi cũng không hiểu chuyện này, nhìn từ góc độ nào thì đôi phó Tô Duệ cũng dễ hơn cô mà?

Hứa Chu trầm tư, Phùng Văn Hi ăn tiếp túi hạt đưa đang ăn dở của Hứa Chu: "Không phải trước kia cảnh tỉnh táo thì anh đều ăn lặt điều sao? Sao bây giờ lại đối sang hạt đưa rồi?"

"Với người khác, anh có thể ăn lặt điều nhưng với em thì một túi lặt điều không đủ, ăn hạt đưa thì sẽ có thể kéo dài thời gian hơn." Nói xong, Hứa Chu nhợt nhạt cười: "Được rồi, không nói chuyện này nữa, hãy để chuyện này hoà mình vào đất trời đi."

Hứa Chu đứng lên: "Đã có anh ở đây, chúng ta có thể cùng nhau nghiền nát chuyện cũ thành tro rồi."

Phùng Văn Hi chậm chạp đứng lên: "Anh Chu, anh đã nghĩ ra biện pháp để giải quyết chuyện này rồi sao? Em biết anh đẹp trai nhất mà. Bây giờ chúng ta nên làm sao đây?"

"Nếu em không nói ra chuyện này thì sẽ không ai biết đâu. Em cứ khẳng định là em mới biết Tô Duệ từ sau khi tham gia chương trình đó là được rồi. Em muốn nói sao thì cứ nói vậy, anh cũng không tin gã có thể lấy ra bằng chứng từ trong giấc mơ được." Thật ra, Hứa Chu vẫn còn hơi hoang mang vì sự thật quá ư là vi diệu.

Phùng Văn Hi nghĩ một chút cũng cảm thấy rất đúng nhưng vấn đề nằm ở chỗ là Tô Duệ cứ cắn chặt lấy cô.

Thấy cô vẫn không vui, Hứa Chu an ủi: "Chuyện em cần lo lắng là diễn sao cho tốt, những chuyện khác cứ tạm gác sang một bên đi. Tạm thời, chuyện này không hại gì đến em, chúng ta có thời gian giải quyết. Suýt thì quên, có phải em định đi gặp Sở Hàm không?"

Trên mặt Phùng Văn Hi chỉ thiếu nước ghi mấy chữ: "Sao anh biết hay vậy?"

"Vì anh cũng nghĩ y chang."

"..."

Sau với Tô Duệ, Hứa Chu thấy Sở Hàm mới là một phiền phức không nhỏ.

Vì sao ấy hà? Vì à không có chiến thuật gì cả, thích gì làm nấy.

Tô Duệ đẩy cô nàng xuống núi, à liền gây hấn với Phùng Văn Hi. Đấy chẳng phải là vi dụ sinh động cho tụy hứng sao?

Nghe lời nói của Hứa Chu, Phùng Văn Hi liền cảm thấy an tâm hơn nhiều: "Vậy khi nào thì chúng ta đi gặp Sở Hàm đây?"

Hứa Chu mỉm cười với cô: "Là một mình chứ không phải chúng ta. Bây giờ, em cầm túi rồi quẹo trái ở cửa, đi tới thang máy, chờ anh ở dưới tầng trệt."

Đến lúc rồi, anh ta không thể mấy chuyện này ảnh hưởng đến gà nhà anh ta được. Bây giờ chính là lúc anh ta chứng minh giá trị của một quản lý.

Phòng làm việc của Phùng Văn Hi là Văn Mặc, một cái tên đã làm vỡ nát hàng ngàn con tim của F.A. Phùng Văn Hi để xuất tên này, Hứa Chu không quan tâm đến việc này, Trần Viễn cực kỳ ủng hộ nên họ quyết định lấy tên này.

Sau khi lên xe, Phùng Văn Hi liền xem lịch trình của mình. Có phải quay một quảng cáo, tham gia một chương trình hỏi đáp, sau đó là nghi thức ký hợp đồng của Cửu Thiên Kiếm. Một tuần sau thì có phải đi đến đoàn làm phim.

Ngoại trừ đến đoàn làm phim ra thì những chuyện khác đều ở thành phố A. Nói cách khác, cô có thể ở đây được một tuần.

Từ trước tới nay, phim của Lâm Chính Hào luôn hưởng tới sự hoàn hảo nên bộ phim nào do anh ta chế tác cũng được chăm chút từng li từng tí, không thể ghép cảnh vào trong phim. Có một lần, vì một cảnh quay đánh nhau mà anh ta thay đổi chỗ quay liên tục. Vì thế, mỗi lần tham gia phim của anh ta thì lượng công việc càng nhiều vô cùng.

Vì vậy, một khi đã vào đoàn làm phim thì chỉ có thể đi theo đoàn đến khi đóng máy mới thôi.Đấy cũng là nguyên nhân mà cô không có lịch trình gì trong lúc quay Cửu Thiên Kiếm.

Phùng Văn Hi nhìn một lát rồi mới phát hiện ngày kia cô không có lịch trình gì cả, cô có thể hẹn Thẩm Tử Mặc vào hôm đó rồi.

Bận rộn gần đến trưa, đảm người Phùng Vân Hi mới dọn xong chỗ này.

Mặc dù phòng làm việc Vân Mặc không nằm trên con đường phồn hoa của thành phố A nhưng diện tích của nó cũng không nhỏ. Toàn bộ ba tầng đều là của họ, gọi là công ty cũng không thành vấn đề.

"Anh Chu, vì sao diện tích của nó bị quá vậy?"

"Vi em huy bỏ hợp đồng rồi mở phòng làm việc Vân Mặc nên mục đích của anh chính là bao hết toà nhà này."

Phùng Vân Hi: "...Thật ra, em cảm thấy nếu anh muốn thì vũ trụ sẽ là của anh luôn ấy chứ."

Hứa Chu: "Nếu vụ trả là của anh thì anh cần gì phải bao hết toà nhà này chỉ cho mệt, tự xây một toà nhà khác có phải tốt hơn không?"

"Anh đúng là vừa vô tư vừa ầu trĩ mà."

"..."

Sau khi ăn trưa xong, Phùng Vân Hi liền bị Hứa Chu lạnh lùng dẫn đi quay quảng cáo cho kem đánh răng. Chỉ có Miêu Tiểu Trăn đi theo cô thôi, Hứa Chu thì đi tìm Sở Hàm mất tiêu rồi.

Lần này gặp lại Phùng Vân Hi, Miêu Tiểu Trăn cực kỳ xúc động, suýt nữa là cô nàng đã leo lên người Phùng Vân Hi nhưng không chịu xuống rồi: "Chị Vân Hi ơi, em bị đồng nghiệp chế nhạo là đã béo tợn ba cân, họ còn cười nhạo em nghỉ phép đó."

Phùng Vân Hi: "... " Vậy mà cũng có người chế nhạo mỗi ngày cô bé đều nghỉ phép sao? Máy người đó nhất định là bị cưỡng công việc rồi.

"Thật ra, chị Vân Hi ơi, em định nói là em có thể kiếm nhiều nghề khác ngoài trừ chăm lo công việc của trợ lý, chị đừng đuổi việc em mà."

Phùng Vân Hi: Σ (°Δ°|||) . Vì sao mới không gặp nhau vài ngày mà trợ lý của cô lại trở nên khó hiểu như vậy?

Quảng cáo này được quay bên bờ biển.

Hãng kem đánh răng này là Dark Blue, quảng cáo chỉ có một câu: "Kem đánh răng Dark Blue mang lại vị sóng biển cho bạn."

Nhìn xong lời thoại, Phùng Vân Hi liền để kịch bản xuống, rồi cô liền tu hết một chai nước. Đạo diễn ngồi bên cạnh thân thiết hỏi han: "Sao sao?"

"Chẳng lẽ ông không cảm giác vị mặn của biển sao? Ai viết kịch bản này thế?"

Biên kịch quảng cáo ngồi bên cạnh khổ sở hỏi: "Chẳng lẽ cô không cảm nhận được vị sạch sẽ và thuần khiết của biển sâu sao?"

Đạo diễn tỏ vẻ căm nín, cầm chai nước lên để uống.

Theo kịch bản, Phùng Vân Hi sẽ vào vai một nàng tiên cá, cô sẽ bơi dọc theo đại dương để tìm kem đánh răng Dark Blue. Cuối cùng, cô sẽ bị sóng biển đánh bật ra khỏi biển để bắt lấy tuýp kem rồi mỹ mãn quay về đại dương.

Thật ra, đa số cảnh đều quay ở trên biển nhưng vẫn được biên tập lại sau khi đã quay xong. Sau khi được biên tập thì cảnh nào cũng lung linh hết.

Phùng Vân Hi không có dị nghị gì về việc này nhưng cô có vấn đề khác: "Đạo diễn, tôi đồng ý quay dưới nước nhưng tôi có thể làm một nàng tiên cá báo thù không?"

"Cái gì???"

"Là kiểu nàng tiên cá cực kỳ báo thù, mặc nhiều vài ốc. Dù sao, mọi người cũng không thiếu quần áo và vỏ sò mà, nếu mọi người thiếu thì tôi có thể tài trợ cho hoặc tự tôi chuẩn bị cũng được."

"..."

Đạo diễn hít một hơi thật sâu rồi nói: "Không phải chúng tôi không đồng ý. Chỉ là, chúng tôi không biết nàng tiên cá báo thù mặc đồ gì."

Phùng Vân Hi mỉm cười: "Ông nói cứ như thể ông đã gặp nàng tiên cá rồi ấy."

Cuối cùng, Phùng Vân Hi trở thành nàng tiên cá đặc biệt nhất trong lịch sử hoá trang. Nửa người dưới là đuôi cá màu xanh biển, nửa người trên là áo ngắn tay được làm từ vỏ sò, trên áo còn gắn rất nhiều trân châu giả.

Sau đây là lời giải thích của tổ phục trang: "Toàn bộ tiền đều dùng để mua vỏ sò nên không còn dư tiền để mua trân châu thật."

Phùng Vân Hi: Các người đang đùa tôi đó hả? Trân châu còn rẻ hơn vỏ sò nữa. Các người đừng cho là tôi không nhìn thấy trợ lý của mấy người mới nhặt vỏ sò dọc theo bờ biển nhé.

Ngoại trừ Phùng Vân Hi ra thì không có nhân vật nào khác xuất hiện trong quảng cáo này nữa, ngay cả người qua đường Giáp cũng không có luôn.

Trước khi quay, đạo diễn còn duyệt lại kịch bản cho Phùng Vân Hi: "Dưới đây biển sâu thăm, một nàng tiên cá bị đánh thức bởi mùi hương sạch sẽ của kem đánh răng. Đến lúc đó, cô nhớ diễn rằng bản thân vừa mới tỉnh dậy đã ngửi được mùi bạc hà nhé. Sau đó, cô liền chạy theo mùi đó, nhắm nhắm, là bơi theo nó tới trên mặt biển. Lúc cô bị sóng đánh bật lên thì phải tỏ ra vui mừng và ngạc nhiên vì bản thân cô không cần phải bơi nữa."

Phùng Vân Hi: Bộ tất cả đạo diễn đều hài hước như vậy sao? o (° □ °)o

Nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Phùng Vân Hi, đạo diễn liền nói: "Được rồi, nể mặt Lâm Chính Hào luôn khen cô, tôi sẽ truyền thụ lại cho cô một tuyệt chiêu. Có cả nghĩ là phải quay hết quảng cáo này thì mới có thể kết thúc công việc được."

Phùng Vân Hi: "..."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Livestream*

Trước khi Phùng Vân Hi quay quảng cáo, Trần Viễn hấp tấp hấp tấp chạy tới trường quay. Phùng Vân Hi còn tưởng cậu chỉ tới xem xét, tuyệt đối không ngờ rằng cậu ta vừa là anh trai của cậu xong rồi tới đây lừa luôn cả cô.

"Chị dâu nhỏ, nhanh giải cứu giang hồ!"

"Xin lỗi, tôi không phải là người trong giang hồ."

Trần Viễn có một người anh em vừa khai thác phần mềm streaming live video, tên phần mềm là Trục Tuyến Đẹp Như Mơ. Bây giờ là thời đại mà các phần mềm livestream mọc đầy như nấm, muốn nổi trội để được mọi người chú ý đến thật sự không dễ dàng. Thế nên bọn họ quyết định mời mọc mình tinh livestream. Biện pháp này không những có thể lôi kéo được thị hiếu, mà còn có thể làm tăng lượng theo dõi. Cứ cho là phần mềm này chẳng có gì đặc sắc, nhưng nếu sau này có hợp tác với các nhà đầu tư thì bọn họ có thể nói rằng phần mềm này vừa mới đưa ra thị trường đã có mấy triệu người theo dõi, nghe là đã thấy rất oai rồi*.

*Streaming live video: phát hình trực tiếp.

Nếu muốn mời được ngôi sao nổi tiếng thì không dễ chút nào, nên họ chỉ có thể mời mấy mình tinh không nổi lắm, tất nhiên là hiệu quả cũng không cao.

Chuyện này thật ra cũng không có gì, vấn đề là bọn họ bị bạn bè âm thầm chế giễu.

Nói xem, điều này có thể nhận nhận được hay không? Lại nói, hôm nay người bạn kia cũng mời ngôi sao nổi tiếng livestream, bọn họ liền muốn áp chế nhuệ khí của công ty đó.

Vì vậy, Trần Viễn đã tìm đến Phùng Vân Hi.

Trần Viễn mang phong thái khẩn cầu cô đi cứu vớt thiên hạ: "Chị dâu nhỏ, chỉ có chị mới có thể cứu vãn được phần mềm này!"

Phùng Vân Hi ngồi trên bờ cát, cô vẫn giữ nguyên tạo hình của mình, mỉm cười hỏi: "Vi sao lại là tôi?"

"Bởi vì tụi em không có tiền mời siêu sao đó. Chị cũng là người tự đứng ra kinh doanh, chị có thể hiểu mà. Nếu tất cả tiền đều dùng để gây dựng sự nghiệp thì chúng ta lấy gì mà ăn uống chứ."

"...Cậu tránh ra!"

"Em vừa mới hỏi đạo diễn của chị rồi, ông ấy nói quảng cáo này không cần phải giữ bí mật, sẽ không có vấn đề gì đâu."

"Cậu trò về lừa anh cậu đi!"

Phùng Văn Hi quay lại quảng cáo này hoàn toàn là dựa vào biên tập hậu kỳ, không có phần biên tập thì lúc lên hình quả thực chính là bệnh thần kinh đó. Nếu cô livestream thật thì sao sau này cô dám xem lại quảng cáo này nữa.

Đạo diễn yên lặng đi tới "Cô cứ xem như là đang quay hình đi, không sao đâu."

Phùng Văn Hi: Ha ha, đạo diễn, ông có hiềm khích gì với công ty Dark Blue này đúng không?

Cuối cùng, Phùng Văn Hi vẫn không từ chối Trần Viễn, nhưng có yêu cầu livestream bằng máy tính bảng và muốn giao cho thợ quay chuyên nghiệp, như thế mới có thể bảo đảm cô vẫn xinh đẹp trong lúc livestream.

Cô đã thấy ảnh chụp mà Trần Viễn đăng lên vòng bạn bè rồi, nếu giao cho Trần Viễn thì ngày mai cô sẽ không cần tung hoành trong giới giải trí nữa.

Vì trước khi phát sóng quảng cáo thì còn phải làm một đợt tuyên truyền, đạo diễn cũng rất "vui vẻ" từ chối quay cái đó.

Phùng Văn Hi: "Đạo diễn, nói thật đi, ông là gián điệp của đối thủ của kem đánh răng Dark Blue phải đến nằm vùng đúng không?"

"..."

Phùng Văn Hi sử dụng phần mềm Trục Tuyến Đẹp Như Mơ để quay quảng cáo mới

Đánh răng của bạn: Tôi chuẩn bị xong hết rồi. Ok men cả rồi. Tôi đã tải phần mềm Trục Tuyến Đẹp Như Mơ về, sau khi xem xong nữ thần livestream thì tôi sẽ đi mua kem đánh răng.

Gọi tôi là cù hành tẩu: Trục Tuyến Đẹp Như Mơ là cái quái gì? Vì sao tôi chưa từng nghe qua, thì ra còn có phần mềm này sao?

Tôi là fan cuồng của Phùng Văn Hi! Mấy người đã xem poster của quảng cáo mới chưa? Mặc dù foto hình nằng tiền cả có hơi kỳ lạ nhưng bản thân tôi là fan cuồng của nữ thần nên phải dành tặng lời khen này: "Ý tưởng sáng tạo đấy!" cho poster.

Hứa Chu là quản lý đạt tiêu chuẩn, từng phút từng giây anh ta đều chú ý đến tin tức của gã nhà mình. Thế nên, khi Phùng Văn Hi muốn livestream, còn có cả poster tuyên truyền kia nữa, tất nhiên là anh ta đã thấy trước.

Hứa Chu: Gã nhà anh ta đã đắc tội thợ trang điểm rồi há!?!

Lúc này, Hứa Chu còn đang nói chuyện với quản lý của Sô Hâm, anh ta đành phải viện cớ ra ngoài rồi anh gọi gấp cho Phùng Văn Hi: "Em đừng nói gì cả, mau đưa điện thoại cho thợ trang điểm của em ngay đi."

Phùng Văn Hi: "...Anh Chu, em chỉ không muốn giống như nằng tiền cá bình thường thôi."

Hứa Chu: "...Thôi được, việc tiếp theo. Livestream là cái quái gì? Em có biết là giá trị con người của em bây giờ đã tăng không? Vậy em nói đi, thù lao là bao nhiêu?"

Phùng Văn Hi: "Em chuẩn bị quay rồi, hay anh gọi cho Trần Viễn đi, cậu ta đến tìm em. Vâng vâng vâng! Đạo diễn, tôi tới ngay."

Đạo diễn đang nghiên cứu phần mềm phát hình trực tiếp với Trần Viễn: "Không sao, chúng tôi không vội."

"..."

"Anh Chu, em đang giải cứu giang hồ. Đây là hành động cực kỳ vĩ đại đó. Anh biết tâm nguyện của em là thế giới hòa bình mà, nên khi thế giới cần được bảo vệ thì em làm sao có thể không ra tay chứ?"

Hứa Chu: Từ một phần mềm phát hình trực tiếp mà em còn có thể nói tới nền hòa bình thế giới luôn há?

"Nếu em livestream mà có thể bảo vệ hòa bình thế giới, vậy để anh giúp em từ chối công việc trong một tuần để cho em chuyên tâm livestream nhé?"

"Toàn bộ vũ trụ đều là của anh, nếu anh muốn thế giới hòa bình thì chẳng phải là dễ trở lòng bàn tay ư?"

Hứa Chu: "... Tâm tính của anh ta lúc này dùng từ "tức ngực" cũng không đủ diễn tả đâu. Lúc chi có một mình Phùng Văn Hi đã khó quản lý, giờ lại thêm một Trần Viễn, mở nhà trẻ cũng không khiến anh ta mệt mỏi đến thế.

Lúc bắt đầu livestream, Phùng Văn Hi đứng trước máy tính bảng giới thiệu.

Thật ra, nội tâm của Phùng Văn Hi lúc này đã sụp đổ, vì lời mở đầu của cô là một loạt quảng cáo.

"Muốn livestream hãy dùng phần mềm Trục Tuyến Đẹp Như Mơ, nó sẽ mang lại cảm giác giống như bạn đang bay lên trong vẻ ngoài xinh đẹp nhất. Kem đánh răng Dark Blue sẽ đem đến cho bạn hương vị như sóng biển. Chào mọi người, tôi là Phùng Văn Hi."

Sau đó, những người xem trực tiếp be like:

"..."

"Môe, cái này thật sự là livestream há?"

"Cái quái gì vậy?"

Phùng Văn Hi cũng không muốn thành ra như thế này nhưng Trần Viễn muốn cô quay quảng cáo, đạo diễn cũng mong cô quay quảng cáo.

"Được rồi, cho tôi xem mặt tôi ban nãy chút đi." Phùng Văn Hi nói xong liền nhìn máy tính bảng trong tay thợ quay phim rồi cô đổi thành camera trực.

Sau khi tìm được góc độ thích hợp, Phùng Văn Hi nói: "Tôi sắp phải quay quảng cáo, nên lúc này tôi sẽ nói chuyện với các bạn một lát nhé. Các bạn có thắc mắc gì thì cứ hỏi đi. Còn lúc này chỉ là lời dạo đầu để livestream thêm hiệu quả mà thôi, đừng quá để ý nha."

Đầu đĩa nhớ: Nữ thần, nữ thần, chúng em không thêm đề ý những thứ kia đâu, chúng em chỉ quan tâm chị thôi.

Phùng Văn Hi: QAO, mặc dù tôi rất cảm động, nhưng các bạn có thể đề ý tới những thứ kia một chút được không? Nếu không hôm nay tôi livestream cũng thành công cóc mất.

Gọi tôi là cù hành tẩu: Nữ thần, chị có thể nói cho bọn em biết là tại sao chị lại làm người đại diện cho hãng kem đánh răng này không ạ? Còn nữa còn nữa, tại sao chị phải dùng phần mềm này livestream này ạ? Bọn em trước giờ chưa từng nghe đến tên phần mềm này.

Phùng Văn Hi suy nghĩ một chút rồi nói: "Quảng cáo này là do quản lý của chị giúp chị nhận, còn livestream này là phía đối tác tìm chị giúp đỡ..."

Không đợi Phùng Văn Hi nói xong, Trần Viễn đã ở một bên nhắc nhở: "Slogan, slogan, slogan."

Đạo diễn theo sát Trần Viễn: "Cô cũng đừng quên slogan của chúng ta nhé."

"..." Ai muốn chung nhóm với ông chứ.

Đúng là không ai đáng tin cậy bằng anh Chu nhà cô mà.

Vì Phùng Văn Hi nói muốn cùng fan tám chuyện nên màn hình liền xuất hiện vô số tin nhắn của fan và quà tặng của họ.

Trên màn hình đột nhiên liên tiếp hiện ra mười chiếc xe thể thao, ngay sau đó chính là bao lì xì*.

*Xe thể thao và bao lì xì tương đương với một số điểm nhất định nhưng người tặng phải tốn tiền mới tặng được, giá càng cao thì càng nhiều điểm.

Giáng hồ bách hiệu sinh: Nữ thần, chị có thể nói lại mấy câu quảng cáo một lần không!

Phùng Văn Hi: "... Có đúng là không hiểu nổi trong lòng fan đang nghĩ gì mà.

Dù sao Phùng Văn Hi vẫn cần công việc chính nên cô chỉ nói chuyện được mười mấy phút rồi lại bắt đầu quay quảng cáo.

Khán giả đang xem livestream: Đang đùa bọn tôi há??!

Quảng cáo được quay dưới nước nên bọn họ thấy Phùng Văn Hi xuống nước, sau đó trôi lên hít sâu mấy lần rồi mới lặn xuống biển.

Phùng Văn Hi chỉ cần quay một cảnh dài vài phút lại tốn rất nhiều gian, rồi cô kết thúc công việc.

Mặc dù đã làm xong công việc nhưng Phùng Văn Hi số tiền của lễ vật ngày hôm nay có nhận được cũng đủ cho một bữa tối. Thế nên, cô chuẩn bị mang theo máy tính bảng đi ăn cơm.

Trần Viễn: "Chị dâu nhỏ, em biết một cái ngõ có toàn là mấy món ăn bình dân ngon không thôi. Chúng ta đi chỗ đó đi."

Vì vậy mà livestream quảng cáo biến thành livestream đồ ăn, sẵn tiện rút thăm tặng quà nữa.

Chín giờ tối, Phùng Văn Hi kết thúc livestream, người theo dõi Trực Tuyến Đẹp Như Mơ đã gần cán mốc một triệu.

Trần Viễn lằng lằng như ở trên mây, đám anh em của cậu đã bắt đầu khen ngợi từ xế chiều, khen liên tục cho đến bây giờ. Nhiều lời khen như thế đã trực tiếp làm cậu ta bay lên trời.

"Chị dâu nhỏ, chị đứng là..."

"Cậu tự đi nói với anh Chu đi."

"Anh Chu hiền như thế, gọi điện thoại nói cho anh ấy biết một tiếng là được rồi."

"..." Vì sao lại có người nghĩ Hứa Chu "hiền hậu" chứ??? Rõ ràng người đại diện của cô chính là một gã phạm phu thô lỗ đó, biết không hả?

Hứa Chu không nói rõ ra nhưng anh ta bảo có tới phòng làm việc, nói là hai người bọn họ cần phải cùng nhau thương lượng một chút.

Hứa Chu đã nói chuyện với quản lý của Sở Hàm từ xế chiều đến tối, ngay cả cơm tối cũng chưa ăn. Mặc dù bọn họ ngồi nói chuyện ở quán cà phê, nhưng anh ta không ăn đồ ăn Trung Quốc thì không no nổi. Vậy nên, lúc Phùng Văn Hi đi đến phòng làm việc thì thấy Hứa Chu đang ngồi ở đó ăn cơm, tay phải cầm một đôi đũa, tay trái cầm một cái bánh bao.

"Anh Chu, không phải hai người nói chuyện ở quán cà phê sao?" Mặc dù gặp nhau ở quán cà phê, Hứa Chu ăn không đủ no, nhưng cũng không đói tới mức này chứ.

"Chờ anh ăn xong rồi hãy nói."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Túi Tiền Có Hạn*

Hứa Chu nghĩ Sở Hàm đã thuộc dạng cực kỳ tùy hứng rồi, ai ngờ quản lý của à ta còn tùy hứng hơn nữa.

Xế chiều hôm nay chính là lúc hẹn gặp nhau, quản lý của Sở Hàm nói: "Về vấn đề sinh hoạt cá nhân của Sở Hàm, tôi hoàn toàn không những tay vào, tôi cũng không muốn quan tâm, tôi chỉ cần cô ấy đạt được thành tựu ở giới giải trí. Cô ấy có thể nói ra sự thật nhưng tôi có hai điều kiện. Thứ nhất, chúng tôi muốn các người đảm bảo Tô Duệ không gây phiền toái cho chúng tôi nữa, còn thứ hai là chúng tôi cần tài nguyên. Chỉ cần các người thoả mãn được hai điều kiện này thì chuyện gì cũng dễ giải quyết hết."

Hứa Chu thuật lại y như đúc cho Phùng Văn Hi nghe, xong rồi Hứa Chu nói: "Chúng ta có thể hoàn thành điều thứ hai nhưng điều kiện thứ nhất có chút khó khăn, trừ phi chúng ta có thể dứt điểm Tô Duệ bằng một cú, khiến gã không có khả năng trở mình, không thì chúng ta lấy gì bảo đảm gã ta sẽ không gây sự với Sở Hàm nữa?"

Phùng Văn Hi nhủ mày: "Cô ta có thể đại diện cho Sở Hàm sao?"

Hứa Chu nhún vai một cái: "Em đó, lát nữa về nhà chui vào chăn mừng rỡ vì đã có một người đại diện như anh nè. Bởi vì quản lý của Sở Hàm nắm giữ bí mật của cô ta thì sao cô ta không nghe theo được."

"Ồ, vậy đây không phải là ngộ cụt ư? Sao chui ra đây?"

"Không chui ra được thì bò tường ra đi!"

Sau đó thì Hứa Chu vô cùng nghiêm trang nói: "Chúng ta biến Tô Duệ thành kẻ bị bệnh tâm thần đi!"

Bầu không khí vốn đang cực kỳ nghiêm túc lại trở nên vi diệu.

Phùng Văn Hi đưa ra vẻ mặt chậm hiểu: "Anh Chu, hay em đi mua cho anh viên thuốc tiêu hóa nha?"

"Anh không nói đùa đâu, em suy nghĩ kỹ rồi nói cho anh biết kết quả. Nếu em đồng ý thì anh sẽ bắt đầu kế hoạch luôn."

Hứa Chu không nói gì, bây giờ nỗi sợ của Phùng Văn Hi không phải là Tô Duệ, mà là vì gã cũng mơ trước tương lai như cô. Nếu gã không mơ trước tương lai thì Phùng Văn Hi sẽ không sợ gã một chút xíu nào hết. Nếu là bình thường, chỉ cần có muốn thì mỗi phút đều có thể đánh bay mười Tô Duệ.

Chỉ là, không có "hầu như", Tô Duệ đã mơ rồi, vậy thì phải làm cho không ai tin lời anh ta nói. Nếu mọi người nghĩ gã bị điên thì ai sẽ tin lời gã chứ?

Hứa Chu không báo Phùng Văn Hi trả lời ngay, anh ta cho cô thời gian để suy nghĩ cho kỹ.

Nói xong chuyện của Tô Duệ, hai người nói về chuyện chấm dứt hợp đồng với Glory: "Chuyện này rất dễ xử lý, chỉ cần trả tiền vi phạm hợp đồng là được. Nhưng nếu chỉ trả tiền này thì nguồn tài chính của công ty chúng ta sẽ bị eo hẹp. Không những thế, chúng ta sẽ cần thêm một khoản tiền nếu như bắt đầu kế hoạch về Tô Duệ. Vì vậy, bây giờ chúng ta cần kiểm thêm thu nhập."

Vốn dĩ số tiền này đã đủ dùng rồi nhưng mà bây giờ gánh thêm phiền phức mang tên Tô Duệ, nên họ phải gia tăng lượng công việc.

Phùng Văn Hi: QAQ

Thật chưa xót quá đi, mới hôm trước cô còn được tùy hứng vùng tiền còn bây giờ lại phải kiểm thêm thu nhập.

Sự chênh lệch này giống như đầu tháng và cuối tháng vậy.

"Anh Chu, em không có yêu cầu gì khác ngoài việc anh cho em nghỉ ngày kia."

Bởi tối khi về nhà, quần gia Chu nhìn ra tâm trạng sa sút của Phùng Văn Hi nên ông không nói gì nhiều, chỉ nói cho cô biết Thẩm Từ Mặc đang ở đâu.

Phùng Văn Hi đi được nửa đường thì quay đầu lại, cô tội nghiệp nhìn quần gia Chu: "Quần gia Chu, chủ giúp cháu được không?"

Phùng Văn Hi đã nảy ra rất nhiều ý tưởng để tổ chức buổi hẹn hò vào ngày kia với Thẩm Từ Mặc. Mà bây giờ thì sao, bây giờ cô không có một đồng nào cả, những ý tưởng kia trở nên vô ích hơn bao giờ hết, cô không thể chờ bán thân có tiền rồi hẹn hò lần nữa được.

Thấy vậy, quần gia Chu lập tức gạt đầu tỏ vẻ không thành vấn đề, hơn nữa còn cực kỳ sẵn lòng. Hiện tại là thời điểm tốt nhất để chứng minh năng lực của ông đó: "Cô cứ nói đi!"

"Chú có thể giúp cháu chuẩn bị một bữa tối dưới ánh nến vào tối mai được không ạ?"

"Bữa tối dưới ánh nến, chuyện nhỏ. Có cần bắn pháo hoa nữa không? Là kiểu bắn chữ gì? Và cô có yêu cầu nào khác nữa không?" Quần gia Chu còn vẻ còn hưng phấn hơn Phùng Văn Hi nhiều.

Quần gia Chu: Trời ơi, sau bao nhiêu năm, cuối cùng ông cũng có cơ hội vận dụng kiến thức ngày xưa đã học rồi. Chuẩn bị một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến? Chuyện nhỏ!

Lúc Phùng Văn Hi trần trần nhìn Chu quần gia, ông ấy như biến ra giấy và bút, tỏ vẻ đã sẵn sàng ghi chép rồi.

Phùng Văn Hi: "..."

Lên lầu, Phùng Văn Hi đang định gõ cửa thì nghe được tiếng nói vọng ra từ trong phòng, tay cô dừng lại trong không trung.

"Con nghiêm túc với cô ấy. Qua một thời gian ngắn nữa, con sẽ dẫn cô ấy về nhà." Giọng nói của Thẩm Từ Mặc được sự kính trọng.

"Thông tin trên mạng có thể tin nhưng không thể tin hết được. Nói đi cũng phải nói lại, thông tin trên mạng thường là lời đồn đại thôi. Người cũng biết lời đồn thì sao rồi đây."

"Ảnh chụp, ảnh chụp gì ạ?"

"À, bởi vì ông nội chưa thấy ảnh chụp của chúng con thôi, chúng con vô cùng xứng đôi khi chụp chung đó."

Sau đó thì tiếng nói trong phòng dừng lại.

Chờ một lúc lâu, Phùng Văn Hi mới dám gõ cửa: "Em vào được không ạ?"

Sau khi Phùng Văn Hi đi vào, Thẩm từ Mặc cười như thường ngày với cô, ánh mắt cũng tự nhiên nhu hòa hẳn, anh đứng dậy, ôm chầm lấy cô: "Hôm nay Trần Viễn quậy em à?"

"Không có đâu, em chỉ xem như có thêm một cái camera thôi, không có gì cả." Phùng Văn Hi tựa vào vai Thẩm Từ Mặc, ánh nhìn có phần bối rối*.

*Đoạn này ý bảo là Trần Viễn giống như camera nhỏ di động theo Văn Hi.

Khi này là điện thoại từ người nhà Thẩm Từ Mặc, anh nói sẽ dẫn mình ra mắt với gia đình anh, nghe thì có vẻ là người trong nhà anh ấy không vừa ý với mình. Họ có nhắc đến ảnh chụp, ảnh chụp gì vậy nhỉ?

Thẩm Từ Mặc cảm nhận được tâm tình của Phùng Văn không tốt nên dỗi mặt tối lại" Hôm nay có chuyện gì sao, công việc hơi mệt sao?"

Nghe thế, Phùng Văn Hi liền lắc đầu nguây nguây: "Không có đâu, không có việc gì hết, công việc rất hòa mái, chỉ là em..." Cô cố tình nhấn mạnh mấy chữ "công việc thoải mái".

Mê nheo một hồi cô mới nói tiếp: "Đừng rồi, anh quên chuyện lần trước em nói với anh rồi à? Là chuyện chúng ta sẽ có một buổi hẹn hò đó. Em muốn hẹn anh vào ngày mai, chiều mai anh có rảnh không ạ?"

Thủ đoạn nhỏ này của Phùng Văn Hi sao qua được mắt của Thẩm Từ Mặc, có điều anh vẫn vui vẻ chiều theo cô, anh nói tiếp: "Vậy đi, chiều mai em gọi cho anh rồi anh sẽ đến đón em, sau đó em nói với anh em muốn đi đâu nhé?"

"Em hẹn anh nên em sẽ sắp xếp lịch trình." Nói xong, cô như sợ Thẩm Từ Mặc không đồng ý liền chạy vèo ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, cô định gọi cho Hứa Chu để hỏi chuyện ảnh chụp và chuyện xứng hay không xứng nhưng khi sờ túi thì hờn cô muốn rời ra ngoài luôn, hình như cô đã đánh rơi điện thoại di động trên xe rồi.

Đợi đến khi cô cầm được điện thoại, màn hình đã hiển thị mấy cuộc gọi nhỡ và vài tin nhắn chưa đọc.

Hứa Chu: {Nhanh chóng quyết định đi. Bên Tô Duệ đang thuê thủy quân tung ảnh chụp chung của hai người lên mạng đấy, mọi người đều bảo hai người là trời sinh một đôi đấy!}

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Tham Gia Talk Show*

Mặc dù đã debut nhiều năm nhưng Phùng Văn Hi chưa từng có một scandal nào, ngay cả tuyên truyền CP cũng không có nổi. Bởi vì từ trước đến nay, khi đóng bộ phim nào cô cũng thẳng thắn tỏ vẻ mình không có bất kỳ tình cảm ngoài lề nào với bạn diễn nên các fan đều chết tâm.

*Tuyên truyền CP: Nam nữ chính thân mật với nhau để quảng bá cho phim.

Chiều này của Tô Duệ xem như đã kéo cô vào vòng xoáy thị phi.

Chỉ là, cô người cứ thích tự tìm đường chết. Từ khi sống lại, Phùng Văn Hi đã xi xóa hết mọi chuyện của kiếp trước, cô cũng không muốn trả thù gì cả, dù sao cũng do cô không biết nhìn người. Nhưng điều này không đồng nghĩa với việc cô sẽ luôn nhẫn nhịn khi Tô Duệ gây chuyện với cô, bấy giờ gã đã tung tin đồn trai tài gái sắc này nọ, không biết lần tới gã còn gây ra chuyện lớn đến mức nào nữa.

Có thể nói, Tô Duệ đã ảnh hưởng đến cuộc sống thường nhật của cô.

Phùng Văn Hi không hề do dự bấm điện thoại gọi cho Hứa Chu: "Anh Chu, cứ làm như lời anh nói đi, nhưng phải làm bí mật tý, tuyệt đối đừng để Thẩm tiên sinh phát hiện ra."

Hứa Chu chỉ chờ câu nói này của cô, lập tức đồng ý.

Sáng hôm sau, Phùng Văn Hi phải quay một chương trình talk show trước. Tám giờ sáng sẽ bắt đầu, trước mười một giờ cô sẽ kết thúc công việc. Sau đó thì cô sẽ cực kỳ rảnh rỗi.

Sau một đêm nghỉ ngơi, tâm tình của Phùng Văn Hi đã tốt hơn nhưng cô vẫn rất lo lắng, lẽ như người nhà của Thẩm Từ Mặc phản đối họ bên nhau thì phải làm sao đây?

Cô ngồi vào ghế phụ, nở một nụ cười xán lạn, lộ ra hàm răng trắng nõn: "Thẩm tiên sinh, sau khi em quay xong talk show thì em không còn công việc gì nữa hết."

Thẩm Từ Mặc đáp: "Tôi biết."

"Thật ra, trọng điểm em đang nói là talk show."

Nếu tham gia talk show thì chắc chắn sẽ không tránh được những câu hỏi liên quan đến vấn đề tình cảm của họ.

Dưới ánh mắt mong chờ của Phùng Văn Hi, Thẩm Từ Mặc không nói gì cả, chỉ bảo cô ngoan ngoan ngồi yên, mãi cho đến khi đưa cô đến nơi thì anh mới nói: "Từ trước tới nay, tôi luôn là người cố gắng vì mối quan hệ của chúng ta. Lần này, xin em hãy bước về trước một bước thôi. Em không cần phải làm chuyện gì nhưng tôi cần em đáp lại tôi."

Nói xong những lời này, anh lấy một tấm thẻ từ trong bóp da ra rồi bỏ vào túi xách của Phùng Văn Hi nhưng anh không biểu lộ rõ ràng gì hết.

Talk show mà Phùng Văn Hi tham gia gọi là "Đi vào lòng người", quá trình của chương trình này cũng rất đơn giản, đầu tiên là nói về khó khăn lúc mới vào nghề, xong là qua thời điểm hạnh phúc của hiện tại, rồi tán gẫu vài câu là có thể kết thúc công việc.

Gần đây, Hứa Chu bận trăm công nghìn việc, cả ngày lẫn đêm đều giống như con quay không ngừng xoay tròn. Vậy nên, chỉ có Miêu Tiểu Trân tham gia với Phùng Văn Hi trong chương trình này.

Miêu Tiểu Trân: Đúng là không có trợ lý nào như cô, cả ngày chỉ chơi một mình. Bấy giờ cô phải chăm chỉ làm việc như một bé ơng mặt thôi.

Dù đây là talk show nhưng vẫn có kịch bản. Đài truyền hình sẽ đưa câu hỏi cho nghệ sĩ nghệ sĩ trước để họ chuẩn bị câu trả lời trước khi lên sóng.

Trong lúc Phùng Văn Hi trang điểm, Miêu Tiểu Trân ngồi bên cạnh đọc cho cô nghe những câu hỏi MC sẽ hỏi: "Câu thứ nhất là, "Nghe nói lúc cô học Học viện Điện ảnh, vì kiếm tiền sinh hoạt mà thường xuyên đóng vai phụ trong các đoàn làm phim. Không những thế, có một lần cô còn bị một đoàn làm phim cho leo cây vào mùa đông, không biết điều này có phải là thật không?"

Nghe xong, Phùng Văn Hi có chút mơ hồ: "Bọn họ có nghĩ đến cảm nhận của người thân của tôi không vậy? Nói giống như thể người nhà không cho tôi tiền sinh hoạt ấy."

Thọ trang diễn r "..."

Không đợi Miêu Tiểu Trân tiếp tục đọc câu hỏi kế tiếp, tiếng của Hứa Chu đột nhiên vang lên: "Để tránh xảy ra phiền phức, lát nữa lên sóng thì anh sẽ nói câu trả lời cho em nên em không được phép tự biên tự diễn."

Phùng Văn Hi giật bản mình, thiếu chút nữa té từ trên ghế té xuống.

Miêu Tiểu Trân ý y nói: "Anh Chu nói, "Vi đề phòng chị lộ miệng, lát nữa chị phải mang theo tai nghe rồi lặp lại những gì anh ấy nói. Hơn nữa, anh ấy cũng đã đánh tiếng với tổ tiết mục rồi."

"..." Vậy hôm nay cô đến chỉ vì điểm danh thôi phải không?

Trường quay vô cùng đơn giản, trên sân khấu có một chiếc ghế sofa và một cái bàn, đằng sau là một màn hình lớn sắp sửa chiếu ảnh chụp của cô.

Trước khi ra sân khấu, Miêu Tiểu Trân đưa cho Phùng Văn Hi một chai nước ngọt.

"Chị không uống nước ngọt."

"Không sao hết, nó chỉ cần xuất hiện với chị là được rồi."

Nước trái cây có ga hiệu Cool là quảng cáo Hứa Chu vào mới nhận cho Phùng Văn Hi. Họ có vị táo, quýt, cam, dưa hấu, chuối, dâu,... Nói chung là đủ loại luôn.

"Chị Văn Hi, cát-xê quảng cáo của nước ngọt này rất cao, cho nên chị..."

"... Tiểu Trần, em có biết em đã không còn là Tiểu Trần trước kia không..."

"Chỉ cần chị muốn, em sẽ luôn là Tiểu Trần trước kia."

Phùng Văn Hi: Cô không hiểu nổi thế giới này rồi. Trợ lý nhỏ trước kia chỉ biết ăn lặt điếu, chỉ nói một câu đã đủ mặt đi đâu mất rồi?

Người dẫn chương trình của "Đi vào lòng người" là một nữ nữ cực kỳ thông minh, ngoại hình duyên dáng, lúc nói chuyện cũng nhỏ nhẹ. Và lại, cô ấy rất nghiêm túc nghe người khác nói chuyện, giống như bản thân sẽ được trải nghiệm chuyện cũ của người nói qua cách này vậy.

Nhưng Phùng Văn Hi hoàn toàn không tin chuyện này, ai cũng đều làm theo kịch bản thôi. Cô dám cá là cô ta đã đọc chuyện cũ của mỗi khách mời rất nhiều lần, cứ cho là chuyện cũ có thú vị cách mấy đi nữa thì đã sớm trở thành nhàm chán rồi.

Vì vậy, vừa mới lên sân khấu, Phùng Văn Hi liền nhìn người dẫn chương trình với vẻ ăn ỉu.

Người dẫn chương trình: Hình như đây là kịch bản của tôi mà? Chẳng lẽ nghệ sĩ bây giờ cũng muốn đoạt ống kính của người dẫn chương trình luôn ư?

Phùng Văn Hi cầm một chai nước trái cây có ga hiệu Cool màu vàng vị cam ngồi xuống. Cô hơi lúng túng khi nhìn thấy chai nước khoáng trên bàn.

Cô tự mang nước lên talk show, giống như đang mĩa mai ngầm rằng chương trình này nghèo đến mức không mua nổi một chai nước khoáng vậy.

Nghĩ vậy, Phùng Văn Hi lẳng lặng đẩy chai nước ngọt tới trước mặt MC.

Về mặt của MC A Uyển cứng đờ trong chớp mắt, rồi cười cười hi hi nói: "Cô tốt quá, biết tôi thích uống nước ngọt nên mang một chai để đáp lễ tôi, còn là vị cam tôi cực kỳ thích nữa chứ."

Trong hậu cảnh, Hứa Chu suýt phun nước ra khi đang uống. Phùng Văn Hi mà không gây họa trong vòng một phút thì mới là chuyện lạ, nên bây giờ em đang dùng cách thức đặc biệt này để kháng nghị hả?

"Phùng Văn Hi, em làm cái quái gì thế hả?"

Phùng Văn Hi sờ sờ tai nghe: "Không phải anh bảo em mang theo sao?"

A Uyển đang định vờ mở nắp chai: Ai bảo có mang theo hả! Chương trình chúng tôi cũng có nước uống của các nhà tài trợ đó!

Sau đó, ánh mắt của hai người giao nhau, Phùng Văn Hi sờ sờ tai nghe, chỉ trong một tích tắc, A Uyển đã hiểu. A Uyển khóc thầm trong lòng, cô phải gánh nổi oan này rồi!

Dù sao thì cô ta cũng biết quản lý của Phùng Văn Hi đang kết nối với Phùng Văn Hi qua tai nghe.

Nhưng chuyện này quá bức bối rồi, cô không muốn nói gì nữa hết.

Sau đó, họ bắt đầu phỏng vấn.

"Hèn các bạn đều đã biết cô gái đang ngồi cạnh tôi đây rồi nhỉ? Bộ phim Giang Hồ Phong Vân do cô ấy thủ vai nữ chính đang cực kỳ hot và bộ phim này vừa chiếu tập cuối tới qua nên chắc các bạn vẫn chưa thỏa mãn đúng không? Nhưng không sao, hôm nay tôi sẽ mang các bạn đi khám phá nội tâm của yếu nữ của giang hồ do Phùng Văn Hi thủ vai." Người dẫn chương trình A Uyển nói xong liền cười lớn phớt rồi tiếp tục nói "Nhưng yếu nữ giang hồ đây đã phải trải qua không ít khó khăn để có được thành tựu của ngày hôm nay. Bây giờ, chúng ta hãy cùng nhau xem ảnh chụp trên màn hình lớn."

Trên màn hình lớn chiếu mấy bức ảnh Phùng Văn Hi đang học ở Học viện Điện ảnh, rồi ảnh chụp khi cô đóng vai phụ trong một vài đoàn làm phim.

Nhìn những tấm ảnh kia Phùng Văn Hi nhớ lại mùa đông bị tổ kịch cho leo cây. Cho dù cô muốn leo lên cái cây của đoàn làm phim đó, nhưng đó là vì đạo diễn của đoàn làm phim kia là chú của vị học trưởng mà cô từng ngưỡng mộ, cũng chính là nốt chu sa trong lòng Hoàng Diệu Diệu*.

*Nốt chu sa: chính là người mà mình không thể quên được hay không có được.

Cô còn nhớ ngày đó tuyết rơi rất dày nhưng cô lại bị bạn học kéo đến phim trường, trùng hợp gặp phải Hoàng Diệu Diệu đến gây sự với cô. Mà vị học trưởng kia còn đứng bên như thế ủng hộ cô, cô thấy phiền phức liền không diễn nữa. Dù sao thì đoàn làm phim này bớt đi cô cũng chả chết ai nên cô đi ăn lẩu với bạn học kia.

"Bây giờ nhớ lại, cô có cảm thấy rất buồn không?"

"Không có, tôi chỉ nhớ là nồi lẩu rất ngon."

"..."

Hứa Chu sắp điên lên: "Phùng Văn Hi! Em có thể nghe anh trả lời rồi lập lại không hả?"

Phùng Văn Hi: Nếu cô đợi anh Chu nói hết rồi lập lại, thì nhìn có giống như phản ứng rất chậm đó. Nói đi cũng phải nói lại, lúc đó cô còn chưa quen biết Hứa Chu đâu, sao anh Chu biết nói gì được?

"Em nói là lúc đó rất mệt, sau khi hết bận thì em và bạn học cùng nhau đi ăn lẩu. Cảm giác hai người cùng nhau cố gắng cực kỳ tốt nên em đã quên hết mệt mỏi trong lúc ấy."

Phùng Văn Hi nâng trán, hít vào thở ra một hơi thật sâu rồi mỉm cười: "Lúc đó, sau khi hết bận, chúng tôi đi ăn lẩu với nhau. Khi đó, tôi cảm giác giống như quên hết tất cả mệt mỏi, rất vui vẻ."

Trái tim đang treo lơ lửng của MC A Uyển cuối cùng cũng hạ xuống, đây mới giống như chương trình bình thường này. Cô ta không biết đường nào mà lẫn với người như Phùng Văn Hi luôn, lúc nào cũng bị á khẩu hết.

"Vậy bây giờ nhớ lại có phải cô cảm thấy rất cảm động không?"

"Tất nhiên là rất cảm động rồi. Vừa rồi tôi vẫn còn cảm nhận dư âm của cảm giác này nên trả lời hơi chậm, thứ lỗi cho tôi nhé."

Người dẫn chương trình đã biết hết chân tướng: Cao tay ghê, rõ ràng cô đang chờ quản lý của mình trả lời mà.

Chỉ trong chốc lát, họ đã nói từ thời gian vất vả qua hạnh phúc của hiện tại.

Nụ cười trên mặt của Phùng Văn Hi vô cùng rạng rỡ. Cô cũng không tin là Hứa Chu có thể trả lời câu hỏi này!

Quả nhiên, Hứa Chu bị bí.

"Bình thường khi hai người ở cùng nhau thì hay làm gì?"

Phùng Văn Hi: Tất cả xê ra, đã đến lúc cô đáp lại Thẩm tinh sinh rồi. Cô muốn dùng cách tò tính màu mè lúc này làm bước đệm cho buổi hẹn hò tới nay.

Hứa Chu: Ai mà ngờ người dẫn chương trình cũng không làm theo kịch bản chứ.

Người dẫn chương trình: Tội nghiệp Phùng Văn Hi, lúc nào chờ quản lý trả lời cũng phải giả vờ suy nghĩ sâu xa hoặc hỏi tường lại chuyện cũ. Cô ta chỉ mới nhìn thôi mà đã thấy mặt dùm. Cuối cùng thì cô ta cũng hiểu được tâm tình của Phùng Văn Hi lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Bên Nhau Bình Thản

Phùng Văn Hi ngẫm nghĩ một lúc rồi buồn rầu đáp: "Thật ra chúng tôi ở bên cạnh nhau bình thản êm đềm nhưng lại thiếu mất sự lãng mạn."

Nghệ cô nói thế, MC chương trình ăn ỉu: "Dù sao thì hai người đều bận rộn mà. Có đôi khi, cuộc sống nhẹ nhàng bình thản như thế cũng là một chuyện tốt. Mỗi ngày đều bình thản bên nhau nhưng hai người vẫn âu yếm đã chứng minh cả hai đều đặt đối phương vào trong lòng rồi. Và lại, không phải trải nghiệm nhiều chuyện lãng mạn thì mới là tình yêu."

Nói xong, MC còn tự bị cảm động luôn, nghe đi, có nó rất hay đó.

Hứa Chu khá hài lòng với câu trả lời này của Phùng Văn Hi. Dù câu trả lời có vẻ trung hoà nhưng sẽ không bị bối mồm.

Chỉ có điều là họ đã vui mừng quá sớm, đúng lúc này, Phùng Văn Hi nói tiếp: "Suýt thì quên, lát nữa chúng tôi sẽ hẹn hò đây, tôi về nhà còn có bữa tối dưới ánh nến nữa. Vì vậy, tôi muốn tỏ tình với anh ấy qua chương trình này, để tôi về anh ấy có thể xem trên TV. Tôi cảm thấy hơi ngại ngùng khi tỏ tình trước mặt anh ấy."

"..."

Đây chính là cuộc sống bình thân của cô sao? Cô muốn ngược cầu độc thân cũng được thôi nhưng cô phải ngược cầu độc thân theo kịch bản chứ?

Khán giả trong trường quay bàn tán xì xào, nữ thần của họ lại tỏ tình nữa rồi.

A Uyên: Tôi là một MC chuyên nghiệp nên dù tôi không có bạn trai hay bữa tối dưới ánh nến thì cũng sẽ giữ vững phong thái chuyên nghiệp. Vì vậy, cô hỏi: "Ý của cô là cô muốn tỏ tình ư?"

"Đúng vậy, khi tôi nói là tôi muốn chia tay với anh ấy để theo đuổi anh ấy, nhưng anh ấy cũng cho tôi cơ hội để làm vậy. Tôi vừa dứt lời thì anh ấy đã đồng ý cho tôi theo đuổi. Khó khăn lắm tôi mới có cơ hội để hẹn hò và tỏ tình, anh ấy đã làm rất nhiều việc vì tôi, bây giờ chính là lúc tôi đáp lại tấm chân tình của anh. Tôi muốn nói cho anh rằng tôi thích anh ấy, thích mỗi một khoảnh khắc khi ở bên anh, dù là bình thân hay lãng mạn thì chỉ cần có anh kề bên, tôi sẽ luôn cảm thấy vui vẻ và bình yên. Nếu có ai hỏi ước nguyện của tôi là gì thì tôi sẽ nói rằng: thứ nhất, hai chúng tôi sẽ bên nhau đến già, thứ hai là có thể tiến xa hơn trên con đường diễn xuất." Trong lúc cô nói, bầu không khí xung quanh cô cũng thay đổi, nụ cười cũng hiện lên trên khuôn mặt của cô.

Toàn bộ trường quay cũng bị cảm động lây.

A Uyên vội vã hỏi: "Vậy thì, cô có định nói mấy lời này với anh ấy vào lúc dừng bữa tối dưới ánh nến không?"

"Tôi sẽ để anh ấy xem TV. Mong mọi người sẽ gần cho tôi mấy hiệu ứng đặc biệt và điều chỉnh ánh sáng chỗ tôi dụ xuống sau khi biên tập lại khúc này nhé, có như vậy thì tôi mới ở trong trạng thái đẹp nhất được. Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên tôi tỏ tình nhưng đây là lần đầu tiên tôi nghiêm túc đến vậy." Nói xong, Phùng Văn Hi chợt nhớ tới chai nước kia, cô cầm chai nước lọc lên rồi đẩy chai nước trái cây có ga tới trước mặt MC.

"..."

Cô ta nhịn hết nỗi rồi!

Phùng Văn Hi nhìn mấy chữ quảng cáo trên bảng rồi nói theo: "Nước trái cây có ga hiệu Cool, mang lại cảm giác trong lành cho người uống. Nước này rất ngon, tôi thấy vị dâu ngon nhất."

Tổ tiết mục: Sao cô lại công khai quảng cáo cho nhãn hàng khác ngay trong chương trình của chúng tôi vậy? Cô đặt nhà đầu tư của chúng tôi ở đâu rồi?

Dù chủ đề giữa Phùng Văn Hi và Thẩm Từ Mặc đang rất hot và họ có thể đề là "Lần đầu Phùng Văn Hi nói về chuyện tình với Thẩm Từ Mặc" sau khi biên tập lại nhưng cũng không thể đặt câu hỏi tiếp được.

Vì sao ấy hả? Vì họ không chịu nổi chữ sao. Phùng Văn Hi lúc thì làm theo kịch bản, lúc thì không làm theo kịch bản, cô khiến họ cực kỳ hoảng hốt đó.

Phùng Văn Hi muốn nói thêm điều gì, nhưng nghe lời cảnh báo nguy hiểm của Hứa Chu thì ngậm miệng lại.

Hứa Chu: "Phùng Văn Hi, nếu em còn dám làm cái gì không theo kịch bản thì anh sẽ sắp xếp thêm công việc cho em đấy."

Nghe vậy, Phùng Văn Hi liền ngồi ngoan ngoãn.

Phần sau của chương trình rất thuận lợi, họ kết thúc công việc tầm 10 giờ tối.

Lúc Phùng Văn Hi ra ngoài thì phát hiện đài truyền hình còn náo nhiệt hơn ban nãy gấp bội phần. Không những vậy, cô còn nghe loáng thoáng tiếng của fan la hét ở bên ngoài.

Cô hỏi Miêu Tiểu Trăn ở phía sau mình: "Là mình tình nào tới sao?"

"Là nữ diễn viên quốc tế - Trịnh Lam, cô ấy tới đài truyền hình với vai trò khách quý á. À, phòng nghỉ của cô ấy ở cạnh bên chúng ta nhưng phòng của cô ấy là phòng đơn, không ai được vào hết."

Một người một phòng nghỉ trong đoàn làm phim thì dễ nhưng trong đài truyền hình thì không dễ chút nào.

Phùng Văn Hi gật gật đầu, cô biết Trịnh Lam. Nghe nói, cô nàng này xuất đạo đã nhiều năm nhưng vẫn không phát lên ở trong nước được. Sau này, cô ta gặp được một Bá Nhạc nên đã trở thành một nữ minh tinh tầm cỡ quốc tế. Ngoại trừ diễn xuất của cô ta cũng không tệ thì Phùng Văn Hi không biết gì về Trịnh Lam cả*.

*Bá Nhạc và Thiên lý mã: Bá Nhạc là người đã khai phá tài năng của Thiên lý mã. Ý của câu này là Trịnh Lam đã gặp được 1 người khai phá được tài năng của cô ta.

Khi đến phòng trang điểm, người của đài truyền hình chạy tới nói là fan của cô cãi vã với fan của Trịnh Lam, Trịnh Lam không muốn ra mặt nên họ muốn hỏi ý cô ra sao.

Bây giờ, sự chênh lệch giữa Phùng Văn Hi và Trịnh Lam giống như tân binh và cô bảy giờ đó, khó mà so sánh được.

"Sao lại cãi vã?" Phùng Văn Hi tin rằng fan của mình rất văn minh lịch sự. Bây giờ xảy ra chuyện thì suy nghĩ đầu tiên của cô chính là người khác chọc fan của mình. Nếu không thì sao mọi người lại cãi và chứ?MC chủ trì - A Uyên không biết tới đây từ lúc nào, đưa cho Phùng Văn Hi xem một video: "Hay là, cô dừng ra mặt? Để đài truyền hình giải quyết chuyện này đi."

A Uyên rất có thiện cảm với Phùng Văn Hi nên nhắc nhở cô một câu.

Phùng Văn Hi cười cười với cô nhưng không trả lời.

Trong video, fan của hai bên đang giành giật bản với nhau. Vì gần đây Phùng Văn Hi rất ít khi xuất hiện nên bây giờ fan của cô tới rất đông.

Fan của Phùng Văn Hi mặc đồng phục, vừa nhìn là đã có thể nhận ra ngay, một người trong nói đó: "Xin hỏi, các bạn có thể xích ra một chút không? Các bạn lấn qua chỗ của chúng mình rồi."

"Đúng vậy, một lát nữa idol nhà chúng mình sẽ ra rồi, chúng mình gấp xong sẽ đi. Idol của các bạn còn lâu mới ra, sau khi chúng mình đi thì các bạn có thể xích lên mà, sao phải chen lấn qua bên chỗ chúng mình chứ?"

"Thần tượng của các người ở trong nước thì muốn gấp lúc nào chả được, khó khăn lắm Lam Lam của chúng tôi mới về nước, các người nhường một tý cũng không được hả?"

"Nhưng chúng tôi đến trước mà."

"Đây cũng không phải chỗ các người mua, ai đến trước thì là của người đó thôi."

Fan của hai bên cãi nhau vì vấn đề này, cả hai bên vốn đang thuyết phục nhau bằng lý lẽ của phe mình thì có fan của Phùng Văn Hi chạy tới cấp báo là chương trình ghi hình của cô sắp kết thúc rồi. Vì vậy, fan liền nóng nảy. Đến cuối cùng, không biết là ai đẩy ai, hai bên liền cãi vã.

Miêu Tiểu Trăn kéo cánh tay của Phùng Văn Hi, khẽ gọi: "Chị Văn Hi."

Phùng Văn Hi vui vẻ vì Miêu Tiểu Trăn đã trở lại như xưa nhưng vẫn không lẫn át được sự tức giận của cô: "Đài truyền hình định giải quyết chuyện này như thế nào?"

Dù sao cũng đang ở trên địa bàn của người khác, phải hỏi ý của họ trước rồi mới quyết định.

Nhấn vấn hậu cần nói: "Trước tiên, cả hai dừng ra mặt, rồi sẽ nói là fan của hai người tranh chấp nhưng quan hệ của hai người vẫn rất tốt. Tốt nhất là một lát nữa cô cũng tham gia gameshow mà Trịnh Lam vào vai khách quý. Giải quyết mọi chuyện trong hoà bình thì sẽ không ảnh hưởng đến bên nào cả."

Cách này đúng là cách giải quyết tốt nhất.

Đôi mắt đó mọng của Phùng Văn Hi khẽ nhếch lên, không lộ vui buồn. Cô ưu nhã vươn tay với Miêu Tiểu Trăn: "Điện thoại!"

Miêu Tiểu Trăn: "...". Đáng lẽ khi này cô nên gọi Hứa Chu trước mới đúng.

Phùng Văn Hi cầm di động, vừa tìm số điện thoại vừa nói: "Số fan đến cũng không đông, nếu tôi không ra mặt thì fan cũng sẽ thông cảm cho tôi. Nếu họ không thông cảm cho tôi thì tôi cũng không bị mất bao nhiêu fan nhưng tôi không nỡ làm họ buồn."

Chỉ trong tích tắc, Hứa Chu đã bắt máy.

"Anh Chu, anh gọi cho phòng quan hệ công chúng trước đi!"

"..."

Hứa Chư: Anh biết ngay, biết ngay mà, sau này anh ta không có chuyện gì quan trọng hơn việc chăm sóc cho công việc của Phùng Văn Hi nữa.

Phùng Văn Hi nghe được tiếng xé bao lạt điều.

Rất tốt, xem ra tâm hồn của quản lý của cô vẫn rất cường đại.

Nếu đã có thể giải quyết chuyện này trong hoà bình thì cô cũng không kéo dài chi nữa. Vì vậy, Phùng Văn Hi định gặp Trịnh Lam trước rồi cả hai sẽ cùng đi ra ngoài, giảng hoà giữa hai bên là xong xuôi.

Nhân viên hậu cần và MC A Uyên không yên tâm về Phùng Văn Hi nên mới đi theo sau cô.

Phòng trang điểm họ mới ở ban nãy cách không xa phòng trang điểm của Trịnh Lam nên đi một chút là tới. Phùng Văn Hi đang định lễ phép gõ cửa thì nghe thấy vài câu khiến cô buông tay xuống.

Trịnh Lam lớn lối là hét: "Phùng Văn Hi? Minh tinh tuyến 18 nào thế?"

"Cô ta là bạn gái công khai của Thẩm Từ Mặc, nghe nói còn định kết hôn nữa." Người trả lời chắc là quản lý của cô ta.

Lời này vừa ra, căn phòng yên tĩnh lại nhưng Trịnh Lam vẫn còn mạnh miệng dù khí thế đã giảm: "Lớp nghệ sĩ bây giờ chả biết có gắng gì cả, chỉ toàn mơ làm phượng hoàng. Chẳng lẽ cô ta cho rằng Thẩm Từ Mặc sẽ kết hôn với cô ta thật sao? Nói không chừng, đến một ngày nào đó, anh ấy sẽ không cần cô ta nữa. Để xem đến lúc đó cô ta vênh vào như thế nào đây!"

"Được được, đừng nói vắn đề này nữa. Nếu sau này em gặp phải cô ta thì phải khách sáo một chút. Còn nữa, tạm thời em đừng nhúng tay vào chuyện fan ở bên ngoài."

Đứng ở ngoài cửa, Phùng Văn Hi rũ mắt xuống, không khí xung quanh cô như đóng băng. Cô lùi về sau vài bước, ra hiệu cho mọi người cũng lui về phía sau.

Miêu Tiểu Trân không hề do dự lui về phía sau, mấy người còn lại cũng ngơ ngác nhưng vẫn lui về phía sau. Hành động tiếp theo của Phùng Văn Hi đã khiến họ đực mặt.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Đánh Bay Tiểu Tam*

Editor: Hắc Thiên

Beta-er: Nhạc Dao

Phùng Văn Hi nhấc chân đá cửa, động tác vô cùng lưu loát!

Mọi người chỉ nghe một tiếng "lầm" thì cửa mở ra, cánh cửa lung lay rồi kêu "cót két" không ngừng.

Mấy người trong phòng bất động như pho tượng, thậm chí, còn có một trợ lý nhỏ vì bị giật mình nên run tay, vung vãi hết phấn xuống đất.

Váy đỏ của Phùng Văn Hi bay nhè nhẹ, đôi giày cao gót kêu "lộp cộp", cô dừng bước khi đi đến cửa rồi nở một nụ cười đầy khinh bỉ: "Không phải cứ đi nước ngoài quay phim thì sẽ được gọi là nữ diễn viên quốc tế đâu. Có lẽ có người không được hoan nghênh ở quốc nội nên mới đi nước ngoài thì sao?"

Đây thực sự là khiêu khích mà!

Quản lý của Trịnh Lam là người đầu tiên hồi hồn lại, sự tức giận trên mặt à hiện rõ mồn một: "Cô xin lỗi liên cho tôi! Mau lên! Còn không thì đừng mong bản thân sẽ sống được trong giới giải trí nữa!"

Vì Phùng Văn Hi đã đụng vào vết thương của Trịnh Lam nên người quản lý của à cực kỳ tức giận, nói chuyện cũng rất khó nghe.

Phùng Văn Hi tựa vào khung cửa, vì có sợ ồn nên lấy chân vịn cửa: "Các người muốn làm gì thì cứ làm đi, tôi đã nói quản lý của tôi liên lạc với phòng quan hệ công chúng rồi. Nhưng bây giờ các cô phải để tôi nói hết chứ."

Cuối cùng Trịnh Lam cũng phản ứng kịp, à lạnh lùng nhìn về phía Phùng Văn Hi, nhưng sự lạnh lùng à thật hay giả thì chỉ có à biết thôi: "Khi này cô ở ngoài cửa nghe lên ư?"

Phùng Văn Hi vuốt vuốt tóc: "Giọng của cô không tệ đâu, âm lượng cũng rất lớn và rõ, có tổ chất làm ca sĩ soprano đó*."

*Soprano: là một loại giọng nữ và có âm vực cao nhất trong tất cả các loại giọng. m vực của loại giọng này trải dài từ nốt C trung (C4) tới nốt A cao (A5) trong dàn hợp xướng, hoặc tới nốt "C soprano" (C6) hoặc cũng có thể cao hơn trong các buổi opera. (Nguồn: Wikipedia)

Khi này giọng của Trịnh Lam rất lớn, cả hành lang đều có thể nghe được à nói gì.

"Cô có hai sự lựa chọn, một là cô đi ra ngoài thay mặt fan của cô để xin lỗi fan của tôi, rồi xin lỗi tôi công khai. Hai là, cứ để chuyện này cứ âm ỉ như vậy, cô chọn đi!" Phùng Văn Hi nói xong rồi, nhưng có vẻ cô lại nghĩ thêm được chuyện gì nên nói tiếp: "Nhưng cô cần phải nhớ rằng, tôi thừa nhận danh tiếng của tôi không bằng cô nhưng mà xin lỗi nha, trong lòng cô chắc chắn đã có đáp án ai tổn thất hơn nếu làm lớn chuyện này."

"Lẽ nào, tất cả diễn viên mới nổi bây giờ đều không hiểu phép tắc như cô sao. Cô dựa vào việc mình có người chống lưng nên mới làm xằng làm bậy chứ gì? Cô còn chưa kết hôn với người ta đâu, đừng vội lên mặt!" Quản lý của Trịnh Lam rất tức giận.

"Câu này phải tặng cho các người mới đúng chứ. Còn chưa thành nữ minh tinh quốc tế nên cô đừng vội phách lối. Tuy các cô lừa được người xem trong nước nhưng chưa chắc cô đi ở trên đường đã có người nước ngoài nào đã nhận ra cô đâu." Nói xong, Phùng Văn Hi cầm lấy điện thoại gọi một cú điện thoại.

Thậm chí, cô còn bật loa lên.

Điện thoại vừa kết nối, cô không đợi anh mở miệng thì đã nói trước: "Thẩm tiên sinh à, có người nói anh sẽ không lấy em đó. Người ta còn nói em chưa gả cho anh nên khuyên em đừng quá kiêu ngạo."

Đầu dây bên kia im lặng một lát rồi đáp: "Chỉ cần em đồng ý gả cho anh thì lúc nào anh cũng sẵn sàng cưới em"

Tất cả mọi người cảm nín, còn mặt Trịnh Lam lúc đó lúc trắng.

MC chương trình A Uyên: Quá đã man!

Phùng Văn Hi nói qua loa với Thẩm Từ Mặc vài câu rồi cúp máy, cô nói: "Tôi có Thẩm tiên sinh của tôi, cô có địa vị của cô, tôi cảm thấy rất công bằng đó. Còn nữa, đừng so nỗ lực với tôi, không phải ai cũng nói ra sự nỗ lực của bản thân đâu!"

Trịnh Lam vốn dĩ vẫn có thể nói thêm vài lời nhưng tình thế bây giờ đã khác, lợi thế duy nhất của à cũng không còn nữa rồi.

Bọn họ vẫn có thể đối phó với Phùng Văn Hi bằng cách bôi đen danh tiếng của cô ta. Danh tiếng là thứ mà dù có Thẩm Từ Mặc thì kết quả cũng sẽ không thay đổi, nhưng Phùng Văn Hi vốn không hề quan tâm đến chuyện đó.

Phùng Văn Hi nhún vai một cái rồi nhìn thẳng vào Trịnh Lam: "Cô mau chọn đi!"

Không biết quản lý đài truyền tới đây khi nào nhưng khi họ thấy phiên bản chị đại Phùng Văn Hi thì những lời chuẩn bị nói đã bị gió thổi bay đi mất.

Phùng Văn Hi tỏ thái độ trước: "Tôi chỉ là một công dân yêu hoà bình thôi, nhưng không có nghĩa là tôi không tức giận, các người cũng không cần phải nói gì cả. Nếu cô ta thật sự muốn làm lớn chuyện thì tôi đảm bảo chuyện này không đáng gì đến đài truyền hình của các người cả. Thật ra chuyện rất đơn giản, lần cô ta đối đoạt địa bàn của lần tôi, tôi đang định thương lượng với cô ta thì lại nghe thấy cô ta nói rằng Thẩm tiên sinh nhà tôi sẽ không chịu cưới tôi, tôi nghĩ nên thông nào cho cô ta nên đã văng cửa. Chuyện chỉ có vậy thôi."

"..."

Muốn nói chuyện thì cứ nói thôi, cần gì phải đập cửa chứ? Hình tượng tiên nữ hạ phàm bay đâu hết rồi, sao cô lại trở nên tàn bạo như vậy! Còn nữa, công dân yêu hoà bình là cái quý gì?

Quản lý của Trịnh Lam giận điên người, quát tháo: "Cô dám thay trắng đổi đen!"

"Ừ, có định thay trắng đổi đen à? Nhưng tôi không sợ, tôi có cả nhân chứng và vật chứng thì không sợ cô thay trắng đổi đen đâu."

Quản lý của Trịnh Lam còn muốn nói thêm nhưng Trịnh Lam đã ngăn à lại: "Chúng tôi chọn điều một!"

"Em..."

Không đợi à quán lí nói hai chữ "điền rỏ" thì Trịnh Lam đã trấn an à bằng ánh mắt, hai người không nói thêm điều gì nữa.

Nếu mà bọn họ đã quyết định thì tất nhiên Phùng Văn Hi không cần phải ở lại đây nữa.

Đến khi Phùng Văn Hi đi ra từ căn phòng đó, ánh mắt mọi người nhìn cô đã thay đổi, nhất là MC A Uyên. Có ấy cần thận nhớ lại khi nãy phóng vấn Phùng Văn Hi có nói sai gì không, cô không muốn bị Phùng Văn Hi đối xử như Trịnh Lam đâu.

Ngay cả Trịnh Lam mà còn không phải đối thủ của Phùng Văn Hi thì cô ấy đã bỏ bèn gì, nếu đắc tội Phùng Văn Hi thì sẽ bị cô ném lên tận trời luôn quá.

A Uyên suy nghĩ rất lâu mới nói được một câu: "Thật ra, nước uống khi nãy rất ngon."

"..."

Khi cô đến cửa sau, fan của cô và fan của Trịnh Lan vẫn còn cãi nhau, họ đang tranh cãi đến địa vị của thần tượng luôn rồi.

"Chỉ là một hình tượng hàng ba trong nước thôi, lúc nào gặp mà chà được. Cô ta bị đám fan cuồng các người tăng bốc quá rồi, người không biết còn tưởng cô ta là hình tượng nhất đấy."

"Các người quan tâm đến địa vị của idol nhà chúng tôi làm gì, nữ thần nhà chúng tôi có nhan sắc mỹ miều, diễn xuất tuyệt vời, chi bấy nhiêu đó thôi cũng đủ để chúng tôi thích cô ấy rồi!"

"Không biết khi cô ta gặp được Trịnh Lam của chúng tôi thì sẽ tỏ thái độ thế nào nhì, nói không chừng còn phải gọi chị cơ, các người cứ tiếp tục làm vậy thì có lẽ lát nữa cô ta sẽ ra bắt các người nói xin lỗi cho xem."

"Câu đó phải dành cho các người thì cơ, idol nhà chúng tôi sẽ chẳng bao giờ làm vậy đâu."

"Phim Trịnh Lam nhà chúng tôi đóng toàn là bom tấn quốc tế!"

"Idol nhà chúng tôi xinh đẹp hơn cô ta gấp ngàn lần!"

"Nhìn tổ chất của fan của Phùng Văn Hi là đã biết cô ta là người ra sao rồi!"

"Chỉ cần nhìn các người là chúng tôi đã biết Trịnh Lam là hạng người gì rồi, nói cô ta đừng làm mất mặt đất nước ở bên nước ngoài nữa, mau cuốn gói về nước đi!"

Phùng Văn Hi đi đến cửa, vẫy vẫy tay với fan của mình rồi mới cực kỳ ôn hoà nói: "Chờ Trịnh Lam ra xin lỗi xong thì tôi sẽ dẫn mọi người đi ăn trưa ở gần đây nhé? Nhưng tôi không thể chơi với các bạn lâu quá được, buổi chiều tôi còn bận công việc nữa."

Tất cả mọi người đều không tin, fan của Trịnh Lam còn chỉ tay vào mặt Phùng Văn Hi rồi mắng: "Cô chưa tỉnh ngủ hả? Còn bày đặt nói Trịnh Lam sẽ ra xin lỗi nữa mới ghê chứ, đúng là nằm mơ giữa ban ngày mà."

Rất hiển nhiên, họ không tin lời của Phùng Văn Hi!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Khi Nào Thì Em Sẽ Về Nhà Ăn Cơm Với Anh Đây?*

Phùng Văn Hi cũng đã nghĩ tới việc Trịnh Lam sẽ trả thù cô nhưng cô không thể vì sợ cô ta trả thù mà nhường nhịn cô ta được. Nếu không thì người ta sẽ nghĩ cô là quỉ hồng mềm đó*.

*Quỉ hồng mềm Ý bảo là nữ chính dễ bị bắt nạt.

"Cô ta không dễ dây vào, anh Chu của chúng ta cũng thế."

"..."

Hứa Chu rất đau lòng khi Phùng Văn Hi bị người ta bắt nạt. Nói cho cùng, cũng vì cô chưa đủ nổi tiếng trong giới nên phải tự mình giải quyết chuyện này thôi. Nếu như Phùng Văn Hi nổi tiếng hơn thì Trịnh Lam sẽ không dám kiêu căng như này.

Hứa Chu: "Lấy tính chế động đi, bên mình tạm thời không nói gì cả, xem cô ta định ra chiều gì."

Sau khi ăn trưa với fan thì ai về nhà nấy, Phùng Văn Hi tới tìm Thẩm Từ Mặc.

Vừa đến trước cửa phòng làm việc của Thẩm Từ Mặc, Ôn Tuấn liền thở dài với cô, vẫy tay ra hiệu cô đừng vào rồi cả hai đi tới một góc.

"Ông nội của ông chủ đến!"

Phùng Văn Hi: Σ (° △ ° |||) ...

Hôm nay, Phùng Văn Hi đã được lên trang nhất của mọi tờ báo vì đã gây náo loạn không nhỏ. Đầu tiên là công khai tò tình rồi ép Trịnh Lam phải xin lỗi fan của cô.

Cô tỉnh táo trong lúc phỏng vấn, dù chương trình này chưa được chiếu nhưng họ đã cắt một đoạn tò tình của cô rồi tung lên mạng để PR cho chương trình kỳ này rồi. Đúng là cực kỳ hot mà.

"Ý anh là ông chủ của anh đã xem video tôi tò tình với anh ấy rồi ư!"

Ôn Tuấn: Đây là trọng điểm lúc này sao!

"Vậy anh biết mục đích ông nội của ông chủ các anh đến đây không?"

"Không biết. Ông chủ đã dặn tôi là nếu cô đến thì phải nói trước cho cô rồi cô hãy đi vào. Chỉ là, tôi cảm thấy quan hệ giữa chúng ta cũng khá tốt nên tôi muốn cô chuẩn bị tâm lý trước."

Phùng Văn Hi vò đầu bứt tóc: "Anh nghĩ bây giờ anh nói cho tôi thì tôi sẽ chuẩn bị tâm lý được ư?"

Cô chỉ muốn hẹn hò một lần với anh thôi, sao bây giờ lại thành ra mắt ông nội của Thẩm Từ Mặc rồi??? Cô còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần nữa mà, và lại, cô cũng không thể đến tay không như này được.

"Trợ lý Ôn."

"Cô nói đi..."

"Anh gặp ông của Thẩm Từ Mặc thay tôi đi, sẵn tiện nói với Thẩm tiên sinh là tôi ở nhà chờ anh ấy."

"..."

Kết quả là Phùng Văn Hi bị Ôn Tuấn lôi đến trước cửa phòng làm việc của Thẩm Từ Mặc. Anh ta còn cực kỳ tri kỷ mà gõ cửa thay cô, khi nghe tiếng "mời vào" thì đẩy cô vào luôn.

"Ông chủ, cô Phùng đến."

Ông nội của Thẩm Từ Mặc đã hơn sáu mươi nhưng vẫn còn rất minh mẫn, ông luôn cười tùm tùm giống như phật Di Lặc: "Chắc hẳn con là Văn Hi, ông đã thấy con trên TV đó. Chu choa, người thật còn đẹp hơn trên TV nữa."

Phùng Văn Hi căng thẳng đến độ đổ mồ hôi trong lòng bàn tay, cô còn căng thẳng hơn lần đầu tiên thử vai nữa: "Chào ông nội, con là Phùng Văn Hi."

Phùng Văn Hi: QAQ, cô vừa mới nói gì vậy?

"Không phải, ý con không phải là ông nội nghĩa kia đâu."

Sau khi giải thích xong, Phùng Văn Hi rất muốn kêu cắt rồi làm lại. Nhưng đây là hiện thực nên cô chỉ có thể cầu cứu Thẩm Từ Mặc bằng ánh mắt tội nghiệp của mình.

Có lẽ là vì cô ông nội của mình ở đây nên nhìn Thẩm Từ Mặc có vẻ đứng đắn hơn bình thường, anh đứng lên, đi đến cạnh Phùng Văn Hi rồi khoác vai cô, dẫn cô đứng đối diện với ông nội: "Cô ấy rất dễ đến thùng."

Ông Thẩm cũng rất rộng lượng, cười ha ha vài tiếng: "Không sao, không sao, trước sau gì cũng phải gọi thôi mà."

Phùng Vân Hi chợt nhớ ra ban nãy cô gọi điện thoại cho anh, anh trầm mặc một lát rồi mới trả lời. Lúc đấy cô còn tưởng anh đang cân nhắc trước khi trả lời nhưng cô lẽ mọi chuyện không như cô nghĩ. Vì vậy, cô nhìn về phía Thẩm Từ Mặc.

Như có thần giao cách cảm với nhau, Thẩm Từ Mặc giống như biết suy nghĩ của cô, anh gật gù đầu với cô.

Phùng Vân Hi liền cảm thấy cả người như gai đâm, lúc anh nói lời đấy, ông nội của anh cũng ở cạnh...

Không lâu sau, ông Thẩm cũng chuẩn bị ra về. Trước khi về ông còn nói với Thẩm Từ Mặc: "Cô bé này cũng không tệ, con sắp xếp thời gian để dẫn người về nhà cùng nhau ăn cơm đi."

Chờ đến lúc trong văn phòng chỉ còn lại Phùng Vân Hi và Thẩm Từ Mặc thì cô liền ngồi xuống ghế sofa rồi lấy cái gối che mặt mình lại: "Em chắc chắn là hình tượng của em đã sụp đổ trước mặt ông nội của anh rồi!"

Thẩm Từ Mặc đi đến trước mặt cô, ngồi xuống cạnh cô rồi cúi ngang cô, vuốt vuốt tóc cô: "Khi nào thì em về nhà ăn cơm với anh?"

Phùng Vân Hi tiện tay nhặt thêm một cái gối che hết khuôn mặt rồi ấp úng hỏi: "Sao anh phải dẫn em về nhà anh ăn cơm chứ?" Nói xong, cô chỉ chừa một đôi mắt chớp chớp nhìn anh.

Thẩm Từ Mặc cúi đầu cười cười rồi bế Phùng Vân Hi lên, giọng nói khàn khàn tràn đầy mê hoặc: "Cưới em đó..."

Buổi hẹn hò chiều nay của họ cũng bị đổ bể. Vì sao ư? Vì cả hai ở trong phòng làm việc suốt nửa ngày.

Buổi tối khi về nhà, Phùng Vân Hi mới nhớ ra là còn có một bữa tối dưới ánh nến đang đợi họ.

Nếu quán gia Chu đã đồng ý giúp đỡ thì ông sẽ cực kỳ nghiêm túc thực hiện, ông cũng không tiết lộ việc này cho Thẩm Từ Mặc. Vì vậy, cả hai đều sưng người khi bước vào nhà.

Thảm đỏ trải dài từ cổng chính đến tận cửa biệt thự, xung quanh còn rải hoa hồng. Khi Phùng Vân Hi và Thẩm Từ Mặc vừa đặt chân lên thảm đỏ thì âm nhạc vang lên rồi đèn pháo hoa nở rộ trên bầu trời.

Phùng Vân Hi: Cháu chỉ muốn một bữa tối dưới ánh nến, chứ không phải cháu định kết hôn đâu.

Sau đó, bởi vì quán gia Chu đã tạo ra một bầu không khí cực kỳ tuyệt vời nên ngày hôm sau Phùng Vân Hi dậy trễ.

Cô sửa sang lại bản thân, không ăn sáng rồi đi thẳng đến phòng làm việc luôn. Hôm nay, cô phải đến xem buổi họp báo trực tiếp của Trịnh Lam. Xem xong thì phải đi đến Glory để chấm dứt hợp đồng với họ.

Hứa Chu đã thương lượng xong với Glory, họ nói chỉ cần anh ta đưa tiền vi phạm hợp đồng là hai bên có thể chấm dứt hợp đồng với nhau rồi.

Cứ theo cái đà này thì họ có thể khai trương công ty trước khi Phùng Vân Hi đến đoàn làm phim rồi.

Đúng vậy, là công ty. Bởi vì đã sớm chấm dứt hợp đồng nên họ có thể mở công ty.

"Nãy giờ em nghĩ nát óc mà vẫn không nghĩ ra được Trịnh Lam sẽ trả thù chúng ta bằng cách nào, em nghĩ khả năng cao nhất là cô ta sẽ nói rằng cô ta sẽ thay mặt fan để xin lỗi fan của em." Nói xong, Phùng Vân Hi lại chêm thêm một câu: "Biết vậy thì em đã hỏi Thẩm tiên sinh nhà em rồi. Anh ấy thông minh như vậy, tất nhiên sẽ đoán được thôi."

Hứa Chu ngạc nhiên hỏi: "Hả?"

Sao anh chỉ mới không gặp em một ngày mà Thẩm Từ Mặc đã biến thành Thẩm tiên sinh nhà em rồi?

Nói đến đây, Phùng Vân Hi liền mắc cỡ: "Không phải hôm qua anh ấy nói muốn cưới em sao? Vậy là nhà em rồi. Dù em còn chưa đồng ý nhưng đó cũng là chuyện sẽ xảy ra thôi. Chỉ cần em đồng ý gả thì anh ấy sẽ cưới em ngay."

Không đợi Hứa Chu kinh hãi thì Phùng Vân Hi đã tiếp tục nói: "Ngày hôm qua em gặp ông nội của anh ấy, ông còn bảo anh ấy dẫn em về nhà ăn cơm đó."

"Anh Chu, anh đừng đau buồn. Dù em có thể sẽ kết hôn nhưng em sẽ không bỏ anh đâu, chúng ta đã nói là sẽ cùng nhau làm bá chủ của giới giải trí mà."

Hứa Chu mỉm cười: "Anh chỉ lo lắng cho Thẩm Từ Mặc thôi."

"..."

Thuyền tình bạn nói lật là lật mà!

Chuyện Trịnh Lam muốn mở cuộc họp báo cũng không phải là việc nhỏ, chỉ có những đài truyền hình nổi tiếng trong nước mới được mời. Mặc dù như thế, bên ngoài cũng có rất nhiều phóng viên chen chúc, chỉ cần chụp được vài tấm đã là may mắn lắm rồi.

Toàn bộ quá trình trong buổi họp báo của à được quay trực tiếp lên mạng, à còn chưa kịp xuất hiện mà đã bắt đầu quay livestream rồi.

Hứa Chu tỏ vẻ hiểu rõ tất cả mọi chuyện: "Vừa nhìn là biết cô ta định làm giống như Sớ Hàm rồi."

À ta sợ giới truyền thông kiêng dè Thẩm Từ Mặc không dám tung tin của ngày hôm nay ra nên à liền phát sóng trực tiếp toàn bộ buổi họp báo lên mạng.

Nhắc đến Sớ Hàm, Phùng Vân Hi liền nhớ tới Tô Duệ, bèn hỏi: "Chuyện của Tô Duệ ra sao rồi?"

"Chỗ Trịnh Lam làm tăng độ hot cho em rồi chúng ta sẽ bắt đầu. Anh cũng đã bàn trước với bên Sớ Hàm, đến lúc thì sẽ giải thích cận kề chỉ tiết cho cô ta. Đến lúc đó, tin chắc rằng Tô Duệ sẽ rất khó xoay người trong giới giải trí." Nói xong chuyện này, Hứa Chu giống như nhớ ra điều gì nên nói tiếp: "Chỗ giải quyết xong mấy chuyện lộn xộn này thì em đi thư xía với anh."

Trịnh Lam xuất hiện ở buổi họp báo vào lúc mười giờ.

"Tôi biết mọi người có rất nhiều câu hỏi nhưng mong mọi người hãy nghe tôi nói xong rồi hãy đặt câu hỏi. Tôi sẽ không trả lời tất cả câu hỏi nên mọi người đừng hỏi những câu không liên quan nhé." Khi sắc của Trịnh Lam thoạt nhìn rất tốt, tinh thần cũng không tệ, thực giống như không hề bị ảnh hưởng từ chuyện của ngày hôm qua vậy.

Có lẽ là vì địa vị của à không thấp nên không có phóng viên ngồi ở dưới khán đài đặt câu hỏi cả, lặng lẽ chờ à nói hết.

"Tôi rất tức giận về chuyện hôm qua nhưng sự tu dưỡng bao năm đã nói cho tôi hay, tôi phải nhận lỗi thay fan của tôi, dù sao thì tôi cũng là nguyên nhân khiến họ tranh chấp. Về chuyện này, tôi không muốn giải thích thêm nữa vì tôi cũng đã nhận lỗi. Nguyên nhân và chủ đề chính tôi mở cuộc họp báo ngày hôm nay là vì tôi muốn xin lỗi Phùng Vân Hi."

Những lời này của Trịnh Lam rõ ràng có ý đẩy Phùng Vân Hi đến đâu sóng ngọn gió mà.

"Tại sao cô phải xin lỗi Phùng Vân Hi, lẽ nào là vì chuyện ngày hôm qua sao?"

Có phóng viên không nhận được mà đặt câu hỏi.

Trịnh Lam cũng không để tâm đến anh ta mà tiếp tục nói: "Phùng Vân Hi, đầu chuyện hôm qua là ai đúng ai sai đi chẳng nữa, hôm nay tôi chân thành xin lỗi cô. Tôi cũng rất mong đợi được gặp cô ở liên hoan phim Hoà Thịnh!"

Tất cả mọi người đều ồ lên một tiếng, liên hoan phim Hoà Thịnh là lễ trao giải lớn nhất của nước ngoài. Bất kỳ ai được nhận giải của liên hoan phim Hoà Thịnh thì cũng tương đương với việc được công nhận ở mức quốc tế.

Sao Phùng Vân Hi có thể đến liên hoan phim Hoà Thịnh vào năm sau được chứ? Mặc dù có đang cực kỳ nổi nhưng cô chỉ mới debut thôi mà, đây chính là chuyện không tưởng đấy.

Sao Trịnh Lam lại không biết chuyện này chứ? Vì sao cô ấy lại nói những lời này thế?

Mắt thấy tình huống nằm trong dự kiến của bản thân, Trịnh Lam cười cười: "Được rồi, mọi người có thể bắt đầu đặt câu hỏi."

Không ngoài dự liệu của Trịnh Lam, câu hỏi đầu tiên là: "Vì sao cô lại nói rất mong chờ được gặp Phùng Vân Hi ở liên hoan phim Hoà Thịnh sang năm?"

Trịnh Lam cúi đầu, che đi sự sắc bén trong ánh mắt. Chỉ trong một tích tắc, cô ta ngừng đầu lên, trên mặt vẫn là nụ cười công thức hoá: "Bởi vì Phùng Vân Hi nói năm sau cô ấy sẽ xuất hiện ở liên hoan phim Hoà Thịnh."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Có Linh Vật Thì Không Cần Tuyên Truyền*

Trong phòng làm việc yên tĩnh, không khí như đóng băng.

Liên hoan phim Hòa Thịnh là một trong những liên hoan phim lớn nhất trên thế giới, có thể đi thăm dò của họ đều là những diễn viên xuất chúng của mỗi quốc gia, được đề cử hay giành được giải thưởng lại càng khó hơn. Cho dù bây giờ Trịnh Lam khá nổi tiếng, nhưng à cũng chỉ được đề cử vai nữ phụ xuất sắc một lần thôi.

Lúc này Phùng Văn Hi còn có thể duy trì trạng thái tỉnh táo đã là rất tốt rồi, cô hơi há miệng, sau đó nói: "Em chưa bao giờ nói những điều này!"

Tất nhiên Hứa Chu tin Phùng Văn Hi, anh ta ngăn tinh vân tĩnh cũng không tỉnh ra được Trịnh Lam lại chơi chiêu độc ác như vậy, chuyện này dù có làm sáng tỏ cũng không phải cách hay.

Chấn động một thời gian cũng không sao, dù sao giới giải trí cũng có rất nhiều tin tức, qua một thời gian là mọi người sẽ lãng quên nó thôi. Chỉ là, phản ứng dây chuyền của việc này cũng không nhỏ.

Liên hoan phim Hòa Thịnh không phải là liên hoan phim bình thường, mà là một buổi lễ long trọng, phòng chừng về sau mỗi lần khai mạc thì Phùng Văn Hi sẽ bị đem lên tin tức giải trí mất. Sau này khi Phùng Văn Hi nổi tiếng, người khác chẳng phải sẽ lời chuyện này ra để nói hay sao.

Biện pháp duy nhất để giải quyết chuyện này chính là làm Phùng Văn Hi sang năm có thể tham gia liên hoan phim Hòa Thịnh, nhưng khả năng này quá thấp.

Bây giờ Hứa Chu cảm thấy rất đau đầu, bởi vì biện pháp giải quyết chuyện này chỉ có một. Lúc này anh ta có làm gì thì cũng làm cũng chỉ có thể giảm sức ảnh hưởng của việc này xuống một chút mà thôi. Hơn nữa, nếu họ đứng ra giải thích thì chính là công khai khiêu chiến với Trịnh Lam đó.

Không thể không nói, một chiều này của Trịnh Lam đúng là tàn nhẫn mà.

Hứa Chu nói: "Cò lẽ còn có biện pháp khác!"

Phùng Văn Hi ngẩng đầu lên: "Anh Chu, anh có tin tưởng vào kỳ tích không?"

Hứa Chu: "... Em đừng lừa dối anh, anh không nghe, anh không nghe, em nói cái gì anh cũng sẽ không nghe."

Lễ liên hoan phim Hòa Thịnh tổ chức long trọng cũng vì cần thu hút nhà đầu tư, hơn nữa những nhà đầu tư này rất cao cấp, đều là những nhãn hiệu đẳng cấp quốc tế. Nếu như được làm người phát ngôn cho nhãn hiệu nào đó, sau đó để nhãn hiệu đề cử đi thăm dò thì cũng được rồi.

Đối với việc này, ngoại trừ người trong cuộc phản ứng mạnh mẽ nhất thì còn có một người phản ứng mạnh không kém, đó chính là Lâm Chính Hào. Bởi vì anh ta mong đợi Cửu Thiên Kiếm được đề cử tại liên hoan phim Hòa Thịnh.

Nữ chính trong bộ phim của anh ta lại gặp phải chuyện như vậy.

Dù sao hiện tại anh ta rất tin vào lời đồn trong giới giải trí gần đây, có Phùng Văn Hi thì không cần phải tuyên truyền.

Phùng Văn Hi và liên hoan phim Hòa Thịnh

Phùng Văn Hi v: Bởi vì tôi không nói nên không nghĩ sẽ giải thích.

Hãy coi tôi là một túi măng: Em tin chị, tin chị, tin chị!

Tôi là fan cuồng của Trịnh Lam: Nói thì phải nhận, cô dám nói mà không dám nhận sao, có bản lĩnh thì cứ tiếp tục tiến lên, sau đó đi gặp Trịnh Lam nhà chúng tôi tại liên hoan Hòa Thịnh đi!Hãy coi tôi là một quả dưa hấu: Thăm lâu trên, tôi nói Trịnh Lam nhà thăm vừa tuyên bố rút khỏi giới giải trí thì thăm có tin không. Nói chuyện phải có lý một chút chứ, cô ta nói cái gì thì chính là cái đó hay sao.

Bên phía Phùng Văn Hi thì già võ hồ đồ, ngoại trừ bài đăng của Phùng Văn Hi trên Weibo ra, họ không đáp lại ở đâu cả. Có phóng viên thật vất vả mới gọi được cho Hứa Chu, kết quả Hứa Chu lười biếng nói một câu, việc này ày à, không phải nghệ sĩ nhà tôi đã đăng bài giải thích trên Weibo rồi ư?

Phóng viên gọi điện tới: "... "Mấy người sắp mở công ty, chẳng lẽ không có phòng quan hệ công chúng sao?

Thật ra lúc Hứa Chu nói lời này thì trong lòng cũng không vui tí nào. Dựa theo kịch bản, bọn họ phải tìm phòng quan hệ công chúng để đánh một trận đại chiến của thế kỷ trong giới giải trí với Trịnh Lam. Trận đại chiến này có khi còn được ghi vào sử sách của giới giải trí đấy, tiêu đề anh ta cũng đã nghĩ xong rồi "Đại chiến ba trăm hiệp giữa tiêu hoa đán ăn khách và nữ minh tinh quốc tế."

Kết quả, Phùng Văn Hi lại nói một câu: "Chờ đến liên hoan phim sang năm rồi nói."

Hứa Chu: "...."

Hiện tại Phùng Văn Hi có một con đường - Cửu Thiên Kiếm!

Phùng Văn Hi không xuất hiện vào buổi chiều chấm dứt hợp đồng, bởi vì phóng viên quá nhiều. Nếu bây giờ cô đi ra ngoài thì đừng nói tới chấm dứt hợp đồng, có thể thoát ra khỏi vòng vây của phóng viên đã là vấn đề lớn rồi.

Khi bên ngoài còn đang sôi sục vì chuyện của cô và Trịnh Lam thì cô chính thức tuyên bố chấm dứt hợp đồng với Glory, hơn nữa công ty giải trí Văn Mặc đứng tên cô sẽ chính thức khai trương vào tuần sau.

Bởi vì muốn có một khởi đầu tốt đẹp nên họ sẽ phát hành single "Con vịt nhỏ" vào đúng hôm khai trương công ty. Có điều, việc này cũng không liên quan gì tới Phùng Văn Hi, vì khi đó cô đã gia nhập đoàn làm phim rồi, những chuyện này chỉ có thể để Hứa Chu xử lý.

Sau khi chấm dứt hợp đồng, anh ta tìm một người bạn cũ, trùng hợp là người này đang quay một bộ phim cổ trang. Vì những cảnh đánh nhau trong phim khá nhiều nên cần treo wia.

"Cậu cũng biết đấy, sắp tới gà nhà mình sẽ gia nhập đoàn làm phim, nhưng mỗi lần treo wia thì sắc mặt em ấy rất khó coi, mình muốn nhờ cậu luyện tập cho em ấy một chút." Dù là người có mối quan hệ rất thân thiết thì Hứa Chu cũng không dám nói ra việc Phùng Văn Hi có thể sẽ vì sự độ cao mà không thể treo wia.

Người bạn cũ của Hứa Chu lập tức gật đầu: "Chuyện nhỏ, không phải chỉ là luyện treo wia thôi sao, để mình dọn trường quay cho em ấy luyện tập. Mà này, cậu có thể để linh vật nhà cậu đóng vai phụ khách mời trong phim của mình không?"

Hứa Chu: "Gi cơ????!!"

"Là linh vật đó, bây giờ gà nhà cậu được mọi người trong giới giải trí đặt biệt danh là linh vật ấy, nói là chi cần đưa em ấy tới đoàn làm phim nào là bộ phim ấy sẽ hot ngay. Nếu em ấy đóng vai chính thì bộ phim không cần tuyên truyền gì hết, một mình em ấy bằng ba đoàn đội tuyên truyền rồi!" Khi người bạn cũ kia nói tới chỗ này thì còn hưng phấn hơn cả Hứa Chu: "Bộ phim truyền hình này mình quay xong rồi, sắp chỉ đạo một bộ phim điện ảnh nữa, cậu có thể cho mình mượn linh vật nhà cậu vài ngày không?"

Linh vật là cái quý gì thế?

Sau đó còn có chuyện làm người ta kinh ngạc hơn cả việc này nữa, mỗi khi Hứa Chu ngẫu nhiên gặp đạo diễn nào trong studio thì vị đó sẽ đối đãi với anh ta vô cùng nhiệt tình, sau khi nhiệt tình xong bọn họ sẽ nói thêm một câu, Phùng Văn Hi không đi cùng cậu đến đây sao?

Hứa Chu: "..."

Anh ta không hiểu suy nghĩ của mấy vị đạo diễn lắm, hiện tại Phùng Văn Hi là cú khai nóng trong giới giải trí, vậy mà bọn họ còn muốn mời mọc Phùng Văn Hi đóng vai khách mời.

Đến tới tin tức về Phùng Văn Hi cũng không còn nhiều, vì cả hai bên đều không có ý muốn giải thích thêm. Giới truyền thông chỉ có thể tự mình xào xáo nội dung, nhưng bọn họ làm sao cũng không thể viết hoa mỹ được, bọn họ nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ được chút chuyện mà thôi vì hai người kia không hề gây chiến với nhau. Nếu hai người tranh cãi với nhau thì họ còn có thêm chút đề tài để viết.

Đúng lúc này, bên phía Thẩm Tử Mặc lại có động thái đáp trả!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 55: Em Nguyện Ý Từ Bỏ Ước Mơ Vì Anh Nhưng Anh Không Nỡ*

Editor: Nhạc Dao

Beta-er: Y Phi

Toàn bộ giới showbiz đều bị chấn động!

Thẩm Từ Mặc thu mua một nhãn hiệu thời trang nước ngoài, không những vậy, anh còn đề tên Phùng Văn Hi là chủ sở hữu.

Nhãn hiệu thời trang bị anh mua là Yun, năm nay nhãn hiệu này có tài trợ cho liên hoan phim Hoà Thịnh đó.

Chưa đến một ngày mà Thẩm Từ Mặc đã thu mua Yun, vừa nhìn là biết anh thuộc tuýp người thích dùng tiền để xử lý mọi chuyện.

Bây giờ, nhà tài trợ của liên hoan phim Hoà Thịnh đã là tài sản dưới tên Phùng Văn Hi, nếu như cô muốn bước lên thảm đỏ không phải là dễ như trò bàn tay ư?

Thẩm Từ Mặc thu mua Yun

Hãy xem tôi là một hộp sữa chua: Tôi còn đang suy nghĩ vì sao bên Văn Hi nhà chúng tôi đã xảy ra chuyện lớn như vậy mà Thẩm Từ Mặc là bạn trai của chị ấy vẫn chưa phản ứng gì hết, thì ra anh ấy đang bận làm chuyện ngẫu như này!

Hãy giả vờ tôi không giả vờ được: Có bạn trai như thế này đúng là nở mày nở mặt mà.

Chuồn mít: Chắc Trịnh Lam đã khóc ngất trong nhà vệ sinh rồi.

Lúc tin tức này được truyền ra, Phùng Văn Hi vẫn không hay biết gì. Bởi vì cô đang bận ăn cơm tối với Thẩm Từ Mặc.

Hai người còn cực kỳ lạnh nhạt thảo luận chuyện hôm nay đấy.

"Ý của anh Chu là muốn dính chính nhưng em cảm thấy không cần thiết. Nếu dính chính thì Trịnh Lam sẽ phản bác, cứ như vậy thì chuyện này sẽ không chấm dứt được." Phùng Văn Hi đắc chí nói xong còn trông ngóng Thẩm Từ Mặc khen mình.

Thẩm Từ Mặc gấp một đĩa rau xanh cho Phùng Văn Hi rồi nói: "Ừ, đúng là không cần phải dính chính."

Phùng Văn Hi ù rừ, cô gục đầu xuống: "Có thể không ăn không?"

Thẩm Từ Mặc hơi nường mày rồi gấp thêm một đĩa rau xanh cho cô: "Buổi tối phải ăn thanh đạm"

"..."

Vì phòng ngừa anh lại gấp thêm rau xanh cho mình, Phùng Văn Hi cầm đĩa lên rồi bắt đầu ăn cơm.

Gần đây, cách thức ở chung giữa hai người họ đột nhiên thay đổi. Mấy ngày trước cả hai còn nồng nhiệt và vồn vã như thuở mới yêu thì bây giờ lại biến thành đôi vợ chồng già.

"Thẩm tiên sinh, em muốn thương lượng chuyện này với anh."

"Ừ."

Phùng Văn Hi cầm chén và đĩa rồi ngồi xuống bên cạnh Thẩm Từ Mặc: "Thật ra, em cảm thấy chúng ta không thể tiếp tục như này nữa. Bây giờ đã là như vậy thì sau này chúng ta già rồi sẽ ra sao đây? Em cảm thấy chúng ta nên tách ra một khoảng thời gian, dù sao thì tiểu biệt thắng tân hôn mà*?"

*Tiểu biệt thắng tân hôn: Xa nhau một chút thôi mà còn ngọt ngào hơn mới cưới. Ý báo là xa nhau thì tình cảm của cả hai sẽ được hâm nóng lại.

Cô sắp vào đoàn làm phim, và lại, thời gian ở lại trong đoàn làm phim cũng khá dài nhưng cô không biết nên giải thích sao với anh. Trước kia còn đỡ, bây giờ lại cảm thấy không yên lòng. Nếu cô ra ngoài lâu như vậy thì hẳn là anh sẽ có ý kiến nhỉ?

Đôi mắt mông của Thẩm Từ Mặc mím chặt lại thành một đường thẳng. Qua một lúc lâu, anh mới đặt đôi đĩa xuống rồi nhìn chăm chú vào cô: "Em muốn gì nhất?"

Phùng Văn Hi sững sờ, cô muốn gì nhất?

Nếu là trước kia, cô nhất định sẽ không do dự mà đáp rằng cô muốn đứng trên đỉnh của giới giải trí, còn bây giờ...

"Em..."

Cô chưa kịp trả lời thì di động đã vang lên, cô nhìn thoáng qua thì thấy người gọi là Hứa Chu.

Hứa Chu gọi đúng lúc cô đang không biết trả lời thế nào nên cô cầm di động rồi đứng lên: "Em nhận điện thoại trước đã." Nói xong, cô còn nói thêm một câu: "Là anh Chu, có lẽ anh ấy gọi em là vì có chuyện gì đấy."

Thẩm Từ Mặc gật gù đầu.

"Thẩm Từ Mặc thu mua Yun, hơn nữa, còn là dưới tên của em?" Dù Hứa Chu rất bình tĩnh nhưng bây giờ anh ta cũng không bình tĩnh nổi.

Anh ta chưa từng nghĩ tới một vấn đề nan giải lại bị Thẩm Từ Mặc giải quyết bằng cách này.

Đúng là rất khí phách mà!

"Cái gì? Em đang ăn tối với anh ấy nhưng không thấy anh ấy nói gì về việc này cả, có khi nào là nhầm lẫn không?" Tâm trạng của Phùng Văn Hi khi nghe tin này rất phức tạp.

"Em được lên trang nhất của tạp chí giải trí, tạp chí tài chính và tạp chí kinh tế rồi, em nghĩ sao?"

Phùng Văn Hi: Σ(°Δ°|||) ...

Bình thường, Thẩm Từ Mặc rất khiêm tốn, ngay cả phỏng vấn cũng rất ít nhận. Sao bây giờ anh lại đột nhiên chơi trội vậy chứ?

Còn nữa, sao anh có thể thu mua Yun trong khoảng thời gian ngắn như vậy chứ?

"Anh Chu, bây giờ em rồi quá..."

"Anh cũng thấy rồi bởi. Bây giờ anh vẫn còn ở công ty, dưới lầu có đầy phóng viên, anh nghĩ hôm nay anh sẽ phải ngủ ở công ty mất."

Lúc trở về, hai chữ "phức tạp" đã khó có thể diễn tả được tâm tình của Phùng Văn Hi. Tuy Thẩm Từ Mặc không nói gì nhưng anh lại làm rất nhiều việc vì cô mà cô vẫn chưa hề làm việc gì cho anh cả.

"Thẩm tiên sinh..."

Thẩm Từ Mặc đã đoán được cú điện thoại ban nãy cô nhận là vì chuyện gì, anh cũng biết vì sao biểu cảm của cô lại như bây giờ: "Ăn cơm đi."

"Có người bước chân vào giới giải trí vì nổi tiếng, cũng có người vì kiếm tiền nhưng em thì khác, em vào giới giải trí vì em thích đóng phim. Em mong có một ngày em sẽ đứng ở vị trí cao nhất rồi nhận được giải thưởng này. Đây vốn là mơ ước của em, em vẫn luôn nỗ lực vì ước mơ này nhưng bây giờ..."

Nói đến đây, Phùng Văn Hi ngừng một chút rồi đôi mắt sáng rực nhìn về phía Thẩm Từ Mặc: "Bây giờ, em cảm thấy em muốn có được anh hơn!"

Cô luôn đuổi theo ánh hào quang phù phiếm mà quên đi bên cạnh mình có người cần phải trân trọng.

Tìm Thẩm Từ Mặc đập chệch một nhịp rồi sự thoải mái liền bao lấy anh. Anh cười nói: "Tôi biết."

"Em không nên giận đâu. Em nguyên ý từ bỏ mơ ước vì anh!" Ánh mắt Phùng Văn Hi vừa kiên định vừa nghiêm túc.

Thẩm Từ Mặc đứng lên, ôm cô vào lòng: "Nhưng anh không nở!"

Anh không nhìn Phùng Văn Hi từ bỏ mơ ước vì mình, dù anh không muốn cô tiếp tục lăn lộn trong giới giải trí nữa nhưng cuối cùng vẫn không nỡ để cô phải từ bỏ điều cô thích.

Anh không muốn cô chịu khổ, điều duy nhất anh có thể làm là trở thành cánh chắn gió che mưa cho cô.

Như thế này đã rất tốt!

Tuy bây giờ Phùng Văn Hi không sở hữu những bộ phim bom tấn nhưng cô cực kỳ nổi tiếng, muốn lên hot search thì lên ngay, muốn lên trang nhất cũng dễ ẹc. Và lại, Thẩm Từ Mặc vẫn luôn là núi dựa của cô, giống như giới giải trí là nhà cô mở ra ấy.

Chuyện này cũng có một xấu, ví dụ như quá nhiều phóng viên bám theo cô.

Phóng viên không thể vào khu nhà của cô và Thẩm Từ Mặc nhưng họ có thể ngồi bên ngoài chờ cô và anh ra mà.

Đây vốn dĩ là điều mà bất kỳ nghệ sĩ nào cũng phải trải qua nhưng ngày nào Thẩm Từ Mặc cũng chờ Phùng Văn Hi đi công ty nên anh nghiêm nhiên trở thành đối tượng để phóng viên phỏng vấn.

Vào một buổi sáng nọ, sau khi đã đi vào cửa công ty, Phùng Văn Hi không nhận được bên nói: "Hay là, sau này em tự lái xe đi làm nhé? Không thì cứ để tài xế đưa đón em cũng được."

"Em sắp đi đóng phim" Thẩm Từ Mặc thâm tình nhìn cô.

Nghe xong câu này của anh, cô cong cong khoé môi rồi hôn chụt một cái vào má anh, lời nói thốt ra giống như lời thề: "Em sẽ về thăm anh, thật đó!"

"Được..."

Lịch trình hôm nay của Phùng Văn Hi cũng không dày đặc mấy, cô chỉ cần đi với Hứa Chu treo wia rồi sẵn tiện làm khách mời cho một bộ phim luôn.

Là loại khách mời chỉ nói vài ba câu thôi ấy.

"Anh nói cho em nghe, em đứng nghĩ gì hết lúc treo wia nhé. Em chỉ cần đứng yên để dây thép kéo lên là xong rồi. Bình thường em làm sao thì bây giờ cứ làm y như vậy là được." Hứa Chu vô cùng lo lắng, kìa như Phùng Văn Hi không thể treo wia thì sẽ phiền phức lắm.

"Thật ra, dù anh không nói thì em cũng không định suy nghĩ gì đâu."

"..."

"Đứng rồi anh Chu, gần đây em khá bận nên anh hãy bắt đầu xử lý việc Tô Duệ khi em vào đoàn làm phim đi. Ngay cả phóng viên còn tìm không ra địa điểm quay phim của Lâm Chính Hào nữa là, anh cũng đừng đáp lại gì hết."

"Được, anh biết rồi."

Nhờ lần này quay phim này mà Phùng Văn Hi sẽ biến mất khỏi ánh nhìn của công chúng trong một khoảng thời gian khá dài.

Như vậy cũng tốt, vừa hay có thể làm lắng xuống những tin tức của khoảng thời gian này.

Quản lý nhà người ta chỉ mong nghệ sĩ nhà mình luôn tạo scandal, Hứa Chu thì hoàn toàn ngược lại.

Hứa Chu cảm thấy lo lắng khi anh ta không thể đi cùng Phùng Văn Hi lần quay phim này. Điều anh ta lo lắng chính là Chu Hạo Hiến trong đoàn làm phim, vì mỗi lần Phùng Văn Hi và Chu Hạo Hiến ở chung với nhau thì sẽ thành một gánh xiếc, phản ứng vô cùng vi diệu.

"Lần này em đi quay phim, anh chỉ có một yêu cầu."

"Yêu cầu gì vậy anh? Em sẽ quay phim thật tốt mà."

"Không phải, anh chỉ yêu cầu em cách xa Chu Hạo Hiến thôi. Em hãy hứa với anh là tối thiểu đừng chơi với cậu ta trong lúc em đang quay phim."

Phùng Văn Hi: Thật muốn biết bóng ma Chu Hạo Hiến đã để lại trong lòng anh Chu mà.

Cảnh này cũng xuất hiện bên Chu Hạo Hiến.

Quản lý của Chu Hạo Hiến tò về nghiêm trọng rồi nói: "Từ lúc cậu debut tới nay, tôi chưa từng yêu cầu cậu làm gì cả. Nhưng bây giờ tôi phải đặt ra một yêu cầu cho cậu."

"Anh nói đi!"

"Khi đến đoàn làm phim, cậu nhớ cách xa Phùng Văn Hi nhé, nhất là lúc đóng phim."

Lúc Hứa Chu dẫn Phùng Văn Hi tới đoàn làm phim, không đợi anh ta kịp giới thiệu cô với mọi người thì người bạn già của anh ta liền xáp lại gần: "Ấy, Cát Tường tới rồi, nhầm nhầm, Văn Hi tới rồi. Chúng tôi không vội, lúc nào cô muốn treo wia cũng được hết. Chúng tôi còn để dành một chỗ cho cô luyện tập treo wia nữa đấy."

Phùng Văn Hi: "...Đã làm phiền anh rồi, cảm ơn anh nhé. Ban này sao anh lại gọi tôi là Cát Tường?"

"Nhân vật cameo của cô trong kịch bản là Cát Tường - là một vị công chúa rất được sủng ái."

Phùng Văn Hi: Anh đùa với tôi hả? Công chúa rất được sủng ái mà lời thoại chỉ có đâm ba câu thôi ư?

"Được rồi, cậu đóng phim tiếp đi, mình dẫn cô ấy đi luyện tập thôi." Nói xong, Hứa Chu liền dẫn Phùng Văn Hi đi luôn.

Nhân lúc nhân viên đang gắn thiết bị wia cho Phùng Văn Hi, Hứa Chu nhỏ giọng nói với cô: "Chút nữa có vấn đề gì thì em cũng không thể để mọi người nhận ra nhé!"

Phùng Văn Hi gật đầu: "Em biết rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Sợ Độ Cao Là Phải Trị*

Editor: Rika Rin

Beta-er: Y Phi và Nhạc Dao

Chuyện Phùng Văn Hi không thể treo wia không thể giải quyết bằng một bữa tiệc nướng được, thậm chí cho dù có mở cửa hàng thịt nướng cũng không giải quyết được luôn.

Lúc Phùng Văn Hi đặt chân xuống đất, chân cô cũng đã mềm nhũn, suýt thì ngã sắp xuống. May là Hứa Chu ở bên cạnh đã kịp thời đỡ cô.

Cô mỉm cười: "Anh Chu, anh nghĩ bây giờ chúng ta nên làm gì?"

"Em không cần nói gì hết, anh hiểu rồi!" Hứa Chu nói rồi quay sang nói với nhân viên hậu cần: "Chúng tôi không sao. Các anh cứ quay lại làm việc của mình đi."

Kéo Phùng Văn Hi sang một bên, Hứa Chu mới nói: "Anh biết một đạo diễn chuyên trị cho mấy người sợ độ cao, lát nữa anh sẽ tìm anh ta cho em."

Chuyên trị sợ độ cao, lại còn làm đạo diễn? Bây giờ đạo diễn đều đã tài đa nghệ như vậy ư?

Chuyên môn nghề nghiệp này cũng mở rộng quá ha.

Chẳng qua lúc này, điều mà Phùng Văn Hi quan tâm nhất không phải là chuyện này. Cô muốn nói tới một chuyện khác: "Anh Chu, em cảm thấy là chỉ khi biết được Tô Duệ sống không dễ chịu thì em mới có thể an tâm đến đoàn làm phim. Nếu không, mỗi lần treo wia, em đều muốn quăng gã quay vòng vòng 360 độ rồi rút khỏi mắt em luôn."

Hứa Chu: "... Em vẫn nên làm cho gã nổ tung thì hơn.

Hứa Chu nói ví đạo diễn kia ngày trước quay phim văn nghệ. Sau đó, sự nghiệp không khởi sắc nên chuyển sang viết tiểu thuyết. Nhưng truyện của anh ta cũng không có gì đặc sắc, viết chưa được bao lâu liền trở nên tẻ ngắt. Cuối cùng, anh ta lại trở thành đạo diễn chương trình thực tế*.

*Phim văn nghệ là tên viết tắt của phim nhựa văn học nghệ thuật, có tính văn học và cả nghệ thuật, khác với điện ảnh thương mại.

Chỉ cần xem qua "profile" cũng biết anh ta không phải là đạo diễn tầm thường.

Sau khi để Phùng Văn Hi ở lại làm khách mời của đoàn phim, Hứa Chu liền đi tìm vị đạo diễn kia.

Bình thường, những chuyện như vì sợ độ cao nên không thể treo wia đều được giữ kín, không diễn viên nào lại đi công bố cho toàn thể giới biết bản thân không thể treo wia, trừ khi người đó không muốn quay những bộ phim yêu cầu phải treo wia nữa.

Phải biết rằng, hiện tại có rất nhiều đạo diễn không thích diễn viên lạm dụng thể thân, một số bộ phim lớn còn đặc biệt nghiêm cấm dùng thể thân.

Đạo diễn này và Hứa Chu cũng coi như chỗ thân quen, nên Hứa Chu cũng không ngại khi tìm anh ta.

Hai người hẹn nhau ở quán cà phê gần đó.

Vừa gặp nhau, Hứa Chu liền đi thẳng vào vấn đề, anh ta hỏi: "Mình nhớ là mấy năm trước cậu đã giúp nữ minh tinh H chữa khỏi bệnh sợ độ cao phải không?"

"Cậu nghĩ kỹ rồi?"

"Cái gì?!!!"

Vị đạo diễn kia khẽ mỉm cười: "Chuyện này đã là mấy năm trước. Cho nên, tôi sẽ ra giá với cậu thấp một chút." Nói xong anh ta lại xòe mấy ngón tay ra: "Tôi xem cậu là bạn cũ nên có ưu đãi, nhưng đây là giá hữu nghị, không thể thấp hơn nữa đâu."

Hứa Chu: "... " Thăng cha này lại đòi nghề rồi.

Sau đó vị đạo diễn này dùng miệng lưỡi sắc bén của mình để biểu đạt giá trị của nghề nghiệp hiện tại. Anh ta là một đạo diễn chương trình thực tế kiểm luôn mắng bát quả giải trí, hiện tại Weibo của anh ta có hơn triệu fan theo dõi, đã sánh ngang số lượng fan trên Weibo của một tiểu thụ tươi mới nổi.

Lúc đầu, Hứa Chu chỉ muốn đến để chữa khỏi chứng sợ độ cao của Phùng Văn Hi mà thôi, nhưng trong nháy mắt, Hứa Chu liền thay đổi ý định: "Tôi sẽ bán cho cậu một tin tuyệt mật, nhưng giá cũng không cao, vừa khéo bằng với giá mà cậu đưa ra."

Vị đạo diễn kia khinh thường cười một tiếng: "Tin gì?"

Anh ta cũng không tin có người có tin tức nhanh nhạy hơn mình.

"Trong showbiz có một tiêu chuẩn mới nổi đang rất được quan tâm, nhưng thật ra giả này bị tâm thần. Hắn đang điên cuồng theo đuổi một tiểu hoa đán cũng đang rất ăn khách, hơn nữa còn nhiều lần nhấn tin quấy rối sao nữ kia."

Đạo diễn lập tức phản chấn tinh thần: "Chuyện này có đáng tin không?"

Chuyện này đúng là một tin siêu hot nha.

"Qua một thời gian ngắn nữa giới showbiz sẽ có tin tức, cậu nghĩ tin này là thật hay giả? Nếu bây giờ cậu tung tin này thì chắc chắn sẽ lên hot search cho xem"

"Thành giao!"

Hai người rất vui vẻ khi hợp tác thành công. Vị đạo diễn này thậm chí còn chuyển tiền cho Hứa Chu ngay tại chỗ.

Khi hai người sắp đứng lên ra về, Hứa Chu giả vờ lơ đãng hỏi một câu: "Cậu chuyên trị bệnh sợ độ cao, nhưng chữa ra sao, khi nào thì hết bệnh vậy?"

"Chuyện này hả? Chỉ cần cho người đó đi cáp treo một lần, sau đó leo núi, cuối cùng là đi qua cầu kính*" là được. Quan trọng nhất là đi qua cầu kính này." Nói xong anh ta lại dặn dò: "Nhưng cách này chỉ áp dụng được cho người có tâm lý vững vàng thôi, nếu không thì khi đi qua cầu kính, người đó chắc chắn sẽ bị dọa đến ngất xỉu."

*Cầu kính: là cầu treo trên cao, phía dưới là bằng kính.

"..."

Tình huống hiện tại của Hứa Chu là ví dụ điển hình cho câu: "Buồn ngủ thì gặp chiêu mạnh."

Chu Hạo Hiên muốn tham gia một chương trình đang hot có tên là "Siêu cấp khiêu chiến". Cậu đã hỏi xem Phùng Văn Hi có thời gian không, nếu có thời gian thì cùng nhau tham gia luôn.

Hứa Chu muốn từ chối ngay lập tức khi nghe thấy ba chữ Chu Hạo Hiên, nhưng bây giờ anh ta cũng không có cách nào để tìm được một chương trình giống như thế. Nếu để cho Phùng Văn Hi một thân một mình xuất hiện trước công chúng khi luyện tập đi cầu kính thì thôi cho cô tham gia chương trình này với Chu Hạo Hiên còn hơn.

Có điều, lần này Hứa Chu đã cẩn thận hơn, anh ta đem danh sách các nghệ sĩ tham gia chương trình này nghiên cứu đi nghiên cứu lại nhiều lần, sau khi xác định những người kia đều không có mâu thuẫn với Phùng Văn Hi thì anh ta mới đồng ý.

Phùng Văn Hi vừa mới kết thúc công việc ở đoàn làm phim, liền nhìn thấy một đám người mặc đồ đen hung hăng khiêng camera đi về phía cô.

Người đi đầu còn có vẻ ôn hòa, nhưng mấy kẻ còn lại đều mang vẻ mặt như thể từ một khuôn mẫu đúc ra, bởi vì khuôn mặt của bọn họ đều không bộc lộ cảm xúc gì cả..

Phùng Văn Hi cảm thấy hơi sợ rồi...

"Chúng tôi là người bên chương trình "Siêu cấp khiêu chiến", hai mươi tư tiếng đồng hồ tiếp theo, cô phải tiếp nhận khiêu chiến tàn khốc nhất. Bây giờ, yêu cầu cô giao điện thoại đi động cho chúng tôi."

"Mấy người đừng nằm mơ. Nếu không phải là "Siêu cấp khiêu chiến" thì chúng ta còn có thể tán gẫu một chút."

"..."

Nghe nói những nghệ sĩ tham gia "Siêu cấp khiêu chiến" đều suy sụp trở về, hơn nữa, cũng chưa từng có một nghệ sĩ nào quay chương trình này lần thứ hai cả.

Quả hung tàn!

"Lần khiêu chiến này có tên là Giải cứu quản lý. Cô cần phải vượt qua nhiệm vụ khiêu chiến của chúng tôi để tìm được manh mối về quản lý của cô. Nếu như cô không thể tìm được quản lý trong hai mươi bốn tiếng đồng hồ thì anh ta sẽ bị đưa đến một chỗ bí mật khác trong vòng một ngày." Người mặc đồ đen dẫn đầu nói, sau đó anh ta liền đưa đoạn video quay Hứa Chu cho Phùng Văn Hi xem.

"Vậy mấy người cứ đưa anh ấy đến chỗ bí mật nghỉ ngơi một ngày đi."

"..."

Tuy ngoài miệng Phùng Văn Hi nói mặc kệ Hứa Chu, nhưng cuối cùng cô vẫn vậy tay chào tạm biệt đạo diễn. Cô bị bịt mắt rồi đi theo những người mặc đồ đen kia.

Mặc dù Phùng Văn Hi có chút không tình nguyện nhưng cô vẫn rất yên tâm, vì cô không nghĩ rằng Hứa Chu sẽ lừa cô. Chỉ có điều, khi đến chỗ đó, cô liền phát hiện ra bản thân đã nghĩ nhiều rồi.

Nhiệm vụ đầu tiên chính là leo vách núi.

Leo vách núi thì cùng thời đi, nhưng tổ tiết mục còn cho cô và Chu Hạo Hiên vào một đội, nói là để hai người bọn họ cùng nhau đi cứu quản lý nhà mình.

Về mặt Chu Hạo Hiên mê mang: "Cao quá, tôi không leo nổi đâu."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57: Nhiệm Vụ Đầu Tiên*

Editor: Nhạc Dao

Beta-er: Rika Rin

Thần kỳ thay, cả Phùng Văn Hi và Chu Hạo Hiên đều cùng lùi về sau một bước rồi nhìn xuống.

Bây giờ không phải lúc để cập đến tình anh em, Phùng Văn Hi vừa nhìn vách núi cheo leo kia là đã cảm thấy hai chân cô run lẩy bẩy rồi, cô hỏi: "Cậu sợ độ cao không?"

Chu Hạo Hiên lắc đầu: "Nam tử hán đại trượng phu như tôi đây sao có thể sợ độ cao được chứ, tôi chỉ không leo lên được thôi."

"..."

Khi cơ thể không chịu phối hợp nhịp nhàng với nhau thì không chỉ là khiếu vũ mà mấy chuyện vận động như này sẽ rất khó khăn đó Chu Hạo Hiên à.

Sau đó, cả hai đều không nói gì, suy nghĩ của họ đều đã bay đến tầng mây nào rồi.

Người của tổ tiết mục cắt đứt dòng suy nghĩ đó: "Sau khi hai bạn leo lên đỉnh rồi nhảy xuống là xem như đã hoàn thành nhiệm vụ. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ nhận được manh mối về quản lý của cả hai."

Phùng Văn Hi vô đầu bứt tóc: "Thật ra, anh Chu nhà chúng tôi rất kiên cường. Và lại, tôi cảm thấy anh ấy có thể tự cứu bản thân."

Chu Hạo Hiên gật đầu phụ họa: "Nếu đã như vậy thì tôi có thể yên tâm được rồi. Quản lý của tôi có thể làm theo quản lý của cô để tự cứu bản thân."

Tổ tiết mục: "..."

Từ lúc "Siêu cấp khiếu chiến" lên sóng đến giờ, lần nào cũng là họ bắt nạt nghệ sĩ, hơn nữa, những nghệ sĩ kia cũng sẽ biết ơn khi tổ tiết mục rộng lượng bỏ qua cho họ.

Từ trước đến nay, cách làm của họ chưa bao giờ thất bại cả. Đầu tiên là đưa ra nhiệm vụ cực kỳ khó rồi sau đó nhờ một bạn fan nào đó lên làm hoạt động hỗ trợ, để cho họ bỏ phiếu hỗ trợ giảm bớt yêu cầu nhiệm vụ.

Nhưng bây giờ, cách này đã không còn tác dụng nữa rồi.

Vì vậy, đạo diễn của tổ tiết mục lại đưa ra một kế sách khác: "Quản lý của hai người..."

Không đợi ông nói xong, Chu Hạo Hiên kéo Phùng Văn Hi ngồi xuống đất, cậu ngửa đầu thối nặc: "Thật ra, tôi thấy tiết mục này có thể tồn tại đến bây giờ cũng là kỳ tích rồi. Không biết lời đồn là không có nghệ sĩ nào tham gia chương trình này hơn một lần cả có thật không?"

Phùng Văn Hi nhướn mày: "Không đâu. Tôi nghe nói là không có nghệ sĩ nào muốn tham gia cả. Những nghệ sĩ tham gia hoặc là bị quản lý lừa hoặc là muốn nổi tiếng mà thôi. Dù sao thì ti lệ người xem của chương trình này cũng rất cao mà."

"..."

Trong lúc nhất thời, bầu không khí liền trở nên lúng túng.

Nội tâm của đạo diễn chương trình liền vỡ nát. Ông đã sớm nghe nói nếu Phùng Văn Hi và Chu Hạo Hiên cùng đi với nhau thì có thể chinh chiến tổ tiết mục nhưng ông chỉ nghĩ đó là lời đồn nhảm mà thôi. Dù sao thì đạo diễn chính là người có tiếng nói nhất trong tổ tiết mục mà.

Không ngờ rằng, ông vẫn còn trẻ người non dạ quá.

Đạo diễn ngồi chồm hổm bên cạnh họ: "Chúng ta thương lượng đi, núi này cũng không cao, chỉ tầm 10m thôi. Hay hai người chỉ leo núi thôi để không có lỗi với thân thể khỏe mạnh này nhé?"

Không có mấy đạo diễn có thể làm tới bước này như ông đâu nhé.

"Chỉ bằng, các người kéo tôi lên rồi tự tôi nhảy xuống đi?" Chu Hạo Hiên thấy điều kiện này cũng không ổn nên đưa ra một đề nghị khác.

Đạo diễn: Cậu tự đi nhảy Bungee ấy.

Đối phó với hai kẻ khiến người người đau đầu như này, đạo diễn chỉ có thể áp dụng cách khác người. Ông nắm chặt bả vai của cả hai rồi ra dấu với hai người mặc đồ đen.

Bị cưỡng chế leo núi là trải nghiệm như thế nào? Xin mời nhìn hai bạn nhỏ ở dưới.

Phùng Văn Hi cảm thấy hơi sợ.

Hai người bị tổ tiết mục ném ra chỗ cao tầm một phần ba bức tường leo núi, họ cũng không có cách nào nhảy xuống nên chỉ có thể leo lên tiếp. Nếu không leo thì chỉ có thể lơ lửng giữa không trung như thế này thôi.

Phùng Văn Hi đã không còn biết cảm giác khi bị lơ lửng giữa không trung là gì. Cô chỉ cảm thấy não mình trống rỗng, cảm giác muốn ới cũng rất mãnh liệt.

Vậy mà, Chu Hạo Hiên còn đẩy cô qua đây cô lại nữa: "Chúng ta không thể khuất phục trước tổ tiết mục được, chúng ta phải chiến đấu đến cùng!"

Tự cậu đi chiến đấu đến cùng đi, mắc mớ gì đến tôi? QAAQ

Chỉ trong nháy mắt, vũ trụ nhỏ của Phùng Văn Hi liền bùng nổ, cô leo lên núi, tốc độ hoàn toàn có thể sánh với vận động viên chuyên nghiệp*.

*Vũ trụ nhỏ: Ngón ngừ mạng.

Quả nhiên là nghịch cảnh giúp thúc đẩy tiềm năng của con người mà.

Chu Hạo Hiên ở bên cạnh nhìn thấy một màn này liền lập tức ngu người. Vì sao hả? Vì Phùng Văn Hi đã bỏ xa cậu một đoạn luôn đó.

Chu Hạo Hiên: "Không phải chúng ta đã nói là anh em tốt thì phải cùng nhau chiến đấu đến cùng sao! Sao cô lại vút bỏ tôi lại rồi, chúng ta có phải anh em tốt không hả!"

Sau khi hết lời câu này thì Chu Hạo Hiên bắt đầu leo lên. Nhưng cậu lại đau khổ phát hiện rằng bản thân không leo lên được. Nếu bắt cậu ta leo lên thì cậu thả ở lại đây còn hơn.

Tình cảnh trong chương trình có vẻ kỳ lạ, một người vô cảm tiếp tục leo lên, người còn lại thì đau khổ đứng đưa qua lại, cố gắng xoay người lại.

Sau khi Phùng Văn Hi leo tới đỉnh cũng đã qua mười mấy phút, Chu Hạo Hiên cũng đã thành công xoay người lại.

Chu Hạo Hiên: "Tất cả hãy tránh ra, đến giờ show off của tôi rồi!"

Mới nghĩ tới cảnh đó, Chu Hạo Hiên quyết tâm muốn rửa nhục bằng cách leo lên đỉnh núi đẹp trai ngầu bá cháy hơn Phùng Văn Hi!

Hình tượng của Chu Hạo Hiên trong mắt công chúng là thanh tú nhưng lạnh lùng, chính là nẫu đàn ông đẹp trai nhưng xa cách ấy. Ai ngờ, kể từ lúc gặp được tri kỷ, style của cậu liền thay đổi.

Cậu có thể chịu được việc style thay đổi nhưng không thể chấp nhận mình không bằng con gái được.

Sau khi Phùng Văn Hi leo lên tới đỉnh núi, cô liền cảm thấy toàn thân như sống lại. Dù chân cô không thể chạm đất nhưng có thể ôm vách núi đã là rất tốt rồi, ít ra thì sẽ không lơ lửng như ban nãy.

Tổ tiết mục đã dự tính được kết quả này, họ biết cho dù Phùng Văn Hi leo được tới đỉnh cũng không chịu nhảy xuống nên họ đã sắp xếp người leo lên đỉnh bằng phía sau vách tường.

"Đã chuẩn bị xong chưa?"

Phùng Văn Hi: Σ (° △ ° |||) , anh muốn làm gì vậy!!!

Tổ tiết mục đẩy Phùng Văn Hi rơi trúng Chu Hạo Hiên rồi Chu Hạo Hiên bị Phùng Văn Hi đập trúng nên cả hai cùng rớt xuống.

Hai người cùng ngã trên tấm đệm hơi.

Đạo diễn ngồi trong góc kính thường nhìn họ: "Hừ, muốn đấu với tôi hả? Các người vẫn còn non lắm, về tu lại vài năm hẵng tính tiếp."

Nhân viên bên cạnh hỏi "Đạo diễn, vậy đoạn cây cầu kính thì sao bây giờ? Chúng ta không thể treo họ giữa không trung chứ?"

"Ném họ xuống cầu là được!"

Vì đêm cực kỳ mệt nên Phùng Văn Hi khi nằm liền không muốn nhúc nhích nữa. Sau khi nghỉ ngơi một lát, cô mở to mắt ra, thăm kinh ngạc khi bản thân không choáng váng khi nhìn từ trên cao xuống.

Thật ra, nhìn qua thì nhiệm vụ này có vẻ đáng sợ nhưng sau khi nhảy xuống thì cũng không có gì đáng sợ nữa. Thậm chí, cô còn cảm thấy hơi kích thích.

"Phùng Văn Hi, chúng ta tuyệt giao đi!"

"..."

Nếu không phải Chu Hạo Hiền lên tiếng thì cô đã quên mất sự tồn tại của cậu ta luôn rồi.

Đạo diễn thấy họ nghỉ ngơi đã đủ thì đi qua: "Chúc mừng hai bạn đã hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên của Giải cứu quản lý. Hai bạn sẽ nhận được một manh mối về vị trí của hai quản lý."

Phùng Văn Hi phui phui người rồi ngồi dậy: "Ông có ý gì vậy? Chẳng lẽ, chúng tôi còn những nhiệm vụ khác sao!"

"Trọng điểm là hai người nhận được manh mối về vị trí của hai quản lý."

Chu Hạo Hiền: "Không, chúng tôi không cần manh mối, chúng tôi muốn về nhà."

Đạo diễn: "... " Thật đau lòng cho người đại diện của hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Cầu Kính*

Sau khi hoàn thành thử thách khiêu chiến leo hết vách núi thì cũng đã gần trưa, tổ tiết mục cũng đã chuẩn bị phát com hộp. Nhưng mà, đạo diễn lại bày tỏ rằng: Bữa trưa này, các bạn không có phần.

Chu Hạo Hiền vỗ đầu bứt tóc: "Ông cứ như vậy nữa là chúng tôi bỏ đi đấy."

Đáp lại cậu ta là một nụ cười nhẹ nhàng của đạo diễn: "Cho tới bây giờ cũng chưa từng có nghệ sĩ nào quay lần thứ hai với chương trình của chúng tôi nên không sao hết."

Thì ra ông ta ý vào việc sau này sẽ không hợp tác nữa nên mới tùy hứng như vậy.

Phùng Văn Hi ngồi một góc nghiên cứu manh mối. Nếu tổ tiết mục này không nói đùa thì chắc chắn họ sẽ có manh mối để giải cứu quản lý, điều này cũng đồng nghĩa là quản lý bị an bài ở chỗ nào đó, không chừng đến com cũng không cho ăn.

Cô nhớ tới sức ăn của anh Chu, nếu bị đói mấy bữa thì chắc anh ấy sẽ điên mất.

Manh mối của tổ tiết mục rất đơn giản - một tấm thẻ về một ngọn núi, kèm theo lời nhắc nhở:

"Không gian cao vạn trượng, mặc sức bạn vẫy vùng."

Đây là cái quỷ gì vậy, chẳng lẽ quản lý nhà cô bị tổ tiết mục cho bay ra ngoài không gian rồi ư?

"Chu Hạo Hiền, lát nữa tôi sẽ đãi cậu bằng một bữa tiệc lớn. Cậu nhanh tới đây xem cái này là cái gì?" Phùng Văn Hi kéo cánh tay Chu Hạo Hiền đang đứng bên cạnh.

Chu Hạo Hiền khẽ nhìn cô một cái: "Chẳng lẽ cô chưa nộp hết đồ cho tổ tiết mục?"

Phùng Văn Hi: "... "

Chương trình truyền hình thực tế bây giờ đều không cho nghệ sĩ tham gia giữ một đồng nào. Không có tiền đã đành, đến cả điện thoại cũng phải giao ra luôn.

"Đạo diễn, món này không phải là sơn hào hải vị gì, đây chỉ là một hộp com thôi mà. Hay lần sau ông đến đoàn làm phim của tôi, tôi mời ông ăn com hộp nhé?"

"Vấn đề không phải là ở com hộp, mà chúng tôi không chuẩn bị phần com cho hai người." Đạo diễn nói xong thì trầm tư một lát, rồi nói tiếp: "Hai người muốn ăn cũng được thôi, chỉ cần hai người chịu trả tiền thì tôi sẽ xem có ai muốn bán phần com của họ cho mấy người không."

Chu Hạo Hiền: Kinh phí của chương trình này khan hiếm như vậy sao? Chẳng lẽ cả tổ tiết mục lại không lo nổi thêm hai suất com ư?

Phùng Văn Hi đứng lên: "Đạo diễn, ông sẽ phải hối hận."

Có biết nghề phụ của cô và Hứa Chu là gì không? Là mở siêu thị đồ nhà. Sao cô có thể thiếu ăn chứ.

Hứa Chu đúng là sáng suốt khi quyết định mở siêu thị.

Chu Hạo Hiền tung ta tung tăng chạy theo Phùng Văn Hi, trước khi đi cậu ta còn xoay người lại nhìn đạo diễn bằng vẻ mặt thị: "Ông sẽ phải hối hận!"

Đạo diễn cảm thấy hơi hoảng, ông ta không tài nào đoán được họ sẽ ra chiều gì, đành phải nhìn về phía nhân viên ngồi bên cạnh: "Cậu nói xem, bọn họ có ý gì vậy?"

"Đạo diễn, lẽ nào ông không biết nghề tay trái của Phùng Văn Hi là mở siêu thị sao?"

"Cái gì? Mở siêu thị? Không phải cô ta mở công ty giải trí sao?!!!"

Nhân viên kia đồng tình nhìn đạo diễn: "Không chỉ là một siêu thị đâu, mà là cả chuỗi siêu thị đấy. Cho nên, khi cô ấy tham gia bất kỳ chương trình thực tế nào thì cũng không sợ thiếu đồ ăn nhà. Còn nữa, tốt nhất là khi khiêu chiến ông nên nướng tay một chút, nó sẽ có ích cho công việc sau này của ông đấy."

Chi trong nháy mắt, đạo diễn đã cảm thấy thế giới thật vi diệu. Tại sao nghệ sĩ tới tham gia chương trình, đạo diễn lại phải nướng tay vậy?

Đây là đạo lý gì thế?

Phùng Văn Hi dẫn Chu Hạo Hiền đi nượn điện thoại di động của một người qua đường, rồi gọi điện thoại cho siêu thị.

Cô không nhớ được số riêng của quản lý nên gọi thẳng vào trụ sở chính của siêu thị. Cô nói cho họ biết địa chỉ, rồi bảo người ta mau chóng mang đồ ăn tới, nhất là trái cây và đồ uống lạnh.

Chu Hạo Hiền đứng bên cạnh vuốt vuốt cằm: "Tôi nghĩ là tôi nên làm thêm nghề phụ là giao hàng tận nơi, ít ra sau này sẽ không sợ bị đói nữa."

"Trước hết, cậu hãy nghĩ cách để phát triển sự nghiệp giao hàng tận nơi của cậu khắp cả nước đi, sau đó hẵng mơ đến chuyện không bị đói."

"Cô đang kỳ thị tôi sao?"

"Tôi chỉ muốn cậu đừng suy nghĩ quá nhiều, tốt nhất là cậu nên chuyên tâm đóng phim đi."

"..."

Đúng là Chu Hạo Hiền và quản lý của cậu ta không thích hợp làm nghề tay trái, bởi vì họ đã nhiều lần làm các nghề phụ khác nhau nhưng đều không phát lên được.

Nói về việc Phùng Văn Hi và Hứa Chu cùng mở chuỗi siêu thị, đó cũng là một đoạn đường dài. Từ khi Phùng Văn Hi bắt đầu tiến vào giới giải trí thì siêu thị đầu tiên cũng khai trương. Khi xưa, cô và Hứa Chu quyết định đầu tư vào việc mở siêu thị cũng do đoán làm phim chỉ chuẩn bị một hộp com cho mỗi người, không hề cho thêm phần nữa.

"Tôi nói cho cô biết, tôi nhất định sẽ phát triển ra một phần mềm máy tính chuyên về giao hàng tận nơi. Đến lúc đó, tôi sẽ quăng thẻ giao hàng tận nơi VIP vào mặt cô."

"Tôi có thể của Thẩm tiên sinh nhà tôi rồi."

Chu Hạo Hiền: Tôi mệt tím quá...

Người của siêu thị rất nhanh đã đến, cũng không biết bên tổng đài truyền đạt như thế nào mà nhân viên lại mang tới một xe đồ ăn.

Không chỉ có lái xe đưa đồ ăn đến mà còn kèm thêm một em gái nhỏ. Em gái này vừa trông thấy Phùng Văn Hi liền đỏ mặt: "Cái đó, đồ chị muốn đều ở bên trong. Em nhớ được các món ăn ưa thích mà chị công khai nên em đều mang hết đến đây..."

Chu Hạo Hiên sau khi mở cửa xe ra rồi nhìn vào trong thì có chút mơ mơ hồ hồ nói: "Có trực tiếp sai người chở xe giao hàng đến sao?"

"Không đâu! Tôi đã dặn người ta chuẩn bị hết các món mà Văn Hi nhà tôi thích ăn đấy."

Chú lái xe chạy ra phía sau nhìn một chút: "Quản lý, tránh ra để tôi mở xe nào."

"...Một xe được chở đến chật đầy các loại trái cây."

Phùng Văn Hi quay sang nhìn nhân viên làm việc phía bên kia, sau đó nhờ lái xe giúp mình không mấy thừng trái cây xuống, còn nói nhỏ với em gái kia: "Em có thể lên xe tránh camera rồi giúp chị gọi cho quản lý của chị không? Nếu em liên lạc được với anh ấy thì hỏi anh ấy đang ở đâu giúp chị."

Nói xong, Phùng Văn Hi liền kéo Chu Hạo Hiên cùng nhau bê thùng trái cây đi đến chỗ mấy nhân viên làm việc: "Trái cây ướp lạnh đây. Một trái mười tệ, số lượng có hạn, phải nhanh tay mới có nhé. Giữa trưa nắng nóng như này mà được ăn trái cây ướp lạnh thì đúng là hết xẩy mà."

Đạo diễn: Không hiểu được nghệ sĩ thời nay cho lắm, tham gia chương trình còn kiêm luôn bán trái cây.

Phùng Văn Hi rất nhanh đã giúp siêu thị của cô kiểm tiền.

Đạo diễn vốn dĩ không muốn mua nhưng khi thấy mọi người đều ăn, ông ta cũng cảm thấy hơi khát, liền đi lên nói: "Bán cho tôi một quả."

Chu Hạo Hiên: "Một hộp com đổi lấy một quả. Tôi đã nói rồi, ông sẽ hối hận."

Đạo diễn: "...Tôi là đạo diễn mà!"

"À, vậy tôi sẽ bán cho ông mắc hơn, thế mới xứng với thân phận đạo diễn nha."

Đạo diễn: Tôi chỉ muốn ăn trái cây thôi mà, có cần phải xứng với thân phận đạo diễn không.

Em gái quản lý siêu thị gọi điện thoại cho Hứa Chu nhưng điện thoại không liên lạc được, tổng đài báo không có tín hiệu.

Phùng Văn Hi liền cảm thấy thấy quái lạ. Mạnh mới ghi là: "Không gian cao vạn trượng, mặc sức bạn vẫy vùng" mà đi động không có tín hiệu, chẳng lẽ anh ấy đã bị nhốt ngoài vũ trụ thật ư?

Sau khi ăn trưa xong, tổ tiết mục dẫn nhóm Phùng Văn Hi đến địa điểm tiếp theo, hơn nữa còn bị mất họ lại, nói là để phòng bọn họ nhớ đường đi.

Ở trên xe, Chu Hạo Hiên ngủ say như chết, còn Phùng Văn Hi thì cảm thấy hơi sợ, cô có cảm giác họ giống như bị tổ tiết mục treo ngược trên vách núi vậy.

"Anh quay phim à, trái cây ban này có ngọt không?"

Anh quay phim: "Ngọt, nhưng ngọt hơn nữa thì tôi cũng sẽ không trả thêm tiền cho cô đâu. Ở đâu ra đạo lý hàng đã bán mà còn đòi thêm tiền vậy."

"Không phải, tôi..."

"Tôi nói thật nói với cô luôn, lúc mới lên xe đạo diễn đã cấm chúng tôi nói chuyện với hai người khi đang làm việc."

"..." Hay lắm. Đây đúng là chương trình "Siêu cấp khiêu chiến".

Sau khi đi hơn một tiếng đồng hồ thì cuối cùng cũng đến nơi, nhưng người của tổ tiết mục vẫn không cho họ tháo bịt mắt xuống. Thay vào đó, tổ ekip tiếp tục đỡ họ.

Phùng Văn Hi cảm giác mình vẫn luôn đứng ở trên bậc thang, giống như đang xếp hàng để chơi trò cảm giác mạnh nào đó trong khu vui chơi vậy.

Sau khi bước tới chỗ đó, cô cảm thấy xung quanh hơi chao đảo. Phùng Văn Hi đang sờ sờ thì đụng phải lớp kính, cô hỏi: "Có thể nói cho chúng tôi biết là chúng tôi sẽ đi đâu không?"

"Tôi cảm thấy hình như là du quay thì phải?" Chu Hạo Hiên cũng sờ sờ vào bên cạnh: "Văn Hi, hay là chúng ta đánh cược đi. Tôi đoán đây là du quay. Nếu tôi đoán đúng thì tối nay cô phải mời tôi đi ăn barbeque."

Anh quay phim đứng bên cạnh thiếu chút nữa là cười ra tiếng. Cáp treo mà cậu ta nói thành du quay thì cũng gọi thật, hướng chuyển động của hai thứ này khác nhau cả ngàn dặm đó.

Phùng Văn Hi: Cậu có cần phải phản kích như thế không hả? Lúc này là lúc nào rồi mà còn tâm tư nghĩ đến đồ nướng vậy?

Qua gần nửa tiếng sau, người bên tổ tiết mục nói với hai người: "Được rồi. Bây giờ hai người có thể tháo bịt mắt xuống."

Chu Hạo Hiên tháo bịt mắt xuống trước. Cậu ta vừa nhìn vừa nhận xét, phong cảnh đứng là không tệ nhỉ rồi còn hít một hơi không khí mới mẻ: "Tôi vừa mới... ÔI TRỜI ĐẤT QUỶ THẦN CHA MẸ OI..."

"Aaaa..."

Một tiếng hét vang tận mây xanh.

Chu Hạo Hiên lập tức nằm úp sấp xuống. Một tay cậu nắm lấy mắt cá chân của Phùng Văn Hi, tay còn lại thì bịt mắt, mắt vẫn nhắm nghiền: "Đạo diễn, tôi sai rồi. Tôi hối hận rồi. Tôi không nên hung dữ với ông. Ông nói cái gì thì chính là cái đó. Ông bảo tôi leo vách núi thì tôi sẽ leo vách núi, ông mau cho tôi về nhà đi!"

"Sao vậy?" Phùng Văn Hi còn không hiểu chuyện gì đang diễn ra, cô duỗi tay định tháo bịt mắt xuống.

"Đừng! Ôi ông trời oi!!!!!" Chu Hạo Hiên bị hù dọa đến mức nói loạn xì ngầu, không còn phân biệt nổi đông tây nam bắc.

Chỗ họ đang đứng là một khe núi, bên cạnh vách núi cao chót vót là một cây cầu bằng kính lắp lánh rực rỡ, hoàn toàn trong suốt, đứng ở trên cầu còn thấy được vách núi phía dưới.

Hình minh họa chỗ họ đang đứng:

Nơi này mang đến cảm giác như đang đi trên không, không an toàn gì cả.

Chu Hạo Hiên vừa mới gỡ bịt mắt ra, chỉ mới nhìn thoáng qua là đã muốn ngất xỉu.

Vì Phùng Văn Hi còn mang bịt mắt nên cô chỉ có thể cảm nhận được làn gió núi rất mát mẻ. Nếu cô đoán không lầm thì hẳn là cô đang ở trên núi.

"Nghe tôi. Có mau đi lên phía trước, mau đi lên phía trước đi!" Chu Hạo Hiên còn nằm ngửa ra, lưng dán trên mặt kính. Thật ra, toàn thân cậu ta giờ đang mềm nhũn, cả người run lẩy bẩy. Cậu rất sợ lớp kính dưới chân sẽ vỡ ra rồi bản thân sẽ rơi xuống theo.

Cậu không muốn tham gia chương trình thực tế gì nữa. Cậu phải về nhà!

"Cậu buông chân tôi ra trước đã." Phùng Văn Hi muốn rút chân ra nhưng lại bị Chu Hạo Hiên nắm chặt.

"Chị đại, từ hôm nay trở đi cô chính là chị đại của tôi. Cầu xin chị đừng cử động, đừng cử động mà!" Chu Hạo Hiên bật khóc, nước mắt nước mũi chảy tèm lem.

Phùng Văn Hi cảm thấy mặt đất hơi trơn nên dậm chân mấy cái.

Cô vậy mà lại dậm chân trên cầu kính!

Chu Hạo Hiên: F*ck!!!

Đây tuyệt đối không phải là điều mà người bình thường có thể chấp nhận được, cậu ta nên bám lấy Phùng Văn Hi hay cách xa cô đâyyyyy

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Bên Em*

Từ lúc tháo xuống bị mất, Phùng Văn Hi cảm thấy cuộc đời của cô cực kỳ u ám, đây không phải là độ cao cô có thể chịu được.

Chu Hạo Hiền còn sức để hết nhưng cô thì không, cô chỉ có thể cảm nhận trái tim đập thình thịch và tay chân mềm oặt của mình.

Cô cúi tay ra, vịn thật chặt vách đá bên cạnh tựa như muốn tìm cảm giác an toàn nhưng cô làm gì cũng không thể thay đổi được sự thật là cô đang ở trên cầu thủy tinh. Chỉ cần cô nhìn xuống là sẽ thấy vực sâu vạn trượng.

Chỉ có hai anh quay phim theo họ lên cầu nhưng cả hai người đều không sợ hãi chút nào.

Cô có cảm giác là nếu bây giờ bật nhạc lên thì họ còn có thể khiêu vũ nữa đấy.

Phùng Văn Hi đang vô cùng sợ mà anh quay phim còn quay cô 360 độ, dường như sợ bỏ lỡ sợ hãi trên mặt cô vậy.

"Nãy giờ anh đi theo chúng tôi, chẳng lẽ anh nỡ nhìn tôi bất lực như này sao!" Phùng Văn Hi nhìn lên trời bằng góc 45 độ.

Không phải cô muốn ngăn nước mắt của mình chảy ra, cô chỉ muốn bay lên càng cao mà thôi.

Nơi đây quá đáng sợ, cô thả cất cánh cũng không muốn đứng ở đây.

Chu Hạo Hiền nắm chân cô: "Cố đừng làm đáng nữa, tôi van cô hãy kéo tôi đi đi, tôi chỉ muốn đứng trên mặt đất bằng phẳng thôi mà. Từ nhỏ, gia đình đã dạy tôi phải làm từng bước một, không thể xảy ra việc một bước lên mây được."

Anh quay phim: "Chúng tôi mới là người đưa cậu tới đây nên không phải cậu tự bước một bước lên mây đâu.

Chu Hạo Hiền: Tất cả những người có liên quan đến chương trình này, bao gồm đạo diễn chương trình và nhân viên đều sẽ vào blacklist của cậu, cậu tuyệt đối sẽ không hợp tác với họ nữa đâu.

Bây giờ, chân của Phùng Văn Hi đã mềm nhũn, còn không thể đứng vững chứ nói gì đến việc đi chuyên. Nếu muốn cô kéo Chu Hạo Hiền qua cây cầu là nhiệm vụ bất khả thi rồi.

Thời gian giống như ngưng lại nơi đây, một người nằm trên cầu vừa khóc vừa là hết, người còn lại thì nín chặt vách đá. Thần kỳ thay, cả hai giống như đã ngừng nhất trí với nhau là sẽ không động đây dù có chuyện gì xảy ra đi nữa.

Đã trôi qua mười phút nhưng họ vẫn dậm chân tại chỗ.

Ấy không đúng, phải nói là cả hai đều không tiến thêm bước nào cả.

Đạo diễn cũng u sầu khi thấy tình huống này: "Không phải cả hai người này đều không bị bệnh sợ độ cao ư? Dù sợ hãi thì nãy giờ cũng đã thích ứng rồi chứ?"

Ha ha, không sợ độ cao cái quỷ. Phùng Văn Hi đến đây là để trị bệnh sợ độ cao đấy!

Lúc này cô không cảm thấy gì bất thường khi leo vách núi nhưng bây giờ cô chợt cảm thấy bản thân rất sợ độ cao.

"Bảo trợ quay phim kéo Chu Hạo Hiền đi trước đi, nếu để hai người này an ủi lẫn nhau thì đến tối cũng chưa đi đến đầu cầu bên này đâu." Đạo diễn ra lệnh cho nhân viên.

Vi có người đồng hành nên họ sẽ vô thức cảm thấy ở yên tại chỗ tốt hơn việc phải đi về phía trước. Nếu không có người đồng hành thì họ sẽ phải tiến lên phía trước thôi.

Anh quay phim nhận được lệnh của đạo diễn liền nắm cánh tay Chu Hạo Hiền rồi kéo cậu về phía trước.

"Đạo diễn, tôi biết anh nhìn thấy cảnh này. Có ngon thì anh tự đi đi, tự nhiên bắt chúng tôi đi còn anh lại núp trong góc xem cảnh quay thì đầu phải là đạo diễn!" Chu Hạo Hiền đau khổ nhìn trời, bởi vì bị anh quay phim kéo nên cậu đã cách Phùng Văn Hi tầm ba bốn mét.

Nếu ai hỏi chuyện mà Chu Hạo Hiền muốn làm bây giờ nhất là gì thì cậu sẽ đáp là: "Ném tay đạo diễn này xuống cầu kính rồi bắt anh ta đi một lần cho biết, sau đó sẽ bảo người khác cũng kéo anh ta đi như cậu bây giờ."

"Chu Hạo Hiền, cậu định bỏ lại tôi như vậy sao? Tôi rất sợ đó!" Phùng Văn Hi bị bỏ lại nên hai chân cô cũng run rẩy không ngừng, quay đầu nhìn về phía anh quay phim: "Chúng ta thương lượng chút đi, chỉ bằng anh kéo tôi đi luôn đi?"

Anh quay phim: "...Cố ráng chịu chút đi, chắc chút nữa đạo diễn sẽ ra lệnh đấy."

Phùng Văn Hi: "... Nếu cô chờ đạo diễn ra lệnh thì chắc hôm nay cô phải ngủ ở đây mất.

Dựa vào ai cũng không bằng dựa vào chính mình!

Phùng Văn Hi nằng theo lòng tin này mà đi bước đầu tiên trong công cuộc chinh phục cầu kính. Chỉ là, cô còn chưa đi được bước này thì đôi chân đã khụy xuống.

Sau đó, cô cảm giác mình đang được bảo bọc trong một vòng tay ấm áp.

Mồ hôi chảy xuôi từ trán của Thẩm Từ Mặc xuống, vừa nhìn là đã biết anh vội vã chạy tới đây. Anh bế cô lên, giọng nói nhỏ nhẹ như dỗ con nít: "Đừng sợ, nhắm mắt lại. Đợi một lát là chúng ta sẽ đến nơi rồi."

Phùng Văn Hi quàng tay qua cổ Thẩm Từ Mặc, bật khóc khi vùi đầu vào vai anh: "Sao bây giờ anh mới đến? Anh biết em sợ lắm không? Em sợ em ngã xuống thì sẽ không được gặp lại anh nữa, anh cũng sẽ không gặp lại em. Sau đó, anh sẽ kết hôn với người con gái khác, có con với người ấy, rồi sẽ quên em!"

Cô giống như đang trút hết toàn bộ cảm xúc nên tiếng khóc càng ngày càng lớn, nước mắt cũng làm ướt nhẹp áo anh.

Thẩm Từ Mặc chỉnh lại tư thế của Phùng Văn Hi trong lòng rồi mới dám đi tới, vừa đi vừa an ủi cô: "Sẽ không, vĩnh viễn cũng chỉ có mình em, tuyệt đối sẽ không có ai khác."

Trần Viễn định phổ cập kiến thức cho Thẩm Từ Mặc về tiết mục này nên mới bắt anh xem. Ai dè, cả hai lại xem đứng tập này, Thẩm Từ Mặc liền cảm thấy sợ hãi. Anh sẽ không ngăn cản Phùng Văn Hi làm gì nhưng anh muốn ở cạnh cô mỗi khi cô sợ hãi.

Lúc anh nhìn thấy cô đứng lè loi và bắt lên trên cầu, anh đã không màng tới chuyện gì nữa, trong lòng chỉ nghĩ phải chạy thật nhanh đến bên cô.

Qua một lúc lâu, tâm trạng của Phùng Văn Hi đã ổn định lại, cô kéo áo anh: "Anh thả em xuống đi."

"Sắp tới rồi."

"Em muốn cùng đi với anh, em sợ anh đi một mình sẽ sợ."

Phùng Văn Hi nghĩ bản thân chỉ mới đứng trên cầu mà đã chịu không nổi, bây giờ Thẩm Từ Mặc vừa đi qua cầu vừa bế cô, chẳng lẽ anh không sợ ư?

Bước chân của anh vững vàng, đôi mắt thâm trầm tuôn ra muôn vạn sự ôn hoà và kiên định: "Sao tôi có thể sợ hãi khi em đang nằm trong lòng tôi chứ?"

Vi anh không những phải bảo vệ bản thân mà còn phải bảo vệ cô, anh không sợ hãi và cũng không được phép sợ. Anh còn phải chở che cô, bên cô suốt đời mà.

Phùng Văn Hi nắm vai anh, vào giờ phút này, cô có cảm giác vực sâu vạn trượng cũng mang lại sự ấm áp.

Đến đầu cầu bên kia, Thẩm Từ Mặc đặt Phùng Văn Hi xuống rồi lấy khăn tay đặt trong túi áo ra, anh vừa lau nước mắt của cô vừa nói: "Em muốn tiếp tục quay không?"

Phùng Văn Hi cúi tay ra, sửa lại quần áo cho anh: "Em có thể tiếp tục nhưng anh có thể đứng bên cạnh nhìn em không?"

"Được." Thẩm Từ Mặc đồng ý không chút do dự.

Sau khi bị lòi đi trên cầu, Chu Hạo Hiền vừa mới bị hai người họ đút thức ăn cho cầu độc thân, đương lúc cậu vừa mới cảm nhận được sự thoải mái khi gặm trên đất bằng thì lại bị đút thêm thức ăn cho chó tiếp.

Chu Hạo Hiền: Đi cầu kính cũng có thể show ăn ái, hai người đứng là độc nhất vô nhị!

Tuy rằng chương trình này có rất ít nhiệm vụ nhưng thời gian để hoàn thành khá dài, đặc biệt là nhiệm vụ cuối.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ "Cầu kính" thì chương trình đưa gợi ý cho họ bằng hai chữ "đỉnh núi". Không những thế, họ còn thông báo nhiệm vụ kế tiếp là leo lên đỉnh núi.

Bây giờ, tuy chân của Phùng Văn Hi và Chu Hạo Hiên không run như cây sậy nhưng cũng không khác mấy. Vậy mà chương trình còn bắt họ leo núi nữa.

Chu Hạo Hiên không chịu: "Đạo diễn, nếu anh dám đi cầu kính kia một lần thì tôi sẽ không nói lời nào, lập tức leo núi!"

Đạo diễn: "Nếu tôi chạy trên cầu kính một vòng thì sao đây?"

Chu Hạo Hiên: "...Đạo diễn, anh nói thật hả?"

Trong mắt đạo diễn, đây chỉ là chuyện nhỏ, dù sao cũng chỉ đi qua một cây cầu kính thôi mà. Dù cầu này trong suốt nhưng cũng không đến mức lơ lửng trên không trung đâu nhỉ?

Vì đề phòng đạo diễn sẽ chạy trốn nửa chừng nên Chu Hạo Hiên quyết định bảo nhân viên đưa đạo diễn lên cầu.

Mười phút sau...

Cõi lòng của đạo diễn sụp đổ, anh ta gầy đánh dạch trên cầu: "Tôi sẽ không khoác lác nữa đâu, ai đó mau kéo tôi qua đi!"

Ban này, anh ta khinh thường khi nhìn Chu Hạo Hiên bị lôi đi trong suốt quá trình nhưng bây giờ, anh ta vô cùng bội phục Chu Hạo Hiên.

Khi đi cầu kính, người không sợ sẽ không có cảm giác gì đặc biệt nhưng người nào sợ nhưng vẫn đi qua, dù là tự đi hay bị kéo thì vẫn là anh hùng.

Tuy thử thách này đã được chương trình dọn dẹp phạm vi xung quanh nhưng vẫn có quần chúng vây quanh ăn bánh uống trà rồi cầm hạt dưa và phóng viên đến phỏng vấn.

Có một phóng viên nhè lúc này phỏng vấn đạo diễn: "Góc nhìn của anh về cầu kính là gì?"

Đạo diễn: "Tôi thấy nói gì cũng thừa cả, chỉ bằng cô tự trải nghiệm một lần thử xem sao?"

Phóng viên: "Anh nghĩ tôi bị ngu à?"

"..." Không ngu thì sao cô không phỏng vấn Phùng Văn Hi và Chu Hạo Hiên mà lại phỏng vấn tôi chứ?

Đi nhiên phóng viên muốn phỏng vấn hai người họ nhưng cặp đôi Phùng Văn Hi và Thẩm Từ Mặc có sức sát thương quá lớn, tuy có ấy đã có bạn trai nhưng cô sợ sau khi cô phỏng vấn họ thì sẽ làm tổn thương bạn trai của mình mất.

Cho nên, tìm đạo diễn là tốt nhất.

Anh quay phim đi theo cô phóng viên thờ phào nhẹ nhõm, hên là vợ của mình không cùng một tổ với mình, không thì về nhà sẽ bị bắt quỳ ván giặt đồ mất.

Phùng Văn Hi đã không còn sợ độ cao nữa, không những thế, cô còn hào hứng kéo Thẩm Từ Mặc xem phong cảnh xung quanh.

"Chúng ta còn chưa đi chơi với nhau bao giờ." Phùng Văn Hi cau mày nói.

Tuy cô và anh đã bên nhau lâu rồi nhưng vẫn chưa đi chơi với nhau lần nào cả.

Không đợi hai người thảo luận kỹ càng về vấn đề này thì Phùng Văn Hi đã phải leo núi.

Với Phùng Văn Hi, nhiệm vụ này mới là thử thách cực hạn, hai nhiệm vụ trước chỉ là trò chơi con nít mà thôi.

Phùng Văn Hi vốn định để Thẩm Từ Mặc đi theo nhân viên của chương trình là được rồi. Vì cô sẽ cảm thấy cực kỳ an tâm khi biết Thẩm Từ Mặc luôn ở sau lưng cô nhưng Thẩm Từ Mặc lại nói với đạo diễn trước rồi cầm camera đi sau lưng cô.

Phùng Văn Hi sững sốt khi nhìn thấy Thẩm Từ Mặc cầm camera.

Thẩm Từ Mặc cười cười với cô: "Bên em!"

Nếu anh không thể cố gắng thay em thì anh sẽ luôn bên em dù là gian nan hay huy hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Em Sẽ Bảo Vệ Anh*

Trên đường núi gập ghềnh, Phùng Văn Hi cứ đi được một chút lại quay đầu lại nhìn Thẩm Từ Mặc. Mỗi lần cô quay lại đều nhìn anh rồi cười ngọt ngào, Thẩm Từ Mặc luôn cung chiêu nhìn cô.

Đi được hơn một giờ, Phùng Văn Hi đột nhiên dừng lại, lực tung của túi rơi ngáng mặt lên, ngượng ngùng nhìn anh: "Thẩm tiên sinh, anh cho em mượn khăn tay với."

Vừa dứt lời, Thẩm Từ Mặc còn chưa kịp đáp lời thì cô đã lấy khăn tay của anh. Trùng hợp thay, lúc này Thẩm Từ Mặc cũng đang vuốt tay lấy khăn tay cho cô, ngón tay của cả hai liền chạm vào nhau.

Phùng Văn Hi rút khăn về nhanh rồi nghịch ngom thè lưỡi với anh, đồng thời cũng giờ tay lên lau đi mồ hôi trên trán cho anh. Cô vừa cẩn thận lau vừa nói: "Đó giờ em không mang đến phiền phức cho anh thì cũng bị vương vào phiền phức. Bây giờ anh còn muốn đi phơi nắng cùng em. Hay vậy đi, mai mốt em cùng anh làm thêm giờ nhé?"

Thẩm Từ Mặc mặc âu phục mang giày da, vác một cái camera trên vai, nhìn đến đây đã thấy hơi sai rồi, hiện tại anh lại cười ngốc nghếch nữa chứ, khiến cho hình tượng của anh cũng khác hẳn thường ngày.

Anh đáp: "Được chứ, chỉ cần em không sợ chán là được."

Phùng Văn Hi thu tay lại, giọng nói bỗng nhiên trở nên nghiêm túc: "Vậy anh không thấy chán khi leo núi cùng em sao?"

"Ồ bên em thì sao chán được."

Vì ánh mắt trời hôm nay hơi gắt hơn mọi ngày nên mặt của Phùng Văn Hi đã đỏ sẫm, giờ còn đỏ hơn, cô xoay người đi lên phía trước, miệng nói thầm: "Nóng quá..."

Chu Hạo Hiên vô cùng khổ tâm vì bị hai người kia ngược đãi cả một quãng đường. Khó nhất là họ vô thức ngược cậu độc thân mới ghê chứ!

Vắt và lấm mới lên đến đỉnh núi, Phùng Văn Hi mới nhớ đến một chuyện... Cô quên bôi kem chống nắng mất rồi!

Chuyện này là chuyện hệ trọng của đôi người đấy!

"Chu Hạo Hiên, tôi quên bôi kem chống nắng rồi." Chỉ có thời điểm này Phùng Văn Hi mới nhớ đến Chu Hạo Hiên.

Chu Hạo Hiên cười nhẹ một cái với cô: "Không sao, tôi đã bôi nhưng cô đừng mượn tôi làm gì, vì trời nắng gắt quá nên tôi đã dùng hết một tuyp luôn rồi."

Từ chối một cách phũ phàng...

Phùng Văn Hi: "Cậu vớt lời hứa có phúc cùng hưởng có họa cùng chia đâu rồi?"

Chu Hạo Hiên: "Lời hứa chỉ có hiệu nghiệm khi cô không ăn ái ái ái trước mặt tôi!"

"..."

Khi chất trên người của Thẩm Từ Mặc rất cường đại, cho dù anh đã kìm lại sự lạnh lùng khi đứng kế Phùng Văn Hi nhưng vẫn khiến người ta muốn muốn chùn bước.

Chu Hạo Hiên vô thức duy trì khoảng cách với Thẩm Từ Mặc, nhưng hai người đi chung một con đường nên sẽ có lúc ánh mắt giao nhau.

Thẩm Từ Mặc rất ít khi quan tâm đến người khác nhưng nghĩ đến cậu ta đã sẵn sóc Phùng Văn Hi thì gắt đầu với Chu Hạo Hiên.

Chu Hạo Hiên liền ngo ngoác, hóa hạo lạnh lùng lại chào cậu, tuy rằng cái gắt đầu kia chỉ mang ý chào hỏi thôi.

Bây giờ cậu chỉ mong mới có thể hô to một câu, "Tôi không có quan hệ gì với Phùng Văn Hi đâu, tôi chỉ xem cô ấy là anh em thôi!"

Thật ra Thẩm Từ Mặc cũng không có ý đó đâu. Anh đã quan sát Chu Hạo Hiên gi đẩy dọc đường đi, kết luận được cậu ta chẳng hề có lực uy hiếp với anh chút nào cả.

Nếu Chu Hạo Hiên biết được suy nghĩ của Thẩm từ Mặc thì sẽ khóc mất, cả một uy hiếp nhỏ nhoi cậu cũng không tạo được.

Đạo diễn bước lại gần rồi lấy ra một tấm thẻ: "Chúc mừng mọi người đã hoàn thành nhiệm vụ này..."

Không đợi đạo diễn nói xong, Chu Hạo Hiên đã hạnh phúc nhảy cẫng lên: "Đạo diễn, ý của ông là tôi có thể về nhà rồi hả? Quá tốt rồi, hẹn gặp lại nhé, à mà ý tôi là chúng ta có thể gặp lại nhau ở bất cứ đâu ngoại trừ tổ tiết mục hoặc đoàn làm phim. Nếu không, tôi sợ bản thân sẽ không kiểm chế được sự tàn bạo của mình."

Đây là do cậu nghĩ quá nhiều thôi.

Dù sao thì đạo diễn cũng không có ý định hợp tác với cậu thêm lần nữa đâu. Ông không muốn khán giả nhớ đến đoạn ông đi lên cầu thủy tinh nên nhất định phải xóa đoạn đấy. Còn khúc của Chu Hạo Hiên nhất định phải giữ lại, không những thế còn phải thêm hiệu ứng đặc biệt nữa.

Chờ Chu Hạo Hiên hân hoan xong thì ông mới nói tiếp: "Hình như cậu đã quên mất người quản lý của mình thì phải."

Chu Hạo Hiên: "..."

"Được rồi, chúng ta hãy bàn về nhiệm vụ cuối cùng nào. Mọi các bạn xuống núi rồi đến phố ăn vặt tìm quán lý của các bạn, nhớ là phải dẫn họ đi ăn uống no say thì mới được về nhà nhé."

"Gi cơ??!!!"

Ăn uống no say là ý gì vậy?

Tổ tiết mục không những dẫn quán lý của họ đến phố ăn vặt để làm nhân viên, mà còn không cho họ ăn com.

Chương trình này đúng là thực tế mà.

Hứa Chu cảm thấy vô cùng cực khổ, anh ta chỉ muốn trị bệnh sợ độ cao cho gã nhà mình thôi mà, tự nhiên lại bị dẫn đến làm phụ bếp ở một nơi xa lạ. Sau đó, anh ta chưa kịp mừng rỡ khi biết nghệ sĩ của mình hoàn thành nhiệm vụ thì nhiệm vụ của anh ta đã biến thành chủ tiệm.

May là có quản lý của Chu Hạo Hiên gánh sự xui xẻo giảm. Vì gã nhà anh ta không hoàn thành nhiệm vụ nên anh ta phải rửa chén hết ngày.

Quản lý của Chu Hạo Hiên: Rõ ràng khi này tôi còn đang an ủi Hứa Chu nhưng bây giờ người cần được an ủi đã biến thành tôi. Thật sự nghĩ không ra vì sao một cô gái liễu yếu đào tơ như Phùng Văn Hi lại leo núi thắng cả người con trai Chu Hạo Hiên.

Xuống núi nhanh hơn lên núi nhiều nhưng nếu đi nhanh quá thì sẽ thắng không kịp, thương tích đầy mình còn khổ hơn.

Nhìn Phùng Văn Hi tung tăng suốt cả quãng đường, Thẩm Từ Mặc cười xuống áo khoác, anh cầm một bên, để Phùng Văn Hi cầm bên còn lại, như vậy thì không cần phải lo lắng nữa rồi.

Phùng Văn Hi đi trước, Thẩm Từ Mặc đi sau làm cho Phùng Văn Hi cảm thấy rất tự hào, vì cô cảm thấy mình như đang bảo vệ Thẩm Từ Mặc.

"Thảm tiên sinh, nhất định sẽ có một ngày em sẽ đứng trước anh, bảo vệ anh."

"Nhưng tôi không muốn em phải hao tâm tổn sức bảo vệ tôi, tôi chỉ muốn bảo vệ em"

Lần gió mát thổi phất vạt áo Phùng Văn Hi, cô cười xán lạn như ánh mặt trời: "Không được, anh đã bảo vệ em lâu như vậy, hãy để em bảo vệ anh một lần đi"

Chương trình này đã không cần sự góp mặt của Chu Hạo Hiên nữa rồi.

Không những Chu Hạo Hiên cảm thấy mình là bóng đèn mà cả đạo diễn cũng muốn cắt luôn đoạn của bản thân luôn.

Nếu như vậy thì chương trình sẽ đẹp biết mấy.

Tuy Thẩm Từ Mặc đang cầm camera nhưng vẫn còn một camera phụ trách quay các cảnh ăn ái siêu đẹp giữa Phùng Văn Hi và Thẩm Từ Mặc.

Đạo diễn đã hỏi Thẩm Từ Mặc có đề ý đến việc anh sẽ xuất hiện trong chương trình khi lên sóng không.

Tất nhiên là Thẩm Từ Mặc không ngại.

Đạo diễn: Sau này, chương trình của họ sẽ là top 1 trong những chương trình thực tế. Chưa ai có thể mời Thẩm Từ Mặc tham gia các chương trình như này cả, vậy mà bây giờ Thẩm Từ đang xuất hiện trong chương trình của họ đó.

Ông ta muốn cho các nhà tài trợ biết rằng chương trình này thuộc hàng cao cấp, về sau ông còn phải lọc lại các nhà tài trợ nữa.

Trước hoảng hốt, đoàn người đã đến khu phố ăn vặt.

Phùng Văn Hi không thể tin được người mặc tạp dề rao một bát mì 10 tệ lại là quản lý của mình.

Trong biển người mừng rỡ, Hứa Chu chỉ liếc mắt là đã nhận ra Phùng Văn Hi. Dù tâm tình của Hứa Chu rồi như tơ vò nhưng ngoài mặt vẫn làm tốt vị trí của bản thân, sau khi đưa cho khách một chén mì mới chạy qua chỗ Phùng Văn Hi.

"Anh chờ em..."

Chưa kịp nói hết lời thì Hứa Chu đã phát hiện ra Thẩm Từ Mặc đang cầm máy quay.

"..."

Thế giới của anh ta bỗng chốc sụp đổ, anh đã nghĩ tới vô vàng viễn cảnh gặp lại Phùng Văn Hi. Anh ta đã dự đoán tình huống có xác suất cao nhất sẽ xảy ra là hai người họ ôm nhau rồi bán thân nhưng anh ta lại không đoán được sự thật tàn khốc như vậy.

Phùng Văn Hi vốn không hề cần bán thân với anh ta mà.

"Em biết anh rất khổ không?"

"Em biết."

Đúng lúc này thì người của chương trình lại đi di động và vì tiền cho họ, nói là sau khi ăn com tại đây thì có thể kết thúc công việc rồi.

Hứa Chu bị ám ảnh với nơi này, không muốn ăn com ở đây: "Chúng tôi có thể ăn ở chỗ khác không?"

Đạo diễn: "Chương trình chỉ được tài trợ ở đây."

Một chương trình thực tế lớn như này mà chỉ được phố ăn vặt tài trợ thôi sao?

Cuối cùng, Hứa Chu lờn cái đứt khoát đề nghị ăn tạm một chén mì ở chỗ ban nãy anh ta bán rồi đi về.

Vừa đến quán mì, Phùng Văn Hi đã nhìn thấy quán lý của Chu Hạo Hiên vẫn còn rửa rau, về mặt của anh chẳng giống Hứa Chu y như đúc.

Cả hai đều trung ra về mặt tràn đầy u oán.

"Lão đại, tôi đến cứu anh đây." Đến lúc này, Chu Hạo Hiên mới nhớ đến quản lý của cậu, cậu quyết định sửa chữa sai lầm.

"Cậu nghĩ tôi sẽ tin cậu chắc?"

"..."

Phùng Văn Hi kêu Thẩm Từ Mặc ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, rồi cô cầm lấy camera trong tay anh nhưng không ngờ camera quá nặng, khiến cô suýt nữa cảm không vững, may mắn là có Thẩm Từ Mặc đỡ phía dưới camera giúp cô. Anh thờ

dài: "Thật là, em cứ như thế này thì sao tôi yên tâm về em được."

Nếu không phải Phùng Văn Hi kiên trì thì anh đã giữ cô ấy bên mình rồi, quyết không để cô phải chịu cực khổ chút xíu nào.

Nếu là bình thường Phùng Văn Hi sẽ không như vậy, nhưng bởi vì có Thẩm Từ Mặc kẻ bên nên cô hơi hồi hộp. Cô ôm cánh tay của anh, nói nhỏ vào tai anh: "Em cũng biết làm mỳ đó, hay bây giờ em đi làm mỳ cho anh ăn nha?"

Thẩm Từ Mặc không tin lắm, anh nhớ lần trước cô tham gia chương trình giống như mười ngón tay không dính nước mùa xuân* cơ mà.

*Mười ngón tay không dính nước mùa xuân: những người sống sung sướng không phải làm việc nhà, thường dùng cho phái nữ. Ý bảo là nữ chính nhìn không giống như biết làm việc nhà, bao gồm nấu ăn.

Như nhìn thấu suy nghĩ của anh, Phùng Văn Hi hất cằm lên khuôn mặt kiêu ngạo: "Sao em không biết nấu ăn cơ chứ, nếu em không biết thì sau này anh ăn gì đây."

Thẩm Từ Mặc nhượng mấy rồi cười khê.

"Lúc làm nhiệm vụ kia, em đã nghĩ rằng Thẩm tiên sinh còn chưa được ăn cơm do mình nấu, chắc hẳn anh sẽ rất buồn khi nhìn em nấu cho người khác ăn nên em mới không nấu đó."

Phùng Văn Hi nói chuyện như là một đứa trẻ đang búống bình đôi kẹo.

Ngày đó, cô đã nghĩ như vậy. Kép trước cô vẫn chưa xuống bếp vì Thẩm Từ Mặc, kép này cô nhất định phải đền bù niềm tiếc nuối này.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Quảng Cáo Nhị Oa Đầu*

Đứng trước quán mì, động tác kéo mì của Phùng Văn Hi vô cùng thành thạo, có vẻ như cô đã rất quen với việc này.

Trong không gian nhỏ này, từng động tác của cô tạo nên một khung cảnh tuyệt đẹp.

Thẩm Từ Mặc đứng ở bên cạnh nhìn cô. Cho tới bây giờ, anh vẫn không tin được anh lại có được hạnh phúc như thế, mà lại còn được nhiều đến vậy.

Một lọn tóc nhỏ rơi xuống, vì trên tay vẫn còn dính bột mì nên Phùng Văn Hi không thể tự vén tóc lên được. Cô đánh phải dùng cánh tay liên tục cọ lọn tóc kia, cố gắng vén ra đằng sau mang tai.

Không biết Thẩm Từ Mặc đã đứng sau lưng cô từ khi nào, nhẹ nhàng giúp cô vén lọn tóc kia lên.

Phùng Văn Hi nhìn anh cười ngọt ngào, sau đó cô tiếp tục động tác trên tay.

Hứa Chu ở cạnh đã há hốc mồm kinh ngạc: Từ khi nào gà nhà anh ta biết nấu ăn vậy?? Khoan đã, cái này không phải là trọng điểm, cái chính là tại sao khung cảnh này lại ngọt ngào đến thế chứ!

Quen biết nhau lâu như vậy nhưng Hứa Chu chưa bao giờ thấy Phùng Văn Hi vào bếp, đến úp gói mỳ cô còn lười nữa là.

Phùng Văn Hi biết nấu ăn là vì kép trước cô từng tham gia một chương trình ẩm thực, cô đã được học nấu ăn với đầu bếp.

Vị đầu bếp kia còn khen cô có thiên phú nấu ăn đó.

Chu Hạo Hiên nhẹ giọng khê hừ một tiếng: "Mấy người có biết tôi đến đây bằng cách nào không? Được rồi, chúng ta ăn cơm trước đi. Chương trình này không cần chúng ta nữa đâu, chỉ cần hai người này là đã đủ rồi."

"Bây giờ cậu mới hiểu được thì có ích gì." Đạo diễn cũng học theo giọng điệu của Chu Hạo Hiên, ông khê hừ một tiếng.

Nói chung là chỉ khi chương trình được chiếu thì mới thấy Chu Hạo Hiên tham gia chương trình này đúng là dư thừa.

Chu Hạo Hiên: "... " Cậu ta cũng lắm chỉ là tham gia chương trình này mà thôi, không những bị ngược đãi lại còn kèm thêm bị đạo diễn ghét bỏ.

Đội tới sau này khi đã có bạn gái, cậu ta chắc chắn sẽ công khai, rồi ngày ngày show ái ân cho mấy người coi.

Đáng tiếc, hiện tại cậu ta không có bạn gái, mà cũng không biết đến lúc nào mới có thể có bạn gái..

Thời gian làm mì không lâu, với lại hầu như mọi thứ đều đã có sẵn, nên Phùng Văn Hi rất nhanh đã làm xong.

Cô chan dầu sôi lên mỳ, ngoài âm thanh xèo xèo còn có mùi thơm tỏa ra bốn phía.

Phùng Văn Hi bung bát mỳ, cẩn thận đặt lên bàn như báu vật: "Nguyên liệu nấu ăn ở đây không đủ, chờ chúng ta về nhà, em sẽ làm cho anh những món anh thích nhé?"

Thẩm Từ Mặc cầm tay cô, sau đó đưa tay lau bột mì còn sót lại trên má cô: "Chỉ cần là em nấu, anh đều thích."

Phùng Văn Hi cười híp mắt, ánh mắt cô ngập tràn cảm giác thỏa mãn: "Vậy anh mau ăn đi. Nhưng nếu không ngon thì anh cũng phải ăn hết đấy."

Phùng Văn Hi rất tự tin vào tài nghệ của mình nhưng cô muốn chứng minh rằng cho dù mình nấu ăn không ngon thì Thẩm Từ Mặc cũng sẽ ăn.

"Chúng mình cùng ăn nhé?"

"Vâng..."

Phùng Văn Hi và Thẩm Từ Mặc ngồi riêng một bàn.

Thật ra đây không phải là yêu cầu của họ, mà bởi vì không có ai muốn ngồi ăn cùng một bàn với hai người này.

Anh quay phim: Mấy người không nghĩ đến cảm thụ của tôi sao? Tôi phải quay họ suốt đường đó, ai đó mau đến đổi ca cho tôi đi.

Sau khi buổi ghi hình kết thúc, mọi người cùng nhau quay về thành phố A.

Có lẽ là nhờ chương trình này mà tình cảm của Phùng Văn Hi và Thẩm Từ Mặc đột nhiên sâu sắc thêm. Thật ra, chỉ có Phùng Văn Hi nghĩ như vậy thôi, bởi vì Thẩm Từ Mặc vẫn luôn đối xử cực kỳ tốt với cô.

Hai ngày sau, chương trình chính thức công chiếu.

Siêu cấp khiêu chiến bắt ngờ đổi phong cách

Mật đảo: Lúc đầu tôi cho rằng đây là một chương trình khiêu chiến, nhưng với cương vị là một người xem, tại sao tôi lại phải xem bọn họ diễn cảnh tình cảm chứ.

Giả đồ: Mọi người có cảm thấy Chu Hạo Hiên hơi thừa không? Đột nhiên tôi muốn xem bản không có Chu Hạo Hiên quá.

Cơm chiên trứng: Thím lâu trên, thím không biết đã có cao thủ cắt phần của Chu Hạo Hiên rồi sao? Để tôi cho thím địa chỉ trang web, thím đăng nhập vào là có thể xem.

Tỏ tiết mục thật là tài giỏi: Cần gì địa chỉ trang web chứ, làm như chi có mỗi chỗ đó là xem được vậy. Chỉ cần tìm kiếm cụm từ "Phùng Văn Hi siêu cấp khiêu chiến" là thím có thể tìm ra tất cả phiên bản không có Chu Hạo Hiên đó.

Tui là fan cuồng của Chu Hạo Hiên: Mấy người đang nói lung tung cái gì vậy! Mặc dù Chu Hạo Hiên nhà tôi có vẻ hơi thừa nhưng mấy người cũng không thể đối xử với anh ấy như thế. Cứ im lặng mà coi mấy video kia là được rồi mà.

Chu Hạo Hiên đã khóc ngất trong nhà vệ sinh sau khi đọc những bình luận này. Cậu đã dùng hành động để chứng minh rằng cậu hoàn toàn không phù hợp với chương trình đó bằng cách không xem.

Vì hôm sau sẽ phải tham gia buổi lễ ký hợp đồng với Cửu Thiên Kiếm, sau đó phải đi theo đoàn làm phim đến phim trường rồi quay phim, nên Phùng Văn Hi muốn dành riêng một ngày cùng đi làm với Thẩm Từ Mặc.

Ai ngờ, không biết Hứa Chu bị trúng gió gì, lại nói là nhận được quyền đại diện của một nhãn hiệu sẽ thay đổi cả tương lai của cô.

Phùng Văn Hi kích động không thôi. Nhãn hiệu có thể thay đổi cả tương lai của cô thì chắc chắn là rất lớn đó, có lẽ là thương hiệu đẳng cấp quốc tế cũng nên.

Phùng Văn Hi nghĩ rằng, chi cần cô nhanh chóng nổi tiếng, đứng lên đỉnh cao thì sau này không cần đóng quá nhiều quảng cáo, cũng không cần thường xuyên đóng phim để nhắc mọi người nhớ tới sự tồn tại của bản thân nữa. Nếu như thế thì cô sẽ càng có nhiều thời gian ở cạnh Thẩm Từ Mặc hơn.

Sau đó, cô chuyển buổi hẹn với Thẩm Từ Mặc sang buổi chiều, rồi kích động chạy tới công ty.

"Anh Chu, đó là nhãn hiệu gì vậy?"

"Em sẽ không tin được đâu!"

Phùng Văn Hi cầm lấy lọ điều rồi bắt đầu ăn: "Anh chờ một chút. Anh chờ em bình tĩnh lại rồi anh hãy nói."

Qua tám ba phút, Phùng Văn Hi điều chỉnh trạng thái về mức bình thường, cô cũng tỉnh táo thì Hứa Chu mới nói: "Em có biết Phiêu Hương Nhị Oa Đầu không?"

*Nhị Oa Đầu [二锅头]: một loại rượu mạnh, nước rượu trong. Rượu này không mắc tiền, và do đó rất phổ biến trong giới lao động ở vùng Bắc và Đông Bắc Trung Hoa. Đây có lẽ là loại rượu trắng Bạch Tửu được uống nhiều nhất ở Bắc Kinh và do đó thường được liên hệ đến thành phố này. (Nguồn)

Phùng Văn Hi: Σ (° △°|||)❀

Phiêu Hương Nhị Oa Đầu là gì vậy?

Không sai, nhãn hiệu mà Hứa Chu cho Phùng Văn Hi làm người đại diện phát ngôn chính là Phiêu Hương Nhị Oa Đầu, hơn nữa anh ta còn nói rất rõ ràng rằng anh hy vọng Phùng Văn Hi sẽ tham gia quay quảng cáo này vào chiều nay luôn.

Quảng cáo này tương đối dễ quay, chỉ có một câu thoại, cũng không cần bối cảnh, trực tiếp quay ở trường quay là được, sau đó nhân viên hậu kỳ sẽ thay đổi khung cảnh phía sau cô. Nói tóm gọn lại là quảng cáo này rất đơn giản.

Phiêu Hương Nhị Oa Đầu..

Quản lý nhà cô cho cô làm người đại diện phát ngôn của Phiêu Hương Nhị Oa Đầu..

Vì sao quản lý nhà cô lúc nào cũng thích cho cô làm người phát ngôn của mấy nhãn hiệu kỳ quái vậy?

Phùng Văn Hi: Thật sự không muốn thừa nhận đây là quản lý nhà cô chút nào.

Quả thật là nhãn hiệu này sẽ ảnh hưởng rất lớn tới tương lai của cô, ừ, sau này cô sẽ nổi tiếng khắp mọi nhà luôn.

Phùng Văn Hi ôm một tia hi vọng nhỏ nhoi hỏi lại: "Anh Chu, anh có nhầm lẫn gì không? Có khi nào nó là rượu vang Phiêu Hương không?"

Mặc dù rượu vang Phiêu Hương nghe có hơi kỳ quặc nhưng dù sao cũng dễ nghe hơn Phiêu Hương Nhị Oa Đầu. Không phải cô kỳ thị Nhị Oa Đầu, nhưng sản phẩm đó thật sự không thích hợp với cô.

Cứ nghĩ đến việc sau này bản số yếu lý lịch của mình bao gồm việc làm người đại diện phát ngôn cho Nhị Oa Đầu là cô đã muốn khóc.

Những nhãn hàng mà cô từng đại diện là cái gì? Nào là kem đánh răng Dark Blue, nào là Phiêu Hương Nhị Oa Đầu. Người khác toàn là những thương hiệu nước ngoài đó.

Hứa Chu cực kỳ nghiêm túc gật đầu: "Hừm, anh chắc chắn là mình không nhầm đâu."

"..."

Quả nhiên, đây mới là cuộc đời của cô. Đây mới là Hứa Chu.

"Em có biết ông nội của Thẩm Từ Mặc thích nhất gì không?"

"Ông ấy thích nhất cháu trai Thẩm Từ Mặc của mình. Tương lai ông ấy sẽ thích em, thích con của em và Thẩm Từ Mặc - chất của ông ấy."

Hứa Chu: Anh ta đã theo không kịp tiết tấu của gã nhà mình rồi.

Hứa Chu hít vào một hơi thật sâu rồi mới nói: "Anh không phải là người thích làm loạn!"

"Anh mà làm loạn lên thì không ai là đối thủ của anh cả."

"..."

Hứa Chu thật sự không làm loạn mà. Ông nội của Thẩm Từ Mặc - Thẩm lão gia có một sở thích là uống Nhị Oa Đầu, nhất là Phiêu Hương Nhị Oa Đầu.

Phiêu Hương Nhị Oa Đầu đã có từ lâu, có một lần xưởng rượu trải qua khủng hoảng, nhờ có Thẩm lão gia nhận thầu toàn bộ rượu xái trong nhà máy thì xưởng rượu này mới có thể tiếp tục hoạt động.

Hứa Chu phải mất rất nhiều công sức mới biết được chuyện này.

Vì gã nhà mình, anh ta chịu khổ chút cũng không sao.

Phùng Văn Hi thật sự không ngờ còn có chuyện như vậy: "Anh Chu, anh có thể nói cho em biết, Thẩm lão gia ngoại trừ thích uống Nhị Oa Đầu thì còn sở thích gì nữa không?"

"Nếu anh biết thì còn để cho em quảng cáo Nhị Oa Đầu sao?"

Phiêu Hương Nhị Oa Đầu không thể tin khi biết Phùng Văn Hi muốn làm người đại diện phát ngôn cho xưởng bọn họ. Dù sao thì giá trị con người hiện tại của Phùng Văn Hi và hướng đi của cô cũng thích hợp với phát ngôn cho rượu vang hơn.

Vì chuyện này mà giám đốc xưởng rượu còn có ý mở một cuộc họp, nội dung chính là về tương lai phát triển xưởng rượu của họ, đồng thời cũng nghĩ cách để tiếp đãi Phùng Văn Hi.

Cuối cùng, mọi người đưa ra kết luận: tặng Nhị Oa Đầu cho cô.

Phùng Văn Hi gọi điện thoại Thẩm Từ Mặc, sẵn tiện kể với anh về việc này. Thẩm Từ Mặc trả lời: "Nếu như em không thích thì đừng miễn cưỡng chính mình. Mọi chuyện đều có tôi lo."

Nhưng điều ấy lại làm cho Phùng Văn Hi càng kiên định hơn về quyết tâm làm đại diện phát ngôn lần này. Cô muốn được nhận sự yêu thích của ông nội Thẩm Từ Mặc, không vì lý do gì khác, chỉ vì cô không muốn Thẩm Từ Mặc khó xử khi ở giữa hai người.

Vì vậy, sau khi cúp điện thoại, Phùng Văn Hi ăn liên tiếp ba bao lạt điều mới nói: "Không phải chi là quảng cáo Nhị Oa Đầu thôi sao. Em nhận!"

Lúc xế chiều, Hứa Chu liền dẫn Phùng Văn Hi đi tới xưởng rượu Phiêu Hương.

Xưởng Phiêu Hương Nhị Oa Đầu vì nghênh đón Phùng Văn Hi mà đã làm rất rầm rộ, băng rôn màu đỏ tung bay, rất nhiều công nhân cầm bảng hiệu ghi tên cô.

Vừa xuống xe, Phùng Văn Hi liền ngấy ra như phồng.

Trong xưởng, các công nhân đồng thanh hô to: "Hoan nghênh Phùng Văn Hi làm người đại diện phát ngôn cho Phiêu Hương Nhị Oa Đầu, hy vọng chúng ta có thể hợp tác lâu dài."

Phùng Văn Hi đã phát ngôn cho rất nhiều nhãn hàng, nhưng chưa bao giờ cô đã mơ mơ màng màng khi vừa bước xuống xe như này.

Cô cảm thấy bản thân không phải là đến phát ngôn mà là tới tham gia đại hội khen thưởng đó.

Giám đốc xưởng rượu tự mình đón tiếp Phùng Văn Hi, ông ta còn đưa tay ra để bắt tay với cô: "Thật vinh dự khi cô đã lựa chọn hợp tác với chúng tôi. Cô yên tâm, chất lượng của rượu của chúng tôi rất tốt, sản phẩm của chúng tôi nhất định có thể vươn đến tầm quốc tế."

Hứa Chu thấy thế, vội vàng thay Phùng Văn Hi tiếp nhận ý tốt. Anh ta đi tới bắt tay với vị giám đốc kia: "Chúng tôi tin tưởng chất lượng sản phẩm của các anh. Nếu không thì chúng tôi đã không đồng ý nhận làm người đại diện rồi. Bây giờ chính là lúc chúng ta cùng nhau vươn ra quốc tế."

Phùng Văn Hi: "... " Tôi chỉ đến quay quảng cáo thôi mà.

Thật ra Hứa Chu cũng rất bất đắc dĩ. Anh ta không đoán được giám đốc xưởng lại nhiệt tình đến thế, cũng may là anh ta phản ứng nhanh nhẹn đó.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 62: Thế Giới Hường Phần Của Phiêu Hương Nhị Oa Đầu*

Editor: Y Phi

Beta-er: Nhạc Dao

Phùng Vân Hi và Phiêu Hương Nhị Oa Đầu

Chiều hôm nay, Phùng Vân Hi chính thức tuyên bố làm người đại diện phát ngôn cho Phiêu Hương Nhị Oa Đầu, đồng thời cũng quay quảng cáo trong ngày luôn. Xưởng rượu rất nhiệt liệt hoan nghênh việc này.

Hãy coi tui là một vò Nhị Oa Đầu: Cho mọi xin lỗi chứ lúc thấy hot search này mọi thật không rõ Phùng Vân Hi và Nhị Oa Đầu có liên quan gì luôn, nữ thần của mọi đã suy nghĩ quá nhiều rồi sao.

Món dưa chuột: Trước kia tui đã từng xem quảng cáo Nhị Oa Đầu của hãng này rồi, chỉ có thể dùng từ "thâm hại" để hình dung. Hiện tại tui chỉ mong tạo hình là do chính đoàn đội của nữ thần làm thôi, mà cho dù tạo hình có thâm hại thì chị ấy vẫn là nữ thần trong lòng tui.

Hãy coi tui là một quả anh đào: Làm sao bây giờ, trong nhà tui không có ai uống Nhị Oa Đầu hết, nhưng mà nữ thần làm người phát ngôn thì kiểu gì tui cũng phải mua một chai, coi như là để sưu tập đi.

Dumbo* bé nhỏ: Mua mua mua, dù là Nhị Oa Đầu cũng mua, giống như lời thề trên á, không uống được thì để sưu tập, còn có thể xem như đồ gia truyền truyền từ đời này qua đời khác.

*Là bé voi này nè:

Dù trên mạng nói gì thì Phùng Vân Hi cũng đã nghiêm túc quay quảng cáo rồi.

Bên phía nhà máy rượu mong Phùng Vân Hi có thể mặc sườn xám quay quảng cáo, Phùng Vân Hi không có ý kiến gì về việc này. Nhưng khi họ đem ra một bộ sườn xám đỏ thẫm giống loại hay dùng để tiếp khách thì Phùng Vân Hi lại một lần nữa ngơ ngác.

"Các vị muốn tôi mặc cái này?"

"Chúng tôi đã chuẩn bị trang phục này từ sớm cho người phát ngôn đó."

"..."

Đừng nói Phùng Vân Hi, ngay cả Hứa Chu cũng đau đầu, ít ra cũng phải mặc sườn xám Sứ thanh hoa* chứ, sao lại lấy sườn xám tiếp khách ra làm gì.

*Sườn xám Sứ thanh hoa:

Mấy người cứ như vậy thì khoan tính đến chuyện vượt ra thế giới, có thể phát triển được ở trong nước đã tốt lắm rồi đó.

"Là thế này, tôi thấy bộ đồ này không đúng kích cỡ lắm, vừa hay chúng tôi cũng có đặt may một bộ sườn xám. Để tôi gọi người mang qua đây, chúng tôi tự mặc đồ của mình là được." Hứa Chu nói.

Cũng may là lúc trước có một kịch bản phim dân quốc đang chuẩn bị bấm máy đã tìm Phùng Vân Hi để hỏi lịch trình của cô, sau đó Hứa Chu tâm huyết dâng trào đặt may cho Phùng Vân Hi một bộ sườn xám. Anh ta nghĩ rằng nếu lịch trình không bị trùng thì cô có thể mặc bộ sườn xám đó đi thử vai.

"Không sao, không phiền bên anh nhọc lòng, chúng tôi có tận mấy cỡ lận, ngay cả XL cũng có."

Phùng Vân Hi: Σ (° Δ °|||) / Lẽ nào cô đã béo đến độ cần phải mặc size XL rồi ư?

Cuối cùng Hứa Chu cũng đành xẹp ồm thỏa với phía nhà sản xuất để cho Phùng Vân Hi tự mặc sườn xám anh đặt may.

Thật ra Hứa Chu còn chưa thấy bộ sườn xám kia, nhưng chắc chắn sẽ tốt hơn bộ đồ của bên xưởng rượu.

Không phải là anh ta kỳ thị sườn xám dùng để tiếp khách, loại đó nếu mặc vào có thể khoe ra được sự duyên dáng thì cũng rất đẹp, nhưng nó thật sự không hợp với phong cách của Phùng Vân Hi.

Miêu Tiểu Trần rất nhanh đã mang sườn xám tới.

Có nàng lấy ra một bộ sườn xám màu hồng phấn nhạt, cũng không thêm thêm họa tiết hoa lá, trên khuy cài còn đính thêm ngọc trai.

Mặc dù bộ sườn xám này không hợp để quảng cáo cho Nhị Oa Đầu, nhưng ít nhất so với bộ sườn xám mà nhà máy kia muốn dùng thì vẫn hợp với Phùng Vân Hi hơn nhiều, khi quay quảng cáo cũng đẹp mắt hơn.

Đại diện xưởng rượu nhìn thoáng qua rồi nói: "Bộ này màu sắc quá nhạt, không được mạnh cho lắm."

"..." Ông coi sườn xám là rượu sao, lại còn đòi mạnh mới được.

Vì bộ sườn xám này là dành cho cô gái trẻ tuổi, không thích hợp với tóc búi nên Phùng Vân Hi chỉ xoa tóc, rồi vén ra sau mang tai.

Bởi vì trang điểm đơn giản nên không mất nhiều thời gian để tạo hình.

Có lẽ là vì màu sắc của quần áo nên nhìn Phùng Vân Hi càng thêm hoạt bát, nhan sắc cũng lộ rõ hơn hẳn.

Nhưng tạo hình này không hợp để quay quảng cáo đâu.

Bạn cứ thử nghĩ xem, một thiếu nữ xinh đẹp nồn nà, cầm lấy một chai rượu rồi nói: "Phiêu Hương Nhị Oa Đầu, hương vị tuyệt vời."

Chỉ cần nghĩ đến hình ảnh kia thôi cũng đã thấy say rồi.

Người viết kịch bản cũng không đành lòng để Phùng Vân Hi nói lời thoại đó, liền sửa lại kịch bản quảng cáo.

Hoặc có thể nói là cô ấy đã viết ra một kịch bản khác.

Rất nhanh đã có người đổi màu phông nền phía sau Phùng Vân Hi cho giống với bộ đồ trên người cô.

Đúng lúc này, biên kịch cũng cầm kịch bản mới đi đến bên cạnh Phùng Vân Hi: "Cô hãy giả vờ đang bước từ trên mây xuống, lúc biên tập chúng tôi sẽ biến phông nền thành cánh hoa rơi đầy trời. Rồi có mím cười chỉ vào chai rượu trước mặt nói "Phiêu Hương đây trời cũng không sánh bằng người". Lời thoại kiểu này lúc quay chúng ta cũng không cần hiện vật, toàn bộ đều dựa vào kỹ xảo hậu kỳ, có làm được không?"

Thật ra biên kịch đã nghĩ là ở phần hậu kỳ nhất định phải đổi thành phong cách hướng phần, chai Nhị Oa Đầu kia cũng mọc cánh bay lên.

Xưởng rượu Phiêu Hương: Có có nghĩ đến cảm nhận của chúng tôi không? Chúng tôi bán Nhị Oa Đầu, có lại muốn biến quảng cáo của chúng tôi thành thế giới hướng phần của thiếu nữ.

Đương nhiên biên kịch có nghĩ đến việc này, có điều có ấy vẫn quan tâm nữ thần hơn. Nếu hôm nay nữ thần mặc sườn xám màu xanh lam thì phông nền chính là thế giới xanh lam.

Không sai, đây lại là một fan ruột của Phùng Vân Hi.

Rất nhanh quảng cáo đã chính thức bắt đầu quay.

Quảng cáo này không khó với Phùng Vân Hi, chỉ cần có điều chỉnh biểu cảm gương mặt cho phù hợp là được.

Ở một nơi ngập tràn hương hoa, một thiếu nữ bước ra từ đám mây trắng, nàng nhẹ nhàng đạp trên mây, từng đóa hoa là lướt bay xuống.

Đột nhiên giống như cảm nhận được gì, thiếu nữ nở một cười ngọt ngào, nàng tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng nhìn thấy một bình rượu đang bay giữa không trung.

Nàng vươn ngón tay xanh nhạt chỉ vào bình rượu: "Phiêu Hương đây trời cũng không sánh bằng người."

"Tốt, đóng máy!"

Chỉ đơn giản như vậy, quay một lần là đạt.

Phùng Vân Hi thử phào nhẹ nhõm, gần đây cô không muốn xem TV chút nào.

Thật ra, không chỉ cô không muốn xem TV, mà giám đốc xưởng rượu đang đứng cạnh cô cũng không muốn xem.

Rõ ràng biên kịch đã đồng ý với ông ta là sẽ viết một kịch bản quảng cáo vô cùng khi thể, hiện tại đã thành gì rồi.

Sau khi quay quảng cáo xong, lại chụp thêm mấy tấm poster, Phùng Vân Hi liền chuẩn bị đi về cùng Hứa Chu.

Khi họ vừa mới đi đến cổng xưởng rượu thì đã nhìn thấy một chiếc xe tải dừng phía sau xe của họ.

"Các vị làm gì vậy?"

"Là chút lòng thành thôi, các vị lấy về uống thử nhé."

"..." Chỉ uống thử mà lại tặng một xe tải Nhị Oa Đầu luôn ư?

Hứa Chu không uống Nhị Oa Đầu, Phùng Vân Hi lại càng không thể uống.

Không đợi bọn họ nói gì thêm, một người đàn ông xách cặp tài liệu đã vội vã chạy tới: "Xin chào, tôi là người của xưởng lát điều bên cạnh, chúng tôi cũng muốn mời cô Phùng làm người đại diện phát ngôn cho chúng tôi. Lát điều của xưởng chúng tôi đảm bảo sạch sẽ, toàn bộ đều được chiên bằng dầu đậu nành đó."

Thấy vậy, giám đốc xưởng rượu liền tranh cãi với vị giám đốc xưởng lát điều kia.

Giám đốc xưởng rượu: "Mấy người cũng không nhìn lại sản phẩm của mình một chút đi, lại còn tìm người phát ngôn. Người ta đã làm đại diện phát ngôn cho Nhị Oa Đầu của chúng tôi thì sao có thể đại diện cho lát điều của mấy người chứ."

Giám đốc xưởng lát điều: "Sao nào, muốn hạ thấp lát điều của chúng tôi sao? Lượng tiêu thụ của chúng tôi còn cao hơn của mấy người đó, gần đây chúng tôi còn sắp tung ra phiên bản giới hạn nữa đó."

Phùng Vân Hi đỡ trán, phát phát tay với Hứa Chu rồi lên xe.

Hứa Chu: Chuyện này không nằm trong kế hoạch của mình. Vấn đề phải là Phùng Vân Hi mang theo chai Nhị Oa Đầu có hình của em ấy trên chai rồi xuất hiện trên bàn cơm của gia đình Thẩm Tử Mặc cơ mà.

Trên đường về, Tiểu Ly gọi điện thoại cho Phùng Vân Hi, cô ấy còn nói rất nhỏ, giống như sợ bị người ta nghe thấy: "Cậu nói xem, có phải Chu Hạo Hiên kia thích cậu không? Mình nói cho cậu biết, mình kiên quyết không đồng ý, mặc dù Chu Hạo Hiên kia rất tốt, nhưng vẫn còn kém xa Thẩm tiên sinh nhà cậu."

Phùng Vân Hi: Σ (° Δ °)|||/ ...

"Cậu nói gì cơ?"

"Mình nói cậu nghe, sáng nay cậu ta đến studio của mình, vẫn ngồi đợi cho đến giờ. Cậu có biết cậu ta và mình nói những chuyện gì không? Toàn bộ đều là về cậu hết đó. Có điều, những chuyện này cũng không quan trọng, quan trọng nhất là cậu ta đã làm ảnh hưởng tới việc mình ăn cơm trưa và uống trà chiều."

"..."

Phùng Vân Hi nuốt nước bọt: "Cậu đừng đùa nữa."

Khả năng Chu Hạo Hiên thích cô cũng ngang với khả năng cậu ta không bị ngốc đó.

"Dù sao mình cũng muốn nói trước với cậu thôi, nếu tiện thì cậu đến studio đi, mình về trước đây." Nói xong, Tiểu Ly liền cúp điện thoại.

Cảm điện thoại đã mất kết nối, Phùng Vân Hi mãi vẫn không thể bình tĩnh: "Anh Chu, Tiểu Ly nói Chu Hạo Hiên thích em."

Hứa Chu phun một ngụm nước.

Hôm nay, thế giới thật là vi diệu.

Chưa tới một phút, Chu Hạo Hiên đã gọi điện tới, cậu ta cũng rất nhỏ: "Vân Hi, có nói tôi nên làm gì bây giờ?"

Nội tâm Phùng Vân Hi có chút phức tạp: "Chúng ta chỉ là anh em tốt mà thôi."

Chu Hạo Hiên: "Tôi biết chúng ta là anh em tốt nên tôi mới gọi cho cô. Sáng sớm hôm nay tôi đến tìm Tiểu Ly, nhưng cô ấy vốn không muốn để ý đến tôi, lúc sau tôi phát hiện rằng, nếu tôi nói những chuyện liên quan đến cô thì cô ấy sẽ để ý đến tôi, thế rồi tôi cũng cô ấy tán gẫu về mấy chuyện của cô đến tận bây giờ. Nhưng mà, bây giờ cô ấy không tiếp tục nói chuyện với tôi nữa, cô nói xem tôi nên nói gì với cô ấy đây?"

"... Cậu muốn theo đuổi cô ấy hả?"

"Đúng vậy, nếu không thì tôi tới đây làm gì. Chủ yếu là vì lần này vào đoàn làm phim rất lâu mới có thể quay về, tôi sợ cô ấy gặp được người đàn ông khác cũng thích cô ấy, nên mới muốn ra tay trước thôi."

"Rất cuộc tôi cũng biết vì sao cậu lại độc thân rồi."

Chu Hạo Hiên: "... " Cô có thể đừng tổn thương tôi được không!

Sau khi cúp điện thoại, Phùng Vân Hi liền kể lại mọi chuyện cho Hứa Chu: "Hay là chúng ta đến studio của Tiểu Ly trước đi? Em sợ Chu Hạo Hiên sẽ làm ra mấy chuyện ngốc nghếch nữa."

Hứa Chu trầm mặc một lúc rồi nói: "Anh vẫn cho rằng cậu ta chỉ là một người ngốc nghếch đáng yêu, không nghĩ tới EQ cậu ta cũng thấp như vậy."

Nói xong, anh ta bảo lái xe: "Đi đến studio của Tiểu Ly."

Nếu như quản lý của Chu Hạo Hiên biết được suy nghĩ này của Hứa Chu thì nhất định sẽ hừ lạnh một tiếng: "Trước khi gặp Phùng Vân Hi, Chu Hạo Hiên nhà chúng tôi không hề ngốc nghếch chút nào, EQ cũng rất cao đó."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Anh Là Ánh Sao Duy Nhất Của Đời Em*

Trên đường đi đến studio của Tiểu Ly, Hứa Chu nói: "Người ngoài cuộc không nên nhúng tay vào chuyện tình cảm của người khác, cùng lắm thì giúp chút đỉnh khi có sóng gió, cho dù là hai người à bạn nhau cũng vậy thôi."

Phùng Vân Hi chống cằm: "Nhưng Chu Hạo Hiên ngốc nghếch kia có thể thành công không?"

"Trước tiên, em phải xác nhận tâm ý của Tiểu Ly đã. Nếu cô ấy không có ý với Chu Hạo Hiên, em lại giúp cậu ấy mà họ không thành đôi thì sau này cả ba bọn em sẽ lúng túng lắm, khó lòng làm bạn với nhau nữa." Hứa Chu nói.

Hứa Chu nói rất có lý, Phùng Văn Hi cũng hiểu. Nhưng cô chỉ lo lắng Chu Hạo Hiên vừa ngốc nghếch vừa ngây thơ sẽ bị tổn thương sâu sắc thôi.

Không phải cô thiên vị Tiểu Ly nhưng bây giờ người động lòng là Chu Hạo Hiên, Tiểu Ly lại không có cảm giác gì với cậu cả.

Tôi nói, Hứa Chu và Phùng Văn Hi cùng nhau đi vào.

"Tôi nói cho cô nghe, lúc tôi mới gặp Văn Hi ấy, cô năng cứ tò vò bản thân là thần tiên tỷ tỷ, như kiểu ta không muốn nói chuyện với những tên người phạm ngu ngốc các người ấy. Không biết sau này cô ấy đã được ai thông nào mà lại khiến người khác thích." Chu Hạo Hiên hưng phấn nói.

Tiểu Ly đang ăn bánh rán cũng gật đầu, trả lời qua loa: "Do lúc ấy anh chưa thân với cô ấy thôi."

Chu Hạo Hiên nghe Tiểu Ly trả lời liền kích động, đây là một bước tiến không nhỏ đấy, cậu phải tiếp tục cố gắng thôi: "Đừng đúng, tôi cũng nghĩ như thế, nên bây giờ tôi thành anh em của cô ấy rồi. Còn hai người quen nhau như vậy? À, Weibo của cô là gì thế? Để tôi follow cô luôn."

Phùng Văn Hi đang đứng ngoài cửa: "... "Ừ, không trách được cậu luôn độc thân. Thì ra là do chỉ số EQ thấp là tè này.

Tiểu Ly vừa ngẩng đầu lên là đã thấy Phùng Văn Hi, cô kích động đến mức suýt khóc. Ai đó làm ơn mang tên bệnh tâm thần này đi giùm tôi đi mà.

Chu Hạo Hiên nghĩ sao mà đi bàn luận về Phùng Văn Hi với cô vậy trời? Tôi quen Phùng Văn Hi từ lúc học đại học đấy, còn anh chỉ mới quen cô ấy thôi.

Hứa Chu nhẹ nhàng ho một tiếng: "Khụ, Tiểu Ly, tôi muốn bàn mấy chuyện công việc với cô. Nếu cô rảnh thì ra đây đi."

Lúc Hứa Chu mới ký hợp đồng với Phùng Văn Hi là anh ta đã biết Tiểu Ly. Khi ấy, mỗi ngày Tiểu Ly đều tập luyện chung với Phùng Văn Hi, Phùng Văn Hi còn định bảo anh ta ký hợp đồng với Tiểu Ly. Chỉ là, không biết sau đó đã xảy ra chuyện gì mà Tiểu Ly lại không đồng ý phin nữa.

"Được chứ." Nói xong, Tiểu Ly liền đứng dậy, chào Phùng Văn Hi bằng ánh mắt rồi đi ra ngoài với Hứa Chu.

Phùng Văn Hi chậm rãi đi vào phòng, kéo cái ghế xoay tới rồi ngồi lên nó: "Cậu nói chuyện với cô ấy từ sáng đến giờ hả?"

Chu Hạo Hiên đắc ý đáp: "Đúng vậy, cô không thấy hiệu quả của nó sao?"

"Quản lý của cậu giúp cậu có được thành tựu của ngày hôm nay đúng là không dễ dàng gì, tôi thật lòng thương tiếc cho anh ấy."

"..."

Phùng Văn Hi chưa trải nghiệm chuyện này nên không biết nói gì. Tuy cô không biết nói gì nhưng cũng biết cách theo đuổi của Chu Hạo Hiên không đúng nên cô quyết định khích cậu: "Vì tôi xem cậu là anh em nên mới nói cho cậu nghe điều này nhé. Gần đây, có rất nhiều người theo đuổi Tiểu Ly đó, hình như có cả một vị ảnh đế nữa."

Chu Hạo Hiên: Σ(° △ °|||) ❧ ...

"Đều tại cô hết. Nếu không phải cô làm cho cái Hiệp Hội Trao Thương gì đấy bị đóng cửa thì bây giờ cũng là ảnh đế rồi."

Đây mà là trọng điểm ư...

"Ý tôi là, nếu cậu thích cô ấy thì menly lên, đừng dong dong dài dài nữa. Tôi nói cho cậu biết, nếu không phải quan hệ của chúng ta rất tốt thì tôi mới không đến đây đâu." Phùng Văn Hi không nói đùa đâu. Cô sắp phải vào đoàn làm phim, điều này cũng đồng nghĩa với việc cô không thể gặp Thẩm Từ Mặc trong một thời gian dài. Nếu không phải có chuyện quan trọng hoặc là người quan trọng với cô thì cô sẽ không để ý đến, vì cô còn muốn ở chung với Thẩm Từ Mặc lâu thêm một chút.

Dùng khi của Chu Hạo Hiên tăng lên: "Được rồi, bây giờ tôi làm luôn!"

Lúc đi tới cửa, cậu lại xoay người, quay về chỗ cũ: "Có rượu không?"

"Ồ ngoài có nguyên một xe."

"Một xe?"

Phùng Văn Hi đứng lên, vỗ vỗ vai cậu: "Hôm nay tôi đi làm người đại diện phát ngôn cho Chiêu Hương Nhị Oa Đầu nên họ tặng tôi một xe Nhị Oa Đầu. Nếu cậu thích thì tôi tặng cho cậu luôn."

Chu Hạo Hiên: Đây là phương pháp lỉnh xê mới ư? Không được, cậu cũng phải báo quản lý nhận những quảng cáo gắn gủi với quản chúng hơn mới được.

"Xưởng rượu của cô có thiếu người đại diện phát ngôn không?"

"Không nhưng xưởng lát điều bên cạnh thiếu."

"..."

Tiểu Ly cũng cực kỳ khiếp sợ rồi, vì Hứa Chu nói với cô ấy là Chu Hạo Hiên chạy tới đây là vì anh đang theo đuổi cô.

Theo đuổi cô ư...

Theo đuổi cô mà lại nói về Phùng Văn Hi lâu như vậy.

Tiểu Ly hít thật sâu: "Anh Chu, em sẽ gác chuyện này thay Văn Hi."

"What?!!!"

"Nếu Chu Hạo Hiên theo đuổi Văn Hi thì sẽ dễ gây ra hiểu lầm giữa cô ấy và Thẩm tiên sinh nên cứ coi như anh ta theo đuổi em đi."

Hứa Chu: "... " Hai người họ mau bên nhau đi, đừng đi gây họa cho người khác.

"Cậu ta thật sự đang theo đuổi em mà!"

"Ừ ừ, em biết rồi, em biết cậu ta đang theo đuổi em."

Hứa Chu: Anh ta vẫn nên đi về nhà thì hơn, nói cũng như không thôi.

Phùng Văn Hi không muốn xem Chu Hạo Hiên tỏ tình, Hứa Chu cũng không muốn xem nên cả hai rời đi.

Họ đã hết những gì có thể rồi,

Đến cửa, Phùng Văn Hi hỏi: "Anh Chu, anh nghĩ hai người họ có thể thành không?"

Hứa Chu: "Người ngốc tự có phúc của người ngốc."

"..." Câu này rất đúng

Chu Hạo Hiên dùng hết can đảm của bản thân để đi tìm Tiểu Ly, ai dè vừa ra khỏi cửa lại đụng phải cô.

Chu Hạo Hiên: Tôi còn chưa chuẩn bị tinh thần nữa.

Tiểu Ly: Đáng thương quá, nếu Văn Hi gặp anh sớm hơn có lẽ anh còn có cơ hội nhưng bây giờ thì anh chỉ có thể lặng lẽ dõi theo cô ấy thôi.

"Tôi thích em!"

"Ha ha..."

Chu Hạo Hiên: "... "

Thế là hai người họ đã kết thúc một lần tỏ tình như vậy đấy. Cho đến khi Chu Hạo Hiên về tới công ty của mình, cậu vẫn chưa hiểu được hai chữ "ha ha" của Tiểu Ly có nghĩa là gì.

Lúc Phùng Văn Hi tới công ty của Thẩm Từ Mặc đã sắp đến giờ cơm tối.

"Cô Phùng, ông chủ của chúng tôi đi theo cô mà đã dồn một đống công việc lại, cả ngày hôm nay ông chủ bận từ sáng tới giờ mà vẫn chưa làm xong, có lẽ cô phải chờ khá lâu đấy." Ôn Tuấn nói.

Thẩm Từ Mặc bận rộn như vậy mà vẫn có thời gian bên cô thì chắc chắn anh phải đẩy công việc qua một bên rồi.

Phùng Văn Hi nín thở, so với Thẩm Từ Mặc thì cô trả giá ít hơn hẳn: "Anh đừng nói với anh ấy là tôi tới, hãy để anh ấy nghiêm túc làm việc đi. Tôi sẽ ở đây chờ anh ấy."

Tới giờ tan tầm, đầu da số nhân viên đã tan làm nhưng Thẩm Từ Mặc vẫn chưa về.

Họ nghe nói Phùng Văn Hi tới, ai cũng muốn xin chữ ký nhưng không dám đến phòng làm việc của boss.

Phùng Văn Hi đang lướt Weibo nhận được một tag. Nội dung bài viết là: "Bà chủ ơi, chúng tôi đã tan làm rồi, không trốn việc nên bà chủ có thể ký tên cho chúng tôi không?"

Thật ra, cô gái nhỏ tag Phùng Văn Hi chỉ định thư viện may thôi chứ không trông mong gì nhiều, không ngờ Phùng Văn Hi thật sự đã đọc.

Phùng Văn Hi vừa đọc bài viết này vừa cười ngắc ngẻch trong một khoảng thời gian khá dài.

Ký tên cho họ là chuyện nhỏ nhưng cô sợ hành vi của mình sẽ ảnh hưởng đến trật tự của công ty anh.

Vì vậy, cô trả lời cô bé kia là khi nào quay xong bộ phim điện ảnh này thì sẽ tổ chức một buổi fan meeting, miễn phí vé vào cổng, xem như là tiền thưởng cho họ. Sau đó, cô bảo họ thống kê số người muốn đi và muốn ký tên trên poster rồi báo lại cho cô.

Lúc Thẩm Từ Mặc trở về thì trời đã khuya, Phùng Văn Hi đang cuộn mình ngủ trên sofa.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Phùng Văn Hi, anh đã ngây người. Mỗi lần Phùng Văn Hi tới đây, Ôn Tuấn luôn báo cho anh, sao hôm nay lại không báo thế?

Nghĩ vậy, anh nhần máy, cởi áo khoác ra rồi choàng lên người cô, bế cô lên.

Phùng Văn Hi ngủ không sâu, cô đã tỉnh từ lúc được anh bế nhưng đầu óc vẫn còn mơ mơ màng màng, gác đầu lên vai anh, hít hà mùi hương trên người anh: "Anh đã về rồi."

Thẩm Từ Mặc thấp giọng nói: "Ừ, chúng ta về nhà."

"Được..."

Kế hoạch ban đầu của họ là hôm nay Phùng Văn Hi sẽ đi làm chung với anh nhưng sau khi Phùng Văn Hi đi quay quảng cáo thì Thẩm Từ Mặc nghĩ rằng khuya cô mới xong việc. Anh còn định gọi điện cho cô lúc mới trở lại phòng làm việc nữa.

Đọc theo đường đi, Phùng Văn Hi nói không ngừng nghỉ: "Thẩm tiên sinh, hôm nay Chu Hạo Hiến tỏ tình với Tiểu Ly đó, nhưng cậu ta quá ngốc. Còn nữa, không biết có phải vì lâu quá chưa vào đoàn làm phim hay không mà em lại cảm thấy sợ hãi khi phải vào đoàn làm phim vào ngày mai. Anh nghĩ em có nên nói chuyện này với anh Chu không?"

Một người nói, một người phụ hoạ, tình huống sẽ trả lời cho đến lúc họ đến xe thì anh mới đặt cô xuống, nghiêm túc sửa sang lại quần áo cho cô: "Mấy ngày nữa trời sẽ trở lạnh, lúc em ngủ nhớ mặc nhiều quần áo, đừng để bị cảm."

Phùng Văn Hi nắm lấy tay anh, ngửa đầu lên, không biết vì sao khoe mắt lại cay: "Làm sao đây Thẩm tiên sinh, em sẽ rất nhớ anh khi em vào đoàn làm phim."

Thẩm Từ Mặc vuốt tay xoa đầu cô: "Em nhớ tôi thì tôi sẽ đi thăm em."

Nước mắt chảy dài trên má, Phùng Văn Hi cũng không biết vì sao lúc này cô rất dễ khóc nữa, nói cho đúng thì gần đây cô luôn như vậy. Cứ nghĩ đến việc cô phải vào đoàn làm phim thì sẽ không được thấy anh là trong lòng cứ như bị thiếu mất điều gì đó, vô cùng khó chịu: "Em nhớ anh thì anh sẽ đến thăm em sao?"

Thẩm Từ Mặc gạt đầu, nói với giọng chắc chắn: "Ừ, em nhớ tôi thì tôi sẽ đến."

Nếu mỗi ngày em đều nhớ anh thì sao? Phùng Văn Hi chỉ nghĩ thầm những lời này, cô cúi đầu nhìn mũi chân, chậm chạp không muốn động dấy.

Thẩm Từ Mặc không chịu nổi khi nhìn thấy cô như vậy, anh an ủi cô: "Chúng ta có thể gọi điện mà."

Phùng Văn Hi ngẩng đầu, nhìn anh với vẻ đáng thương: "Không thể gọi video call ư?"

Khoảnh khắc ấy, trái tim của anh giống như bị ai bóp chặt, anh cúi xuống hôn trán cô: "Em muốn như thế nào thì chúng ta sẽ làm như thế ấy." Nói xong, anh mở cửa cho cô.

Tới cạnh cửa xe, Phùng Văn Hi dừng bước, cô giơ tay lên, lau sạch nước mắt rồi nghiêm túc nói: "Thẩm tiên sinh, anh biết không, ước mơ của em chỉ dao động một lần. Nó dao động vào lúc này, vì em phát hiện ra anh mới là ánh sao duy nhất của đời em."

Cô đã dao động vào khoảnh khắc anh sửa sang lại quần áo cho cô.

"Thẩm tiên sinh, em sợ em sẽ nhớ anh nhưng em càng sợ anh cô đơn, em không muốn anh chịu đựng chuyện ấy nữa." Phùng Văn Hi lấy tay che mặt, vừa khóc thút thít vừa ngồi xuống cạnh xe.

Phùng Văn Hi không dám nghĩ đến kiếp trước anh đã một mình chịu đựng bao nhiêu.

Cô chỉ phải tách ra khỏi anh một khoảng thời gian mà đã cảm thấy khó khăn đến như vậy, sao kiếp trước anh có thể chịu đựng khi cô rời đi không chút lưu luyến chứ?

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Ngôi Sao Mang Tên Phùng Văn Hi*

Phùng Văn Hi vừa nói vừa khóc, cảm xúc của cô cứ thế vỡ òa. Chỉ khổ cho Thẩm Từ Mặc, cả đời anh chưa từng rơi vào trường hợp như vậy nên không biết giải quyết ra sao, chỉ phải liên tục dỗ dành cô.

Thật ra anh rất muốn nói một câu: "Nếu em không muốn đi thì chúng ta không đi nữa" nhưng anh không làm được. Nếu như anh có thể hạ quyết tâm, thì anh và Phùng Văn Hi sẽ không rơi vào tình trạng này.

Trên đường về nhà, Phùng Văn Hi ngồi cạnh ghế lái, tóc tai lộn xộn, vành mắt cũng hồng hồng, nhìn vô cùng đáng thương.

Tìm Thẩm Từ Mặc như thất lạc.

Lúc dừng đèn đỏ, Thẩm Từ Mặc không biết phải làm như thế nào liền hỏi: "Em muốn hái sao trên trời không?"

Phùng Văn Hi khịt khịt mũi: "Anh cũng đâu có bay được." Nói xong cô cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: "Nếu anh có thể bay được thì tốt rồi."

Nếu anh biết bay thì có thể bay đến gặp cô rồi.

"Đừng buồn, anh sẽ tặng cho em một ngôi sao." Giọng nói Thẩm Từ Mặc nghiêm túc, không giống như nói giỡn.

Phùng Văn Hi bị vẻ mặt của anh chọc cười, sau đó cô thuận miệng báo: "Được thôi, anh muốn tặng cho em ngôi sao nào? Chi em xem với."

Thẩm Từ Mặc đưa tay xoa đầu nhỏ của cô, vô tình cô rối nùi. Chỉ cần nhìn thấy cô cười là anh đã rất vui vẻ rồi.

Anh muốn cùng cô đi trên đoạn đường này, muốn nhìn cô nở nụ cười xán lạn khi đứng trên bục trao giải, nhưng anh chưa từng nghĩ tới việc bản thân đã trở thành ràng buộc đối với cô. Anh không biết mình nên vui vẻ hay khổ sở vì cô khóc đấy.

Sau khi soạn xong nội dung tin nhắn rồi gửi đi, Thẩm Từ Mặc nói: "Chờ anh gửi vị trí cụ thể của ngôi sao đó cho em nhé?"

Phùng Văn Hi càng cười vui vẻ hơn, cô hôn lên má anh: "Thẩm tiên sinh, anh chờ em được không? Nhất định sẽ có một ngày em sẽ đứng bên cạnh anh mà không cần phải bán khoán gì hết!"

Cô dịu dàng nhìn Thẩm Từ Mặc. Đối với cô, ước mơ rất quan trọng, nhưng so với Thẩm Từ Mặc thì nó trở nên bé nhỏ không đáng kể!

Thẩm tiên sinh, có một loại tình yêu chính là trong lúc người ta không chú ý tới thì nó đã sâu đến tận xương tủy, chảy xuôi theo dòng máu. Em nghĩ ý nghĩa của việc em được sống lại, chính là để đuổi kịp anh.

Thẩm Từ Mặc dịu dàng nhìn cô: "Anh vẫn luôn ở đây!"

Khi hai người về đến nhà, Phùng Văn Hi nhất quyết không chịu đi vào. Cô liên tục sửa lại đầu tóc mình, còn hỏi Thẩm Từ Mặc: "Vành mắt em còn đỏ không?"

Thẩm Từ Mặc không trả lời mà nắm lấy tay cô.

Tâm tình Phùng Văn Hi liền thả lỏng, sau đó cùng Thẩm Từ Mặc đi vào.

Vì Thẩm Từ Mặc đã gọi điện thoại về nhà từ trước, nên thức ăn mà quán gia Chu chuẩn bị đều là các món ăn thanh đạm.

Hai người ngồi cạnh nhau, Phùng Văn Hi không ăn cơm mà chỉ nhìn chằm chằm Thẩm Từ Mặc: "Đêm nay đôi ta có thể nói chuyện phiếm suốt đêm không?"

Thẩm Từ Mặc từ chối: "Không được. Ngày mai em phải dậy sớm rồi còn phải lên núi nữa."

Địa điểm quay đầu tiên của Cửu Thiên Kiếm là ngọn núi trong thành phố A. Tuy nói là ở thành phố A, nhưng đi thêm một đoạn là đến thành phố C rồi.

Phùng Văn Hi có chút thất vọng gật đầu: "Vâng..."

Sáng hôm sau, về mặt cô có chút mệt mỏi, không giống người đã đi ngủ sớm chút nào.

Vì là buổi lễ ký hợp đồng nên cô cũng không thể ăn mặc tùy tiện. Phùng Văn Hi tìm cho mình một bộ lễ phục hợp với buổi lễ - váy dài đỏ thẫm đi với mái tóc quấn như gợn sóng.

Phong cách này rất khác so với phong cách trước kia của cô, nhưng lại rất đẹp mắt. Da cô trắng nên rất thích hợp mặc những bộ váy có màu sắc như vậy.

Thẩm Từ Mặc tự mình đưa Phùng Văn Hi đưa đến bên ngoài hội trường của buổi lễ ký hợp đồng. Phùng Văn Hi mê mẩn không chịu xuống xe, luyến tiếc nhìn Thẩm Từ Mặc: "Anh nhất định phải tan ca đúng giờ. Chúng ta chat webcam, còn nữa, anh phải ăn cơm đúng giờ và nhớ nghĩ tới em đó."

Thẩm Từ Mặc gật đầu: "Được."

Sau khi giúp Phùng Văn Hi mở cửa xe ra, Thẩm Từ Mặc lại nhìn cô đi tới chỗ Hứa Chu rồi mới lên xe.

Về mặt Hứa Chu rất khó tả khi nhìn thấy Phùng Văn Hi: "Văn Hi..."

"Đừng rồi, Chu Hạo Hiền đã đến rồi phải không ạ? Cậu ta đang ở đâu vậy?" Phùng Văn Hi cảm thấy lúc này cô nói chuyện với Chu Hạo Hiền thì cô mới thôi nghĩ về Thẩm tiên sinh được.

Nhưng không đợi Hứa Chu trả lời thì một đám phóng viên đã lao đến.

Nói thật, Phùng Văn Hi cũng hơi ngẩn ngơ, bởi vì lúc này lễ ra phóng viên đều phải ở bên trong để chuẩn bị tham gia buổi lễ ký hợp đồng chứ.

"Xin hỏi cô có suy nghĩ gì về việc ngôi sao mới được phát hiện gần hành tinh F sắp được đặt theo tên của cô?"

"Chủ tịch tập đoàn Văn Mặc - Thẩm Từ Mặc tặng cho cô ngôi sao này như tín vật đính ước của hai người hay vì hai người sắp kết hôn?"

"Xin hỏi hai người đã đính hôn chưa? Có đã tới gặp mặt người nhà anh ấy chưa?"

Phùng Văn Hi: Σ (° △ ° |||)❀ , anh thật sự đã tặng cho cô một ngôi sao ư?

Bây giờ cô không phải ngây ngốc ở mức bình thường nữa rồi. Trong lúc cô đang ngơ ngác không biết nên trả lời thế nào thì về mặt vô cùng đáng yêu. Sau đó các phóng viên nhanh tay lẹ mắt chụp lại về mặt này của cô.

"Hôm nay là ngày ký hợp đồng Cửu Thiên Kiếm, nếu có chuyện gì thì lần sau các bạn hãy phỏng vấn." Hứa Chu che chở cho Phùng Văn Hi đi lên phía trước.

Phóng viên: Có Phùng Văn Hi thì cần gì phải mở buổi lễ này. Đúng là có cô ấy thì không cần phí tuyên truyền mà!

Cho đến tận khi vào phòng trang điểm Phùng Văn Hi vẫn chưa có phản ứng gì. Cô cầm lấy cánh tay Hứa Chu: "Anh Chu, ý bọn họ là Thẩm tiên sinh đã tặng cho em một ngôi sao thật phải không?"

Hứa Chu: o (' □ ')o...

Sáng sớm hôm nay, anh ta rất muốn chửi người khi tiếp điện thoại của phóng viên. Cái gì mà anh có cảm xúc như thế nào khi nghe tin có một ngôi sao sắp mang tên Phùng Văn Hi chứ!

Cảm xúc gì? Anh không có cảm xúc gì hết, bởi vì anh không tin!

Đám phóng viên đó! Mày nó! Sau đó, khi anh mở tivi liền thấy Phùng Văn Hi xuất hiện trên bản tin giải trí buổi sáng.

"Ngôi sao vừa được phát hiện gần đây có vị trí ở gần hành tinh F sắp được đặt theo tên của diễn viên Phùng Văn Hi."

Trên Weibo cũng bùng nổ.

Ngôi sao Phùng Văn Hi

Hãy coi tui là một quả anh đào: Tui muốn trở thành cư dân trên ngôi sao Phùng Văn Hi, ha ha ha.

Hãy coi tui là ngôi sao Phùng Văn Hi: Tui muốn nổ tung rồi. Văn Hi à, Thẩm tiên sinh nhà chị đã tặng chị một ngôi sao rồi, chị hãy mau gả cho anh ấy đi.

Tui là fan cuồng của Phùng Văn Hi Văn Hi nhà chúng ta đúng là một cô gái có siêu năng lực tuyên truyền. Mấy người đã xem hot search hôm nay chưa? Nữ thần của chúng ta đã một mình chiếm đến 3 mục lặn đó.

Sau khi đọc được mấy dòng này Hứa Chu liền.....

Thật phi thường, chỉ mới không gặp nhau một lúc thôi mà đã xuất hiện ngôi sao mang tên Phùng Văn Hi rồi. Em không những muốn vươn ra thế giới thời trang, anh thấy em muốn vươn ra ngoài không gian rồi bay tới vũ trụ luôn đó.

Nhờ tin tức này mà Phùng Văn Hi đã nổi tiếng toàn cầu. Trước kia, khi Thẩm Từ Mặc tặng cho cô một thương hiệu thời trang thì đã có rất nhiều bài báo của nước ngoài đưa tin, nhưng rõ ràng không thể so với lần này được.

Hứa Chu không muốn nói gì cả, anh ta cũng không muốn biểu đạt nổi. Hơn nữa, anh ta còn ném một cái điện thoại đi động cho Phùng Văn Hi: "Tự em xem đi."

Phùng Văn Hi: "..."

Đúng là một ngôi sao thật!

Thẩm Từ Mặc có quen một nhà thiên văn học và đồng thời cũng là bạn từ thuở thơ ấu của anh. Gần đây, đúng lúc người bạn kia phát hiện một ngôi sao mới nên có quyền đặt tên. Lúc trước anh còn đang cùng người bạn kia thảo luận, trùng hợp vào lúc Phùng Văn Hi khóc, Thẩm Từ Mặc liền nhớ tới chuyện này. Sau đó anh tìm người bạn kia, giải thích rõ tình huống thì anh ta rất thoải mái đồng ý.

Nhưng Thẩm Từ Mặc cũng không thể nào lấy không món nư ân tình này được. Huống chi, anh cũng không thích nọ ư của người khác nên trưa nay anh đã trả lại ân tình này rồi

Tình cảm Thẩm Từ Mặc dành cho Phùng Văn Hi chỉ có thể miêu tả bằng vài chữ "Mong em vui vẻ". Như lúc này, đến cả ngôi sao anh cũng cho cô.

Khi buổi lễ ký hợp đồng bắt đầu, mọi người trong đoàn đều nhìn Phùng Văn Hi bằng ánh mắt hâm mộ. Ai còn dám nói Thẩm Từ Mặc không nghiêm túc với Phùng Văn Hi thì ném tờ báo sáng nay vào mặt người đó. Không nghiêm túc? Không nghiêm túc mà còn tặng cả một ngôi sao, vậy nếu là nghiêm túc thì phải tặng cái gì nữa.

Người vui vẻ nhất vẫn là Lâm Chính Hạo, bởi vì đoàn làm phim của anh ta đã có linh vật này: "Văn Hi à, sau này có chuyện gì thì cứ nói thẳng với tôi nhé!"

"Đạo diễn, tôi có thể xin nghỉ không?"

"Không thành vấn đề. Không phải chỉ xin nghỉ thôi sao? Bất kỳ lúc nào cô có việc hoặc cần nghỉ ngơi thì nói cho tôi là được."

Rất nhanh đã đến lúc phóng viên đặt câu hỏi.

Không cần nghĩ cũng biết tất cả câu hỏi đều được đưa ra cho Phùng Văn Hi.

Chu Hạo Hiền đứng bên cạnh Phùng Văn Hi u oán nhìn cô: "Lần này tôi sẽ không giúp cô đâu."

Phùng Văn Hi mỉm cười: "Chúng ta vẫn là anh em tốt phải không?"

"Tôi muốn làm anh em với cô nhưng sức chịu đựng của tôi quá thấp. Hôm nay, Weibo của tôi đã thất thủ. Mọi người hỏi tôi vì sao chúng ta lại chênh lệch nhiều đến vậy, còn hỏi tại sao tôi vẫn là cầu độc thân."

"..."

Vì Chu Hạo Hiền và Phùng Văn Hi vẫn luôn là anh em tốt, hai người cũng tuyên bố quan hệ giữa họ cũng là như này, trên Weibo cũng thường xuyên tương tác cùng nhau nên khi Phùng Văn Hi có bất kỳ tin tức gì thì Weibo của Chu Hạo Hiền lại thất thủ.

Trước kia còn đỡ, toàn là Hiền Hiền, có đứa chữi anh em của anh kia, anh mau tới bệnh chị ấy đi, Hiền Hiền, anh nhớ phải hợp tác với anh em của anh nhà, nhưng mà hôm nay đã biến thành: Hiền Hiền, vì sao anh vẫn FA thế?

Lực sát thương của câu này quá lớn, Chu Hạo Hiền thực sự không thể tiếp nhận nổi. Chẳng lẽ cậu lại nói rằng cậu tỏ tình với bạn của anh em tốt của cậu, sau đó người ta thả ha ha vào mặt cậu sao.

Lại nói, Tiểu Ly thả ha ha rồi cuộc là có ý gì.

Sau đó, Chu Hạo Hiền liền trầm ngâm suy nghĩ.

Phùng Văn Hi thấy Hứa Chu đứng chung với quân lý của Chu Hạo Hiền, rồi cả hai nhìn nhau, vẻ mặt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

"Xin hỏi, hai người chuẩn bị đính hôn phải không? Trên Weibo đồn rằng ngôi sao Phùng Văn Hi là lễ vật đính hôn mà Thẩm Từ Mặc tặng cho cô, điều này có phải là thật không?"

"Hai người đã gặp gia đình của nhau chưa? Họ có suy nghĩ gì về chuyện này?"

"Nếu như gả vào nhà giàu thì cô có tiếp tục đóng phim không?"

Các vấn đề đưa ra cũng không khác nhau lắm, đều có chung một ý này, chỉ là cách hỏi khác nhau mà thôi.

Phùng Văn Hi đứng trên sân khấu, cô cười rạng rỡ ảm áp như ánh mặt trời ban trưa rồi nói: "Tôi sẽ cố gắng đứng ở bên cạnh anh ấy, cố gắng để xứng đôi với anh ấy, bởi vì anh ấy xứng đáng có được người tốt hơn tôi bây giờ. Vì anh ấy, tôi sẽ trở nên mạnh mẽ hơn. Thế nên, mong mọi người đừng tiếp tục hỏi người nhà anh ấy có suy nghĩ gì hay có biết gì về chuyện của chúng tôi không nữa. Còn về việc đóng phim, tôi đã từng nói là tôi sẽ bước lên đỉnh vinh quang để nói cho cả thế giới biết rằng tôi yêu anh ấy, tôi sẽ nắm tay anh ấy đi hết cuộc đời này!"

Bản đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Hát Lạc Tông*

Editor: Nhạc Dao

Beta-er: Rika Rin

Lần này, Hứa Chu bận rộn vì chuyện công ty nên không thể đi theo Phùng Văn Hi. Đã rất lâu rồi hai người chưa xa nhau lâu như này, nếu là trước kia thì Hứa Chu sẽ an tâm khi để Phùng Văn Hi đóng phim một mình nhưng phim này có Chu Hạo Hiền, anh ta thật sự không yên lòng chút nào.

Khi Phùng Văn Hi và Chu Hạo Hiền ở cạnh nhau thì có thể chọc thủng trời, đến Tề Thiên Đại Thánh cũng phải cúi đầu chào thua họ luôn ấy chứ.

"Em nhớ phải xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với nam chính, đừng mãi mê chơi với Chu Hạo Hiền mà quên nam chính đó." Hứa Chu đứng cạnh xe bảo mẫu dặn dò Phùng Văn Hi.

Nam chính của Cửu Thiên Kiếm là Bành Phi. Tuy cậu ta còn trẻ nhưng đã nhận được danh hiệu Ảnh đế, tính cách cũng rất hào sảng, diễn viên nào hợp tác với Bành Phi cũng khen cậu không dứt lời.

Phùng Văn Hi gật đầu thật nhanh: "Em biết rồi mà, đây cũng không phải là lần đầu tiên em đến đoàn làm phim."

"Còn nữa, nếu em xin nghỉ thì nhớ đến thăm anh nhé."

"..."

Hứa Chu không nói gì, ban nãy anh ta nghe thấy Phùng Văn Hi nói với đạo diễn về việc xin nghỉ. Anh ta kết hợp với những lời hôm nay cô nói thì đã biết lý do cô xin nghỉ là để hẹn hò.

Anh ta từ chối tiếp nhận sự thật bản thân sẽ bị gả nhà mình bỏ rơi nên phải chứng minh sự tồn tại của mình.

Phùng Văn Hi nói: "Tuy em không thể tham dự lễ khai trương công ty nhưng em phải về khi nghệ sĩ đầu tiên của công ty ra single chứ."

Hứa Chu gật gù đầu: "Ừ, em mau lên xe đi." Nói xong, anh ta còn dặn tài xế phải lái xe cẩn thận.

Sau khi xe khởi động, anh ta mới cảm thấy không đúng. Hình như ban nãy gả nhà mình mới nói là: "Em phải về khi nghệ sĩ đầu tiên của công ty ra single" phải không? Không phải em nên nói là vì nhớ anh nên mới về sao??

Hứa Chu: Anh ta luôn cảm thấy đau lòng kể từ khi gả nhà mình yêu đương

Ngoại trừ Miêu Tiểu đến đoàn làm phim chung với Phùng Văn Hi thì còn có một tài xế. Tài xế cũng ở trong đoàn làm phim, việc nặng gì cũng do anh ta gánh.

Vừa lên xe, Phùng Văn Hi đã thấy nhớ Hứa Chu nên gọi điện thoại cho anh ta: "Anh Chu, em cũng sẽ nhớ anh."

Hứa Chu: "Anh không tin đâu, em vừa tồn thương anh."

Phùng Văn Hi: "..."

Sau khi cúp điện thoại, Phùng Văn Hi liền xem xét hành lý trên xe. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn là đã hết hồn: "Ai xếp va li cho chị vậy?"

Toàn bộ hành lý chiếm hơn nửa xe, vừa nãy cô lo tạm biệt Hứa Chu nên không chú ý đến chuyện này.

Về mặt Miêu Tiểu Trần rầu rĩ: Ai cũng giành công việc với cô cả.

"Dù sao thì cũng không phải em"

"..."

Một nửa hành lý là do Thẩm Từ Mặc sai người đưa đến, nửa còn lại là do Hứa Chu chuẩn bị. À quên, còn một đồng đồ ăn được Chu Hạo Hiền đưa tới.

Suốt cả quãng đường, Miêu Tiểu Trần đều hậm hực mãi thôi. Khó khăn lắm cô ấy mới được quay lại làm việc, vậy mà cứ luôn có người giành việc với mình!

Cô nghĩ cô có thể viết một quyển sách tên là "Những tháng ngày nhàn nhã làm trợ lý của Phùng Văn Hi."

Nội dung chỉ đúng một câu, "Chỉ cần nghỉ ngơi, công việc đều do người khác làm."

Vì va li được xếp ngay ngắn nên Phùng Văn Hi không mở ra mà thô bạo mở túi siêu thị bị rách nhất ra. Có thể là bản thân không cố ý dùng biện pháp mạnh đâu, đều do nút thắt của cái túi quá phức tạp thôi.

"Xuất phát đi."

Miêu Tiểu Trân: "Chị Vân Hi, chị của trước kia không như thế. Chị không thể vì một vì sao mà biến thành người khác."

Phùng Vân Hi yếu ớt hỏi một câu: "Vậy chị phải làm gì?"

"Nếu là trước kia, lúc này chị sẽ xem lại kịch bản."

"..."

Vì Hứa Chu không đi theo mà Miêu Tiểu Trân đã biến thành Hứa Chu thứ hai

Xe chạy được một lát đã đến một ngã tư. Đúng lúc này, Chu Hạo Hiên liền đi xuống xe rồi gõ cửa kính xe Phùng Vân Hi: "Cô cho tôi đi ké với, tôi không muốn ngồi chung với quản lý của tôi đâu."

Phùng Vân Hi hạ kính xe xuống: "Quản lý của cậu còn chưa chế cậu mà cậu đã ghét bỏ người ta rồi, tôi còn thấy tội nghiệp thay quản lý của cậu."

Chu Hạo Hiên khiếp sợ ôm ngực: "Cô đã không xem tôi là anh em nữa rồi ư?"

"Sau khi ký hợp đồng thì chúng ta đã không phải là anh em nữa." Nói xong, cô định quay kính lên.

"Sao có nỗi oán xử tàn bạo như vậy với đồ ăn vật tôi đưa cho cô chứ?" Chu Hạo Hiên cảm thấy bản thân bị đá kích lần hai khi thấy túi đồ ăn bị hành hạ qua cửa sổ.

"Tôi không gỡ được nút thắt của cậu."

"Phùng Vân Hi, không ngờ cô lại là người không biết bảo vệ môi trường. Túi đựng đồ ăn phải tái chế đó, cô mau trả lại cho tôi!"

Phùng Vân Hi: "Túi đựng đồ ăn ra nông nổi như vậy đều do cách thắt nút của cậu. Cậu đừng lo, tôi vẫn sẽ quý trọng nó mà." Cô vừa dứt lời liền kéo cửa kính lên.

Cô không thể nào tưởng tượng được cảnh Chu Hạo Hiên và Miêu Tiểu Trân ở chung một xe được. Trước kia còn đỡ, Miêu Tiểu Trân vẫn là cô trợ lý mềm mại nhưng bây giờ cô bé đã thành phiên bản thứ hai của Hứa Chu.

Kết cuộc, Chu Hạo Hiên đành phải quay lại xe bảo mẫu của mình. Nhưng quản lý của cậu đột nhiên báo rằng cậu phải tự tìm cách đến đoàn làm phim.

Huhu, chuyện cười này không vui chút nào.

Cuối cùng, nam chính Bành Phi quyết định chia tay ra giúp đỡ cậu.

Sau khi lên xe, Chu Hạo Hiên kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Bành Phi. Nghe xong, Bành Phi liền cảm thấy hối hận, nghiêm túc hỏi: "Tôi có thể tha cậu xuống ngã tư ké tiếp không?"

Chu Hạo Hiên: Thế giới này đã xảy ra chuyện gì vậy, vì sao mọi người không thể đối xử nhẹ nhàng với người ngốc nghếch đáng yêu là tôi đây chứ?

Lúc họ tới phim trường thì mặt trời cũng sắp lặn. Vì trường quay ở trong núi nên đoàn làm phim phải ở nhờ nhà của người dân địa phương.

Vì Phùng Vân Hi là bảo bối của đoàn làm phim nên Lâm Chính Hào cho cô một căn phòng phía sau phòng của anh ta.

Nơi họ thuê là một toà nhà ba tầng, sau khi đến nơi thì Lâm Chính Hào nói: "Sao nào, không tồi chứ hả? Trong sân còn có đất, ai muốn ăn rau củ tươi thì cũng có thể tự trồng nhé."

Chỉ có đạo diễn, nam nữ chính và nam phụ số 2 và nữ phụ số 2 ở chỗ này. Nam ở tầng một, nữ ở tầng hai, một mình đạo diễn một tầng, nghe nói là nếu ở chỗ càng lớn thì linh cảm của anh ta sẽ càng nhiều.

Vài diễn viên quan trọng và nhân viên hậu cần cũng ở đây.

Chu Hạo Hiên vốn là nam phụ số 3 nhưng đạo này cậu ta quá nổi nên Lâm Chính Hào quyết định đổi cho cậu thành nam phụ số 2.

Thật ra, lúc biết chuyện này, Phùng Vân Hi còn suy xét có nên đóng phim này không. Tuy trước kia cô có thể đóng vai vợ chồng nhưng bây giờ thì cô sợ có nhẹn được mà bật cười mất.

Chu Hạo Hiên đắc ý bá vai với Bành Phi, Bành Phi đứng bên cạnh lại tỏ ra đau khổ.

Thật ra, Phùng Vân Hi có thể hiểu được tâm trạng của Bành Phi. Cô chỉ bất ngờ khi thấy Chu Hạo Hiên vẫn tỏ ra ngốc nghếch trước mặt người khác.

Phùng Vân Hi: Sao cô lại cảm thấy hơi mất mát nhỉ?

Rất nhanh, sự mất mát của cô liền bay theo gió. Bởi vì Chu Hạo Hiên nhìn cô với vẻ khiêu khích như đang muốn nói, nếu cô không chơi với tôi thì tôi cũng có người khác chơi cùng.

Cô không muốn để ý đến kẻ thiếu năng này nữa.

Sau khi mọi người tề tụ đông đủ thì Lâm Chính Hào nói cho mọi người biết ai ở phòng nào, sẵn tiện đưa chìa khoá cho họ luôn. Chuyện này vốn không phải do anh ta phụ trách nhưng anh ta cảm thấy làm vậy thì sẽ dễ ản tượng tốt trong lòng diễn viên, họ sẽ không quá ghét anh ta khi bị anh ta rống.

Đúng vậy, là rống. Một khi Lâm Chính Hào nổi giận lên thì chính anh ta cũng sợ.

Đáng ra sẽ có người giúp mang hành lý của Phùng Vân Hi lên lầu nhưng Chu Hạo Hiên cứ nằng nặc giành làm, báo là phải cứu vớt túi bảo vệ môi trường của mình.

Lâm Chính Hào an bài cho Phùng Vân Hi một căn phòng rất tốt. Cửa sổ sát đất cực kỳ lớn, cô có thể ngắm mặt trời mọc lẫn mặt trời lặn và núi non cùng lúc.

Phùng Vân Hi đứng ở mé giường cười ngơ nghếch một lúc. Nếu cô mang theo một cái kính viễn vọng là cô thể ngắm sao vào ban đêm rồi.

Chu Hạo Hiên mặt bờ vai tai sau khi xác hết hành lý của Phùng Vân Hi lên lầu nhưng vẫn ráng buồn đưa lê: "Sao cô mang nhiều đồ thế?"

"Cậu không hiểu đâu."

"..." Chu Hạo Hiên cảm thấy vô cùng khổ sở. Cậu luôn cho rằng bản thân là trí kỷ của Phùng Vân Hi nhưng cô lại nói cậu không hiểu đâu.

Chu Hạo Hiên vô cùng tủi thân hỏi một câu: "Vậy cô có muốn xuống ăn cơm với tôi không? Tôi có thể mời nhiều cơm cho cô đó."

Phùng Vân Hi mỉm cười: "Tôi phải gọi điện cho Thẩm tiên sinh nhà tôi đã."

Chu Hạo Hiên càng cảm thấy ám ức hơn nhưng vẫn kiên cường hỏi một câu: "Vậy tôi có thể ngồi đây đợi cô không?"

"Tùy cậu."

"Vậy tôi ngồi đây đợi cô."

Chu Hạo Hiên: Còn lâu tôi mới đi ăn cơm một mình. Tôi muốn cho cả đoàn làm phim biết tôi là anh em với Phùng Vân Hi. Dù cậu không phải là nam chính nhưng địa vị của nam chính trong lòng Phùng Vân Hi sẽ không vượt mặt được cậu đâu.

Ai dám nói Chu Hạo Hiên ngốc nghếch đáng yêu vậy, thật ra cậu ta rất thông minh đó. Chiều này của cậu là đánh vào căn cứ của kẻ thù.

Phùng Vân Hi tìm đi động xong, ngồi xuống giường, thuận tay với một cái gối rồi mới gọi điện cho Thẩm Từ Mặc.

Toàn bộ đồ dùng trong tất cả phòng họ thuê đều được đoàn làm phim thay mới.

Chu Hạo Hiên hồi hộp ngồi trên ghế, chống cằm nhìn về phía Phùng Vân Hi.

Miêu Tiểu Trân hết cả hồn khi bước vào phòng, tiểu công tử từ nơi nào đến vậy! Sau khi cô bé thấy chị Vân Hi đang gọi điện thoại thì định kéo Chu Hạo Hiên ra ngoài.

"Xuống lầu ăn cơm thôi."

"Tôi đang đợi anh em của tôi mà."

"Anh không cần gọi điện cho bạn gái sao?"

Vì ban nãy chị Vân Hi có nói cho cô bé biết là chị sẽ gọi cho Thẩm Từ Mặc nên cô bé biết chị ấy đang gọi cho ai.

Chu Hạo Hiên cười ha ha: "Thế vì sao cô không gọi điện cho bạn trai của cô?"

"Vi em còn nhỏ chứ sao."

"..."

Chu Hạo Hiên: Đoàn làm phim này quá quái thật, ngay cả trợ lý của Phùng Văn Hi cũng bắt nạt cậu.

Điện mới reo vài tiếng là đã có người bắt, cô đứng lên, ôm gối đi tới cửa sổ rồi mới nói: "Thắm tình sinh, em đến phim trường rồi. Lát nữa em sẽ xuống ăn tối, ăn xong thì sẽ đi ngủ. Ngày mai em sẽ chính thức bắt đầu làm việc."

Thắm Từ Mặc đang đợi điện thoại của Phùng Văn Hi, nghe được giọng của Phùng Văn Hi thì anh mới yên lòng, có vẻ như tình thân của cô cũng khá tốt: "Chút nữa tôi sẽ tan tằm đứng giờ, sau đó thì tôi sẽ về nhà."

"Vậy, tối nay chúng ta gọi video call đi? Cảnh đêm ở đây rất đẹp, nên em muốn cho anh xem, sẵn tiện để anh ngắm phòng của em luôn." Trong lúc nói chuyện, cô đã vô thức cười ngọt ngào, lấy tay về lên cửa kính.

Phùng Văn Hi nói rất nhiều chuyện nhỏ nhặt với anh rồi mới chịu cúp máy. Lúc cô quay người lại thì phát hiện Chu Hạo Hiên và Miêu Tiểu Trân đã ra ngoài tự khi nào.

Phùng Văn Hi cầm điện thoại, đi tới cửa nhìn xung quanh mới thấy hai người họ đang đứng trong hành lang.

Cô hỏi: "Hai người đang làm gì vậy?"

"Hai cậu độc thân đang sưởi ấm cho nhau thôi mà."

"..."

Ban này, Chu Hạo Hiên và Miêu Tiểu Trân vẫn chường mắt với đối phương, luôn miệng tranh cãi. Nhưng kể từ lúc Phùng Văn Hi gọi điện cho Thắm Từ Mặc thì cả hai không hện mà cùng đi ra ngoài.

Họ không chịu nổi sự ngược đãi của cặp đôi sến rện này đâu.

Phùng Văn Hi vuốt tóc rồi nói: "Hai người đợi tôi thay quần áo rồi chúng ta cùng xuống lầu ăn cơm thôi."

Bộ quần áo cô đang mặc quá lộng lẫy, không hợp với đi ăn liên hoan chút nào.

Đúng vậy, là liên hoan. Đoàn làm phim của Lâm Chính Hào có một điểm cộng cực kỳ bự - mỗi bữa cơm đều giống như tiệc liên hoan, không cần phải tiết kiệm.

Nguyên văn từ Lâm Chính Hào là: "Tôi đây làm việc là vì no bụng, nếu vì công việc mà xem nhẹ bữa cơm thì không được rồi."

Vậy nên, mọi người đều đồn đại rằng chỉ cần ở đoàn làm phim của anh ta thì không sợ bị đói.

Mỗi khi đi công tác, Phùng Văn Hi luôn nhìn thấy va li đựng quần áo, lần này cũng không ngoại lệ. Cô mở va li đó ra rồi lấy một bộ quần áo thể thao và một đôi giày thể thao.

Cô vừa nhìn là đã biết Hứa Chu là người soạn va li này, ngoài anh ấy ra thì còn ai xếp quần áo chung với giày và trang sức chứ?

Phùng Văn Hi còn tìm được dây nịt và kẹp tóc trong va li nữa. Anh Chu càng ngày càng chu đáo mà.

Sau khi kéo tấm rèm ngăn cách thì cô bỏ điện thoại vào túi rồi đi ra ngoài: "Chúng ta đi ăn cơm thôi."

Chỉ trong một thời gian ngắn mà Miêu Tiểu Trân và Chu Hạo Hiên đã thành bạn bè. Vì cả hai đều là cậu độc thân, họ có cảm giác vừa gặp đã quen.

Phải nói là đường nhân duyên của Chu Hạo Hiên khá tốt, những người thân thiết với cậu đều rất tốt bụng, có như vậy thì họ mới tiếp nhận được kẻ ngốc nghếch đáng yêu này.

Lúc cả ba xuống lầu thì thấy mọi người đang bụng đói ăn liền.

Phùng Văn Hi đột nhiên nhớ ra một chuyện nên hỏi: "Hai người có đem kem chống muỗi không?"

"Không sao đâu, da tôi dày, con muỗi nào cắn phải tôi thì đúng là tự lẳng phí thời gian của nó." Chu Hạo Hiên đắc ý héch mệch.

Phùng Văn Hi: Bộ da dày thì tự hào lắm sao?

Cô đứng là càng ngày càng không hiểu nổi Chu Hạo Hiên nữa rồi.

Quản lý của Chu Hạo Hiên cũng từ đây với Chu Hạo Hiên nên khi thấy họ xuống lầu liền đi qua, rồi vỗ vai Phùng Văn Hi: "Giao cho cô đó, tôi đi ăn cơm."

Phùng Văn Hi mỉm cười: "Vi sự hoà bình của đoàn làm phim, anh hãy dẫn cậu ta đi ăn chung với anh đi."

Chu Hạo Hiên: Cậu lại bị ghét bỏ nữa rồi QAQ

Tuy nói vậy nhưng cuối cùng Chu Hạo Hiên vẫn ngồi chung bàn với Phùng Văn Hi, không những thế, cậu còn ngồi bên cạnh cô.

Vi tối nay cả đoàn làm phim đều ăn tối ở đây nên trong sân đặt rất nhiều bàn ghế. Mọi người đều định ăn xong rồi ai về phòng nấy.

Phùng Văn Hi thật sự cho rằng ăn cơm là ăn cơm theo nghĩa đen, thì ra cô vẫn còn quá ngây thơ.

Bởi vì Lâm Chính Hào còn bảo nhân viên lắp ráp máy karaoke ngay trong sân, kỹ thuật viên ánh sáng cũng chỉnh lại đèn trong sân thành đèn disco luôn.

Nếu đạo diễn nào cũng như Lâm Chính Hào thì vào đoàn làm phim là thiên đường.

Đây là lần đầu tiên dàn diễn viên chính đóng phim của Lâm Chính Hào nên ai nấy cũng đều hết hồn với mức độ chịu chơi của anh ta luôn.

Nhân viên trong đoàn làm phim rất bình tĩnh, giống như đã quen với chuyện này vậy.

Sau đó, họ ăn cơm. Ăn no thì chuyển qua gặm trái cây, rồi mọi người cùng nhau ca hát và nhảy múa. Cuối thì ai về phòng nấy.

Món ăn cũng rất phong phú, Phùng Văn Hi còn tưởng họ sẽ được thưởng thức hương vị đồng quê nhưng sau khi nếm thử thì món nào cũng rất chính tông. Cô hỏi thăm thì mới biết Lâm Chính Hào dẫn theo đầu bếp.

Đi quay phim còn dẫn theo đầu bếp...

Một người đầu bếp còn cực kỳ kiểu ngạo giải thích: "Tất cả vai đầu bếp trong toàn bộ phim của Lâm đạo diễn đều do chúng tôi đảm nhận. Không những vậy, chúng tôi còn bao hết đồ ăn trong phim luôn."

Thì ra làm đầu bếp cũng cần phải kiêm nhiều việc ư? Hết làm đạo cụ, rồi tới đóng phim và nấu ăn nữa.

Phùng Văn Hi an ủi họ: "Mọi người có thể đi làm người đại diện phát ngôn cho trường dạy nấu ăn mà."

"Sau khi tốt nghiệp, chúng tôi đã định làm người đại diện phát ngôn cho trường nhưng hiệu trưởng bảo chúng tôi đừng làm vì tương lai của trường." Đầu bếp nọ giải thích.

Phùng Văn Hi: "..."

Khi tiệc vừa bắt đầu thì Phùng Văn Hi đã ăn no căng bụng, đương lúc Phùng Văn Hi và Chu Hạo Hiên đang cầm mặt ăn đùi gà trong bát thì có người bên hát hò gọi tên của Chu Hạo Hiên.

"Hôm nay người hát mở màn là Chu Hạo Hiên."

Chu Hạo Hiên: Σ (° △ °|||) ❧

Mọi người muốn mình hát mở màn ư?

Đoàn làm phim này có một quy định ngầm là người nào hát mở màn sẽ được quyết định bằng viên nang gashapon*, họ còn có một cái máy gashapon nữa cơ. Trong mỗi viên nang đều có đựng một tờ giấy viết tên của một người, sau khi quay thì tên của ai trong viên nang được nhà ra sẽ là người hát đầu tiên.

*Gashapon/gachapon: Máy bán tự động viên nang đựng đồ chơi rất phổ biến ở Nhật Bản và một số quốc gia khác.

Có người tốt bụng giải thích quy định này cho họ nghe.

Chu Hạo Hiên cảm thấy cực kỳ gượng gạo. Đã rất lâu rồi cậu không hát trước mặt người khác, lần gần nhất là lúc đi nhà trẻ. Bình thường cậu toàn hát cho bản thân, sao bây giờ cậu có thể hát trước mặt nhiều người được đây!!!

Chu Hạo Hiên nắm chặt cánh tay của Phùng Văn Hi, cố gắng bày ra vẻ mặt bản thân không biết hát, cô mau cứu tôi với!

Phùng Văn Hi: "Nhưng đây là quy định..."

Chu Hạo Hiên: "Cô không quan tâm tôi nữa ư?"

"..."

Đúng lúc này liền có người nhón nháo: "Cậu định hát bài gì, để tôi bật cho."

Chu Hạo Hiên: Tôi không muốn hát, tôi chỉ muốn lẳng lẳng ăn com thôi.

Cậu hát lạc tông kinh dị lắm chứ chả chơi, chỉ sợ sau khi cậu hát xong thì mọi người không còn hứng chơi nữa.

Phùng Văn Hi nhỏ giọng hỏi: "Tôi bật nguyên bài hát thì cậu cũng không hát được ư?"

Chu Hạo Hiên: "Dù cô có kêu luôn ca sĩ của bài hát đó thì tôi cũng vẫn lạc tông."

Mọi thứ trong đoàn làm phim rất tốt, vì sao phải hát vậyyyyy

Tác giả có lời muốn nói: Lần đầu tiên viết chương dài như này, tự tôi còn cảm động nữa là (≥▽≤)/

Đoạn kịch nhỏ:

Chu Hạo Hiên: Tôi cảm thấy tôi mới là nam phụ, đất diễn của tôi nhiều vậy mà.

Hứa Chu chỉ cười không đáp.

Mọi người đứng tôn trọng Chu Hạo Hiên, cậu ấy chỉ là một nắng công chúa ngốc nghếch đáng yêu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Lọ Điều Ước*

Editor: Rika Rin

Beta-er: Y Phi và Nhạc Dao

Vì không thể ngăn được sự nhiệt tình của mọi người, Chu Hạo Hiên đành phải cầm micro đi lên.

Cậu thử âm thanh rồi nhìn về phía Phùng Văn Hi. Tất cả mọi người đều cho rằng cậu muốn nghe tiếng vỗ tay nên ai nấy đều nhiệt liệt vỗ tay, nhưng Phùng Văn Hi lại cảm thấy hơi sợ.

Cô chưa bao giờ thấy Chu Hạo Hiên đứng đắn như thế này. Phùng Văn Hi định nhìn quản lý của Chu Hạo Hiên – người hiểu rõ cậu ta nhất, bây giờ cô mới phát hiện quản lý của cậu đã rời khỏi chỗ từ lúc nào.

Phùng Văn Hi: Σ (° △ °|||)❄ , giờ cô bỏ chạy còn kịp không?

Chờ đến lúc nhạc dạo vang lên, Chu Hạo Hiên thở hắt ra một hơi thật sâu, đến lúc cậu mở miệng, mọi người như rơi vào sương mù.

Đến đám gà bị nhốt trong lồng sắt cũng bị tiếng hát rung động của Chu Hạo Hiên làm cho choáng váng. Qua vài giây, mấy con gà điên cuồng lắc lư trong lồng muốn chạy khỏi nơi này, thậm chí có con nghĩ quẩn còn đập đầu vào lồng sắt.

Lâm Chính Hào nuốt nước bọt, nhẹ nhàng đẩy Phùng Văn Hi một cái: "Cô mau lên hát cùng với cậu ta đi, để cậu ta hát đúng giai điệu."

Phùng Văn Hi: "Ai bảo mấy người ép cậu ta lên. Anh không biết là cậu ta chỉ thích hợp ngồi ăn hoa quả thôi sao?"

Lâm Chính Hào: Tôi cmn thật không biết mà.

Chu Hạo Hiên hát lạc tông đã đành, hành động lại còn vô cùng điên cuồng, vẻ mặt của cậu hoàn toàn có thể dọa trẻ con khóc đó.

Phùng Văn Hi yên lặng gấp thức ăn rồi bỏ về phòng, nơi này thật không thích hợp với cô.

Có người tốt bụng muốn giúp Chu Hạo Hiên hát đúng giai điệu nên đã hát cùng cậu ta. Ai ngờ, giọng của Chu Hạo Hiên lại cao vút, người còn lại cũng không sánh kịp nên giọng của người kia không thể lấn át giọng của Chu Hạo Hiên được.

Cuối cùng, không biết là ai chịu không nổi đã rút nguồn điện máy hát Karaoke ra: "Có chuyện gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì vậy? Máy móc có vấn đề rồi, xem ra hôm nay không thể hát nữa, chúng ta mau ăn com rồi còn về nghỉ ngơi nữa."

"Đúng vậy, nhanh nhanh ăn com thôi."

"Mau ăn xong rồi đưa hoa quả lên."

Chu Hạo Hiên: "...".Mấy người bắt tôi hát, bây giờ lại rút nguồn điện rồi còn diễn phở trương như thế. Mấy người làm vậy thì rất dễ đánh mất tôi đó!

Lúc cậu nghĩ muốn tìm ai đó để an ủi tâm hồn bé bỏng thì liền phát hiện quản lý của mình và Phùng Văn Hi đều không có ở đây, sau đó cậu liền đưa ánh mắt nhìn về phía Miêu Tiểu Trần.

Miêu Tiểu Trần bị hù dọa đến mức com cũng chẳng muốn ăn, thả chén com xuống liền bỏ chạy. Chỉ là, khi chạy đến nửa đường, cô nàng suy nghĩ một chút rồi lại trở về cầm chén com lên.

Chu Hạo Hiên: Trong lòng cực cực buồn nhắm QAOQ

Lúc Phùng Văn Hi cầm lấy chén com đi lên lầu thì thấy quản lý của Chu Hạo Hiên, cô chào hỏi: "Anh cũng chuẩn bị về phòng sao?"

Về mặt của anh quản lý u oán: "Tôi năng đỡ Hạo Hiên đến bây giờ thật không dễ dàng gì, nhất là luôn phải đảm bảo hình tượng của cậu ta trước công chúng, vậy mà bây giờ cậu ta lại trở thành meme!"

Phùng Văn Hi: "..."

Chuyện này quản lý của Chu Hạo Hiên cũng vừa mới biết thôi, vì lúc này Hứa Chu spam một loạt meme cho anh ta, bảo anh ta nhất định phải xem

Vì ở trên núi nên 3G không tốt nên để xem mấy cái meme này, quản lý của Chu Hạo Hiên phải leo lên mái nhà, ngồi xổm ở đó hơn nửa tiếng mới xem được mấy cái meme, sau đó cuộc đời anh ta liền chìm trong tăm tối.

Bởi vì mấy cái meme kia đều là Chu Hạo Hiên.

Phùng Văn Hi nghe xong rất nghiêm túc gạt đầu một cái: "Anh không biết là trong nhà có Wi-Fi sao?"

Quản lý của Chu Hạo Hiên: "..."

Muốn ném Phùng Văn Hi về chỗ Hứa Chu quá.

Những meme kia mới được tạo hôm nay thôi - do dân mạng chụp ảnh màn hình video buổi lễ ký hợp đồng hôm nay của Chu Hạo Hiên rồi làm ra đó.

Phùng Văn Hi giúp anh ta kết nối Wi-Fi, sau đó xem những meme kia, cô phát hiện phần lớn meme của Chu Hạo Hiên đều là lúc cậu ta đang nói chuyện phiếm với mình.

Lúc này điện thoại di động chọt reo lên - Hứa Chu gửi tin nhắn trong WeChat.

Hứa Chu: Vân Hi nhà tôi cũng có meme, nhưng đều đẹp ới là đẹp, lạnh lùng kiểu sa.jpg

Phùng Vân Hi: "..."

Oán niệm của anh Chu nhà cô đối với Chu Hạo Hiến rất cuộc sâu như thế nào vậy, đến quản lý của Chu Hạo Hiến cũng bị ngược đãi luôn.

Phùng Vân Hi suy nghĩ một chút rồi trả điện thoại cho quản lý của Chu Hạo Hiến, sau đó cô lấy điện thoại nhắn tin cho Hứa Chu.

Phùng Vân Hi: Anh Chu, hòa bình một chút, phúc hậu một chút nào.

Hứa Chu: Ha ha...

Phùng Vân Hi...

Lúc Chu Hạo Hiến quay về phòng thì nhìn thấy Phùng Vân Hi và quản lý của mình, cậu vừa chuẩn bị tổ khổ thi bên ngoài liền tục truyền đến tiếng hoan hô: "Mấy mợ sửa xong rồi, chúng ta tiếp tục hát nào!"

"..."

Sau khi Phùng Vân Hi trở về phòng, nhìn đồng hồ thấy lúc này có lẽ Thẩm Từ Mặc đang ăn cơm, nên cô cũng không gọi video với anh, mà bắt đầu mở vali tìm đồ ngủ và đồ dùng rửa mặt.

Vừa mở vali đầu tiên, cô có chút sửng sốt, vì bên trong vali đều là lọ điều ước, bên trong lọ điều ước chứa những tờ giấy nhỏ, mặt trong vali có một tờ giấy viết vài chữ như rồng bay phượng múa.

"Mỗi sáng hãy mở ra một cái!"

Phùng Vân Hi nhận ra đó là chữ của Thẩm Từ Mặc.

Cô cầm lấy một lọ điều ước lên nhẹ nhàng vuốt ve, trên mặt tràn đầy niềm vui, cô cười ngây ngô.

Làm sao đây, bây giờ cô rất muốn nhìn. Hay là bây giờ mở ra xem một tờ, rồi ngày mai lại xem tiếp nhĩ?

Phùng Vân Hi nắm chặt lọ điều ước trong tay, sau đó cô nhảy lên giường, lăn qua lăn lại.

Một lát sau cô dừng lại, rồi cầm lọ điều ước cẩn thận cất vào trong vali, hơn nữa còn lấy đi động chụp ảnh.

Phùng Vân Hi V: Thẩm tiên sinh nói mỗi sáng sớm mở ra một tờ, nhưng bây giờ tôi rất muốn nhìn lọ điều ước.jpg

Hãy coi tui là một quả anh đào: Chưa gì chị đã show ăn ái rồi.

Đậu đậu đậu: Chị có thể xem một cái rồi cất vào mà.

Phùng Vân Hi trả lời Đậu đậu đậu: Chị cũng vậy muốn làm như vậy lắm. Chị là nghĩ một chút thì chị vẫn nên nghe theo lời Thẩm tiên sinh nói thôi O(∩_∩)O~~~

Tôi không mở máy kéo: Hôm nay không cần ăn cơm, tôi đã no bụng rồi.

Phùng Vân Hi ngồi trên giường vừa xem những lọ điều ước kia vừa cười ngây ngô, đợi đến khi chuông báo thức vang lên, cô vội vàng cầm lấy điện thoại gọi video cho Thẩm Từ Mặc.

Chi trong nháy mắt, video đã được kết nối.

Phùng Vân Hi ngồi ở trên giường, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm Thẩm Từ Mặc trong màn hình: "Thẩm tiên sinh, làm sao bây giờ, hình như em càng ngày càng thích anh rồi!"

"Mỗi ngày em mở ra một lọ điều ước, đến khi nào em đọc hết những điều ước đó, tôi sẽ tặng em một niềm vui bất ngờ." Trong giọng nói trầm thấp của Thẩm Từ Mặc hiện rõ sự vui vẻ của anh.

Phùng Vân Hi nhìn khuôn mặt của Thẩm Từ Mặc qua video, cảm thấy xem thế nào cũng không đủ. Cho tới bây giờ, cô chưa từng nghĩ rằng nhớ nhung ai đó cũng có thể tốt đẹp đến nhường này.

Cô lẽ vì người đó là anh, nên nổi nhớ nhung mà em sợ hãi cũng rực rỡ hơn hẳn.

Phùng Vân Hi cúi đầu, khoe miệng cong lên: "Là điều gì vậy? Có phải là khi em xem hết điều ước thì anh sẽ đến gặp em không? Nhưng lúc đó em đang ở sa mạc mắt rồi."

Nghĩ tới đây cô đầu môi, để anh đến sa mạc tìm cô là rất viễn vông mà.

"Thẩm tiên sinh, anh có thể nói cho em biết là điều bất ngờ gì không?" Giọng mặt Phùng Vân Hi tràn đầy sự mong đợi, tuy lúc này cô rất muốn đọc hết những điều ước đó, nhưng cô lại không nỡ.

"Không thể!" Thái độ của Thẩm Từ Mặc vô cùng kiên quyết, không cho cô có cơ hội thương lượng.

Phùng Vân Hi rầu rĩ cúi đầu: "A..."

Thẩm Từ Mặc điều chỉnh tư thế ngồi một chút, ánh mắt nhìn chăm chú về mặt của Phùng Vân Hi trong video, giải thích: "Nếu bây giờ nói cho em biết, thì đến khi em đọc xong những điều ước trong đó rồi, em sẽ không còn thấy bất ngờ nữa."

Thật ra lúc này Phùng Vân Hi có chút hối hận, bởi vì cô vẫn chưa chuẩn bị điều bất ngờ nào cho Thẩm Từ Mặc cả.

Phùng Vân Hi: QAQ Thật là buồn. Cô cũng muốn Thẩm Từ Mặc mỗi ngày mở một điều ước.

Phùng Vân Hi chậm rãi ngẩng đầu lên, mím môi: "Làm sao bây giờ, em vẫn chưa chuẩn bị điều bất ngờ nào cho anh cả."

"Chỉ cần em vui vẻ thì tôi cũng vui thay." Thẩm Từ Mặc nói có vẻ tùy ý, nhưng vẻ mặt lại cực kỳ nghiêm túc.

Phùng Vân Hi càng cảm thấy khổ sở hơn, cô phải chuẩn bị gì đó cho Thẩm Từ Mặc mới được. Hay là, lúc cô về sẽ không nói cho anh biết, để cho anh bất ngờ nhĩ?

Cô vừa mới nghĩ đến đó, Thẩm Từ Mặc đã nói tiếp: "Hứa Chu nói, khi nào nghệ sĩ của công ty ra single mới thì em sẽ về, lúc đó tôi sẽ ra sân bay đón em"

Phùng Vân Hi: "..."

Phùng Vân Hi chuyển qua camera sau quay phòng ngủ cho Thẩm Từ Mặc xem, giới thiệu hết chỗ này sang chỗ kia, sau đó cô hướng camera về phía cửa sổ.

"Em định ngắm sao rồi ngủ, nhưng Thẩm tiên sinh à, em không biết ngôi sao kia đang ở đâu, em phải làm sao đây?" Nói xong, Phùng Vân Hi mới cảm giác mình hơi ngớ ngẩn, nếu như ngôi sao đó dễ dàng thấy như thế, thì tại sao đến bây giờ mới có người tìm ra chứ.

Phùng Vân Hi gãi gãi đầu: "Chờ đến khi nào em về, chúng ta cùng nhau ngắm sao bằng kính viễn vọng nhé."

Nói chuyện thêm một lát, Thẩm Từ Mặc liền báo Phùng Vân Hi đi ngủ sớm một chút, nhưng cuối cùng hai người lại đổi từ gọi video sang gọi thông thường, rồi để điện thoại ở ngay bên cạnh mình.

Phùng Vân Hi không muốn tắt máy, cho nên khi vừa nhắm mắt liền gọi một tiếng "Thẩm tiên sinh", Thẩm Từ Mặc cũng trong nháy mắt trả lời "U", sau đó hai người sẽ không nói tiếp, họ cứ lặp đi lặp lại như vậy cho đến khi Phùng Vân Hi chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau Phùng Vân Hi thức dậy, cuộc gọi vẫn còn, nhưng điện thoại thì sắp hết pin rồi.

Cô mơ mơ màng màng nói với bên kia một tiếng: "Thẩm tiên sinh?"

Mãi một lúc lâu mà đầu dây bên kia vẫn không có hồi âm, lúc Phùng Vân Hi định tắt máy thì có tiếng của Thẩm Từ Mặc truyền đến: "Tôi vừa mới lên xe, chuẩn bị đến công ty."

Phùng Vân Hi cười ngây ngô một cái, vội vàng từ trên giường chạy xuống. Vì quá nhanh nên chân cô vướng phải chăn, thế là cả người bị vướng trong chăn lăn xuống đất.

Cô gấp gấp gấp nói qua điện thoại: "Chân của em bị rơi, để em đi nhặt chăn lên. Điện thoại cũng sắp hết pin rồi, em tắt máy trước nhé."

Tiếng người ngã từ trên giường xuống cùng với tiếng chăn rơi hoàn toàn không giống nhau. Thẩm Từ Mặc nghe được nhưng cũng không vạch trần cô: "Đã nhặt chăn lên chưa?"

Lúc này Phùng Vân Hi đã vật lộn thoát được từ trong chăn ra, cô đứng lên, gật đầu: "Vâng ạ, đã nhặt được rồi."

"Ừ..."

Sau khi hai người cúp điện thoại, Phùng Văn Hi liền ngồi ở trên chân, về mặt sống trên đời không còn gì hối tiếc. Cô chỉ muốn xuống giường cầm lọ điều ước mà thôi, ai ngờ lại cùng chân mềm lún xuống đất chứ.

Không lâu sau, cô lại bùng bùng sức sống, mở vali ra nhìn mấy lọ điều ước, không biết nên đọc cái nào trước.

Vốn là cô định tùy tiện cầm một lọ lên đọc, nhưng cô lại phát hiện dưới đáy lọ có đánh số, hôm qua vì quá vui về nên cô mới không thấy.

Bên trong vali các lọ điều ước đều được sắp xếp theo thứ tự, Phùng Văn Hi cầm lọ điều ước có ghi số 1 ở dưới đáy lọ lên.

"Thì ra thật sự có một loại tình cảm gọi là nhất kiến chung tình, cô ấy tên là Phùng Văn Hi."

Tác giả có lời muốn nói: Không sai! Những lọ điều ước đều là nhật ký yêu đương của Thẩm tiên sinh ~

Đoạn kịch nhỏ:

Vì sao buổi sáng hôm nay Hi Hi rời giường lại kéo theo chân mềm cùng nhau lún xuống đất

Chu Hạo Hiền: Quá kích động ~

Hứa Chư: Mọi khi đi quay phim đều là tôi gõ cửa gọi em ấy rời giường, lần này tôi không đi theo nên em ấy không quen.

Phùng Văn Hi: Hôm nay không có nụ hôn chào buổi sáng của Thẩm tiên sinh ~

Tình yêu hẳn là có cảm giác chua chua ngọt ngọt, nhưng tại sao Thẩm tiên sinh và Hi Hi không chua chút nào vậy? # (ý là 2 anh chị không có ghen tuông gì hết).

Tô Duyệt: Bởi vì tôi còn chưa xuất hiện.

Thẩm tiên sinh: Bởi vì tôi không muốn cô ấy buồn.

Có chút ghen tị ở đây

Tô Duyệt: Là do tôi còn chưa xuất hiện.

Thẩm tiên sinh: Tôi tin tưởng cô ấy!

Nếu như có một người khác thích Hi Hi xuất hiện thì sẽ như thế nào?

Tô Duyệt: Tôi còn chưa xuất hiện..

Thẩm tiên sinh: Ha ha...

Hắc hắc hắc ~

Tôi nói cho mọi người biết, tôi sẽ không nói điều bất ngờ là gì đâu, dù tôi biết mọi người có muốn cũng không hỏi được.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.